

Giới thiệu Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế

Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế xoay quanh ánh tà dương đỏ như máu, chiếu rọi xác chết khắp nơi trên mặt đất, từng bầy zombie quần áo tả toí, bọn chúng nghe được mùi vị của máu tanh, cho dù gương mặt bị nghiền nát, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra, bọn chúng hưng phấn và kích động.

Mùi hôi thối truyền tới trong không khí càng ngày càng đậm, nồng nặc làm cho người khác buồn nôn, nhìn thấy càng ngày càng có nhiều zombie miệng phát ra những tiếng: “A . . A . .” chậm chạp tiến gần về phía mình, trán Bạch Nhược Oánh chảy đầy mồ hôi lạnh, cô thật sự rất sợ hãi, không riêng gì sợ hãi, còn có chân của cô, giờ phút này đau quá!

Nhìn lại cả đời, sự ngu dại của mình đều vì đã yêu lầm người, nếu có kiếp sau xuyên không, nhất định cô sẽ không tiếp tục mắc lại sai lầm thêm nữa. . .

Nhìn chung nội dung hơi rùng rợn nhưng càng đọc càng thấy rõ nét ngôn tình tình tế. Hãy đọc truyện và cảm nhận nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hồn Tán

Editor: Mai Tuyết Vân

Ánh tà dương đỏ như máu, chiếu rọi xác chết khắp nơi trên mặt đất, từng bầy zombie quần áo tả toí, bọn chúng nghe được mùi vị của máu tanh, cho dù gương mặt bị nghiền nát, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra, bọn chúng hưng phấn và kích động.

Mùi hôi thối trong không khí càng ngày càng nồng đậm làm cho người ta tởm lợm, nhìn thấy càng lúc càng có nhiều zombie, miệng phát ra những tiếng a . . a . . chậm chạp tiến gần lại chỗ mình, Bạch Nhược Oánh thật sự rất sợ hãi, thử nghĩ hiểm đó đang dùng tốc độ chậm chạp khác thường mà tiến đến gần cô, rõ ràng chỉ cần nhúc nhích là có thể chạy trốn, nhưng cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn chúng đến đây, mà không đủ sức lực, cảm giác như thế này, thật sự làm Bạch Nhược Oánh sắp sửa sụp đổ rồi.

Cô rất muốn chạy trốn, nhưng hai chân đã sớm bị người ta đập gãy, ngay cả đứng lên cũng không thể làm được, như vậy sao còn trốn, bỏ thế nào, những con zombie kia vây quanh cô, tạo thành vòng vây, cô không có chỗ để bỏ.

Gần, gần thêm một chút, rốt cuộc, bọn chúng cũng đi tới trước mặt của cô, bao nhiêu đau đớn hành hạ, rốt cuộc đã kết thúc rồi sao?

Bản thân cô muốn được giải thoát rồi ư? Nhưng tại sao lại đau thế này?

Có mấy ai cả đời có thể trải qua những chuyện thế này một lần đây, nhìn bản thân bị ăn sạch sẽ, thấy da thịt của mình bị cấu xé, ngón tay bị cắn đứt, nhưng mà cảm giác như thế lại không thể làm cô bất tỉnh, đột nhiên Bạch Nhược Oánh rất muốn cười, nhưng giờ phút này cô thật sự không cười nổi.

Nhìn càng ngày càng có nhiều zombie vây quanh mình, mùi tanh hôi càng lúc càng nồng đậm, lấp đầy xoang mũi của cô.

Đau, đau quá, trừ đau ra chỉ còn lại đau, nhìn về phía đám người sớm đã bỏ đi xa, nhớ lại chút cảm xúc trong mắt người ấy, hoảng hốt, tránh né, vứt bỏ, lạnh lẽo, những ánh mắt ấy thật xa lạ làm cho người khác hoảng sợ, nước mắt Bạch Nhược Oánh chảy ra.

Yêu nhau mấy năm, nhưng đến một câu nói sẽ bảo vệ tôi anh cũng không có, tôi chưa bao giờ là chướng ngại vật của anh, tôi sẽ không can thiệp vào sự tự do của anh, cũng không quản chuyện anh thích người khác, bởi vì tôi đã sớm biết mình không xứng với anh, nhưng mà. . . tôi cũng vậy chỉ toàn tâm toàn ý yêu anh, tại sao, tại sao anh lại phải đối xử với tôi như thế này?

Đã từng nói lời đường mật, thề non hẹn biển, còn những lời anh từng hứa, anh đều đã quên rồi sao? Nếu như không quên, vậy lúc đó làm sao tôi có thể bức ép anh nhất định phải hứa đây?

Mấy năm qua, tôi vì không muốn để mẹ con các người chịu đói, đã dùng thân thể của mình đi làm bạn với một gã đàn ông ghê tởm, làm người tôi đầy vết thương, khi tôi đói lấy một ít thức ăn đưa cho anh, anh đã nói như thế nào?

Anh nói anh nhất định sẽ yêu tôi suốt đời suốt kiếp, nếu không sẽ không được chết từ tế, vậy mà, kết quả giờ ra sao?

Khi anh thức tỉnh dị năng, tôi được xem là cái gì, lúc cô gái đáng yêu kia đứng cạnh anh, tôi bị coi là thứ gì?

Mẹ của anh mắng tôi không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ, là một thứ hàng hạ tiện, ha ha, thế lúc mẹ anh ăn thức ăn của tôi trong miệng sao không biết xấu hổ, thời điểm đói lấy chỗ thức ăn kia, bà ta được xem là cái gì?

Khi anh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi, lúc ghét bỏ vì tôi bán thiếu, có phải anh đã quên hay không, thức ăn của anh, là do tôi dùng đêm đầu tiên, trao đổi với một tên đồ tể mập mạp bán thiếu mà lấy được, gã đồ tể dơ bẩn, dục vọng biến thái, đã hành hạ tôi không ra hình người, khi đó anh ăn miếng thịt khô trong miệng, nước mắt đọng đầy, nắm lấy tay tôi, nói với tôi rằng, “A Oánh, anh yêu em, cả đời anh cũng sẽ không phụ bạc em, sẽ không để người khác khi dễ em.” Kết quả thì thế nào? Anh nhìn tôi bán thân thể một lần lại một lần, thì anh đã sớm vô cảm, có đúng không?

Ha ha, bây giờ nghĩ lại, mình thật sự ngu ngốc mà!

Tôi vì anh, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, tôi vì anh, làm bản sự thuần khiết của chính mình, tôi vì anh, một lần rồi lại một lần bán thân thể, kết quả có được là bị anh ghét bỏ.

Mẹ anh đánh gãy hai chân của tôi, người bạn gái mới của anh, người con gái đơn thuần đáng yêu kia, đẩy cơ thể tôi vào đồng zombie, nhưng anh cũng đứng ở đó, yên lặng nhìn không nói tiếng nào.

Những hồi ức nhiều năm qua cứ như vậy hiện ra toàn bộ trong đầu, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy, thân thể của mình không hề đau.

Đúng vậy, loại đau xót ăn thịt uống máu này, sao có thể so được với nỗi đau trong lòng, bất tri bất giác, hình ảnh phía trước càng ngày càng cách cô rất xa, rốt cuộc Bạch Nhựt Oánh cũng cảm thấy thần trí của mình đã đi xa.

Trong đầu hiện ra, là bản thân cô khi ở cùng một chỗ với người đàn ông này, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, sự thất vọng và tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt của ba mẹ, “Ba, mẹ, thật sự xin lỗi, con gái bất hiếu, nếu như còn có kiếp sau, con nhất định sẽ sửa chữa sai lầm của mình thật tốt, hiếu kính hai người, còn nữa, Lý Hiểu Nghiêu, kiếp sau, tôi nhất định sẽ không yêu anh nữa, nếu như có thể, tôi thật sự muốn giết chết anh.”

Dần dần, rốt cuộc bóng tối cũng cắn nuốt lấy cô

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trùng Sinh

Editor: Mai Tuyết Vân

"A Oánh, A Oánh, có em phải em đối bụng hay không, chúng ta dự trữ thức ăn không nhiều lắm, còn nước uống cũng không có, chỗ này anh còn một ít tiền, tất nhiên lúc quá mức, rất có thể anh sẽ lấy ra, em nhìn xem ở đó có một tên đồ tể bán thịt, chỗ của hắn ta nhất định sẽ có rất nhiều thức ăn, chúng ta hãy đi cầu xin hắn, để hắn cho chúng ta một ít thức ăn, hoặc là chúng ta đi mua của hắn cũng được, nơi này của họ không ngờ lại rất an toàn, chưa từng xảy ra tai họa, hắn cũng có thể bán đồ cho chúng ta, sẵn dịp khi đến nhà hắn lấy ít nước, hắn cũng sẽ không phản đối, em cảm thấy thế nào, A Oánh?"

Ánh mặt trời chói mắt, chiếu lên hàng mi, cho dù có nhắm mắt lại, Bạch Nhựt Oánh vẫn cảm nhận y như cũ, trời đang sáng.

Tiếp theo là một sự quen thuộc, giọng nói đã khiến cô cảm hận vạn phần, vang lên bên tai. Bạch Nhựt Oánh từ từ mở mắt ra, ánh mặt trời rực rỡ, làm đầu cô choáng váng, vội nhắm mắt lại, rốt cuộc đã tốt hơn một chút, Bạch Nhựt Oánh mở mắt ra lần nữa.

Trời xanh thẳm, đất màu vàng, cây xanh tốt, hoa màu hồng, tất cả những thứ trước mắt ấy sao lại thân thuộc đáng yêu đến vậy, đã bao nhiêu năm rồi chưa được thấy qua, người được mùi hương của bùn đất, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy đầu mũi của mình chưa xót, nhưng mà cảnh đẹp như vậy xảy ra vào lúc nào, mà lại khiến cô cảm thấy rất quen thuộc.

Cách đó không xa, có một thôn làng nhỏ, sau lưng có mấy chiếc ô tô bất mãn dính đầy bùn đất, vài người đi đường quần áo tả tơi, còn có tên đồ tể óc đầy bụng phê kia.

Những hình ảnh này?

Không đúng, không phải cô đã chết rồi sao? Làm sao có thể thấy được những thứ này? Nhìn người trước mặt dù mặt lấm bụi nhưng vẫn không mất đi vẻ điển trai đàn ông, là Lý Hiểu Nghiêu? Không phải anh ta đã đi rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này, còn nữa bên cạnh hắn có một người phụ nữ lớn tuổi vẻ mặt chanh chua cay nghiệt, người đó không phải là kẻ đã đập nát hai chân của cô, mẹ của anh ta sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy, cảnh tượng như thế này, chẳng lẽ mình lại nằm mơ ư, nhưng tại sao cho dù là nằm mơ. . . Lý Hiểu Nghiêu, anh vẫn như cũ không chịu buông tha cho cô?

"A Oánh, A Oánh?" Tiếng kêu vội vã kéo thần trí của cô trở lại, nhìn về phía người đàn ông mình đã từng yêu, tìm cô sớm đã chết rồi, vốn tưởng rằng cho dù mơ thấy chính cô vẫn sẽ đau lòng, vậy mà cuối cùng cô lại đánh giá hắn quá cao, không ngờ bản thân cô giờ phút này chỉ còn dư lại hận ý, không phải vì yêu mà hận mà là sự hận thù muốn giết người.

Nơi đầu mũi truyền đến mùi của xăng dầu, mùi hương ư? Làm sao trong mơ lại có mùi vị được, chẳng lẽ? Bạch Nhựt Oánh lén lút cầu mạnh vào cánh tay của mình, đau quá, đau sao? Đó chính là cảm giác, vậy thì lời giải thích rõ ràng nhất là cô không phải đang nằm mơ, là sự thật, mọi thứ trước mắt cô đều là thật, cô đã sống lại!

"A Nghiêu?"

"Làm sao vậy, xem bộ dạng yếu ớt của cô ta kia, nhìn thế nào cũng thấy không tốt, con thì lại u mê, đúng là đồ sao chổi, này thì tốt rồi, tại sao lại có động đất nhất định đều là do cô ta mang vận xui tới. . "

Giọng nói này, đúng rồi không thể sai được, chính giọng nói cay nghiệt này cô đã nghe thấy mấy năm qua, tự cô cũng sinh ra sự miễn dịch đối với giọng nói ấy, người này là mẹ của Lý Hiểu Nghiêu, ha ha, sống lại, thật sự cô đã sống lại rồi.

"A Oánh, em không sao chứ, có phải mệt mỏi lắm hay không?" Nhìn sự quan tâm trong mắt người đàn ông ở trước mặt, đột nhiên Bạch Nhược Oánh cảm thấy rất buồn nôn.

Quang cảnh như thế này, đúng rồi ngay chỗ này là thành phố cô sống cùng với Lý Hiểu Nghiêu, xảy ra động đất nhà của Lý Hiểu Nghiên bị địa chấn đánh sập, cái gì anh ta cũng không còn, không có cách nào khác, anh ta lái xe đưa cô và mẹ của mình muốn đi nương nhờ cha mẹ của cô.

Nghĩ đến cha mẹ, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tim của cô đau quá, cha mẹ thương yêu cô như thế, nhưng cô lại lo việc không đáng, còn vì người đàn ông trước mặt này, bỏ qua người nhà của mình, còn đoạn tuyệt quan hệ với họ, ha ha, cô thật là bất hiểu.

Cô nhớ rất rõ khi đó mình đã nghĩ gì, cho rằng dù cắt đứt quan hệ với cha mẹ, nhưng cô vẫn là con gái ruột thịt duy nhất của bọn họ, cha mẹ nhất định sẽ giúp đỡ cô, vì vậy họ lái xe theo một đám người tị nạn, một đường bốn ba chạy về muốn nương nhờ chỗ cha mẹ cô, dọc đường phiếu bạc rút cuộc bọn họ lại chạy đến thôn làng này.

Cũng chính ở chỗ này, cô mất đi trình tiết của mình, mà người kia lại chính là tên đồ tể đáng kinh tởm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Gã Đàn Ông Bất Lực

Editor: Mai Tuyết Vân

Tiếp đó, Lý Hiểu Nghiêu sẽ nói: chúng ta dự trữ thức ăn không nhiều lắm, còn nước uống cũng không có, chỗ này anh còn một ít tiền, tất nhiên lúc quá mức, rất có thể anh sẽ lấy ra, em nhìn xem ở đó có một tên đồ tể bán thịt, chỗ của hắn ta nhất định sẽ có rất nhiều thức ăn, chúng ta hãy đi cầu xin hắn, để hắn cho chúng ta một ít thức ăn, hoặc là chúng ta đi mua của hắn cũng được, nơi này của họ không ngờ lại rất an toàn, chưa từng xảy ra tai họa, hắn cũng có thể bán đồ cho chúng ta, sẵn dịp khi đến nhà hắn lấy ít nước, hắn cũng sẽ không phản đối. .

Tiền ư? Đúng rồi, bây giờ tạm thời vẫn còn dùng được, chẳng qua chờ đến nửa tháng sau, tiền sẽ giống như một tờ giấy lộn.

Đời trước cô còn nhớ rất rõ, chính cô cũng đồng ý với cách nói của Lý Hiểu Nghiêu, nhưng Lý Hiểu Nghiêu cũng không để cho cô đi theo, mà một mình anh ta đi qua đó, đợi đến khi Lý Hiểu Nghiêu trở lại, ôm chặt lấy cô, lúc đó khuôn mặt của anh ta rất tức giận, khi ấy cô đã hỏi anh ta sao vậy, anh nói, tên đồ tể kia không lấy tiền mà muốn có cô, Lý Hiểu Nghiêu còn nói, dù có chết đói cũng sẽ không để cho người khác động đến dù chỉ là một sợi lông tơ của cô. Lúc bấy giờ cô cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, chẳng qua cô rất cảm động trước sự bảo bọc che chở của Lý Hiểu Nghiêu đối với mình, đã ôm anh ta rất chặt.

Buổi tối ngày hôm ấy, sau khi cô phát hiện ra Lý Hiểu Nghiêu vì đói bụng mà bệnh đau bao tử lại tái phát cùng lúc này, cô đã đi vào nhà tên đồ tể.

Hiện giờ cô còn nhớ rất rõ ánh mắt của tên đồ tể nhìn về phía mình, cảm giác hai cánh tay mập mập của hắn trên cơ thể cô, khi đó ngay cả hôn cô cũng chưa từng làm, vậy mà sự trong trắng của cô vì anh ta mà cứ như vậy hiến thân thể cho tên đồ tể to béo đó.

Cảm giác bị xuyên qua đau đớn, mùi hương tanh nồng, còn cả cái thứ ghê tởm của tên đồ tể, JxJ* mà đôi mắt thì như đang xem chuyện cười, cả đời cô đều không thể quên.

*JxJ: làm tình

"Cởi sạch quần áo ra, đúng là rất trắng, tôi chưa từng thấy đôi đại XX * nào trắng đến như vậy, so với bánh bao đã trắng còn mềm mại, haizz, tôi không nghĩ cô vẫn là một cô gái trong trắng đấy, thật sáng khoái, ông đây đời này chưa từng thoải mái như vậy, cảm giác phá thân thật là tuyệt vời, ha ha. .

* đôi đại XX: ngực phụ nữ

Lúc ấy cô cầm những miếng thịt khô đi ra, hai chân của cô còn đứng không vững, giữa hai đùi máu tươi nhuộm đỏ váy, mà Lý Hiểu Nghiêu thấy thế cái gì cũng không nói chỉ ôm chặt lấy cô.

"A Oánh, tại sao em lại ngu ngốc như vậy, cảm ơn em, A Oánh, đời này anh sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ không để cho bất kỳ ai khi dễ em nữa, nếu như

anh may mắn có làm ra những chuyện có lỗi với em, thì cứ để cho Lý Hiền Nghiêu anh thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục. . . "

Chuyện cũ rõ mồn một ngay trước mắt, vậy thì đời này chuyện như vậy có còn tiếp tục tái diễn hay không?

Có điều nếu tái diễn, cô cũng không ngu ngốc đi làm giống như đời trước.

Lúc này, mặt thế thật sự đang diễn ra, mặc dù chưa có sự xuất hiện của zombie, chỉ có động đất quy mô lớn ở quê nhà, bệnh dịch, thì đã có không ít người phải chết, đây mới là dấu hiệu, sau khi tất cả đều khôi phục sự bình yên, khi ấy mọi người đều cho rằng đây chỉ là thiên tai bình thường, cũng không quá để ý đến nhưng sau đó chừng nửa tháng, zombie bắt đầu xuất hiện, khi đó trần gian giống như mảnh đất địa ngục.

Mà người đàn ông trước mắt cô đây, tên của hắn gọi là Lý Hiền Nghiêu.

Lý Hiền Nghiêu là học trưởng của cô, trong một lần vô tình gặp gỡ bạn học, cô đã quen biết hắn ta.

Cha mẹ của cô là thương nhân, trong nhà rất giàu có, cô từ nhỏ đến lớn đều được ăn sung mặc sướng, cơm ngon áo đẹp, chưa từng chịu đựng cực khổ, cha mẹ vô cùng nuông chiều cô, cho nên cô thường xuyên bộc lộ tính tình tiểu thư, làm cho người khác không thích nổi.

Nhưng Lý Hiền Nghiêu lại không để ý, anh ta nói đây mới là tính cách thật của cô, rất đáng yêu khiến anh vô cùng thích thú, về sau anh ta thường xuyên hẹn gặp cô, anh ta tán tỉnh cô bằng sự lãng mạn, mà chính cô lại thích gã đàn ông anh tuấn này.

Hai người sống chung một năm đến tận giờ, vẫn tương kính như tân, động tác thân mật nhất cũng chỉ là nắm nhẹ tay, ngay cả hôn cũng chưa từng làm, lúc ấy Lý Hiền Nghiêu nói với cô rằng vì anh ta cực kỳ quý trọng cô, rất hi vọng đến một ngày khi bọn họ kết hôn, sẽ làm chuyện thân mật với Bạch Nhược Oánh, lúc ấy cô cũng không suy nghĩ nhiều, bản thân lại một mực cho rằng đây là vì anh ta quý trọng mình, là sự tôn trọng với cô, cho nên cô càng thêm khẳng khái đối xử tốt với tên đàn ông này.

Quý trọng ư? Ha ha, nhưng thật ra vào một ngày thời mạt thế, trong lúc vô tình cô đã phát hiện ra, thế nhưng Lý Hiền Nghiêu lại không làm được, ha ha, quý trọng cô cái gì chứ, chẳng qua hắn chỉ là một gã đàn ông bất lực mà thôi.

(Mai Tuyết Vân: Từ chỗ này trở về sau xin phép được gọi Lý Hiền Nghiêu là hắn, mà tác giả cứ thích nhấn nhá mấy chi tiết dã man và lặp đi lặp lại các cảnh khiến người dịch như mình cũng rất ba chảm. . .)

Còn nhớ rất rõ khi đó cô cũng không ghét bỏ hắn, ngược lại còn sợ hắn tự ti nên không nói gì chỉ tận lực hết lòng chăm sóc hắn, nhưng Bạch Nhược Oánh lại không ngờ được rằng, ngày ấy Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng đồng thời hắn cũng khôi phục lại chức năng của đàn ông, cũng từ khi đó hắn bắt đầu cảm thấy chán ghét Bạch Nhược Oánh, ghét bỏ cô bản thủ không chịu được, và cùng lúc ấy cô bé kia xuất hiện.

Đời trước cô rất ngu ngốc cái gì cũng không biết, sau đó vì tình cảm của hai người đã ổn định cô nghĩ cũng đến lúc đưa gã đàn ông này trở về nhà mình, giới thiệu cho ba mẹ của cô.

Vậy mà khi cô đưa hắn về nhà, chuẩn bị nói với ba mẹ mình chuyện hai người muốn kết hôn, ba mẹ vốn luôn nuông chiều cô, cô muốn gì đều được nấy, vậy mà lần đầu tiên phản đối cô. Bọn họ nói Lý Hiền Nghiêu không phải người tốt, hắn không thích cô, thật ra là vì tiền của nhà mình, nghe đến đó quả thật cô không thể vui vẻ được, đã cãi nhau ầm ĩ với người nhà, khi đấy Lý Hiền Nghiêu một mực đứng bên cạnh an ủi Bạch Nhược Oánh, còn nói vì ba mẹ chỉ muốn tốt cho cô, nhưng cô tính khí quật cường, trong lúc này cái gì cũng không nghe thấy nhất quyết làm theo ý mình, lại có thể cắt đứt quan hệ với người nhà, bỏ nhà ra đi.

Cho đến khi xảy ra động đất, cha mẹ còn gọi điện cho cô, muốn cô đi cùng bọn họ, đến sinh sống ở một thành phố khác, cô cũng nhớ rất rõ mình đều không bỏ vào tai, trực tiếp cúp điện thoại, nghĩ rằng chỉ cần có Lý Hiền Nghiêu bên cạnh là được, nhưng có ai ngờ lần này Lý Hiền Nghiêu ở trong cơn động đất, không có thứ gì cả, cuối cùng chẳng còn cách nào khác bọn họ cùng nhau khởi hành, muốn đến nương nhờ cha mẹ cô.

Chưa bao giờ cô chịu khổ, dọc đường đi biết bao nhiêu lần cô suy nghĩ muốn bỏ cuộc, nhưng vì nghĩ đến tình yêu của mình với hắn ta, cô đã cắn răng tới cùng cho đến khi họ đến được thôn làng này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lại Là Tên Đồ Tể

Editor: Mai Tuyết Vân

"A Oánh, A Oánh?" Tiếng kêu vội vàng gọi thần trí của cô về, quay sang nhìn gã đàn ông cô đã từng yêu.

"A Nghiêu, sao vậy?" Cô xoay người lại không có sự lớn tiếng, rất bình tĩnh nhìn hắn, nhưng Bạch Nhược Oánh biết rõ hận ý trong lòng cô chỉ có một mình cô biết.

"A Oánh, em làm sao vậy, em bị ốm rồi sao?" Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy Bạch Nhực Oánh vẫn đang ngẩn ngơ, quan tâm sờ trán của Bạch Nhực Oánh.

Khi Bạch Nhực Oánh đang muốn né tránh sự đụng chạm của hân thì . . , "Cái gì, ngã bệnh sao, thật đúng là đồ sao chổi, cô đã là gánh nặng rất lớn rồi, còn bị ốm nữa, tôi nói cho cô biết cô nên khỏe mạnh cho tôi, nếu ngã bệnh thì tự mình đi chết đi, đừng truyền nhiễm bệnh cho tôi, nếu không tôi sẽ là người đầu tiên ném cô đi." Đột nhiên giọng nói cay nghiệt truyền tới từ sau lưng, đây chính là giọng nói của bà Lý.

Ha ha, còn nhớ rõ đời trước, cô cũng nghe thấy những lời nói này đã không chịu được mà bật khóc, cô luôn luôn là một thiên kim đại tiểu thư chưa từng chịu quá nhiều ủy khuất như vậy, khi đó cô còn nhớ, vì thế mà Lý Hiền Nghiêu lại cãi nhau một trận âm ỉ với mẹ của hân, chẳng qua bắt đầu từ bao giờ khi chính cô đang nghe những lời nói cay nghiệt này, đến mặt cũng không thêm đôi sắc cơ chứ?

Nghe tới người phụ nữ đã nói câu kia, muốn ném cô đi, rồi nhớ lại hai chân của mình đời trước, trong mắt của Bạch Nhực Oánh lóe lên một tia sáng lạnh.

Bạch Nhực Oánh biết người đàn bà này luôn không thích mình, bởi vì trước đây rất lâu, bà ta đã giới thiệu cho con trai mình một cô bạn gái rất tốt, nhưng Lý Hiền Nghiêu không muốn, chỉ mong hòa hợp tất cả với mình, vì chuyện này mà Lý Hiền Nghiêu lại cãi nhau âm ỉ một trận với mẹ hân, khi đó cô đã cảm động rất lâu, sau này mẹ hân vẫn không thích cô, cộng thêm việc thỉnh thoảng cô lại có tính tình tiểu thư, cho nên mẹ của hân lại càng chường mắt cô hơn.

Nhớ tới người kia, sự lạnh lẽo trong mắt Bạch Nhực Oánh càng sâu thêm, nhưng chỉ trong nháy mắt cho nên Lý Hiền Nghiêu cũng không chú ý đến.

"Mẹ, cái gì gọi là khỏe mạnh chứ, bản thân bị ốm có thể không chế được ư, A Oánh cũng không muốn, cô ấy là thiên kim đại tiểu thư, đi theo chịu khổ bị liên lụy theo hai mẹ con chúng ta đã quá vất vả rồi, mẹ, mẹ ít nói bớt đi." Nghe giọng nói của mẹ mình, hân quay đầu lại, mắt húng nói.

"Cái thằng con bất hiếu, cả ngày chỉ giúp đỡ con đàn bà này, con nhìn cô ta xem, vai không thể khiêng, tay không thể xách, còn thân thể thì yếu ớt, nào có tốt được như A Tuyết. . ."

"Đủ rồi, mẹ, mẹ nói ở đây như vậy, làm con thật sự tức điên rồi." Nghe thấy mẹ mình huyền thuyên nói A Tuyết tốt thế này, cô ta tốt thế kia, khiến Lý Hiền Nghiêu tức giận.

Nhìn Lý Hiền Nghiêu như vậy, Bạch Nhực Oánh không biết tâm tình của mình là dạng nào đây, nên cười hay nên khóc. Cuối cùng chỉ có thể nói, rất buồn nôn, cô bé A Tuyết kia, hân sẽ không vứt bỏ mà ném cô bé đi, lại còn kim ốc tàng kiều*, bản thân hân là kẻ bất lực còn muốn kim ốc tàng kiều, thật sự quá ghê tởm.

*kim ốc tàng kiều: lầu son gác ngọc người đẹp

"A Oánh, em không cần phải tức giận, đừng trách mẹ của anh, mẹ cũng là người nói năng chua ngoa nhưng lòng thì như đậu hũ*."

*lòng thì như đậu hũ: ý nói lương thiện.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhực Oánh mỉm cười, "Không có chuyện gì, A Nghiêu, anh cũng không cần phải lo lắng, em đều hiểu rõ, nên em sẽ không để ý đâu." Đúng vậy, lòng như đậu hũ, là lòng như đậu hũ đã mọc meo, đều đen tối, "Đúng rồi, A Nghiêu, mới vừa rồi anh đã nói gì?"

"Đúng vậy, đều do mẹ hết, suýt chút nữa đã quên mất rồi, A Oánh, anh muốn đi mua chút thịt khô ở chỗ của tên đồ tể. . . Thức ăn, trong xe của chúng ta không có thức ăn, còn nữa nhân tiện lấy chút nước đến, em ở đây đợi anh. .anh đi một lát sẽ trở lại ngay." Rốt cuộc cũng nhớ lại mục đích của mình, Lý Hiền Nghiêu cầm lấy mấy cái chai rồi chuẩn bị xuống xe.

"Được, vậy anh tự mình cẩn thận một chút." Nghe lời nói của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhực Oánh gật đầu một cái, làm trái lương tâm dằn dò cẩn thận, sau đó Lý Hiền Nghiêu xuống xe.

Nhìn bóng lưng của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhực Oánh cảm giác có chút nghi ngờ, theo lý mà nói tên đồ tể vốn không thể nào thấy được bên trong xe của mình, như vậy tại sao hân lại có thể nói với Lý Hiền Nghiêu rằng muốn dùng mình ra để trao đổi đây?

Nghe tới đây, Bạch Nhực Oánh cũng muốn xuống xe, cô muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khi cô đang mở cửa xe.

"Cô đã ngu ngốc còn không thành thật, lại còn muốn đi làm gì?" Giọng nói điều ngoa của bà Lý vang lên lần nữa, Bạch Nhực Oánh rất muốn lấy một cái bịt tai, bịt chặt tai mình lại, hoặc là một miếng vải rách chặn miệng người đàn bà kia, đã không ăn cơm một ngày bà ta còn có sức lực lớn như vậy, còn bật ra được giọng nói vang dội như thế, xem ra thật sự không hề đói bụng rồi.

"À, bác gái, con muốn đi vệ sinh, bụng của con không được thoải mái." Quay đầu lại, thay bằng khuôn mặt tươi cười, Bạch Nhực Oánh nhìn về phía bà ta.

"Nhanh lên một chút, thật là, đúng là đồ thân lừa lười biếng nhiều phân, nhanh đi, rồi mau chóng trở về, không thì sau một hồi con tôi không thấy cô, còn nói bà già như tôi đây không đúng." Trợn mắt nhìn Bạch Nhực Oánh một cái, bà ta quyết miệng nói.

"Vâng, được ạ." Gật đầu một cái, tạm thời cô không muốn so đo với hạng người như bà ta.

Bạch Nhược Oánh xuống xe, đi tới phía sau của căn nhà, cô lén lút đi vòng qua, ti tới căn nhà của tên đồ tể, cửa sổ không khóa, rất tốt, Bạch Nhược Oánh lặng lẽ đi đến bên dưới cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nghe Lén Cuộc Nói Chuyện

Editor: Mai Tuyết Văn

"Được chứ, tôi có thể bán thịt khô cho anh, đi ra khỏi nhà có thể chăm sóc lẫn nhau thì không có vấn đề gì đâu, nước à, nơi này tôi cũng có, anh không cần phải khách sáo, muốn bao nhiêu đều được, nếu anh không có đủ bình chỗ tôi còn có đây."

Nghe lời nói của tên đồ tể, Bạch Nhược Oánh cau mày lại, tại sao lại không giống với những lời Lý Hiến Nghiêu đã nói ở đời trước?

"Thật sao?" Nghe tên đồ tể nói như vậy, Lý Hiến Nghiêu không có vẻ gì là hết sức vui mừng, thế nhưng ngược lại còn do dự, hần nhìn khuôn mặt dữ tợn của tên đồ tể, vì sao lại không giống với suy nghĩ của hắn nhỉ?

Cuối cùng, hình như hắn đột nhiên nghĩ ra việc gì đó: "Anh bán thịt, anh thấy đấy, chúng tôi đều là người chạy nạn, trong nhà xảy ra động đất, tôi và mẹ mình cùng với bạn gái của tôi đã lâu rồi không được ăn thứ gì, anh có thể cho tôi thêm một chút gì đó để dự trữ được không?"

"Không có vấn đề." Nghe được Lý Hiến Nghiêu nói thế nào, tên đồ tể sáng khoái gật đầu.

Nhìn tên đồ tể vẫn sáng khoái như cũ, thì bỗng nhiên Lý Hiến Nghiêu lại rất muốn nổi giận, nhưng hắn nhịn được.

"Anh không biết đâu, bạn gái của tôi rất ngang tàng bạo ngược, nếu như để cô ta biết tôi xài hết tiền, cô ta sẽ không vui, rất có thể còn đánh cả mẹ tôi và tôi nữa." Nhìn thấy tên đồ tể thoải mái gật đầu, Lý Hiến Nghiêu cau mày lại.

"Cái gì? Đánh cậu, còn đánh cả mẹ cậu ư, còn không dám trái ý cô ta, người anh em, người phụ nữ này nhất định phải dạy dỗ lại cho thật tốt, không thể tùy tiện để như vậy được." Nghe Lý Hiến Nghiêu nói như vậy, không ngờ rằng khuôn mặt vốn chân thành của tên đồ tể lại thay đổi ngay lập tức.

Thấy gã đồ tể thay đổi sắc mặt, ánh mắt Lý Hiến Nghiêu chợt lóe sáng, hắn đã đi đúng đường rồi, "Tôi cũng biết như vậy, nhưng ai bảo cô ta còn có một người cha có quyền có thế, tôi cũng không dám đắc tội với cô ta."

Quả nhiên, nghe được lời nói của Lý Hiến Nghiêu, "Hừ, loại đàn bà như vậy tốt nhất là nên dạy dỗ một chút. Người anh em, chỗ thịt khô này tôi không lấy tiền, cậu cứ cầm về, sau này giáo huấn bạn gái của cậu lại cho tốt, đừng để cô ta không biết kẻ trên người dưới, làm cho cô ta biết đàn ông mới là lẽ trời."

"Này, ông anh, sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy được."

"Không có gì, người anh em, cầm lấy đi."

"Cám ơn ông anh, tôi nói thật với anh, thật sự thì tôi tuyệt đối không thích cô gái kia, nhưng cô ta lại luôn quấn lấy tôi. . . tôi không thêm để ý đến cô ta, nhưng gia thế của cô ta, tôi lại không đắc tội không nổi, haizz, ông anh này, anh nói thử xem nếu việc cô ta đối xử với tôi như vậy còn chưa tính, thế nhưng cô ta lại còn ngược đãi đánh đập mẹ tôi, ông anh à, tôi thật bất hiếu mà! Xương sườn của mẹ tôi cũng bị cô ta đánh gãy." Nói tới chỗ này, vậy mà đôi mắt của Lý Hiến Nghiêu lại trở nên ươn ướt.

Thấy Lý Hiến Nghiêu khổ sở như thế, trong lòng tên đồ tể rất tức giận, đồng thời càng thông cảm thêm. "Cái gì hả, thật đáng giận, hạng đàn bà như vậy không cần cũng được, như vậy đi, người anh em, tôi giúp cậu dạy dỗ cô ta, cậu nói đi muốn tôi đánh cho cô ta một trận như thế nào." Từ nhỏ tên đồ tể được một tay mẹ mình nuôi lớn, cả đời mẹ hắn ngâm đắng nuốt cay, cuối cùng cũng nuôi hắn lớn lên, nhưng chính bà lại vì kiệt sức mà mắc bệnh, khi hắn đã có đủ năng lực để chăm sóc mẹ mình, thì bà ấy lại qua đời, chuyện này làm hắn dẫn vật khổ sở cả đời, hôm nay nghe thấy có người ngược đãi mẹ thì hắn nổi giận.

Nhìn vẻ mặt tức giận của tên đồ tể, khóe miệng của Lý Hiến Nghiêu nở một nụ cười che giấu, "Việc này cũng không cần, ông anh, có một việc, ông anh không chê tôi mất mặt, cô ta là một người đàn bà dâm đang, haizz!"

Nhìn thấy Lý Hiến Nghiêu lúng túng muốn nói lại thôi, gã đồ tể lo lắng hỏi, "Chú em, cậu cứ từ từ nói, sao nào?"

"Cô ta luôn muốn quyến rũ tôi làm chuyện đó với cô ta, nhưng cô ta đối xử với tôi như vậy, sao có thể có cảm giác đó được, cô ta thấy quyến rũ tôi không được, lại đi quyến rũ cậu bé nhà bên cạnh, cậu bé mới vừa tròn mười sáu tuổi, tâm trí không yên, thiếu chút nữa đã khiến cô ta làm được việc, chẳng qua cũng may, mỗi lần đều bị tôi phá hiện kịp thời rồi ngăn chặn lại, nếu không phải vậy. . ."

"Cái gì? Chuyện JxJ ư!" Tên đồ tể nổi trận lôi đình, nhớ tới lúc vợ của mình bỏ đi cùng với người khác, thì hắn tức giận xách dao lên muốn xông ra ngoài

ngay.

"Ông anh, ông anh! Anh đừng kích động!" Nhìn thấy dáng vẻ của tên đồ tể, Lý Hiền Nghiêu nhanh chóng ngăn hấn lại.

Mà lúc này, Bạch Nhược Oánh núp ở dưới giường nghe lén giận đến mức toàn thân phát run, tại sao, tại sao Lý Hiền Nghiêu lại đối xử với mình như vậy, tại sao hấn lại bịa chuyện muốn vu oan cho cô, thật sự thì cô đã làm ra việc gì có lỗi với hấn chứ?

"Ông anh, nếu như anh thật sự muốn giúp tôi thì cứ làm như vậy. . ."

Nghe Lý Hiền Nghiêu lời nói, Bạch Nhược Oánh hoảng hoảng hốt hốt trở lại trên xe.

"Cô rơi xuống cầu tiêu trong toilet à, sao lại lâu như vậy, cô thật sự phiền muốn chết."

Giọng nói đanh đá của người phụ nữ kia vang lên lần nữa, cũng không lọt vào được lỗ tai của Bạch Nhược Oánh, cô ngồi ngây ngốc ở đó, bà ta nhìn thấy cô không thèm mảy may chú ý đến mình, cũng lười nói chuyện, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc.

Không lâu sau, Lý Hiền Nghiêu trở lại, cũng giống với đời trước: "A Oánh, hấn ta nói không lấy tiền, lại còn nói muốn em ngủ một đêm với hấn, thật là khốn nạn, A Oánh, em yên tâm, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em đâu, cho dù anh có chết đói, cũng sẽ không để ai làm tổn thương em."

Nghe lời nói của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhược Oánh hận không thể giết chết người trước mắt, bị hấn ôm cũng làm cho cô cảm thấy buồn nôn, nhưng mà, cái gì cô cũng không làm được, cô vốn là một cô gái yếu đuối hoàn toàn không thể là đối thủ của gã đàn ông này

Ban đêm, bốn phía yên tĩnh, bởi vì tiền trong tay ba người tiền không nhiều, cho nên không vào tá túc trong thôn.

"A Oánh, A Oánh?" Cảm thấy có người kêu mình, Bạch Nhược Oánh không trả lời, cô làm bộ như đã ngủ rất say, Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy mình kêu hồi lâu mà cô vẫn không trả lời, cho rằng Bạch Nhược Oánh ngủ say, hấn bèn quay đầu lại, lay gọi mẹ của mình.

"Mẹ, mẹ." Sau đó, Bạch Nhược Oánh lại nghe thấy Lý Hiền Nghiêu đang gọi mẹ hấn.

"Sao vậy con trai?" Người phụ nữ mơ màng mở mắt ra, không hiểu nhìn con trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hai Mẹ Con Tính Kế

Editor: Mai Tuyết Vân

"Mẹ ơi, mẹ nhỏ tiếng một chút, theo con xuống xe, con có việc muốn nói với mẹ." Nhìn mẹ của mình, rồi Lý Hiền Nghiêu đưa ngón trỏ lên chỉ ra bên ngoài.

Hai người ra ngoài xe, bọn họ cũng không đi quá xa, đang lúc hai người xuống xe, Bạch Nhược Oánh mở cửa xe ra.

Ban đêm gió lớn, tối hôm nay lại không có trăng sáng, xem ra thời tiết nhiều mây, nông thôn ban đêm tối đen như mực , ngay cả đèn đường cũng không có, bốn phía yên tĩnh, cho nên hai người hoàn toàn không phát hiện ra Bạch Nhược Oánh đi theo sau lưng bọn họ.

"Con trai, sao vậy?" Nghi hoặc nhìn con trai của mình, bà Lý không biết con trai của mình muốn làm gì.

"Mẹ, con biết rõ mẹ vẫn không thích Bạch Nhược Oánh, nói thật con cũng vậy không hề thích cô ta, điều ngoa tùy hứng, cuối cùng còn có tính khí tiểu thư. "

"Con trai, vậy con?" Nghe lời của con nói, bà Lý càng thêm nghi ngờ, nếu con trai bà ta cũng không thích cô ta, vậy tại sao con trai mình còn phải nói tốt giúp cô ta?

"Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, vừa mới bắt đầu đuổi theo Bạch Nhược Oánh, là bởi vì hoàn cảnh nhà cô ta, ba cô ta có thể trợ giúp cho sự nghiệp của con, mẹ cũng biết tình hình công ty nhà chúng ta hiện giờ, nhưng con không nghĩ rằng, người nhà Bạch Nhược Oánh lại có thể phản đối mối quan hệ của bọn con, đã như vậy nhưng Bạch Nhược Oánh vẫn trở mặt nói người trong nhà, chẳng qua cho dù có như vậy, con cũng sẽ không chia tay với cô ta, đến cuối cùng cô ta vẫn luôn là con gái của ông ta, cho dù có gây ra chuyện nghiêm trọng đến đâu, cuối cùng thì ba của Bạch Nhược Oánh cũng sẽ có một ngày chấp nhận, nhưng thật không ngờ, lại có thể xảy ra động đất, cũng may lúc ấy, chúng ta đang lái xe đến nơi khác nên mới tránh được trận động đất này, nhưng mà bây giờ ngoại trừ chiếc xe này ra chúng ta cũng không có cái gì cả, tiền con để trong túi cũng không nói rõ với Bạch Nhược Oánh, chỉ nói với cô rằng còn lại một ít khi cần thiết mới lấy ra, mà kể từ khi Bạch Nhược Oánh cắt đứt quan hệ với gia đình, vốn cũng không xin tiền người trong nhà nữa, thẻ của cô ta đã sớm bị khóa lại, cho nên trong tay Bạch Nhược Oánh cũng không có tiền, nếu cứ tiếp tục như vậy thì số tiền cất trong túi của con

sớm muộn gì cũng bị xài hết, công ty của chúng ta còn thiếu rất nhiều nợ bên ngoài, bây giờ con cũng sẽ không quay trở về nữa, cho nên chúng ta chỉ có thể nương nhờ vào Bạch gia bọn họ mà thôi." Lý Hiền Nghiêu vừa nói, vừa cau mày.

Nghe lời nói của con mình, bà Lý cũng cau mày, "Này con trai, chúng ta đã không phải là con rể tới nhà rồi, còn nữa, con xem Bạch Nhưộc Oánh này ăn sung mặc sướng vừa nhìn đã biết là cô chủ quen được hầu hạ, con còn nói người nhà cô ta cũng không đồng ý, vậy nếu như đã thế này với tình hình của chúng ta hiện giờ, bọn họ sẽ càng không đồng ý, con trai, con nói nên làm sao bây giờ?"

Nghe được lời của mẹ mình nói như vậy, Lý Hiền Nghiêu mỉm cười, "Mẹ, người yên tâm, con đã có biện pháp, mẹ cũng đã nhìn thấy trái tim của Bạch Nhưộc Oánh đối với con rồi, cô ta vì yêu con mà có thể buông bỏ tất cả, như vậy bây giờ chỉ cần con khiến cô ta càng thêm yêu mình, yêu con đến mức cho dù mất mạng cũng vẫn yêu con, như vậy không phải đều tốt sao.."

"Ban đầu, muốn làm cho một người con gái quyết một lòng với mình, cách chủ yếu đó là làm cho cô ta trở thành người phụ nữ của mình, nhưng con trai à, tình hình của con, haizz thân thể của con, sao được đây, uống những thứ thuốc kia có tác dụng hay không?" Nói tới chỗ này, đột nhiên đưa mắt nhìn lên cơ thể của con trai, bà Lý lo lắng một hồi.

Nghe được câu hỏi của mẹ mình như vậy, trong lòng Lý Hiền Nghiêu khổ sở, giống như bị lửa nóng đốt qua, "Không dùng được, uống nhiều thuốc hơn nữa cũng vô dụng." Nói tới chỗ này, đột nhiên Lý Hiền Nghiêu ngồi xổm xuống, hung hăng dẫm xuống mặt đất.

"Con trai, không cần tự giày vò, rồi cũng sẽ tốt thôi, con trai của mẹ, chờ khi chúng ta đến được bên kia, mẹ sẽ đưa con đi tìm bác sĩ, tìm bác sĩ tốt nhất." Nhìn thấy con trai mình như vậy, bà Lý đau lòng đỡ hấn lên. "Con trai à, tình huống bây giờ đã như thế, làm sao con khiến cô ta một lòng với con được?"

"Mẹ, đây chính là chuyện con muốn nói với mẹ." Nghe được câu hỏi của mẹ mình, Lý Hiền Nghiêu cuối cùng cũng nhớ ra mục đích của mình. "Con...con chuẩn bị."

Sau khi nghe lời nói run rẩy của Lý Hiền Nghiêu, trong lòng Bạch Nhưộc Oánh hoàn toàn nguội lạnh, thật là ác độc, thật là tàn nhẫn, Lý Hiền Nghiêu, cô nhất định sẽ giết hấn ta, cô nhất định phải làm cho hấn sống không bằng chết.

Thì ra lúc ban ngày, Lý Hiền Nghiêu nói với tên đồ tể rằng với tính cách thích JxJ* của Bạch Nhưộc Oánh, khi hấn ta trở về nói tình cảnh của gã đồ tể ra, thì buổi tối nhất định Bạch Nhưộc Oánh sẽ tới tìm hấn cầu hoan*, nếu như cô tới thật thì sẽ chứng minh cô thật sự muốn JxJ, như vậy tên đồ tể sẽ hoàng thành nguyện vọng cho Bạch Nhưộc Oánh, trừng trị cô một lần cho tốt. . .

*JxJ: làm tình

*cầu hoan: cần xin làm tình

"Cho đến lúc này, cô ta đã thành vui hoa dập liễu*, sau đó con đối xử tốt với cô ta, nhất định cô ta sẽ một mực khẳng khái mà đi theo con, đến khi tới Bạch gia, con sẽ nói chuyện này cho ba của Bạch Nhưộc Oánh biết, xem ông ta còn phản đối bọn con nữa hay không, đến lúc đó khẳng định ông ta sẽ ước gì con cưới con gái của ông ta, chỉ cần cưới xong, về việc thân thể của con, mẹ cảm thấy Bạch Nhưộc Oánh còn có thể không biết xấu hổ đi khắp nơi nói với người khác sao."

*vui hoa dập liễu: ý chỉ đã bị chà đạp.

Nghe cuộc bàn bạc giữa Lý Hiền Nghiêu và mẹ của hấn, nên làm thế nào để khiến cô vừa yêu vừa đau vì Lý Hiền Nghiêu, để đạt tới mục đích bấy giờ của hấn, Bạch Nhưộc Oánh thật sự rất muốn giết người này, nhưng mà bây giờ không được, thứ nhất cô chỉ là một cô gái yếu đuối, thứ hai bây giờ còn là xã hội pháp chế, chẳng Lý Hiền Nghiêu, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn ta.

Khi Lý Hiền Nghiêu và mẹ hấn cùng nhau trở về xe, Bạch Nhưộc Oánh còn đang ngủ, hai người nhìn nhau cười một tiếng, không lâu sau, "A Nghiêu, A Nghiêu, con làm sao vậy?"

Giọng nói ồn ào của bà Lý đánh thức Bạch Nhưộc Oánh, Bạch Nhưộc Oánh xoa xoa đôi mắt to tròn của mình, cũng che giấu đi hận ý nơi đáy mắt, "Chuyện gì, sao vậy, A Nghiêu, anh làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn Lý Hiền Nghiêu ôm bụng, đáng vẻ đau đớn, Bạch Nhưộc Oánh còn chưa tỉnh hẳn lập tức lo lắng hỏi.

"Trong xe không có thức ăn, A Nghiêu lại có bệnh đau dạ dày, ôi, nhất định là bệnh dạ dày của A Nghiêu tái phát."

Tiếng khóc lóc của bà Lý làm cho Bạch Nhưộc Oánh rất đau đầu, nhìn kỹ thuật diễn xuất của hai mẹ con này vụng về như thế, vậy mà đòi trước cô lại ngu ngốc như heo tin là thật.

"A Nghiêu, vậy làm sao bây giờ, A Nghiêu, anh đừng làm em sợ, A Nghiêu?" Bạch Nhưộc Oánh chỉ khẳng khái gọi tên của Lý Hiền Nghiêu, cô không giống kiếp trước đau lòng vì bạn rai sau cùng quyết định đi hiến thân cho tên đồ tể đồi bại.

Nhìn Bạch Nhưộc Oánh không giống với tướng tượng của hấn, xả thân cứu mình, Lý Hiền Nghiêu cau mày lại, hấn nhảy mất ra hiệu cho mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Gặp Lại Gã Đồ Tê

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn thấy ánh mắt của con trai, bà Lý càng khóc lớn tiếng thêm, "Hu hu, A Nghiêu, con sao thế này ở đây không có thuốc, huhu, A Oánh, cô mau cứu A Nghiêu đi, cô hãy đến van xin tên đồ tê đó để hắn cho chúng ta chút đồ ăn có được hay không, cô nhìn A Nghiêu đi dù cô vô cùng không thích mẹ nó nhưng hãy xem bộ dạng này của nó đi, hu hu A Nghiêu à. . ."

Nghe lời bà Lý nói, Bạch Nhượng Oánh cười nhạo trong lòng, kỹ thuật diễn xuất thật vụng về đúng là loại diễn viên kém cỏi nhất.

"Hu hu, A Nghiêu, hu hu, em phải đói như thế nào đây? A Nghiêu ư?" Phối hợp với kịch bản của hai mẹ con, Bạch Nhượng Oánh khóc lóc hỏi Lý Hiền Nghiêu, "A Nghiêu, anh chờ em, em đi hỏi mua ít thức ăn của gã đồ tê đó, đứng rồi trên người anh còn chút tiền, đưa tiền cho em nhé, em sẽ đi mua." Nói xong, Bạch Nhượng Oánh không đợi hai mẹ con họ phản đối, đã âm thầm đưa tay vào trong túi của Lý Hiền Nghiêu, cầm số tiền duy nhất của ba người lấy ra ngoài.

Bà Lý nhìn thấy số tiền suy nhất trong nhà bị mang ra, thật sự muốn lấy lại thì Lý Hiền Nghiêu đã âm thầm bắt được cánh tay của bà, lắc đầu với bà, bà Lý không cam lòng dừng động tác lại.

Bạch Nhượng Oánh làm bộ không có nhìn thấy một màn trước mắt, cô mở cửa xe, "A Nghiêu, anh chờ em." Nói xong, Bạch Nhượng Oánh đi tới nhà tên đồ tê.

Nhìn Bạch Nhượng Oánh càng chạy càng xa, bà Lý mất hứng nhìn con trai, "Tại sao con lại kéo mẹ, chúng ta còn ít tiền như vậy con đều đưa cho cô ta, nếu có chuyện gì phải làm thế nào?"

"Mẹ cứ yên tâm, tiền không chạy được, con và gã đồ tê đã nói chuyện rõ ràng từ lâu, mẹ cứ chờ đồ ăn đi." Lý Hiền Nghiêu khôi phục lại bộ dạng bình thường, thì ra giả bộ bệnh cũng mệt chết đi được.

"Mẹ, ở bên đó có thể sẽ mất rất nhiều thời gian, trước tiên mẹ cứ ngủ đi một chút khi nào cô ta trở lại con sẽ gọi mẹ.."

Nghe được lời con trai nói như vậy, bà Lý nghĩ, Bạch Nhượng Oánh cũng sẽ không cầm tiền chạy mất, nên cũng không tiếp tục tranh cãi nữa. "Được rồi, con trai à, còn A Tuyết, con định sẽ làm như thế nào?"

"Mẹ yên tâm đi, A Tuyết bên kia con đã trấn an được rồi, bây giờ cô ấy còn đang đi học, hướng chi cô ấy cũng không biết chuyện của chúng ta ở đây, đợi đến khi con giải quyết xong chuyện của cha Bạch Nhượng Oánh, lấy được tiền chữa hết bệnh, con sẽ kết hôn cùng với A Tuyết, mẹ cứ thoải mái đi."

Nghe thấy hắn nói như vậy, bà Lý gật đầu một cái, nhìn về ánh đèn sáng lên phía xa, mỉm cười đen tối rồi nhắm hai mắt lại, chuẩn bị ngủ một lát người phụ nữ này tuổi đã cao thức một chút tinh thần đã chịu không nổi.

Nhìn về ánh đèn sáng lên đằng xa, đó là nhà của tên đồ tê, Lý Hiền Nghiêu suy nghĩ một chút vóc người của Bạch Nhượng Oánh duyên dáng hoàn hảo thật sự rất lãng phí, chẳng qua nghĩ đến hiện tại cho dù phải có cũng chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, thôi, về sau chờ khi hắn đã có tiền, hắn sẽ có người phụ nữ điều kiện tốt hơn nữa, không phải còn có A Tuyết ư, nghĩ tới đây, Lý Hiền Nghiêu mỉm cười, hắn mở cửa xe, đi tới chỗ ban ngày hắn giấu đồ, sau đó giấu thức ăn tên đồ tê cứ khẳng khẳng đưa cho mình đi.

Trên đường đến nhà tên đồ tê trong đầu Bạch Nhượng Oánh suy nghĩ rất nhiều vấn đề, một mình cô phải làm sao đây, chạy trốn sao? Không được, đầu tiên nơi này không có làng xóm, sau đó lại không có nhà trọ, cứ đi vào như vậy ư? Không được, bọn họ đã thương lượng xong rồi, làm thế nào đây? Khi cô nghĩ tới vấn đề này, Bạch Nhượng Oánh không nhìn thấy dưới chân, sợ ý một chút đã té ngã trên đất, may mắn thay cô mặc chiếc áo khoác dài tay, chỉ có đầu gối bị trầy xước, rồi đột nhiên một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Bạch Nhượng Oánh.

Hôm nay nghe lén cuộc nói chuyện giữa Lý Hiền Nghiêu và tên đồ tê, có thể nhìn ra được, tên đồ tê vốn không phải là người xấu, tất cả đều vì tin lời nói bịa đặt của Lý Hiền Nghiêu là sự thật, hắn ta lại là người tính tình thẳng thắn sáng khoái, đã như vậy cô không thể làm gì khác hơn là đánh cược một lần, nghĩ tới đây Bạch Nhượng Oánh kéo rách phần quần áo hơn nữa rồi nhắm mắt lại hung hất tát chính mình một cái thật mạnh, làm cho cánh tay của mình có thêm mấy vết thương, sau đó dùng áo khoác che lại rồi cô đi tới trước cửa nhà của tên đồ tê, gõ cửa.

Kể từ sau khi gặp Lý Hiền Nghiêu tên đồ tê đều ở trong nhà không đi ra ngoài, nghe được lời Lý Hiền Nghiêu lời, hắn cảm thấy cô gái kia thật là lãng mạn không phải người tốt, thế nhưng đến cùng có phải sự thật hay không đây? Lý Hiền Nghiêu nói nếu như nửa đêm cô ta đến nói muốn đổi lấy thức ăn thì cô ta đúng thật là lãng mạn như thế, bởi vì ban ngày chính hắn đã đưa thức ăn cho Lý Hiền Nghiêu rồi, hắn cũng không biết Lý Hiền Nghiêu đã không nói cho Bạch Nhượng Oánh biết, mà giấu mấy thứ đó đi.

Đợi cả đêm, lúc gã đồ tê nghĩ rằng mình bị tên đàn ông kia lừa thì rốt cuộc tiếng gõ cửa lại vang lên.

Nghe được tiếng động này, hắn không biết tâm tình mình giờ phút này nên như thế nào, hắn chưa từng làm ra chuyện như vậy, nhưng mà nghĩ đến những lời người đàn ông kia nói, lại nghĩ đến việc mẹ hắn qua đời và vợ hắn bỏ trốn cùng với gã đàn ông khác, rốt cuộc hắn cần mỗi làm ra đáng về rất hung hăng bước tới mở cửa phòng ra.

Tên đồ tể vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Bạch Nhược Oánh ở trước cửa trong nháy mắt đã chạy nhanh vào trong nhà, thất phản ứng của cô như vậy, càng khiến hắn chứng thực lời nói của người đàn ông kia, cô ta không phải là một cô gái tốt, khi hắn đóng cửa rồi quay đầu lại, vậy mà lúc này hắn lại ngáy ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cầu Cứu Tên Đồ Tể

Editor: Mai Tuyết Văn

Khi tên đồ tể quay đầu lại, không thấy người đàn bà dâm đẳng đâu mà chỉ nhìn thấy một cô gái với vết thương chồng chất quỳ gối trước mặt mình.

"Anh ơi, van xin anh, hãy cứu tôi với, hu hu. . . ."

Nhìn cô gái này như vậy, tên đồ tể ngáy ngẩn cả người, đây là tình huống gì, việc này so với tưởng tượng của hắn hoàn toàn khác nhau, trong suy nghĩ của hắn cô gái này vừa vào đến nhà sẽ vội vã dùng thân xác đổi lấy thức ăn, nhưng bây giờ thì sao?

Thật ra thì nơi này là một thôn quê chất phác, hoàn cảnh tên đồ tể lớn lên cũng thật thà như vậy, nội tâm luôn rất đơn thuần, đừng nhìn dáng vẻ hắn cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt dữ tợn, nhưng lại là một người lương thiện cũng bởi vì quá thật thà, vợ của hắn ta mới coi thường hắn, cô ta vào thành phố đi làm rồi bỏ trốn với một người đàn ông khác.

"Cô. . . cô."

Nghe thấy giọng nói lúng túng của tên đồ tể, Bạch Nhược Oánh hít thở thật sâu, vậy là lần đánh cuộc này cô đã thắng, thấy tên đồ tể thật sự không phải là một người xấu, nghĩ tới đây đột nhiên Bạch Nhược Oánh phát hiện ra, khi mình đối mặt với tên đồ tể đã không còn oán hận của đời trước.

(Mai Tuyết Văn: Càng đọc càng thấy ba chấm hết sức, _._ vì yêu mà mù quáng nên chết một lần để tỉnh ngộ)

"Anh ơi, hu hu, tôi tên là Bạch Nhược Oánh, là bạn gái Lý Hiến Nghiêu, hu hu, Lý Hiến Nghiêu chính người đàn ông ban sáng đến đây mua thức ăn, tôi van xin anh, xin anh hãy cứu tôi với." Lúc Bạch Nhược Oánh ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn đã khiến hắn sợ hết hồn, mặt của cô gái này sao lại sưng to như vậy.

"Cô bé, trước tiên cô cứ đứng dậy đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tên đồ tể muốn đỡ cô gái trước mặt dậy, nhưng hắn cảm thấy không biết nên đặt tay mình ở đâu mới phải.

"Xin anh, trước hết hãy đồng ý với tôi đã, nếu không có chết tôi cũng không đứng dậy."

Nhìn sự kiên quyết trong đôi mắt của cô gái, tên đồ tể giống như bị xúc động mạnh gật đầu với cô.

"Cám ơn anh." Nói xong, Bạch Nhược Oánh đứng lên, cô đi tới một chiếc rồi ngồi xuống, "Hu hu, ban ngày khi bạn trai tôi tới tìm anh, nhất định không chỉ nói một điều tôi ngược đãi mẹ hắn, còn quyền rũ cậu bé hàng xóm để làm tình? Hu hu. . ."

Hắn ngạc nhiên khi thấy cô gái biết được những lời chàng trai hồi sáng nói, tên đồ tể để lộ vẻ mặt không thể tin được.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?" Nhìn cô gái cứ khóc lóc liên tục, cuối cùng tên đồ tể cũng không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Tôi không phải vậy đâu anh à, thật sự, tôi thật sự không phải, hu hu, tôi không phải người như thế mà, tôi không có ngược đãi mẹ của hắn, hu hu, nơi tôi sống xảy ra động đất tôi phải đến nương nhờ vào cha mẹ, trên đường đi gặp được mẹ con Lý Hiến Nghiêu, bọn họ còn tốt bụng chở tôi đi, tôi đã cho rằng mình mình gặp được người tốt, hu hu, nhưng. . . nhưng. . . ai ngờ được, hắn ta lại mang tôi, mang tôi. . . hu hu. . ." Nói đến chỗ này Bạch Nhược Oánh khóc lớn.

"Nào, nào, cô đừng khóc, đừng khóc nữa nhé!" Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh khóc lớn, tay chân gã đồ tể nhất thời luống cuống, chuyện này hắn thật sự chưa từng nghĩ đến: "Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì."

"Anh ơi, hu hu, mẹ con bọn họ nói cũng muốn đi nương nhờ họ hàng, nó rằng tôi là một cô gái lại không phương tiện đi lại rất nguy hiểm, đã nói muốn đưa tôi cùng đi, tôi. . . hu hu. . . lúc đó nghĩ rằng bọn họ là người tốt, tôi đã đồng ý nhưng mà bọn họ lại lấy mắt chứng minh nhân dân của tôi, còn. . . còn. . . còn không chể tôi, không để tôi rời đi, đến nơi này còn muốn làm nhục tôi, vì muốn để tôi dùng thân thể đổi lấy tiền bạc và lương thực cho họ, cùng với thể buổi sáng hôm nay sau khi Lý Hiến Nghiêu gặp anh xong không hề mang thứ gì về, hắn nói là anh yêu cần tôi ngủ ngơi anh một đêm, anh mới cho chúng tôi đồ ăn, nếu không. . . hu hu, tôi van xin anh, hãy giúp tôi một chút, tôi biết rằng anh là người tốt, mặc dù dáng vẻ của anh rất dữ tợn, nhưng nhìn đôi mắt của anh, tôi biết ngay anh là một người tốt, anh à, van xin anh, hu hu, đừng làm tổn thương tôi mà hu hu. . . Anh nhìn xem này. . . hu hu. . ." Nói xong Bạch Nhược Oánh vén ống tay áo khoác lên, tên đồ tể cứ như vậy nhìn thấy hết vết thương trên người Bạch Nhược Oánh.

Nhìn bộ dạng Bạch Nhược Oánh khóc đến mức xé nát tim phổi ở trước mặt, trong lòng tên đồ tể không biết nên tin ai, nhưng nhìn cô gái này không giống như đang nói dối nhìn xem toàn thân cô đều bị thương.

"Anh ơi, tôi . . . thật sự không có mà, tôi không bạc đãi mẹ hấn, hu hu, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối còn hấn ta, hấn ta lại là một người đàn ông, làm sao tôi có thể ngược đãi mẹ hấn trước mặt hấn được chứ, anh cẩn thận nghĩ lại xem sao, hu hu, sao tôi có được khả năng đó chứ."

Nghe lời nói của Bạch Nhược Oánh, gã đồ tể suy nghĩ một chút, cô gái này nói cũng không sai, , một cô gái yếu đuối, làm sao đánh lại một người đàn ông chứ, huống chi nhìn người thanh niên kia cũng rất khỏe mạnh

"Vậy tại sao cô không cầu xin sự giúp đỡ của người khác?" Tên đồ tể mềm lòng rồi, nhưng hấn còn có một nghi vấn, tại sao cô gái này không cầu xin sự giúp đỡ của người khác.

"Tôi đã cầu xin, đã hỏi rồi, nhưng mà bọn họ vừa nhìn thấy tôi, hấn không thể đối xử với tôi như vậy, không ai để tâm đến lời tôi nói, bọn họ cho Lý Hiền Nghiêu thức ăn và tiền bạc, sau đó sẽ . . . với tôi . . ." Nói tới chỗ này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy mình không thể nói nổi nữa.

Nhìn Bạch Nhược Oánh đáng thương, tên đồ tể chất phác đã tin tưởng lời cô nói, nhìn cánh tay của Bạch Nhược Oánh vẫn còn chảy máu, "Cô muốn làm gì bây giờ, có muốn báo cảnh sát hay không, nhưng ở nơi này chỉ có nhà của trưởng thôn là có điện thoại, chuyện này, tôi cũng muốn cho trưởng thôn." Nói xong, tên đồ tể muốn mang theo Bạch Nhược Oánh đi tìm trưởng thôn.

"Anh ơi, không đâu anh, không cần báo cảnh sát, không cần mà." Nghe thấy tên đồ tể muốn báo cảnh sát, Bạch Nhược Oánh vội ngăn cản hấn lại.

Đồ tể không hiểu nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, "Sao thế?"

"Thực sự thì tôi không dám giấu anh, tôi...tôi không dám báo cảnh sát, trong tay hấn ta có hình chụp của tôi, nếu như tôi báo cảnh sát, hấn sẽ mang hình ảnh của tôi ra công bố cho mọi người thấy, tôi xin anh đừng báo cảnh sát, nếu không đời này của tôi coi như xong, còn trưởng thôn ở đây vốn cũng không quản được hấn, hấn có xe mà, đến lúc đó hấn vừa chạy trốn, không ai bắt được hấn còn nữa chứng minh thư của tôi vẫn còn trong tay hấn ta. Nên anh, hu hu. . ."

"Sao?" Nghe được Bạch Nhược Oánh nói như vậy, tên đồ tể ngừng lại thật, đúng rồi, điều quan trọng nhất đối với một người phụ nữ đó chính là danh tiết, nếu như hình của cô gái này bị người khác nhìn thấy, cô sẽ sống thế nào đây: "Cô bé, vậy cô nói phải làm sao đây, không bằng để tôi đi chém chết hấn!"

"Cám ơn anh, anh thật sự là một người tốt, nhưng tôi không thể để cho anh vì chuyện của tôi mà phạm pháp được, nếu anh thật sự muốn giúp tôi, xin anh hãy giấu kín chuyện này hộ tôi, chờ chúng tôi vào thành phố tôi tìm được cơ hội sẽ gọi được cho người nhà, đến lúc đó người nhà của tôi sẽ đến giúp tôi thôi."

"Cô giấu bọn họ thế nào đây?" Tên đồ tể một lần nữa không hiểu nhìn về phía Bạch Nhược Oánh.

"Chỗ này của anh có máu heo chứ, còn nữa anh có thể cho tôi một ít thức ăn không, sau đó chỉ cần anh ở yên trong nhà, đừng một mình đi tìm bọn họ, như vậy là được rồi. "

"Chỉ đơn giản như vậy ư?"

"Vâng, cảm ơn anh, anh đúng là người tốt, thật ra chỗ này tôi còn một ít tiền, tiền tích trữ của bọn họ đều ở đây, tôi đưa cả cho anh"Nói xong Bạch Nhược Oánh lấy tiền của Lý Hiền Nghiêu trong túi áo ra.

"Cô bé, không cần đâu, số tiền này cô cứ giữ lại mà dùng, chỗ này tôi vẫn còn một chút, cô cũng cầm lấy, cô gái việc này tôi không thể giúp cô được tôi cũng thấy rất xấu hổ, chẳng qua cô muốn làm sao thì tôi sẽ làm vậy, tên cận bà kia, nếu không phải trong tay hấn có những thứ đó, tôi không thể không bám vằm hấn ra."

Nhìn tên đồ tể đang cắn răng nghiêng lợi, càng khiến cho khuôn mặt dữ tợn của tên đồ tể thêm phần dọa người, "Anh à, tôi biết rồi, anh là người tốt, cảm ơn anh nhiều."

"Cô bé đừng khách sáo, để tôi đi lấy máu heo cho cô." Nói xong, hấn đi thẳng vào trong bếp.

Bạch Nhược Oánh để tiền của tên đồ tể cho mình vào bên trong túi áo, rồi cầm lấy máu heo hấn đưa cho sau đó thoa lên đùi mình.

"Cám ơn anh, tôi phải đi rồi, nếu sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ cảm tạ anh."

"Không cần khách khí vậy, cô bé mau đi đi, nếu như thật sự không được, cô cứ quay lại đây tìm tôi, tôi sẽ thay cô chém hấn ra."

Nhìn vẻ mặt tức giận của gã đồ tể, rốt cuộc Bạch Nhược Oánh cũng đã quên đi sự đau đớn của kiếp trước, "Cám ơn anh." Cuối cùng, mang theo hai bịch lap xưởng, Bạch Nhược Oánh khập khểnh đi ra khỏi nhà của tên đồ tể.

Bạch Nhược Oánh vội vã đi về phía xe của Lý Hiền Nghiêu, khi cô đến gần chiếc xe, rốt cuộc Lý Hiền Nghiêu đã thấy rõ bộ dạng nhếch nhác của Bạch Nhược Oánh, hấn nhanh chóng chạy xuống xe, ôm lấy Bạch Nhược Oánh thật chặt, "A Oánh, sao em lại ngu ngốc như vậy, đều tại anh không tốt, nếu như không phải tại ta, em cũng sẽ không trở nên như vậy, A Oánh, thật xin lỗi em, Lý Hiền Nghiêu này thề, đời này anh nhất định sẽ yêu thương em thật nhiều, chăm sóc thật tốt cho em, nếu như anh làm trái lời thề này, muôn đời không được siêu thoát, chết không từ tể. . ."

Nghe những lời thề non hẹn biển từ miệng của Lý Hiền Nghiêu, trong lòng Bạch Nhục Oánh buồn nôn muốn chết, cô nhất định sẽ chờ đến ngày đó, nghĩ tới đây, Bạch Nhục Oánh chịu đựng sự ghê tởm của chính mình, run rẩy ôm chặt lấy Lý Hiền Nghiêu, "A Nghiêu, chúng ta đi thôi, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi này đi, đi ngay bây giờ, hu hu, em không muốn ở chỗ này nữa đâu. . "

Nhìn Bạch Nhục Oánh khóc thương tâm như thế, Lý Hiền Nghiêu biết chuyện kia đã thành, nhìn lại toàn thân Bạch Nhục Oánh đều bị thương, còn có dòng máu đỏ tươi chảy xuôi xuống dưới chân, không nghĩ rằng tên đồ tể đó lại biến thái, chẳng qua như vậy thì hẳn cũng không cần đến chỗ của tên đồ tể để xác nhận thật giả chuyện này nữa, về sau chỉ cần hắn đối xử tốt hơn với Bạch Nhục Oánh một chút, như thế thì cô sẽ một lòng đi theo hắn, muốn cô làm gì cho hắn cô cũng sẽ làm, mặc dù tiếc cho một mỹ nhân như vậy, chỉ là chẳng sao cả, thế giới này nhiều người đẹp như thế huống chi hắn còn có A Tuyết, cô bé con đơn thuần đáng yêu càng làm cho người khác muốn cưng chiều.

"Được rồi, được rồi, chúng ta đi, bây giờ chúng ta rời đi ngay, mẹ, mẹ, mẹ lên phía trước ngồi đi, để A Oánh nằm chỗ này một lát, mẹ à." Lý Hiền Nghiêu đỡ Bạch Nhục Oánh lên xe, bà Lý cũng phá lệ không phản đối việc Bạch Nhục Oánh giành chỗ của mình, mà đến ngồi ở ghế phụ lái, Lý Hiền Nghiêu tiếp tục ngồi vào vị trí tài xế lái xe của mình.

"Chuyện là thế nào đây, haizz, haizz, thật đáng thương, A Oánh à, bác đã trách nhầm con rồi, đều là bác không tốt, về sau bác nhất định sẽ yêu thương con thật tốt, giống như con gái ruột của mình vậy, A Oánh, con là cô gái tốt, . ." Bạch Nhục Oánh ở phía sau nhắm chặt hai mắt lại, sự chán ghét mới vừa thoáng qua trong đôi mắt bà Lý rồi biến mất nhanh chóng, cô không hề nhìn lầm, Hừ! Cô đã khóc cả một buổi tối, cơ thể rất đau đớn, cô phát hiện ra mình nên ngủ bù từ từ, chờ đến thành phố cô sẽ lập tức bye bye, nghĩ như vậy, Bạch Nhục Oánh nhắm hai mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong mơ màng, Bạch Nhục Oánh tỉnh lại, không biết Lý Hiền Nghiêu đã dừng xe từ khi nào, mà bà Lý đã ngủ thiếp đi, cô nhìn thấy mặt trời mọc lên từ phía đông, ở trước mặt cách đó không xa là thành thị, nhìn một lượt, Bạch Nhục Oánh cầm chiếc điện thoại duy nhất của Lý Hiền Nghiêu lên rồi bước xuống xe.

"Alo, ba ơi, ba có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Rời Khỏi Hai Mẹ Con Đê Tiện

"Tiểu Oánh, là con sao, Tiểu Oánh, con làm sao vậy, có bị thương không, nghe nói chỗ con ở xảy ra động đất, chúng ta làm thế nào cũng không liên lạc được với con, ba và mẹ con đều rất lo lắng, con không sao chứ, có bị dọa sợ hay không. . . "

Nghe giọng nói vội vã của ba mình, những lời quan tâm từ miệng ba nói ra, nước mắt của Bạch Nhục Oánh không nhịn được mà chảy xuống, ba cô vẫn luôn là người quan tâm cô nhất.

"Ba ơi, con không sao, mẹ đâu rồi ạ, bây giờ có khỏe không? "

"Mẹ con khỏe vô cùng, nhưng vì lo lắng cho con mà mấy ngày nay không chợp mắt được, đến giờ mới vừa nằm ngủ."

"Vâng, vậy là được rồi, ba ơi, ba hãy nghe lời con nói, bắt đầu từ hôm nay ba hãy lấy tất cả tiền trong ngân hàng ra, sau đó mượn một kho hàng mua thật nhiều thức ăn rồi bỏ vào, tốt nhất là phải đảm bảo thời hạn sử dụng còn dài, nhất định phải tích trữ nhiều một chút, còn những thứ đồ dùng hằng ngày khác nữa, áo khóa ngoài này, phải rồi, áo lông, chăn bông nữa, và nhiều thứ khác nữa, liên quan đến cuộc sống sinh hoạt bình thường, ba đều phải mua số lượng lớn, sau đó chuyển hết vào kho hàng, còn nữa kho hàng phải ở nơi vắng vẻ một chút, vùng lân cận không cần có quá nhiều người, hơn hết kho hàng đó phải thật bền chắc. . ." Cô còn chưa kịp nói xong lời của mình, thì ba của Bạch Nhục Oánh đã cắt ngang lời nói của cô.

"Tiểu Oánh, con làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi sao ?" Nghe con gái của mình nói nhiều thứ như vậy, ông Bạch lo lắng hỏi.

"Ba, ba phải tin con, ngày tận thế sắp đến rồi."

"Cái gì, ngày tận thế? Tiểu Oánh, có phải con thấy khó chịu ở chỗ nào hay không, làm sao con biết được chứ, cả tin tức cũng nói rằng trận động đất này chỉ là hoạt động kiến tạo của lớp vỏ trái đất mà thôi. "

"Ba, ba phải tin con, con có nguồn tin riêng, trong lúc vô tình con biết được, hiện tại có rất nhiều lãnh đạo cấp cao cũng đã yên lặng bắt đầu chuẩn bị lương thực rồi, ba, là sự thật." Thấy ba cô không tin, Bạch Nhục Oánh lo lắng nói.

Nghe giọng nói lo lắng của con gái, ông Bạch vội vã nói, "Được được được, tất cả đều nghe theo con, chờ đến tám giờ, ba lập tức đi làm, nhưng mà Tiểu Oánh, còn con đang ở đâu, nếu như, nếu như con thật sự thích Lý Hiền Nghiêu, ba mẹ quyết định không ngăn cản nữa mà tác thành cho hai đứa."

Giọng điệu của ba cô vẫn cưng chiều như trước, nghe được lời thỏa hiệp của ba, nước mắt Bạch Nhục Oánh lại chảy ra, "Ba, ba nói đúng, Lý Hiền Nghiêu cũng không phải yêu con thật lòng, hẳn cũng chỉ là vì tiền của nhà chúng ta, chẳng qua ba à, ba cứ yên tâm, con đã chia tay với hắn, con sẽ sớm đến tìm ba mẹ, bắt mẹ phải nấu đồ ăn ngon cho con đó, còn nữa ba phải nhớ, chuyện tích trữ đồ, nhất định phải bí mật tiến hành, ngoại trừ bạn bè thân

thiết và người nhà còn lại ba không cần nói với bất kỳ ai."

Nghe giọng nói của con gái nghiêm túc khác thường, ông Bạch cũng biến sắc, ông đang nghĩ tới bạn bè thân nhất của mình, chuyện này, ông cũng muốn bàn bạc phân tích với người đó một chút cho tốt.

"Được, Tiểu Oánh, con phải cẩn thận, có muốn ba cho người đi đón con hay không? Trên người con còn tiền ư?"

"Không cần ba, ở chỗ con vẫn còn tiền, ba không cần phải lo lắng, con đang trên đường về nhà, ba không cần đến đón con, chủ yếu bây giờ ba phải cố hết sức tích trữ đồ đạc, đúng rồi ba ơi, mười ngày nữa sẽ có mưa sao băng, nếu như con còn chưa về tới nhà, nhất định ba mẹ phải ở trong nhà, không nên đi ra ngoài, có người nào gõ cửa cũng không được mở, nếu có xảy ra chuyện người cần người trước hết phải trốn, đừng tưởng rằng đó là bệnh chó dại không được tới gần, cũng không cần tốt bụng đưa bọn họ đến bệnh viện, lại càng không được để bị cắn, chờ con về nhà, được không?"

"Sao vậy, Tiểu Oánh, những chuyện này làm sao con biết được, Tiểu Oánh, có phải con có chuyện gạt chúng ta hay không?"

"Không có, ba à, con có nguồn tin riêng, chỉ là ba nhất định phải nghe con, được không hả ba?"

"Được rồi, con gái ngoan của ba, nhất định con phải trở về sớm một chút, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho ba."

"Được ạ, gặp lại ba sau, thay con chào mẹ nhé, còn nữa, ba à, thật xin lỗi." Nói xong Bạch Nhượng Oánh vừa khóc vừa cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại trong tay, ông Bạch kinh ngạc ngẩn người, mới vừa rồi Tiểu Oánh nói cái gì? Thật xin lỗi ư, Tiểu Oánh nói thật xin lỗi, từ trước đến nay Tiểu Oánh chưa bao giờ nói đến ba chữ này, có phải đã xảy ra chuyện gì không hay rồi chẳng, lúc này lời Tiểu Oánh nói, không được, ông phải đi tìm lão Hình, ông muốn cùng với vị cựu chiến hữu này thảo luận phân tích lời Tiểu Oánh nói một chút.

Nghĩ tới đây ông Bạch mặc quần áo chỉnh tề, không nói với vợ tiếng nào đã vội vã rời khỏi nhà.

Bạch Nhượng Oánh lau khô nước mắt, nhìn điện thoại trong tay, rút cuộc cô lấy sim điện thoại bên trong ra, ném xuống khe nước bên cạnh, còn về chiếc điện thoại cô lại tắt máy bỏ vào túi mình, sau đó cô trở lại xe rồi nằm xuống, nghĩ tới việc tiếp theo cô nên làm gì, nghĩ về con đường của cô sau này, nghĩ tới tương lai mặt trời, cũng không biết bao lâu trôi qua, Lý Hiền Nghiêu cũng tỉnh lại.

"A Oánh, sao em không ngủ thêm chút nữa?" Lý Hiền Nghiêu tỉnh lại việc đầu tiên chính là quay đầu lại nhìn Bạch Nhượng Oánh một chút, phát hiện Bạch Nhượng Oánh đã tỉnh, Lý Hiền Nghiêu gấp gấp hỏi.

Nhìn vẻ mặt của Lý Hiền Nghiêu, đời trước cô bị vẻ mặt này làm cho động tâm đến si mê, bây giờ nhìn lại thật sự rất ghê tởm.

"A Nghiêu, em không ngủ được, chúng ta vào thành phố đi, em muốn tắm rửa một chút." Bạch Nhượng Oánh yếu đuối nói.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của Bạch Nhượng Oánh, Lý Hiền Nghiêu nghĩ đến việc bản thân hần cũng đã không tắm rửa mấy ngày rồi, đúng là rất khó chịu liền gật đầu một cái, "Được, A Oánh, em ngủ tiếp một lát, đến nơi anh sẽ gọi em." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu lái xe vào trong thành phố.

Thật ra thì tại sao Lý Hiền Nghiêu không chạy xe nhanh, nguyên nhân rất đơn giản, phí hao tổn để chạy nhanh quá lớn, tạm thời Lý Hiền Nghiêu còn chưa muốn lấy tiền riêng của mình ra, hần cũng chỉ còn lại một ít tiền, bởi vì công ty của Lý Hiền Nghiêu thiếu nợ, tiền tiết kiệm gửi trong ngân hàng cũng không còn, mà hiện tại ngay cả nhà cửa cũng không có, cho dù ngân hàng có siết nợ rồi rao bán, thì bên trong cũng không còn thứ gì thuộc về hần nữa, thế nên chút tiền trong tay này, hần còn phải dùng để phòng thân rất có ích.

Rút cuộc xe cũng dừng lại, đây là một nhà tắm công cộng nhỏ, nơi này không lớn lắm, chỉ có tắm là được, ba người xuống xe đi vào nhà tắm, bởi vì nhà tắm công cộng vắng vẻ, cho nên bộ dạng nhếch nhách của Bạch Nhượng Oánh cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Mặc cho nước chảy xuống xối rửa toàn thân của mình, khi nước chảy lướt qua vết thương của cô, loại cảm giác nhói đau đó đối với Bạch Nhượng Oánh mà nói hoàn toàn không là gì, vì nếu so sánh với cảm giác đau đớn đục xương khoét thịt kia thì rõ ràng không thể hơn được.

Thay quần áo xong, hỏi nhân viên phục vụ của sau ở chỗ nào, Bạch Nhượng Oánh không đợi hai người kia mà một mình rời đi từ cửa sau.

Chờ sau khi Lý Hiền Nghiêu và bà Lý đi ra, đợi Bạch Nhượng Oánh một chút, nhưng chờ rất lâu cũng không thấy cô đi ra, bà Lý tức giận hỏi thăm nhân viên phục vụ, khi hai người biết được Bạch Nhượng Oánh đã rời đi thì biểu cảm trên khuôn mặt kia có thể nói năm màu rực rỡ*, khi bọn họ trở lại xe ở bên kia, khi hần tìm kiếm điện thoại di động của mình lại phát hiện ra không có gì cả, thì vẻ mặt lại càng thêm phần hết sức đặc sắc.

*năm màu rực rỡ: ý nói chuyển đổi cảm xúc liên tục, hỗn loạn- nguyên tác là "ngũ thái tân phân"

"Chẳng lẽ Bạch Nhượng Oánh đã phát hiện ra điều gì?" Bà Lý đứng ở ngoài xe nhìn chung quanh chẳng thấy bóng dáng của Nhượng Oánh đâu, lại quay về phía con trai của mình.

"Không biết nữa, nếu như đã phát hiện ra cái gì, thì ngày hôm qua không phải cô ta đã đi rồi sao." Lý Hiền Nghiêu không tìm được điện thoại di động cũng xuống xe, hần nghĩ tới lời của mẹ mình, Lý Hiền Nghiêu lắc đầu một cái.

"Vậy con nói xem đây là việc gì, tại sao cô ta lại chạy đi? Chúng ta phải làm thế nào đây, A Nghiêu, con nghĩ có nên gọi điện cho hãng điện thoại để tra cứu lịch sử cuộc gọi hay không, như vậy chúng ta cũng có thể tới tìm người nhà của Bạch Nhượng Oánh."

"Mẹ, sim điện thoại kia là mua tạm thời, nên không dùng chứng minh thư để đăng ký, không thể tra cứu được, lại nói dù có tra ra được, ai biết được có phải Bạch Nhược Oánh không chịu nổi đã kích rồi chạy đi tự sát hay không đây? Ngay rồi, mẹ ơi, chúng ta nên rồi đi đến chỗ họ hàng của chúng ta, không cần lo cho Bạch Nhược Oánh nữa, nếu như thật sự cô ta tự sát, ba của cô ta có muốn đòi người từ chỗ con, trước tiên con sẽ chuẩn bị câu chuyện riêng cho ông ta , còn chuyện tên đồ tể nếu như tra ra được chúng ta cũng đã thoát rồi, thôi mẹ à, mặc kệ cô ta, chúng ta tự rồi đi."

Nghe lời của con trai, Lý mẫu nghĩ đến chuyện hai người cũng đang bắt đầu thiếu thốn, "Được rồi, đi thôi." Nói xong hai người lái xe rồi đi theo đường khác.

Thật ra thì Bạch Nhược Oánh cũng không có đi xa, nàng vẫn nhìn chăm chú vào mẹ con nhà họ Lý, nghe lời nói của bọn họ rồi nhìn về phía chiếc xe đã lái đi xa, trong mắt lóe lên một tia băng giá. Lý Hiền Nghiêu bây giờ còn là xã hội có pháp luật, cô không có cách nào xử lý hẳn được, chẳng qua đến lúc cuối thời đại này, sẽ là thời khác cô trả thù hần!

Kỳ thật cũng không ai biết, ở đời trước cô đã thức tỉnh dị năng , chỉ là khi đó dị năng của cô không cao còn không có tinh thạch để thăng cách, hơn nữa cô càng không muốn mình làm tổn thương đến lòng tự ái của Lý Hiền Nghiêu, cho nên từ lâu đã giấu dị năng của mình đi, mặc dù khi đến căn cứ, dị năng giả sẽ có thức ăn miễn phí, nhưng lúc đó cô sớm đã hoa tàn liễu bại từ lâu đã không quan tâm đến chuyện này, vì nghĩ cho lòng tự trọng của hần mà không tiết lộ sự thật cô là dị năng giả, hôm nay nhớ lại thật sự cô đã quá ngu ngốc rồi.

Ở bên kia, sau khi ông Bạch nhận được điện thoại của con gái đã đi tìm cựu chiến hữu của mình, đang cùng với ông ấy bàn bạc về lời nói của con gái ông, vị cựu chiến hữu lão Hình nghe thấy lời nói của ông Bạch liền rơi vào trầm tư, sau đó mở tin tức ra cuối cùng cũng khiến cho họ phát hiện ra một chút giấu giếm sau lời nói của chính phủ, còn chút thông tin trên những diễn đàn nước ngoài, hai người nhìn thấu được một chút bên trong, rồi cùng liếc mắt nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó bắt tay vào chuẩn bị đồ dùng.

Khi ông Bạch gọi điện đến số máy ban sáng, thì điện thoại đã vang lên lời nhắc nhở, "Số máy quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được. . ."

Dù có gọi bao nhiêu cuộc thì kết quả vẫn như cũ, khiến ông Bạch lo lắng, một mặt ông luân phiên chuyển hết tiền tiết kiệm của mình ra ngoài, một mặt ông giả vờ mình muốn mở siêu thị, thuê một kho hàng để nhập nguồn hàng, cuối cùng khi ông thật sự muốn sắp xếp người đi tìm Bạch Nhược Oánh thì cô lại gọi điện thoại cho ông.

"Ba, điện thoại của con mất rồi, đây là số điện thoại mới, bây giờ con sẽ lên chuyển xe đường dài, ba không cần phải lo lắng, đúng rồi, chuyện con nói với ba, như thế nào rồi ạ?"

"Ba đã nói với chú Hình của con, cuối cùng chúng ta đều đồng ý với ý kiến của con."

Nghe ba đồng ý với ý kiến của mình, Bạch Nhược Oánh mỉm cười trái tim cũng ổn định lại được một nửa, "Ba ơi, mọi người phải chuẩn bị thật tốt, con sẽ mau chóng về nhà, đến lúc đó, cả nhà chúng ta có thể ở bên cạnh nhau rồi. Đúng rồi, mẹ đã dậy chưa ạ?"

"Đã tỉnh rồi, chẳng qua lúc trước ba không liên lạc được với con, cho nên ba không có nói cho mẹ con biết chuyện của con, sợ bà ấy không an lòng thêm, nhưng giờ không sao rồi, ba đi gọi bà ấy con chờ một chút nhé."

"Dạ."

"Alô, là Tiểu Oánh hả con? Con đang ở đâu vậy, con làm mẹ sợ quá. . ."

Nghe lời cầu nhàu của mẹ, giờ phút này Bạch Nhược Oánh cảm thấy ấm áp khác thường, " Mẹ à, con không sao, con sẽ mau chóng trở về nhà, đây là số điện thoại của con, có chuyện gì ba mẹ có thể gọi cho con. . ."

Nước mắt lại chảy xuống, vội vàng giấu tiếng nghẹn ngào bên trong, Bạch Nhược Oánh đã cúp điện thoại, hiện tại cô không có thời gian đến ngân hàng, cũng không có thời gian đi làm lại chứng minh thư đã bị mất trong trận động đất, cuối cùng, Bạch Nhược Oánh chỉ mua một vé xe đường dài, ngồi ở bên xe chờ đợi chuyển xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kiếm Khách Ở Bến Xe

Editor : Mai Tuyết Vân

Ngồi ở trạm xe công cộng, nghĩ đến việc không lâu nữa sẽ đến tận thế, trong lòng Bạch Nhược Oánh có chút hỗn loạn, tưởng tượng là một chuyện, nhưng thật sự xảy ra thì lại là một chuyện khác, nếu như vậy lần này cô nên làm thế nào, chẳng lẽ còn bất lực hèn nhát giống như đời trước đến cuối cùng vẫn bị ném vào miệng zombie ư?

Không, lần này thì không thể, đời này cô nhất định phải sống cho thật tốt, còn phải phụng dưỡng ba mẹ mình, không biết đời trước ba mẹ cô thế nào, chỉ là thôi vậy, đời trước cô bất hiếu thì đời này cô sẽ trả lại.

Nhớ tới những thứ này, Bạch Nhược Oánh lại nghĩ đến những điều khác nữa, tận thế thiếu nhất là thứ gì?

Không sai, chính là thức ăn, tận thế vừa bắt đầu thì có lẽ tất cả mọi người đều không cảm thấy gì, nhưng càng về sau thức ăn càng ngày càng ít, cung không đủ cầu sau đó lòng người đen tối lộ ra, lúc bấy giờ lòng người so với những thứ kia chỉ còn một mục tiêu, ăn thịt người, như vậy còn đáng sợ hơn quái vật rất nhiều lần, nghĩ tới lời ba mình nói, cũng may ba cô cũng đã chuẩn bị tốt, . . .

Hi vọng ba có thể chuẩn bị nhiều thứ hơn nữa, bởi vì trong tận thế đồ cần chuẩn bị thật sự quá nhiều.

Về những thứ đồ ấy, Bạch Nhược Oánh biết nhà mình trừ kho hàng ba cô đã mướn, cũng không có bất kỳ nơi nào dư ra để chứa đồ, mặc dù ở tận thế cũng có rất nhiều người có thể thức dị năng không gian, nhưng Bạch Nhược Oánh tự mình biết trong rất nhiều người kia cũng không bao gồm cô, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh thật sự rất hâm mộ những người có dị năng không gian, không cần mang đồ nặng nhọc chỉ cần không gian đủ lớn, vung tay lên trực tiếp đặt vào trong không gian rồi mang theo người, thật sự là vô cùng dễ dàng ấy vậy mà cô cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi.

Thật ra vào tận thế có rất nhiều người thức tỉnh dị năng, ngay cả Lý Hiến Nghiêu cũng giống như vậy, không nghĩ được đi năng mà Lý Hiến Nghiêu thức tỉnh còn là dị năng thuộc hệ chữa khỏi, cho nên cuộc sống sau này của hắn rất tốt.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến cái chết của mình, mối thù này cô nhất định sẽ báo.

Thứ gì qua đã qua, ở đời này, cô tuyệt đối sẽ không để cho bị kịch lặp lại, Bạch Nhược Oánh quyết định.

Lại nhắc đến việc ấy, Bạch Nhược Oánh nghĩ đến việc da thịt của zombie ở thời tận thế rất dày và cứng, cho nên cô quyết định sau khi về nhà nhất định phải mua vài thanh đao.

Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ vấn đề ấy, đột nhiên cảm thấy có một người ngồi bên cạnh mình, người nọ quần áo quê mùa còn ngửi được mùi vị của bùn đất, Bạch Nhược Oánh khẽ liếc mắt nhìn qua, trong lòng chàng trai ấy lúc này đang ôm một cái bọc thon dài, hình như đã dùng vài quần quanh vật đó xem chừng đã cố gắng gói kín lại, chàng trai ngồi nghiêm chỉnh chỉ có tư thế của anh ta nhìn thế nào cũng cảm thấy quen mắt, trời ơi, đây không phải là tạo hình hiệp khách cổ đại ôm bảo kiếm trong ngực sao?

Thấy được cảnh buồn cười vậy, Bạch Nhược Oánh cảm thấy giống như có mồ hôi đang chảy đầu trên trán, khóe miệng cô khẽ co giật xê dịch ra bên cạnh.

Đúng lúc ấy, giữa cô và chàng trai kia có một khoảng trống, thì một người phụ nữ ăn mặc hợp mốt đến cô nhìn thấy chỗ này còn trống sau đó trực tiếp ngồi xuống.

"Vị cô nương này, xin chào, tại hạ nhìn thấy ấn đường của cô mang dấu hiệu xấu. . ." Không đợi người thanh niên nói xong, cô gái đã hạ tay xuống "Bốp" một tiếng cho người một bạt tai, "Mẹ của mày mới có điềm xấu, đồ lưu manh." Nói xong cô ta nâng mông lên lắc lắc vài cái rồi bỏ đi.

Thấy như vậy, khóe miệng của Bạch Nhược Oánh co giật.

"Haizz, thói đời thật bạc bẽo mà!" Người ngồi bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy lại giống như hành khách xem trò vui, lắc đầu một cái rồi đưa ra kết luận.

Bạch Nhược Oánh lại xê dịch qua bên cạnh.

"Cô nương, cô không cần sợ, ta sẽ không làm cô bị thương đâu." Nam nhân bên cạnh, thấy Bạch Nhược Oánh di chuyển sang bên cạnh, lập tức ngồi xuống, nghiêm túc nói.

Nghe lời người thanh niên nói, Bạch Nhược Oánh ngượng ngùng cô lúng túng bậm môi không tiếp tục di chuyển nữa.

"Xin chào cô nương, tại hạ là đệ tử của Ngũ Đài Sơn Thanh Phong quán, tên là Lệnh Hồ Xung, lần này chính là lần đầu tiên tại hạ xuống núi, nếu như có đắc tội, xin đừng để trong lòng."

Bạch Nhược Oánh nghe được lời nói này, nghĩ rằng có phải người đàn ông này rất hay đùa như vậy hay không, "Ồ, không sao, không có việc gì." Khóe miệng cứng ngắc miễn cưỡng, Bạch Nhược Oánh gật đầu một cái.

Sau khi người thanh niên giới thiệu bản thân thì ngồi yên tĩnh ở một bên không nói gì

Đang lúc Bạch Nhược Oánh cho rằng mình có thể yên lặng đợi đến khi chuyển xe tới, người thanh niên lại mở miệng nói chuyện.

"Vị cô nương này, ta nhìn thấy ấn đường của cô mang điềm xấu, có thể sẽ có tai nạn xảy ra."

Thấy người thanh niên mang bộ mặt tỉnh như ruồi nói xing, rồi lại nhìn anh ta đang bấm đầu ngón tay, cô nghĩ trong lòng rằng xem chừng anh ta nên từ xuống Ngũ Chi Sơn. Không để ý đến lời anh ta nói, Bạch Nhược Oánh chỉ mỉm cười, nhìn đồng hồ, còn 20' nữa sẽ xét về.

"Vị cô nương này, cô và ta hai người quen biết nhau ở chỗ này, đã nói lên rằng chúng ta rất có duyên, nếu đã như vậy ta sẽ nói cho cô biết một bí mật, cô xem đây chính là vật quý giá nhất của bản môn do chính sư phụ ta truyền lại cho ta, 'Ỗ Thiên bảo kiếm', cô nương, cô xem đi."

Nói xong, người thanh niên mở gói đồ trong ngực mình ra, nhìn một vòng vài quần bị mở ra, Bạch Nhược Oánh ho khan hai tiếng, thật nhiều bụi mả. "Khụ khụ khụ."

"Cô nương, cô xem! ‘ Ý Thiên bảo kiếm ’"

Lời nói của anh ta đưa đến sự chú ý của một đám người vây xem, khi anh ta giờ thứ đang cầm trong tay lên, lập tức hứng chịu sự xem thường.

"Biến thái!"

"Bệnh thần kinh!"

Tiếp theo đó tất cả đám người ấy đều giải tán, Bạch Nhược Oánh nhìn thứ đồ trong tay nam nhân đó, vậy thật là đó một thanh kiếm, chẳng qua là một đao "Ý Thiên bảo kiếm" đồ chơi làm bằng nhựa .

"Cô nương, cô xem đi, sao hả, có phải rất tốt hay không, có phải ánh sáng bắn ra bốn phía hay không?"

"Ồ, vâng, ồ." Nhìn "Bảo kiếm" này có có đèn phát sáng màu máu đào, Bạch Nhược Oánh cảm thấy khoe miệng của mình gật gật gân xanh. Mới vừa rồi Bạch Nhược Oánh còn tưởng rằng người đàn ông này giả bộ, nhưng mà bây giờ, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy anh ta thật sự có vấn đề về tinh thần.

Nghe được lời nói của Bạch Nhược Oánh, anh ta vui mừng quần vài lại, đây là người đầu tiên đồng ý với anh ta.

Lúc này, bên trong bến xe kia, "Vừa nhìn ngài đã hiểu được công việc này, đây chính là món đồ năm đó. . . . Lén lút nói cho ngài biết, đao này lại là hàng mới vừa được đào lên, nếu như đưa đến thị trường buôn đồ cổ thì trúng số rồi, nhưng hôm nay tôi và ngài có duyên gặp, nếu như ngài muốn mà nói thì . . ." Có một người đàn ông khác đang muốn bán đồ cho một người đàn ông kia, vật nọ cũng được vài bọc lại.

Người thanh niên gói kỹ thanh kiếm của mình lại vẫn ngồi bên cạnh Bạch Nhược Oánh, nhìn cô ấy, phải, trẻ nhỏ dễ dạy mà, đây là ý nghĩ của anh ta trong lúc này.

"Quý khách đi đến XX, mời đến cửa kiểm phiếu XX để xét vé."

Trong lúc ấy thì giọng nói truyền đến từ đài phát thanh giống hệt như vị cứu tinh, nghe được tiếng nói, Bạch Nhược Oánh ư một tiếng rồi lấy vé xe ra, không tiếp tục để ý đến anh ta nữa, mà vội vàng chạy về cửa kiểm phiếu.

Anh ta nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đứng dậy rồi đi rồi, cũng nhanh chóng đứng dậy đi theo phía sau Bạch Nhược Oánh, " Cô nương, cô nương, cô chờ ta một chút đã, ta cảm thấy chúng ta rất có duyên, ta thu nhận cô làm đồ đệ."

Cũng trong lúc đó, "Quý khách, ngài đừng đi mà, nếu không chịu giá này, thì ngài muốn giá như thế nào?"

"Lý Tiểu Cường, chính là anh, đứng lại đừng cử động!"

"Vương Xuân!"

Cũng vừa lúc đó, ở hai bên bến xe có tới hai nhóm người chạy đến, một nhóm là cảnh sát, một nhóm là bác sĩ mặc áo Blouse trắng.

Nghe thấy tiếng quát tháo, hai người đều chạy, nhất thời làm cho bên trong bến xe cũng rối loạn cả lên, hành khách va chạm đụng nhau, mà hai người đàn ông cầm hai bọc vải cũng đụng vào nhau, gói đồ trên tay rớt xuống.

Người thanh niên vẫn đi theo Bạch Nhược Oánh nhìn thấy bảo kiếm của mình rơi trên mặt đất, nhanh chóng nhặt lên, nhìn một đám người khoác áo Blouse trắng chạy về phía mình, anh ta cũng nhanh chóng đuổi theo Bạch Nhược Oánh, "Bắt đầu từ bây giờ, ta mang pháp bảo của bản môn là Ý Thiên Kiếm phó thác cho con, con chính là đại chương môn đời thứ hai mươi tám của Thanh Phong, người của Bạch liên giáo truy sát giết ta rồi, con nhất định phải báo thù cho ta!" Nói xong không nói gì thêm nữa, anh ta nhét vật đang cầm vào tay Bạch Nhược Oánh.

"Lý Tiểu Cường, rốt cuộc cũng bắt được anh rồi!" Đang lúc ấy thì, người khoác áo trắng cũng bắt được Lý Tiểu Cường tự xưng là Lệnh Hồ Xung.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, người này là bệnh nhân của bệnh viện tâm thần XX, anh ta say mê vô hiệp, mấy ngày trước len lút trốn thoát từ bệnh viện tâm thần của chúng tôi, đã gây rắc rối cho cô thật sự rất xin lỗi. Lý Tiểu Cường mau trở về cùng với chúng ta."

"Không, đồ nhi, con phải cứu ta, bọn người Bạch Liên giáo đều không phải là người tốt, bọn họ nhất định sẽ cắt đứt gân tay, gân chân của ta, bọn họ sẽ phế bỏ nội lực của ta ." Lý Tiểu Cường giằng giằng kêu lên với Bạch Nhược Oánh.

Nhìn một đám người náo nhiệt vây xung quanh xem, bác sĩ khoác áo trắng thấy đứng ở cửa mãi cũng không ý hay, "Rồi, rồi, Lệnh Hồ Xung, anh không cần kêu nữa, cô cô Tiểu Long Nữ mà anh thích còn đang đợi còn anh, chúng tôi đến dẫn anh đi tìm cô ấy."

"Cô cô? Lời người nói là thật? Được, đi tìm cô cô sao, ha ha." Nghe một người khoác áo ngoài nói như vậy, Lý Tiểu Cường không phản kháng nữa, anh ta sảng khoái đi theo đám người áo trắng ra khỏi cửa.

Mà đôi thành vừa rồi, "Người này tên đào trộm mộ, cầm tang vật của anh, đi theo chúng tôi một chuyến"

Cứ như vậy, một màn, à không, là hai màn kịch nhộn nhịp cuối cùng cũng kết thúc, nghe người soát vé thúc giục, Bạch Nhược Oánh đi nhanh về phía cửa kiểm phiếu, đồng thời cô cũng quên mất trong tay mình đang nắm thật chặt "Ỗ Thiên bảo kiếm".

Lên xe, Bạch Nhược Oánh tìm tới chỗ ngồi của mình, xe khởi động, mà bên cạnh cô không có ai, lúc này, rốt cuộc cô mới chú ý tới đồ trên tay của mình, đây không phải là "Ỗ Thiên bảo kiếm" của "Lệnh Hồ Xung" sao?

Nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra, Bạch Nhược Oánh cảm thấy đầu toát đầy mồ hôi, cô lắc đầu một cái, đang muốn vứt bỏ thứ đồ trong tay đi, đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy vật trong tay có trọng lượng không đúng, nghĩ như vậy Bạch Nhược Oánh mới mở miếng vải rách bọc vật trong tay ra, một tảng, một tảng, lại một tảng, đây là?

Rốt cuộc, vật trong tay Bạch Nhược Oánh cũng hiện ra ở trước mắt của cô.

Đây là một thanh thật kiếm, tính chất kim loại, mở vỏ kiếm ra, một luồng khí lạnh lao đến chính diện, không, đây không phải là kiếm, mà là một cây đao, giống tương tự kiếm mà thôi, nhưng là đao không phải kiếm, cái này Bạch Nhược Oánh ở trên mây tính đã từng xem qua, đây là một thanh đao thời Đường.

Thanh đao đỏ búng, tỏa ra từng đợt khí lạnh, còn thoang thoang ngửi được mùi máu tươi, thanh đao này đã hoàn toàn hấp dẫn được sự chú ý của Bạch Nhược Oánh, này, đây mới thật sự là một thanh đao thời Đường? Nhưng mà rõ ràng đây là thanh "Ỗ Thiên bảo kiếm" của Lý Tiểu Cường mà, làm thế nào biến thành đao nhà Đường được, lúc này, Bạch Nhược Oánh mới nhớ lại lúc cảnh sát xuất hiện tại bến xe, bọn họ giống như đang bắt tên đào tẩu trốn mộ, sau đó hiện trường hỗn loạn tung búng, Lý Tiểu Cường và một người đàn ông đụng vào nhau, phải là khi đó, đồ của hai người đã bị đổi.

Lúc này, đang ở một nơi khác, người đàn ông bị bắt tống vào ngục vì tội danh đào tẩu trốn mộ cổ, tuy nhiên bọn họ đã lục soát tang vật cả trong lẫn ngoài rất nhiều lần, vẫn chỉ thấy một thanh kiếm đồ chơi làm từ nhựa, mà khi hắn thấy cũng nghi ngờ nghĩ rằng thanh đao của mình đã đi đâu rồi? Trong đầu hắn chợt nhớ lại tình huống lúc ấy đụng phải một người, phải rồi khi đó đã bị tráo đổi, haizz, thôi vậy, nếu hắn bị lục soát tìm được đầy đủ tang vật hơn, ít đi một thanh đao kia, hắn còn có thể được xử đi ít năm, nghĩ như vậy, ngược lại hắn còn cảm ơn kẻ đã đụng vào mình là Lý Tiểu Cường.

Mà Lý Tiểu Cường đâu rồi, đương nhiên là trở lại với bệnh viện tâm thần của mình, tiêm thuốc uống được, rốt cuộc cũng trấn tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lần Đầu Tiên Ngược Đãi Gã Đàn Ông Cạn Bã

Nhìn cây đao thời Đường trong tay, Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm, thanh đao này làm sao người đàn ông kia có thể lọt qua được lớp kiểm tra để mang vào đây?

Thanh Đường đao giống như phát ra thứ ánh sáng đỏ nhạt, không hiểu vì sao cô có một loại cảm giác không tránh được giống như bị cuốn hút, làm Bạch Nhược Oánh sưng sờ vờn tay ra cẩn thận vuốt ve thanh Đường đao này.

Cô cầm thanh đao lên, nhẹ nhàng cắt thử quai xách làm bằng kim loại đang cầm trên tay, rắc một tiếng miếng quai xách kim loại đã bị cắt thủng một lỗ! Nhìn cái lỗ thủng to ấy, Bạch Nhược Oánh rút cổ một cái, thấy chung quanh không có ai nhìn chăm chú vào mình, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cây đao sắc bén như vậy, đáy lòng của Bạch Nhược Oánh chuyển động, phần quai túi xách làm bằng kim loại cứng như thép mà cây đao này lại dễ dàng cắt được cả một lỗ thủng to, vậy nếu dùng để chém giết zombie, đó không phải là làm chơi mà ăn thật sao?

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh cảm giác mình thật sự rất thích cây đao này, nhớ đến việc xe đã chạy ra xa như vậy, cô cũng không cần thiết phải đưa thanh đao trả về nữa, nghĩ như vậy, cô tra thanh đao vào vỏ rồi dùng vài bao bọc lại đặt bên cạnh mình.

Ngồi ở trên xe Bạch Nhược Oánh cảm giác gần đây cô thật sự rất mệt mỏi, cho nên không lâu sau cô đã chìm vào trong giấc ngủ say.

Mà tên đàn ông cạn bã kia? Phải nói là một nhà tên đàn ông cạn bã Lý Hiến Nghiêu kia.

Khi cô rời đi, hắn ta sợ cô nghĩ không thông mà chạy đi tự sát, cho nên hắn cũng hoảng sợ mà bỏ chạy, nhớ lại tất cả mọi việc đều là một tay hắn bày mưu tính kế, Lý Hiến Nghiêu sợ tội đưa mẹ của mình bỏ chạy.

Hai người lái xe chạy về nơi có nhà của bà con, lần này không có Bạch Nhược Oánh, Lý Hiến Nghiêu và bà Lý cảm thấy mấy ngày nay ngủ trong xe thật sự rất mệt, nghĩ như vậy hai người họ quyết định tìm một nhà trọ để ở, so sánh giá tiền cuối cùng hắn cũng quyết định chọn một nhà trọ nhỏ, hơn nữa còn hào phóng thuê hai phòng, tổng cộng hắn tốn hết 80 tệ*.

*tệ: Nguyên tác sử dụng “đồng bạc” và cũng không giải thích gì thêm nên Văn xin phép được chuyển về đơn vị tiền tệ của TQ hiện tại là “tệ”.

Ban đêm, hai người mua cho mình mấy tô mỳ ăn liền, sau khi bà Lý ăn no thì nằm trên chiếc giường nhỏ của mình, bắt đầu đánh một giấc say.

Còn Lý Hiền Nghiêu nhìn về phía quầy rượu, nhớ ra mình đã lâu không được uống thứ này, suy nghĩ tủy tủy bên thắt lưng mình một chút, Lý Hiền Nghiêu mua một chai rượu trắng, lại mua thêm một túi đậu phộng, trực tiếp xách về phòng mình, đến cả cửa cũng không thèm khóa kỹ, lập tức mở chai rượu trắng và gói đậu phộng, uống cho đến khi trời đất quay cuồng, Lý Hiền Nghiêu nằm bất tỉnh nhân sự ở trên giường.

Nhưng vào lúc này, Lý Hiền Nghiêu đang ngủ say không biết rằng, cửa phòng của hắn đã bị mở ra.

Ánh đèn bàn mờ trong phòng không hề tắt, xem ra là một tên đàn ông say khướt, cân nặng tối thiểu phải hơn 180kg đi vào phòng.

Trong ánh đèn mập mờ của gian phòng, người đàn ông xiêu vẹo bước đến, một thân thịt béo mập đến màu sắc trên quần áo cũng nhìn không ra, mùa hè nóng bức mồ hôi đầm đề, cách đó không xa còn có thể ngửi được mùi hôi nách. Lúc này hắn đã say khướt, đôi mắt đỏ trợn to vì uống rượu, gất gao nhìn chăm chú người trên giường, sao thế này, hôm nay thứ để tiện này lại có thể không đợi hắn ta mà cứ như vậy một mình ngủ thiếp đi ư?

Người đàn ông này là một con quỷ rượu, đồng thời hắn cũng rất giống Lý Hiền Nghiêu, bình thường có việc gì không tốt hắn đều uống một chút rượu, chính là gã đàn ông này.

Hắn ta kéo lê thân thể nặng hơn 180 kg của mình tức giận đến bên giường, người đàn ông này hiện ở phòng 202 bởi vì nhà trọ này rất rẻ, ban ngày thì hắn đánh nhau hay làm chút việc vặt còn ban đêm lại uống rượu, khi trong túi có vài ba đồng lẻ, hắn lại mang đi làm đánh bạc, nhưng vì đang viêm màng túi thì mọi chuyện hắn làm đều trở lại như cũ.

Nhưng mà ngày hôm nay, hắn mới vừa được phát tiền lương, vì thế tìm đến người yêu cũ bảo cô ta đến trước nhà trọ chờ hắn, hắn sẽ lập tức đến ngay, bởi vì đã quen thuộc nên người kia đến nhà trọ cũng có thể đi thẳng vào phòng của hắn, cho nên hắn không có gì phải lo lắng.

Nhưng hắn không nghĩ rằng, khi hắn trở về phòng, người yêu cũ lại không hề đợi hắn, một thân một mình ngủ thiếp đi, điều này làm cho hắn rất tức giận.

Vì hắn uống quá nhiều rượu, mắt đã mờ nên hắn ra sức nheo mắt lại, muốn nhìn rõ người nằm trên giường, như vẫn cứ mờ ảo như trước ngược lại hắn lại nhìn thấy rất rõ chai rượu và bọc đậu phộng trên đầu giường.

“Mẹ kiếp, được lắm, còn uống. . . uống xong rồi, cô. . . cái đồ. . . để tiện, nhất định cô tự mình hưởng thụ trước, mẹ nó, còn dám ghi nợ cho ông đây à, được lắm, cô. . . nhìn đây, hôm nay ông đây sẽ xử lý cô như thế nào, ông đây phải làm cô khóc, khóc lóc cầu xin ở phía dưới ông đây, cầu xin được tha thứ, nếu không. . . Ông đây không phải là đàn ông. . .”

Nói xong, hắn ta rút thắt lưng quần ra, trói tay Lý Hiền Nghiêu cột vào đầu giường, ba vòng hai nút thắt sau đó xé bỏ quần áo của Lý Hiền Nghiêu, nhào lên người gã ta.

Lý Hiền Nghiêu đang ngủ say thì cảm thấy có một mùi tanh hôi xộc vào mũi, nhưng còn trong rượu lại làm ảnh hưởng đến thần trí của hắn, Lý Hiền Nghiêu chỉ xê dịch vị trí.

Phòng của Lý Hiền Nghiêu là 302, hôm nay người đàn ông béo mập uống quá nhiều rượu, đã đi hơn một tầng phòng của mình mà không biết, hơn nữa, Lý Hiền Nghiêu cũng không đóng cửa kỹ, cho nên hắn mới vào phòng dễ dàng như vậy.

Thân thể của hắn dưới ánh đèn đập vào mắt của gã đàn ông mập mập, đây là làn da nhăn nheo của người yêu cũ hắn đây sao?

Không thể không nói, vóc người Lý Hiền Nghiêu rất tốt, mặc dù không phải loại cơ bắp, nhưng cũng không có phần nào là mập, cũng không sợ gầy ốm, làn da trắng hồng, cả người sạch sẽ trơn bóng.

Tên mập cảm thấy nước miếng của mình chả đầy trên người Lý Hiền Nghiêu, chẳng lẽ hắn thật sự đã uống quá nhiều rượu, nên sinh ra ảo giác sau đó hắn mặc kệ tiếp tục tách hai chân của Lý Hiền Nghiêu ra. . .

“Á!” Một tiếng hét thảm thiết, rốt cuộc Lý Hiền Nghiêu cũng đã tỉnh lại, khi hắn tỉnh lại đã nhìn thấy một người đàn ông, cả người tên này hôi thối một tên mập gớm ghiếc, đang đè trên người của hắn, mà vị trí nhạy cảm của hắn. . . đang rất đau rất.

“Con đàn bà để tiện, hôm nay sao cô lại chặt như vậy, làm ông đây sướng chết, thoải mái lắm!”

Lý Hiền Nghiêu nghe được lời hắn nói, cho dù ngủ mê thì mũi hơi thối cũng đã tràn ngập khoang mũi, rốt cuộc trong đầu Lý Hiền Nghiêu đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Mày là ai, cút ngay!” Lý Hiền Nghiêu muốn cử động, nhưng với cân nặng hơn 180kg như thế này, hắn cũng không thể dùng sức được, chỉ biết rằng nỗi đau đớn trong hắn càng sâu sắc thêm.

“Rầm!” Phát hiện người bên dưới muốn rời đi, hắn ta giáng xuống một cái tát, “Con đàn bà hèn hạ, muốn chạy à, không có cửa đâu, đợi ông đây thoải mái đã!” Sau đó, hắn ta mở rộng cái miệng tanh hôi cắn trực tiếp lên miệng Lý Hiền Nghiêu, mũi hơi thối kia suýt chút nữa đã làm Lý Hiền Nghiêu chết nghẹt.

Lý Hiền Nghiêu muốn đá văng gã đàn ông trên người mình, nhưng chân của hắn đã bị kéo đến góc độ ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng nổi, còn có tay của Lý Hiền Nghiêu cũng không biết đã bị trói lại từ bao giờ, cái thứ đó vẫn tiếp tục ra vào phía dưới người hắn, giờ phút này mặt của Lý Hiền Nghiêu trắng bệch, phờ phạc.

Hắn lắc đầu, muốn tránh thoát khỏi cái miệng hôi tanh của tên mập, tên mập phát hiện ra ý đồ của Lý Hiền Nghiêu, lại tát một cái đánh cho Lý Hiền

Nghiều hoa mắt.

“Mẹ nó, cô không muốn à, không muốn cho ông đây hôn à, được rồi, vậy thì để cô hôn ông vậy.” Tên mập tức giận, rút thứ đó của mình ra khỏi hạ theer của Lý Hiền Nghiêu, sau đó ấn vào mặt của Lý Hiền Nghiêu, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy trong miệng của mình có những thứ không thuộc về hắn, một luồng khí hôi thối nồng nặc trực tiếp khiến Lý Hiền Nghiêu ngất đi vì ngạt thở.

Tên kia đợi một lúc lâu cũng không phát hiện ra Lý Hiền Nghiêu có phản ứng gì, thì cúi đầu nhìn về phía hắn ta phát hiện ra hắn đã hôn mê, tên mập quát to một tiếng, bắt chấp tất cả leo lên người Lý Hiền Nghiêu tiếp tục chuyện mới làm vừa rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trời rồi cuộc cũng sáng Lý Hiền Nghiêu từ từ tỉnh lại, say rượu như đầu khiến Lý Hiền Nghiêu cau mày một hồi, đột nhiên, hắn nghe thấy trong phòng mình thậm chí có cả tiếng gáy, hắn bèn nhìn về phía bên cạnh.

Một thân hình mập mạp của gã đàn ông đang nằm bên cạnh hắn, trên người tên mập không mặc thứ gì, cái gì cũng không có, ngay cả nơi đó cũng không có gì, người đàn ông này đã bao lâu không tắm? Lý Hiền Nghiêu cảm thấy gian phòng này của mình tràn ngập mùi hôi thối, sau đó hắn lại thấy một mảnh hỗn độn trên giường của mình, đột nhiên, một loại đau đớn đâm xuyên qua tim hắn từ dưới thân truyền lên, khiến Lý Hiền Nghiêu nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra.

Tay của hắn không biết đã được nói lỏng ra từ khi nào, nhưng vẫn có thể nhìn ra vết trói như cũ, trên người hắn còn những thứ nhơ nhớp dính dính, chỉ cần hắn cử động thì phần thân dưới lại có cảm giác đau đớn chảy dọc khắp người, khuôn mặt của Lý Hiền Nghiêu tái nhợt một hồi, nhìn người đàn ông bên người mình, Lý Hiền Nghiêu thật sự muốn lấy dao ra chém người này, nhưng hắn suy nghĩ lại một chút, hắn không dám, cũng không dám có lá gan đó.

Không được, chuyện này tuyệt đối không thể để cho người khác biết!

Nghĩ tới đây, Lý Hiền Nghiêu chịu đựng đau đớn, nhanh chân xuống đất, vội vã tắm rửa sạch sẽ, đi tới sát vách, gọi mẹ mình dậy mau chóng rời giường rồi vội vàng làm thủ tục trả phòng.

“Con trai, con làm sao vậy?” Nhìn dáng vẻ con trai có phần nôn nóng, lại thấy tướng đi kỳ lạ của hắn, hơn nữa khuôn mặt cũng tái nhợt, bà Lý lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, mẹ, có thể do người nóng mà con bị bệnh trĩ rồi, sự việc không có gì lớn, chúng ta mau đến nhà của cậu đi.” Nói xong Lý Hiền Nghiêu mang theo mẹ mình ngồi lên xe, khi móng của Lý Hiền Nghiêu chạm vào ghế ngồi tài xế, một cảm giác đau xót xuyên tim truyền thẳng đến đại não, “U!”

“Con trai, có cần đi đến hiệu thuốc mua một ít thuốc đi, cái thuốc XX, nghe nói hiệu quả cũng không tệ.” Nhìn bộ dạng của Lý Hiền Nghiêu, bà Lý lo lắng nói.

“Lát nữa rồi hãy nói!” Nói xong, Lý Hiền Nghiêu cắn răng, nhịn đau, lái xe nhanh chóng rời khỏi đây.

Mà lúc này, nhân viên quét dọn phòng vừa mới đi vào phòng số 302 đã hét lên một tiếng “Á!” Làm người trên giường tỉnh lại.

Tên mập mơ màng ngồi dậy, “Kêu cái gì mà kêu, có để co người ta ngủ hay không!” Gã ta bất mãn kêu lên.

Đột nhiên hắn nhìn thấy mình không mặc gì trên người, rồi lại nhìn chiếc giường bừa bãi, còn có căn phòng này lắp đặt các trang thiết bị cũng khác hoàn toàn so với phòng của hắn, khuôn mặt hắn trắng bệch, ký ức tối hôm qua trong nháy mắt trở lại trong đầu của hắn, sau đó hắn lại nghĩ đến thứ gì đó yêu thích, đột nhiên cảm thấy thân thể của mình có chút khác thường, hắn kéo khăn trải giường ra, đắp kín bộ phận quan trọng của mình, “Kêu la cái gì, chưa từng thấy đàn ông khỏa thân à, cút ra ngoài, đợi ông đây mặc quần áo tử tế rồi hãy đi vào!”

Nhân viên phục vụ đi ra cửa đi, đột nhiên cô gái nhớ đến tư thế quái dị của vị tiền sinh mới trả phòng buổi sáng, suy nghĩ một chút với tình huống cô mới thấy trong phòng, nhân viên phục vụ bủi môi, “Trò chơi gì đây, còn cố khoe khoang, hơn nữa đàn ông như vậy vừa nhìn đã hợp ý, thật là không có nhân phẩm mà, may mắn thay vì mình thấy anh ta đẹp trai nên đã chụp hình, chuẩn bị YY luôn rồi, nhưng không ngờ là tên đàn ông cận bã, mình sẽ mang chuyện này tung lên mạng, dùng điều này bù đắp lại nội tâm bị thương của mình, đúng rồi, còn tên đàn ông béo đó nữa, tôi sẽ để các người ở cùng nhau!” Nói xong, nhân viên phục vụ lấy điện thoại ra. .

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bảo Đao Nhuộm Máu

Nói về truyện chính, chúng ta sẽ đưa ống kính trở về trên người Bạch Nhược Oánh, lúc này Bạch Nhược Oánh đang ngủ say trên chuyến xe đường dài.

Khi ấy, “Đã đến trạm, đã đến trạm, mời xuống xe. . . , vui lòng kiểm tra lại tư trang của mình, tránh việc để rơi trên xe. . . .”

Bạch Nhựt Oánh đang mơ màng ngủ, hình như nghe được tiếng nói của cô tiếp viên, Bạch Nhựt Oánh mở mắt ra, không biết từ khi nào trời đã tối rồi, xe cũng đã ngừng lại, hành khách bên cạnh cũng đều lục đục xuống xe, Bạch Nhựt Oánh cũng giống như vậy, cầm theo thanh đao kia đi theo dòng người xuống xe, ra khỏi bến đứng ở trước cửa bến xe, cô nhìn xung quanh cảm thấy quang cảnh rất xa lạ, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy cay đắng trong lòng.

"Ở trọ không, nghỉ trọ không, cô gái, cô có muốn ở trọ không, một đêm 60 tệ, có thể lên mạng, còn được tắm rửa, lại là phòng đơn." Lúc này một người phụ nữ già nua cầm một tấm bảng nhỏ đi về phía Bạch Nhựt Oánh.

Nghe xung quanh mình có rất nhiều giọng nói hỏi thuê xe và ở trọ, lại nhìn người phụ nữ trước mặt mình một chút, suy nghĩ đến tiền còn trong túi, Bạch Nhựt Oánh gật đầu một cái.

"Được rồi, cô gái, đi theo tôi nào, nhà trọ của chúng tôi, tuy không nhiều tiện nghi, nhưng cũng rất sạch sẽ." Nghe bà cụ nói suốt cả đường đi, cuối cùng thì Bạch Nhựt Oánh cũng đã đến được nhà trọ trong lời bà cụ nói.

Đây chỉ là một gian hàng rất nhỏ, nhưng lầu hai mới chính là chỗ trọ của nơi này, bên trong có rất nhiều những tấm vách ngăn cách, nghĩ tới việc mình từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp nhưng đời trước lại trôi giạt khắp nơi, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy cuộc sống của mình đúng là một trò đùa lớn, không có chút ghét bỏ nào, nhà trọ này so với hoàn cảnh đời trước của cô đã tốt hơn không biết mấy trăm lần rồi, Bạch Nhựt Oánh nghĩ như vậy rồi đi vào.

Ban đầu khi bà cụ nhìn thấy Bạch Nhựt Oánh dừng lại, cho là cô muốn rời đi.

Chuyện như vậy, bà cũng đã trải qua không biết bao nhiêu lần, mỗi lần vừa có khách trọ nhìn thấy quang cảnh nhà nghỉ của bà, sẽ lập tức chán ghét mà rời đi, bà vốn nghĩ rằng cô gái trẻ này cũng sẽ như vậy, nhưng mà cô gái ấy không hề ghét bỏ hay rời đi, cũng không nói những thứ khác chỉ với điều này thôi đã làm bà có hảo cảm với Bạch Nhựt Oánh rồi.

"Cô gái, chỗ của chúng tôi cũng phải đăng ký phòng, tôi có thể xem thử chứng minh thư của cô chứ?" Đi tới trước chiếc bàn, cụ bà nhìn về phía Bạch Nhựt Oánh.

Nghe được câu hỏi của bà cụ, rốt cuộc Bạch Nhựt Oánh cũng nhớ ra, đúng là vậy, chứng minh thư của cô đã không còn sau trận động đất, trước đây cô chỉ ở trên xe của hai người kia, cũng quên mất chuyện này, mua vé xe đường dài cũng vì không có chứng minh thư, không đi được xe lửa chỉ có thể đi mấy chuyến xe liên, bây giờ phải ở trọ, không có chứng minh thư thì làm sao đây?

Nhìn Bạch Nhựt Oánh do dự, cụ bà cẩn thận nhìn cô gái trước mặt mình một chút, trên mặt của cô ấy dù đã lành lại nhưng vẫn còn vết thương, trên cổ tay còn thoáng để lộ ra vết thương, chỉ thoáng qua nhưng vẫn có thể nhìn ra, cô gái này không phải vì nóng nảy mà bỏ nhà ra đi, cô gái yếu đuối đứng trước mặt bà đây chỉ có thể là bị gia đình hành hạ mà thôi.

Không thể không nói, cụ bà là người chân thành.

"Bà ơi, con thật xin lỗi, chứng minh thư của con mất rồi. " Bạch Nhựt Oánh nhìn bà cụ rồi nói lời xin lỗi.

Đã nhìn ra hoàn cảnh của Bạch Nhựt Oánh, trong lòng bà nhận định cô gái này không nói thật, chỉ là thôi, "Thôi, không có việc gì cả, trước tiên tôi sẽ làm thủ tục cho cô, nêu như có người kiểm tra, tôi sẽ nói cô là cháu gái tôi là được rồi, đây là của cô, chìa khóa căn phòng số 108, hôm nay cô cứ ở phòng này đi, trời cũng đã dần tối, cô mau đi nghỉ ngơi một chút, nếu có chuyện gì cứ gọi tôi, bởi vì đó là chuyến xe cuối rồi, nên trạm xe cũng không có ai đâu, tôi cũng không thể đến bến xe được, nhưng nơi này có bán chút đồ ăn, nếu cô có đói bụng thì trực tiếp đến mua là được, rất rẻ so với siêu thị thì tiện lợi hơn rất nhiều."

"Bà à, con cảm ơn bà." Nói xong Bạch Nhựt Oánh cầm lấy chìa khóa, cùng với cây Đường đao vô ý lấy được hồi sáng, lại mua thêm ly mỳ ăn liền, Bạch Nhựt Oánh chạy về phía căn phòng bà cụ sắp xếp cho mình.

Nhìn theo bóng dáng mỏng manh của cô gái kia, thật sự giống như chỉ cần một cơn gió sẽ thổi ngã được cô vậy, bà than thở lắc đầu một cái.

Bởi vì nơi tắm rửa công cộng phải khóa chặt cửa, Bạch Nhựt Oánh vội vã tắm rửa sạch sẽ, rồi trở về gian phòng của mình, căn phòng rất nhỏ, chẳng qua rất gọn gàng, còn có một chiếc máy tính, nhìn thấy máy vi tính, Bạch Nhựt Oánh liền ngồi xuống trước màn hình vi tính.

Bạch Nhựt Oánh nghĩ nên lên mạng xem một chút có chuyện gì xảy ra không, thì đột nhiên tin tức đầu tiên xem một cái Internet, xem một chút có chuyện gì xảy ra, đột nhiên Bạch Nhựt Oánh thấy được một tin tức không đáng chú ý, nhưng tin tức này lại làm dấy lên sự thận trọng của cô: Hiện giờ, một số nơi trên cả nước có một loại cây làm con người bị thương, đây là loại cây gai chưa từng thấy trước đây, những sợi gai này rất kỳ quái có màu đỏ, vài người đã thử chặt đứt cây gai thì bên trong chứa chất lỏng màu đỏ, mà người bị cây gai làm bị thương cũng có hiện tượng lên cơn sốt, tạm thời bệnh nhân không rõ. . .

Tin tức không lớn, cho nên cũng không gây nên sự chú ý gì lớn, chẳng qua theo hai người tự xưng là chuyên gia phân tích do khí hậu bị ô nhiễm, môi trường có vấn đề nên mới chuyện thực vật vì muốn sinh tồn mà biến thành giống cây dị dạng, bởi vì trên thân gai đâm vào con người có thể làm bị thương người khác, do một loại vi khuẩn đã theo miệng vết thương mà lây bệnh cho người, cho nên mới xuất hiện trường hợp gây sốt, điều này hoàn toàn là hiện tượng tự nhiên bình thường, cho nên mọi người không cần phải vì chuyện nhỏ nhặt này mà lo lắng.

Nhìn thấy cái này, trong lòng Bạch Nhựt Oánh chấn động, chẳng lẽ?

Kiếp trước tận thể xảy ra khi đang giữa mùa hè, không biết tại sao lại có rất nhiều người bị sốt, còn lúc diễn ra việc người cắn người là vào một buổi tối nọ, khi mưa sao băng không hiểu sao bay ngang qua bầu trời, sau khi có mưa sao băng việc người cắn người càng trở nên nghiêm trọng, bệnh viện chật

cứng cả người, vậy mà không biết bao lâu sau những người bị cắn kia cũng đều xảy ra biến dị.

Nhưng lúc đó tất cả mọi người cho rằng có thể chỉ là bệnh cảm cúm thông thường đang phát tán, cho nên sốt lên là đưa đến bệnh viện, trong lúc nhất thời bệnh viện chật kín.

Sau khi biết tới vi khuẩn (virus) biến dị, xuất hiện quái vật zombie, mọi người mới bắt ngờ nhận ra đó không phải bệnh cảm.

Đến cuối thời tận thế, các nhà khoa học mới tìm nguồn gốc của virus, đúng là không thể nào nghĩ đến được, tất cả mọi người đều cho rằng do sao băng rơi xuống, vì khi thiên thạch va chạm với trái đất đã hình thành phóng xạ, nhưng lại chưa từng có ai nghĩ rằng vấn đề là ở cây sồi gai.

Không phải là cô đang suy nghĩ nhiều chứ? Cũng có thể là do thiên thạch mà? Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh mỉm cười, cô thật sự đã lo chuyện không đâu rồi.

Ăn xong ly mỳ ăn liền, Bạch Nhược Oánh thu dọn tất cả mọi thứ, cô lấy mảnh vải bọc thanh Đường đao ra, mở lớp vải cầm thanh đao ra ngoài.

Bạch Nhược Oánh cầm thanh Đường đao, cẩn thận nhìn rồi tỉ mỉ vuốt ve nó, đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tay mình lơ lửng, lưỡi đao bắt một đường trên ngón tay của cô, máu tươi nhất thời chảy xuống, Bạch Nhược Oánh nhìn bàn tay của mình, kinh ngạc một chút, đang lúc cô định để thanh đao xuống để băng bó vết thương, thì cô lại phát hiện ra máu chảy xuống từ ngón tay của cô, không theo lưỡi đao chảy xuống đất cũng không nhìn thấy, bị thanh đao hấp thụ rồi sao?

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu của Bạch Nhược Oánh.

Đời trước cô đã tình cờ nghe được một chuyện. Thời tận thế có rất nhiều người thức tỉnh dị năng không gian, nhưng đó chỉ là một không gian chết, chẳng qua không chút không khí để duy trì sự sống trong đó, nhưng lại có một cô gái, không gian của cô ấy đến từ món đồ cổ gia truyền, mà không gian kia có thể bỏ vật phẩm còn sống vào.

Về phần tại sao cô lại biết được bí mật này thì nguyên nhân khi đó là, lúc đó có khả năng người nằm trên giường là cô gái đó, cuối cùng vật cổ gia truyền cũng bị đoạt đi mà cô gái đó cũng hương phai ngọc nát.

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Nhược Oánh cảm thán, đời trước của cô đau khổ như thế đến cuối cùng cũng chết thảm. Đời này cô sẽ không giống như vậy, ít nhất còn có một thứ để mang theo.

Bạch Nhược Oánh quyết định không cầm máu từ vết thương nữa mà còn nặn máu ra, cô sợ vết thương quá nhỏ nên mới tàn nhẫn với bản thân lấy lưỡi đao cắt vết thương rộng hơn một chút, máu tươi tiếp tục chảy xuống rơi xuống trên thanh Đường đao.

Quả nhiên, thanh Đường đao hút toàn bộ máu của Bạch Nhược Oánh vào trong thân mình.

Bạch Nhược Oánh tò mò nhìn sự việc trước mặt, chẳng lẽ, là sự thật?

Cô lại bôi máu lên thanh đao lần nữa, máu vẫn không còn đang lúc này trên thân cây Đường đao hiện lên mấy chữ, “Tặng bảo đao cho người có duyên, mở bảo đao bằng máu xử nữ.”

Khi mấy chữ vừa xuất hiện thân đao càng lúc càng đỏ rực, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc nhìn hình ảnh này, trong lúc cô đang sững sờ thì Bạch Nhược Oánh cảm thấy đầu mình chóng váng sau đó lập tức mất đi ý thức.

Mà lúc này, con trai của bà cụ nhớ đến Bạch Nhược Oánh, hôm nay khi mẹ của hắn mang về một cô gái hắn đã chú ý đến cô ấy, mặc dù cô gái có chút lão đạo vì mệt mỏi, nhưng vẫn không thể che giấu được khuôn mặt xinh đẹp của cô, còn có quần áo rách rưới bên dưới, đáng người đẩy dạn.

Đêm đã khuya, nghĩ tới Bạch Nhược Oánh, gã đàn ông cảm thấy cả người nóng lên, nghĩ tới điệu bộ mềm yếu kia, nếu như ở phía dưới hắn thì thế nào? Nghĩ đến đây hắn đã khoái chí.

Xung quanh không có người, hôm nay vốn nhà nghỉ của hắn không có ai thuê phòng, nghĩ đến việc cũng chỉ có một mình Bạch Nhược Oánh. Hắn ta lặng lẽ xuống giường, mở cửa phòng, lấy chìa khóa dự bị, mở cửa phòng Bạch Nhược Oánh.

"Người đẹp bé nhỏ, anh đến làm bạn với em."

Mở cửa phòng ra, phát hiện đèn phòng Bạch Nhược Oánh không hề sáng, mà lúc này Bạch Nhược Oánh cứ như vậy nằm ở trên giường, bộ quần áo rách rưới đã được thay ra chỉ còn sót lại một lần váy áo mỏng manh ôm lấy dáng người đầy đặn của cô.

Thấy Bạch Nhược Oánh thế này, hắn cảm thấy nơi đó của mình đã nhức nhối, lặng lẽ tiến về phía cô, hắn đưa tay lên rồi đột nhiên lại sợ hết hồn, bởi vì lúc này, hắn nhìn thấy một thứ hình như là thanh kiếm đang nhẹ nhàng hiện ra, xoay lại chia về phía hắn, lúc này cho dù hắn có lòng xấu xa cũng không có can đảm làm, thấy một cảnh quý đi trước mặt, thiếu chút nữa hắn đã sợ đến mức tè ra quần, “Quý, có quý!” Hắn ta hét to một tiếng, vừa chạy vừa bỏ ra khỏi cửa phòng Bạch Nhược Oánh.

Buổi tối bà cụ đi vệ sinh ở toilet phía ngoài, đột nhiên bà cụ nhìn thấy con trai của mình đáng vẻ không đành lòng vội vã chạy ra ngoài từ một phía, vừa định gọi hắn lại nhưng hắn đã chạy mất bóng.

Cụ bà nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy cửa phòng của Bạch Nhược Oánh đã mở ra, trong phòng đèn vẫn sáng, hồng hồng, không phải là con trai của bà

đã làm chuyện gì với cô gái kia rồi chứ? Nghĩ tới cụ bà nhanh chóng đến gần gian phòng kia, nhìn thấy cảnh trong phòng, cụ bà trong lòng run sợ, bà lập tức lấy điện thoại ra, kêu xe cứu thương, mà đúng lúc này, cũng không có ai nhìn thấy, thanh Đường đao mới vừa còn được Bạch Nhược Oánh giữ trong tay, cứ như vậy biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: No13 Không Gian Trong Bảo Đao

Xe cứu thương tới, Bạch Nhược Oánh được đưa vào bệnh viện, lúc này Bạch Nhược Oánh đã rơi vào trong một vùng tăm tối, cái gì cũng không biết.

Bà cụ ở quán trọ đưa cô vào bệnh viện, sau khi bác sĩ kiểm tra nói rằng không có gì đáng ngại, chẳng qua dinh dưỡng không đầy đủ dẫn đến việc hạ huyết áp, cuối cùng bà cụ nộp tiền viện phí rồi để bác sĩ chăm sóc Bạch Nhược Oánh, thấy thế bà cụ mới an tâm được một chút sau đó rời đi.

Mà lúc này Bạch Nhược Oánh đang đắm mình giữa khung cảnh đẹp đẽ, nhắm mắt lại rồi tiếp nhận truyền thừa của bảo đao Thượng cổ.

Thanh Đường đao này thật sự là một thanh bảo đao, được tạo thành từ sắt đen thời Thượng cổ, đã trải qua vô số lần chinh chiến nơi xa trường, thân đao đã nhuộm máu của vô số sinh linh, thậm chí dần dần còn có linh thức.

Năm đó khi rèn bảo đao, khối sắt này là do Đoán Tạo sư* lúc bấy giờ vô tình có được, ông vốn tưởng rằng đây chỉ là một khối sắt đen bình thường, cho nên ông đã rèn thành một thanh Đường đao, khi Đường đao được đúc thành trong lò, lúc này ông ấy mới phát hiện ra đó không phải là một khối sắt bình thường mà là sắt đen thời Thượng cổ. Dĩ nhiên Đoán Tạo sư rất vui mừng, không chần chờ ông ta đã dùng máu tế bảo đao, nhưng khi ông đang tế đao thì sấm chớp cuộn cuộn, trong lúc nhất thời mây gió biến đổi, bạch đao đỏ lên, khoảnh khắc ấy ông biết chuyện không thành, lại đột nhiên nhớ đến lời di huấn của tổ tiên, vội vàng lục lại bản chép tay của cha ông, nhìn vào bút tích của Tổ sư gia ghi lại, ông ngay người biết mình đã gây ra họa.

*Đoán Tạo sư: người phụ trách chế tạo binh khí

Cây đao này đúng là một thanh bảo đao, nhưng di huấn tổ tiên đã dạy sắt đen này không thể dùng máu tế đao, nếu như làm trái lời phải nung chảy binh khí lại như ban đầu, thế nhưng ông đã dùng máu của mình để tế đao từ đó thanh bảo đao này đã biến thành Ma đao, mặc dù Đoán Tạo sư cũng không biết tại sao thanh đao ấy lại được xưng là Ma đao, nhưng khi nhìn thấy nó trong tay chỉ có thể nói là một bảo đao thần khí lợi hại làm ông không thể bỏ được.

Thì ra ở thời Thượng cổ, đời trước thanh đao là một bảo kiếm được đặt tên là Huyền Quang, và chủ nhân của nó là một người con gái.

Nàng ấy vốn là người tu tiên, vô dục vô cầu, nhưng ngờ đâu một ngày kia nàng lại gặp phải một nam nhân, nam tử này mang đến cho nàng vô số những cảm xúc không giống nhau, đến một ngày lòng của nàng cũng rung động.

Ở cùng với nam tử kia, nàng cảm thấy mình chưa từng biết thế nào là vui vẻ, nàng dần dần có cảm xúc, hiểu thế nào là tươi cười, hiểu được thế nào là tình yêu. Vậy mà đúng lúc này chuyện của nàng bị sư phụ phát hiện, sư phụ của nàng muốn nàng rời xa nam nhân kia nhưng nàng lại không muốn. Vì thế mà nàng bị sư phụ đánh trọng thương còn bị nhốt lại, nam tử nhận được tin tức đã một mình xông đến Thiên Môn, cầu xin sư phụ của nàng thả nàng ra, tác thành cho hai người. Ngờ đâu sư phụ của nàng lại bày ra Thiên La Địa Võng bắt được nam tử đó.

Lúc này nàng mới biết thân phận thật sự của hắn lại là Ma Vương.

Sư phụ của nàng đã nói với hắn, chỉ cần hắn lấy Ma Vương đan ra rồi hồn bay phách tán, ông ta sẽ chữa khỏi cho nàng và thả nàng ra.

Hắn biến mất trước mắt của nàng, còn sư phụ của nàng thì mỉm cười bởi vì đến cùng ông ta chỉ muốn lấy nội đan của Ma Vương.

Thấy cảnh tượng trước mắt, nàng như phát điên gọi Huyền Quang phá vỡ nhà tù, đại chiến với người trong môn phái mấy ngày mấy đêm, một lần đó bảo kiếm Huyền Quang vốn thánh khiết lại dính vô số máu tươi.

Rốt cuộc nàng liều chết đánh bại sư phụ của mình, đoạt lấy nội đan của người mình yêu, nhưng lúc này nàng đã bị trọng thương nghiêm trọng không có cách nào cứu chữa, trước khi chết nàng dung hòa nội đan của nam tử và bảo kiếm Huyền Quang, sau đó nàng ngã xuống.

Sư phụ của nàng trong trận chiến lúc này chưa chết hẳn mà bị trọng thương, cho nên khi ấy ông ta đã nhìn thấy nàng dung hòa nội đan của Ma Vương và bảo kiếm Huyền Quang thành một thể. Lúc nàng ngã xuống ông ta bèn nhặt lấy bảo kiếm Huyền Quang ném vào lò luyện đan, ông ta nghĩ rằng sẽ luyện được Ma Vương đan. Nhưng khi đó thương tích quá nặng Ma Vương đan không luyện ra được mà bảo kiếm Huyền Quang cũng bị nung chảy, trong lúc sư phụ của nàng dưỡng thương, bảo kiếm Huyền Quang hóa thành sắt đen lại bị phản đồ trong môn phái trộm mất, từ đó tung tích không rõ.

Biết hơn nhiều năm đã qua, khối sắt lại đến được tay Đoán Tạo sư cho binh lính, ông mang sắt đen luyện thành một thanh bảo kiếm. Vì bảo kiếm luyện xong mang theo sự tàn độc, cho nên ông đã đưa nó đến dâng cho một vị Đại tướng quân nổi tiếng, Đại tướng quân có được bảo kiếm này trên chiến trường càng ra sức chém giết, máu chảy thành sông. Trong quá trình công thành Vạn Cốt, bảo kiếm lại một lần nữa uống cạn vô số máu tươi, thân đao cũng ngày càng đỏ rực.

Cuối cùng thắng trận, Đại tướng thu quân hồi triều, ông mang bảo kiếm đặt ở đại sảnh, vậy mà không biết vì sao trong nhà vị Đại tướng quân ấy luôn không được yên bình, cuối cùng ông không thể không mang bảo kiếm trả lại cho Đoán Tạo sư kia, từ đó nhà cửa mới được bình an.

Đoán Tạo Sư thu hồi bảo kiếm, biết rằng bảo kiếm đã uống máu quá nhiều, chính là điềm không may, cho nên đã nấu chảy nó ra rồi niệm phong cất đi, đợi đến khi sắc đỏ của máu biến mất lại lấy ra rèn, cũng truyền lại cho hậu nhân không thể dùng máu tế kiếm.

Thời gian lưu chuyển, sông núi biến đổi, thì ra chiếc hộp niệm phong đã sớm hóa hành tro bụi, còn khối sắt đen không còn niệm phong lại rơi vào tay vị Đoán Tạo sư đương thời, lúc này màu sắc của sắt đen đã biến đổi. Đoán Tạo sư không nhìn ra điều gì khác thường mới lấy sắt đen ấy đi rèn thành Đường đao, khi ông lấy máu tế đao, mây gió thay đổi bạch đao đỏ lên, cuối cùng vị Đoán Tạo sư mới nhớ ra lời nhắn nhủ của tổ tiên nhưng tất cả đã muộn.

Nhìn bảo đao do chính tay mình tỉ mỉ chế luyện, Đoán Tạo sư không đành lòng nhìn nó bị nấu chảy, cuối cùng ông phong bế thân đao lại rồi đưa cho một vị quan Văn cất giữ. Sau đó thanh đao này lại trở thành vật bồi táng của một vị quan viên khác, chôn sâu dưới đất nhiều năm vẫn bình an vô sự, cho đến khi một tên trộm mộ mang bảo đao ra ngoài, lớp phong bế cây đao đã sớm mục nát, còn thanh đao thì bị hấn bán đi, nhưng nó lại cảm ứng được Bạch Nhược Oánh.

Tuy nói Bạch Nhược Oánh chỉ là người bình thường, nhưng cô là người trùng sinh, còn có ký ức thời kiếp trước bị những người kia phản bội hại chết, không biết bắt đầu từ khi nào sự oán hận đã dần tích tụ trong linh hồn của cô, cũng bởi vì điều này mà cô có chút cảm giác khác thường khiến cho linh thức của bảo đao cảm thấy hưng phấn, cho nên khi nó hấp thụ máu của Bạch Nhược Oánh đã mở ra nghi thức nhận chủ.

Bảo đao hút máu của Bạch Nhược Oánh, hai người bọn họ hợp lại làm một, sau khi nó ẩn giấu trong cơ thể của Bạch Nhược Oánh thì trở thành một phần của cô.

Bạch Nhược Oánh nằm trên giường bệnh một mình từ từ tỉnh lại, rồi nhìn xung quanh, cô cảm thấy bản thân mình đang ở trong tiên cảnh, núi cao xa xăm, cách đó không xa có nước chảy, bãi cỏ mềm mại, lầu trúc tao nhã, hoa không biết tên, rừng cây bát ngát, bầu trời xanh biếc, giữa không trung còn có mặt trời, thấy những thứ này, cô thật sự ngẩn ngơ.

Cô tò mò quan sát xung quanh thì đột nhiên cô cảm thấy có một tia sáng màu đỏ bắn ra từ trong cơ thể mình. Trong tay cô bất chợt xuất hiện một thanh Đường đao, lúc này thân Đường đao đã đỏ như máu, nhưng cô lại đặc biệt yêu thích Đường đao như vậy. Bạch Nhược Oánh vượt thân đao, nghĩ đến việc mình vừa nhận ký ức truyền thừa của Đường đao. Cô biết thanh đao này được đặt tên là Huyền Quang, mà bây giờ chỗ cô đang đứng chính là không gian bên trong Đường đao.

Không gian ư?

Điều này khiến Bạch Nhược Oánh chấn động tận đáy lòng, đây là món đồ hấp dẫn người khác đến mức nào. Nếu như kiếp trước cô có không gian, bên trong lại có đầy đủ vật dụng mà nói, như vậy cô cũng sẽ không vì thức ăn mà phải đi làm những chuyện khiến người khác buồn nôn kia. Cô cũng sẽ không dễ dàng mà cứ như thế chết đi, nghĩ tới đây trong lòng Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến gã đàn ông đáng chết kia, Lý Hiên Nghiêu!

Truyền thừa của Huyền Quang nói cho Bạch Nhược Oánh biết, không gian này là do chủ nhân đầu tiên của Huyền Quang tạo ra. Khi đó vì nàng ấy không thích túi càn khôn cho nên nàng đã gia chú thêm công năng của túi càn khôn lên kiếm Huyền Quang, từ đó hình thành nên không gian này.

Trong không gian thời gian là lưu động, nhưng cũng giống với thời gian bên ngoài, phương thức đi vào không gian được chia làm hai loại, thân thể tiến vào, thần thức cũng có thể tiến vào, hiện tại thần thức của Bạch Nhược Oánh đang tiến vào không gian.

Linh khí trong không gian tỏa hơi nóng, là một nơi để tu luyện dưỡng sinh rất tốt.

Cô suy nghĩ một chút này giờ đi xung quanh trong không gian đã lâu, kết quả là ngoài trừ rừng núi sông nước ra thì một vật sống cũng không có, ngược lại trong không gian lại có những thảm thực vật và hoa cỏ kỳ dị tạo thành khu vườn xanh mướt rất xinh đẹp.

Không biết không gian này có thể dùng cho người ở được không, nếu có thể thì cuối thời như vậy cô để cho người nhà của mình ở trong không gian chẳng phải càng an toàn sao?

Vậy mà Bạch Nhược Oánh lại nghe được thông tin do không gian truyền đến cho cô, không gian này ngoại trừ chủ nhân của mình ra thì không thể chứa những người khác nhưng động vật thì có thể.

Khi nhận được thông tin trong đầu, cô chợt lóe lên một tia thất vọng nhưng rất nhanh cô đã khôi phục như cũ, bởi vì trong lúc vô tình lấy được bảo đao đã là trời cao ban ơn rồi, tại sao cô còn để lòng tham muốn nhiều hơn được.

Nhìn không gian lớn như vậy, Bạch Nhược Oánh cho rằng mình nên đi để công ty hạt giống mua một chút hạt giống của rau củ và trái cây, sau đó sẽ nuôi một ít gà, cá, vịt, tương tự như thế, nếu như những thứ đó sau này lớn lên, cũng coi như cuối thời không sợ thiếu cái ăn.

Bởi vì được linh khí trong không gian tiếp thêm sức mạnh cho thần thức của Bạch Nhược Oánh cho nên cô sẽ tỉnh lại rất nhanh, lúc này đã là buổi tối ngày thứ hai.

Khi cô tỉnh táo trở lại nhìn y tá bên cạnh mình, “Xin chào, cho hỏi tại sao tôi lại ở chỗ này?” Nhìn thấy mình ở một nơi xa lạ, Bạch Nhược Oánh nhớ lại chuyện tối ngày hôm trước, trong lúc cô vô tình mở phong ấn Đường đao, sau đó cô liền mất đi ý thức ngủ đầu vừa mở mắt ra đã đến bệnh viện.

"Cô đã tỉnh rồi, cô bị ngắt đi là một cụ bà đã đưa cô đến đây, cô cảm thấy như thế nào có thấy không thoải mái không?" Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh tỉnh lại, y tá đi tới bên giường.

"Tôi không sao, cảm ơn."

Nhìn Bạch Nhược Oánh thật sự không sao, y tá mới rời khỏi phòng.

Nhắm mắt lại, trong đầu Bạch Nhược Oánh đột nhiên hiện ra cảnh tượng tối hôm qua, mở mắt ra lần nữa Bạch Nhược Oánh mới bắt đầu đi mà lắc đầu, thôi vậy coi như hần ta muốn giờ trò đùa bại nhưng bà cụ mẹ của hần lại là người tốt, cứ như thế vậy về sau đường ai nấy đi hai bên không quen biết nhau.

Ban đêm không có ai, Bạch Nhược Oánh gọi bảo đao ra, nhìn thấy thân bảo đao màu đỏ nhạt, Bạch Nhược Oánh yêu thích vuốt ve nó, "Tôi không thích hai chữ Huyền Quang, từ hôm nay lấy tên cho người gọi là... là Âm Huyết đi."

Giống như nghe hiểu lời Bạch Nhược Oánh nói, bảo đao Âm Huyết hưng phấn lắc lư thân đao, cô mỉm cười thu hồi lại bảo đao vào trong thân thể.

"Người yên tâm, sau này sẽ cho người ăn." Âm Huyết không kén ăn, chỉ cần là máu thì nó sẽ rất thích, bởi vì là Ma Đao nên càng tà ác nó càng vui vẻ, nghĩ tới sau này có nhiều zombie như vậy máu của chúng đủ để Âm Huyết uống no.

Sau đó cô ngủ cả đêm đến ngày thứ hai, bác sĩ đến kiểm tra phòng. Sau khi Bạch Nhược Oánh tỉnh lại cảm thấy thân thể không có gì, lúc thầy thuốc trực ban kiểm tra đồng ý ký giấy cho cô xuất viện, cô làm thủ tục xong xuôi rất nhanh rồi rời khỏi bệnh viện.

Đi tới bến xe một lần nữa, trong tay Bạch Nhược Oánh không có túi quần áo, mà Đường đao lại ở trong cơ thể của cô, hòa làm một với linh hồn của cô. Cô mua vé xe ngồi trên xe khách về nhà. Bởi vì là xe đường dài nên sẽ lái cả một ngày, Bạch Nhược Oánh nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi, vậy mà ý thức của cô lại tiến vào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Suối Thánh Chữa Thương

Nhìn bao quát không gian, đáy lòng thật sự rất kích động, cô ngồi trong không gian, hấp thụ linh khí cảm thấy toàn thân thoải mái, cứ như vậy mãi cho đến khi xe đến trạm Bạch Nhược Oánh vẫn chưa tỉnh lại.

"Đã đến trạm, xin các hành khách xuống xe." Bạch Nhược Oánh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy giọng nói ấy, nhìn thấy xe cũng đã dừng lại cô cũng theo những hành khách bên cạnh xuống xe.

"Tiểu Oánh, Tiểu Oánh." Đột nhiên cô nghe thấy giọng nói quen thuộc đang gọi tên mình, Bạch Nhược Oánh ngẩng đầu lên nhìn, có một đôi vợ chồng trung niên đứng bên cạnh một chiếc xe riêng, mà tiếng nói cô nghe được lại là của mẹ cô đang gọi.

Bạch Nhược Oánh nhìn thấy mẹ mình, nước mắt từ khóe mi chột trào ra, "Mẹ ơi." Cô chạy đến nhào vào lòng mẹ, nỗi đau ẩn sâu trong lòng và sự vui mừng khi cô còn có thể gặp lại người thân đã kích động cô, khi nhìn thấy người nhà của mình mọi cảm xúc hoàn toàn bộc phát.

"Con gái ngoan, đừng khóc nữa, mẹ ở đây, từ nay về sau một nhà ba người chúng ta sẽ không tách rời nữa." Nhìn con gái của mình khóc đến mức xé ruột cào gan, bà Bạch đau lòng ôm lấy con mình, còn ông Bạch thì ở một bên không nói gì nhưng đôi mắt của ông cũng đã đỏ lên.

Quay đầu lại, Bạch Nhược Oánh ôm lấy ba cô, có thể nhìn thấy ba mẹ mình thật sự rất tốt, con gái bất hiếu, về sau cô nhất định sẽ chăm sóc cho hai người bọn họ thật tốt, cho dù là mặt thể cô cũng sẽ bảo vệ ba mẹ mình chu toàn, không thể để họ tiếp tục chịu bất kỳ tổn thương nào.

Về đến nhà, đầu tiên Bạch Nhược Oánh nhận lỗi với ba mẹ mình, cũng có nhắc đến việc tự cô cũng hiểu Lý Hiền Nghiêu theo đuổi mình chỉ vì tiền. Chỉ vì cô cắt đứt liên hệ với người nhà mà bản thân của hần mới bại lộ, hai người đã chia tay nhau, chẳng qua Bạch Nhược Oánh cố gắng giấu đi thương tích trên người, sợ cha mẹ mình nhìn thấy rồi lo lắng.

Ông bà Bạch thấy con gái mình gầy đi rất nhiều cũng không tiếp tục hỏi nữa. Xót xa chuẩn bị thức ăn cho Bạch Nhược Oánh, muốn bồi bổ cho cô một chút.

"Ba, chuyện kia, ba đã nói với mẹ chưa?"

Sau khi ăn cơm tối xong, Bạch Nhược Oánh đi tới thư phòng của ba mình.

Ông Bạch nhìn thấy con gái nhìn như đã trưởng thành hơn nhiều rồi gật đầu một cái, "Ba đã nói qua với mẹ con, còn có cả chú Hình của con, nhà ta họ hàng không nhiều lắm cũng đều nói hết rồi, nhưng mà ngoại trừ chú Hình của con ra bọn họ đều không tin ba, haizz." Ông Bạch thở dài nói.

"Ba à, ba không cần phải tự làm khó mình, chuyện này bất luận là ai cũng sẽ không dễ dàng tin ngay được, chúng ta cứ làm chuyện chúng ta nên làm thôi, những thứ khác sau này hằng nói." Nhìn đáng vẻ mắt mắt của của ba mình, cô an ủi xoa nhẹ bả vai ông.

Ông Bạch ngẩng đầu nhìn con gái, đúng là Tiểu Oánh đã lớn rồi, nếu là lúc trước chắc chắn Tiểu Oánh sẽ không có tâm tư mà chú ý đến vẻ mặt của ông, cũng càng không an ủi ông như vậy. Ông Bạch cho rằng vì chuyện tình cảm với Lý Hiền Nghiêu mà cô đã trưởng thành, ông không biết rằng con gái mình đời trước đã đau khổ bao nhiêu.

Bạch Nhược Oánh cũng không nói những chuyện Lý Hiền Nghiêu đã làm nói cho ba mình biết, vì mối thù này cô muốn tự mình báo. Buổi tối, cô trò chuyện với mẹ, nói rất nhiều điều, việc này làm bà Bạch vui vẻ không ngớt. Đêm đã khuya, Bạch Nhược Oánh về tới gian phòng của mình, khóa chặt cửa, cô tiến vào không gian.

Nhìn không gian của mình, Bạch Nhược Oánh cảm thán, thấy nước chảy trong không gian là một con suối. Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm, nước ở đây có thể uống không? Suy nghĩ một chút, cô trở về phòng mình cầm theo một ly nước. Đột nhiên, cô nhớ tới lúc mình còn nhỏ, từng xem qua tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, lại nhìn suối nước trước mặt, không biết có khả năng tẩy tủy không nữa.

Sau đó, cô lại nhìn cái ly trong tay mình, đây là thứ cô ra khỏi không gian lấy vào, nếu như sau này đều như vậy, cô phải ra vào không gian thì mới lấy được đồ, thật sự rất phiền phức. Nghĩ tới việc chiếc ly có thể ra khỏi không gian hay không, thì đột nhiên chiếc ly trong tay cô biến mất. Cô ra khỏi không gian, chiếc ly đã đặt ở vị trí cũ, cô lại nghĩ muốn chiếc ly vào trong không gian, thì cái ly lại không thấy đâu cả. Bạch Nhược Oánh trở vào không gian lần nữa, đã thấy chiếc ly nằm trong không gian, kết quả như thế làm Bạch Nhược Oánh thoải mái trong lòng. Như vậy sau này không phải gặp phiền phức, mỗi lần muốn mang thứ gì đó ra vào không gian chỉ cần sử dụng ý thức là được.

Nước suối trong vắt dưới đáy hồ, Bạch Nhược Oánh múc lấy một ly nước, "Ừng ực!" Sau khi uống vào, mùi vị ngọt ngào truyền đến. Rồi sao nữa đây? Phản ứng gì cũng không có, ngoại trừ việc Bạch Nhược Oánh cảm thấy tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều, cũng không thay đổi gì khác nữa, cũng không có cảnh sẽ tổng thứ tạp chất trong cơ thể ra ngoài. Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh mở mắt, mỉm cười rồi lắc đầu một cái, cô thật sự đã suy nghĩ quá nhiều. Suối nước tẩy tủy ư, bản thân cô cũng thật tham lam.

Nhưng vào đúng lúc này, Bạch Nhược Oánh nhìn cánh tay của mình, đã không thấy vết thương đâu nữa, chẳng lẽ suối nước này có thể trị thương? Bạch Nhược Oánh gọi Âm Huyết ra, hạ xuống cắt một đường trên cánh tay của cô, Âm Huyết uống máu của chủ nhân hưng phấn đến mức đảo quanh trên không trung. Dĩ nhiên Âm Huyết sẽ không chủ động làm tổn thương Bạch Nhược Oánh vì bọn họ là một thể, cùng chung sinh mệnh.

Nhìn Âm Huyết hưng phấn, Bạch Nhược Oánh lắc đầu một cái, cũng may cô và Âm Huyết cùng chung sinh mệnh. Nếu không máu của cô không phải sẽ bị nó uống cạn sao, Bạch Nhược Oánh không để ý đến Âm Huyết nữa mà đến suối nước, lấy một ít rửa qua vết thương của mình. Lúc này cô nhìn miệng vết thương trên cánh tay mình khép miệng lại với tốc độ chóng mặt.

Có suối nước này, Bạch Nhược Oánh thật sự rất vui vẻ, nếu như có bị thương, thì đây chính là món đồ bảo mệnh mà. Nhìn suối nước chảy mãi không ngừng, khuôn mặt Bạch Nhược Oánh tươi cười, nhanh chóng đưa mắt tìm Âm Huyết.

Khi mặt thể tới, không chỉ có con người nhiễm bệnh mà còn có đất đai, nguồn nước, và cả thực vật. Ở mặt thể thiếu nước đây là sự thật không thể phủ nhận, trước mắt nhìn thấy nguồn nước vô tận, làm sao cô có thể mắt húng được. Mà nước này còn có công hiệu chữa lành vết thương, nghĩ tới đây cô nhớ đến cô gái chủ nhân của không gian trong miếng ngọc đã chết ở mặt thể đời trước. Càng nghĩ cô lại càng không thể tiết lộ không gian bí mật này được.

Chẳng qua suối nước có tác dụng dưỡng sinh, như thế thì để cho người nhà của cô uống nó vậy. Bạch Nhược Oánh nghĩ là làm nhưng đột nhiên Âm Huyết lại ngăn cản cô, cô nghi ngờ nhìn về phía Âm Huyết. Lúc này cô mới hiểu được, suối nước này có tên gọi là suối Minh Nguyệt, nước suối có công hiệu hết sức mạnh mẽ, người có gân cốt bình thường không thể dùng được. Nếu như mù mờ uống nước suối thì sẽ nổ banh xác, khi Bạch Nhược Oánh uống nước mà không có chuyện gì bởi vì bây giờ cô và Âm Huyết đã đồng sinh đồng mệnh, hơn nữa đó cũng là kết quả của việc bảo vệ của linh khí tràn ngập trong không gian.

Biết được những điều này, Bạch Nhược Oánh sợ hết hồn, cũng còn may là Âm Huyết đã nói cho cô biết. Thế nhưng nước suối này có công hiệu mạnh mẽ đến vậy, chẳng lẽ ngoại trừ cô ra người khác đều không thể uống được sao? Đột nhiên Bạch Nhược Oánh nghĩ tới việc pha loãng, nếu như vậy công hiệu của nước suối sẽ nhỏ đi gấp trăm lần, gấp ngàn lần, thậm chí là gấp vạn lần. Dù chỉ như thế nhưng đối với người bình thường đã rất hữu dụng rồi, cứ như vậy Bạch Nhược Oánh cô đều thêm một ít nước suối vào toàn bộ nước trong nhà. Lần này thì Âm Huyết không ngăn cản cô.

Đêm đã khuya nhưng vì cô mới vừa uống nước suối, cho nên cô cũng không cảm thấy mệt mỏi. Ngược lại sức lực tràn trề, cô nhìn đồng hồ rồi mở cửa sổ ra, ngắm ánh trăng phía ngoài, Bạch Nhược Oánh mặc quần áo tử tế rồi cầm chìa khóa đi xuống lầu. Nhớ lại địa chỉ nhà kho mà ba đã nói cho mình, cô lái xe đi tới chỗ nhà kho kia.

Thì ra là kho hàng là một xưởng sản xuất bị bỏ hoang ở gần đây, quan sát xong địa hình xung quanh, đang lúc cô muốn rời đi. Đột nhiên, Bạch Nhược Oánh phát hiện ra ở đằng kia có người nói chuyện, cô rất tò mò đêm này gió lớn đây lại là xưởng sản xuất bị bỏ đi, tại sao lại có người đến đây. Cho nên cô có chút hiếu kỳ mở rộng thần thức, muốn xem thử mấy người này muốn làm cái gì.

Sau khi mở rộng thần thức, Bạch Nhược Oánh nghe rất rõ ràng thì ra hai người này đang bàn bạc, chuẩn bị một màn lừa giỡn lấy sắc gạt người. Nghe đến đó, cô vốn không muốn nghe nữa, cô vốn không phải là dạng Thánh mẫu gì. Cho nên chắc chắn sẽ không tốt bụng đi cứu ai cả, cô cảm thấy nhàm chán đang muốn rời đi thì có một chiếc xe hơi lái tới. Trong xe có hai người ngồi, một nam và một nữ.

Người đàn ông anh tuấn còn người phụ nữ thì xinh đẹp, khi xe ngừng hẳn Bạch Nhược Oánh định thần nhìn lại. Chiếc xe rất sang trọng, rồi cẩn thận quan sát người đàn ông trên xe một chút? Người này có thể xem là có chút quen biết, nếu như cô nhớ không nhầm thì không phải ở thời mặt thể hẳn ta là đội trưởng của trung đoàn dị năng hay sao?

Hồn nữa người đàn ông này cũng là một trong những người khách qua giường của cô *. Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh oán hận, hẳn ta có tâm lý cực kỳ biến thái. Ngày ấy, mẹ của Lý Hiến Nghiêu kêu đói ẩm i, Lý Hiến Nghiêu sẽ để cô đi lấy thức ăn về cho mẹ hắn. Đang lúc cô đi trên đường, thì người đàn ông này đột nhiên lại xuất hiện, ở trên đường cái trước con mắt của mọi người lại cường bức cô. Mà đồng đội của hắn lại đứng thành một vòng trong, vừa nhìn vừa cười, cuối cùng sau khi hắn rời đi, đồng đội của hắn cũng rời đi.

những người khách qua giường của cô *: ý nói những người đã từng ngủ với nữ chính, cô ấy tự so sánh mình như kỹ nữ, coi những kẻ cưỡng ép mình là những tên khách hèn hạ.

Khi lê tấm thân chông chênh vết thương trở về nhà, cô mới biết thì ra tất cả đều là chủ ý của Lý Hiến Nghiêu. Hắn làm như vậy là muốn để được đoàn đội của gã đàn ông kia che chở

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Nhược Oánh quyết định không đi, gã đàn ông trước mặt dù làm cô khó chịu. Nhưng ghê tởm nhất vẫn là Lý Hiến Nghiêu, Bạch Nhược Oánh siết chặt hai tay thành nắm đấm, cô không hề phát hiện ra móng tay của mình đã cắm vào lòng bàn tay, máu từ từ chảy ra. Thì ra hai người này và người phụ nữ trong xe là cùng một phe, bọn họ đã theo dõi người đàn ông này từ lâu, cho nên chuẩn bị bày ra cho hắn một màn kiếm ít tiền.

Hắn là một thiếu gia nhà giàu vô cùng hẹp hòi, vì hắn thường khoe khoang chuyện nhà mình. Mua cho bạn gái nên cạnh hắn cái này, cái nọ, nhưng mỗi lần trở về nhà hắn sẽ lập tức đòi lại những thứ đã mua ở ngoài kia. Cho nên những người phụ nữ từng đi theo hắn vô cùng căm hận gã đàn ông này, mà người phụ nữ lúc này cũng giống như vậy.

Cô gái này cũng không phải người lạ, cô từng là bạn gái cũ của hắn. Năm đó, khi cô còn là nữ sinh đã ở cùng với hắn ta, nhưng sau khi hắn chơi đùa cô chán, lại một cú đá bay cô đi. Cái gì cũng không để lại cho cô, trong lòng cô vô cùng oán hận, vì trả thù hắn mà cô đã thay đổi khuôn mặt còn nâng ngực. Khi cô xuất hiện trước mặt hắn một lần nữa thì hắn đã không thể nhận ra được cô gái trước mặt hắn nữa rồi.

Lúc ấy hắn cũng mới vừa đá một cô gái khác, đang khi nhàm chán hắn vừa vào quầy rượu đã gặp được cô gái xinh đẹp 36F* này. Ánh mắt của gã ta lập tức bị hai khối tròn trắng mềm kia hút lấy, sau đó một lát hai người khoác tay nhau rời đi. Cô gái nói biết một xưởng sản xuất cũ, chỗ cũng rất được muốn cùng với hắn ‘đại chiến’ ngoài trời. Hắn vừa nghe xong đã khoái chí, không nói hai lời đã lái xe chạy thẳng đến vị trí cô gái nói.

36F*: cỡ ngực của phụ nữ

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Dị Trạng Xuất Hiện

Người đàn ông xui xẻo không hề biết đã bị theo dõi từ lâu.

Vất vả lắm mới tới được nơi cần đến, gã đàn ông không đợi được nữa đẩy người phụ nữ xuống, cảm giác mình đè phải bộ ngực nhô cao, người đàn ông cảm thấy máu mũi sắp chảy ra rồi.

Lúc người đàn ông đang hứng thú dâng cao, “Xuống xe, xuống xe....”

Chẳng biết tại sao cửa xe lại bị mở ra, người đàn ông chưa kịp hoàn hồn thì đã bị kéo xuống xe.

Vừa nhìn thấy hai người đàn ông trước mắt không giống người tốt, người đàn ông nọ cau mày, “Các anh là ai vậy?”

“Mẹ kiếp, kêu mày xuống xe thì mày xuống đi, nói nhiều lời vô ích vậy làm gì!” Hai người đàn ông kia không để ý đến lời nói của người đàn ông nọ, mỗi người một tay kéo một phát lôi cả hai người xuống xe.

“Các người làm tôi đau, chúng ta đã nói rồi đấy, giờ hẳn ta ở nơi này, các người muốn làm gì thì làm, nhà tôi có rất nhiều tiền, coi như các người bắt hắn thì tôi cũng không quan tâm, này, anh buông tôi ra.” Lúc này người phụ nữ bị nắm cánh tay kéo xuống xe, cô muốn tránh khỏi bàn tay của người đàn ông đó, nên đã nói cùng với đồng bọn của mình.

Khi nghe lời nói của người phụ nữ, Bạch Nhược Oánh biết rằng, thì ra hai người đàn ông này là do người phụ nữ đó mướn tới. Có điều với tình cảnh trước mắt này thì tình hình của người phụ nữ cũng không ổn rồi.

“Người anh em, anh xem hẳn là người phụ nữ này gọi điện kêu chúng ta tới, thật không ngờ cũng rất đúng giờ.”

Nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, gã đàn ông đã hiểu ra: “Các người cùng một bọn ư?”

"Chết tiệt, nói ít thôi, đứng cho ngay ngắn!"

"Bọn mày là ai? Mẹ kiếp, chúng mày có biết tao là ai không?"

"Á, các anh làm gì vậy, buông tôi ra, ai cứu tôi với." Lúc này cô gái cảm thấy không yên lòng vội vã kêu cứu.

"Mẹ nó, tao nói cho bọn mày biết, tao là con trai của XX, khôn hồn thì thả tao ra."

Thật ra ban đầu hai tên trộm này được người ta thuê cũng chỉ vì muốn cướp lấy chiếc xe, không hề có việc bắt giữ này. Nhưng đến khi nhìn thấy cô gái ở trước mặt thì bọn chúng lại thay đổi ý định.

Ngay sau đó, tên đàn ông luôn miệng mắng chửi, cô gái thì không ngừng khóc lóc, tiếng động lúc to lúc nhỏ. Nhưng tất cả đều không phải chuyện của Bạch Nhược Oánh, đúng lúc cô đang định rời đi, thì đột nhiên cô cảm thấy Âm Huyết lắc lư một cái, điều này làm cho Bạch Nhược Oánh dừng lại.

Thêm một lát nữa, lại nghe thấy tiếng chửi rủa và tiếng quần áo bị xé rách, tiếng động phát ra từ quả đấm đánh vào da thịt. Lập tức có tiếng rên rỉ xen lẫn những tiếng bốp bốp, còn có cả tiếng hét thê thảm.

Giữa đêm khuya, cô nhìn bọn người đang bắt đầu vật lộn đánh đấm nhau, Bạch Nhược Oánh lặng lẽ đi về phía đó.

"Mẹ kiếp, cô chưa ăn cơm à, ở bên đó khóc lóc mè nheo cái gì, làm người phụ nữ ngoan ngoãn thì không muốn, lại cứ cố tình muốn ông đây mạnh tay. Mày xem cô ta ngon chưa này, mẹ kiếp, bộ ngực cũng to như vậy, cả đời ông đây chưa từng sờ bộ ngực nào lớn như thế. Bóp rất đã, còn đã hơn cả bóp bánh bao lớn, bánh bao lớn chỉ bóp một cái đã lủng một lỗ, nhưng nhìn này, dù bóp ra sao thì nó vẫn còn nguyên dạng. Mẹ kiếp, không nhịn được, ông đây không nhịn được nữa! "

Nhìn thấy cảnh trước mặt, cô đã xem như không thấy từ lâu, ở mặt thể chuyện này xảy ra còn ít ư, chính cô cũng đã vừa trải qua biết bao nhiêu lần đây thôi.

Khi đó cái được gọi là đạo đức và nhân cách đã sớm biến mất rồi, khi cuộc sống gặp khó khăn thì những thứ ấy có được là gì chứ.

"Xem bản thân của mày kia, nói cho mày biết, đàn ông có lúc còn đầy đủ mùi vị hơn cả phụ nữ, nhìn tên kia đi, da thịt mềm mịn, cái mông lại vừa trắng vừa mềm. Mày thì hiểu cái gì, cắt đi cho tao, cái bánh bao của cô ta không biết đã bị bao nhiêu kẻ chơi nát cả rồi, còn tên đàn ông này, vừa nhìn cái mông đã biết là một chim non tươi ngon rồi, mày cứ chơi à đàn bà của mày đi!"

Gã đó vừa nói xong sau đó lại hét to một tiếng, "Khốn kiếp, mày dám cắn tao à, chết tiệt! Xem ông đây đánh chết mày này!" Tiếp đó lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Thì ra bản tính hai tên trộm vốn tham lam, đã bước vào giai đoạn sa ngã nhất, động tác cũng dùng hết sức lực. Nhưng không biết tại sao, cô gái đang bị đè ép kia lại tức giận đứng dậy can cho tên đàn ông phía trên thân mình một cái.

Bạch Nhược Oánh mới đầu còn tưởng cô ta mạnh mẽ phản kháng, nhưng khi cô nhìn kỹ lại không đúng. Đôi mắt của cô gái có chút xanh xao, còn động tác lại có phần chậm chạp, sắc mặt xuất hiện màu xám trắng. Nhìn bộ dạng như vậy, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc, đây rõ ràng là biểu hiện tiền kỳ hóa zombie, điều này làm sao có thể chứ, không phải còn mấy ngày nữa ư, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây thế này.

Là do sau khi cô sống lại tạo hiệu ứng cánh bướm ư, hay là ở kiếp trước thật ra cũng đã xuất hiện dấu hiệu từ đầu chỉ là cô không chú ý đến thôi sao?

Lúc Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ, thì cô gái kia đã cắn bị thương mọi người, gã đàn ông nọ ôm lấy vết thương rồi tát cô gái một cái khiến cô ta ngã xuống đất. Lúc này, người còn lại thấy thế vội vàng ném tên đàn ông dưới thân mình xuống, kéo quần lên rồi chạy về phía đồng bọn của hắn.

Hắn ta lấy một con dao trong túi ra, tàn nhẫn đâm về phía cô gái sau đó họ quay đầu lại, nhìn người đàn ông trần truồng nằm trên đất.

Người đàn ông ấy nhìn về mặt của bọn chúng, biết rằng mình đã nhìn thấy cảnh bọn họ giết người, chính hắn cũng sẽ bị diệt khẩu. Hắn sợ hãi rồi khản cổ, dù có trả bao nhiêu tiền cũng đều đưa, nước mũi hòa với nước mắt hắn khó, hắn muốn chạy nhưng cái mông của hắn lại rất đau, không chạy nổi hai bước thì mặt của hắn đã trắng bệch.

Ngay lúc hai tên trộm không để ý đến, thì người phụ nữ nằm bất động ban nãy bỗng nhiên lao đảo đứng lên. Cô ta đi về phía ba người bọn họ, hành động rất cứng nhắc, giữa đêm khuya lại vừa mang vẻ âm u vừa đáng sợ khác thường.

Người đàn ông ngã trên đất nhìn hai tên trộm đang đi về phía mình, thì đột nhiên hắn lại nhìn thấy cô gái cả người bê bết máu ấy cũng đứng lên rồi đi tới phía này.

"Á, phía sau, phía sau, quý, có quý."

Nghe lời nói của hắn ta, hai người nhìn về phía sau, "Á!"

Chúng hét lên một tiếng thê thảm rồi cô ta nhào tới, khi hai tên trộm cảm thấy có gì đó không đúng thì cô gái đã cắn rơi một miếng thịt của một người trong số chúng.

Mùi máu tanh truyền đến lỗ mũi của Bạch Nhược Oánh.

Không lâu sau, với mảnh thịt vụn còn vương nơi khóe miệng cô gái bắt đầu bữa tiệc ăn thịt người đầu tiên, gã còn lại bị dọa sợ đến mức ngã xuống đất.

Người đàn ông bên cạnh đã nhanh chóng đứng lên, thấy không có ai chú ý đến mình thì vội vàng chạy đi. Nhìn thấy hân sắp rời đi, Bạch Nhược Oánh nhớ lại sĩ nhục của kiếp trước, cô bước ra, "Anh muốn đi đâu?"

"Cô...cô là ai?" Đang lúc muốn chạy trốn thì đột nhiên hân phát hiện ra một cô gái ở trước mặt mình, giờ phút này hân còn nhớ ra mình đang cưỡi trường cho nên vội vàng che hạ thân lại. "Tôi à, chính là người muốn lấy mạng của anh." Nói xong, Bạch Nhược Oánh gọi ra Âm Huyết ra, vung một đao xuống cổ của hân. Chờ đến khi hân có phản ứng thì cổ của hân đã xuất hiện một vết rách.

Mùi máu tanh nồng nặc hấp dẫn cô gái đang ăn thịt người, cô ta run rẩy đi về phía nguồn suối ngon lành đó. . .

Tên trộm còn lại thấy thế, bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa là phát điên, hân cảm thấy thần trí của mình mơ màng, rồi dần dần hân cũng gia nhập đội ngũ của cô gái kia.

Trốn trong không gian nhìn cảnh hưởng thụ thức ăn ngon bên ngoài, giờ “thức ăn” đã nhìn không ra hình người nữa, xem ra dù chưa hoàn toàn hóa thành zombie nhưng cũng đã xuất hiện hai người có kiểu kiếm thức ăn đặc trưng. Kiếp trước cô cảm hận, oán khí đã tràn ngập trong cô, khi Bạch Nhược Oánh đi ra thì đã thấy hai con quái vật ấy đang tiến về phía mình. Bạch Nhược Oánh bỏ ngang một nhát, dĩ nhiên không hề tổn chút sức lực nào vẫn chém đứt cái đầu của bọn chúng. Cô biết đây là vì Âm Huyết và cô đã hợp thể, cộng thêm công hiệu của nước suối làm cơ thể cô thay đổi. Bạch Nhược Oánh lạnh lùng đi qua những cái xác, mặc kệ có phải là do cô sống lại tạo hiệu ứng cánh bướm hay không, khiến phát sinh chuyện tình vốn phải xảy ra vào mấy ngày sau, hoặc đời trước đã xảy ra chuyện như vậy. Nhưng nếu đã xuất hiện nguồn gốc của sự lây nhiễm vậy thì có nghĩa là xã hội đã bắt đầu không còn an toàn nữa. Không được, cô phải lập tức trở về thông báo cho ba mẹ, bây giờ nghĩ lại mặt thế và mưa sao băng không hề liên quan vậy thì là cái gì?

Đột nhiên, cô ngửi thấy một mùi hương khó chịu, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía bên kia, lại thấy một đám cây sồi gai thân đỏ như máu giống như đang ngoa nguẩy. Khiến Bạch Nhược Oánh cảm thấy ghê tởm, ở đó chính là nơi mà cô gái bị đè xuống đất, bỗng nhiên cảm nhận được sự vui vẻ của Âm Huyết. Bạch Nhược Oánh vừa buông tay thì Âm Huyết đã bay về phía cây sồi gai, trong nháy mắt đám cây sồi gai đã bị Âm Huyết hút sạch không còn một chút màu đỏ.

Nhìn Âm Huyết trong tay mình vui vẻ khác thường, cô chợt có cảm giác như đang nuôi một đứa con trai, nghĩ tới đây đột nhiên ánh mắt của cô tối sầm lại lắc đầu một cái, cắt Âm Huyết đi rồi trở lại xe.

Bất luận là thế nào ở kiếp này nhất định cô sẽ không để bị kịch đời trước lặp lại một lần nữa!

Khi về đến nhà, vì mới giết người nên Bạch Nhược Oánh lại đi tắm rửa một lần nữa, sau đó ngồi đối diện với máy vi tính.

Cô tìm kiếm tin tức lại một lần nữa vẫn không thấy có tin gì mới, nhìn tin tức trên mạng một chút cô cẩn thận suy nghĩ. Sau đó, cô chuyển tin tức này lên những diễn đàn, trang web nổi tiếng, đồng thời cũng nói rằng tận thể có thể đã sắp đến, và nguyên nhân tạo nên tận thể có thể là những cây sồi gai kia, hi vọng mọi người cảnh giác đề phòng ở tận thể.

Khi phát tin tức xong, cô trở lại giường mình rồi đắp chăn, từ lúc cô sống lại đến nay lần đầu tiên được ngủ trên chiếc giường ấm áp thoải mái như thế, rồi dần dần Bạch Nhược Oánh chìm vào giấc mộng đẹp.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, cô đã lập tức tỉnh dậy, sau khi rửa mặt xong nhìn thấy ba mẹ mình còn chưa rời giường, Bạch Nhược Oánh lại muốn làm đồ ăn sáng cho người thân của cô, cô còn chưa từng làm bữa ăn sáng cho người nhà bao giờ.

Cháo ở trong nồi đã nấu xong, Bạch Nhược Oánh cũng không đánh thức ba mẹ mình dậy, muốn để cho họ ngủ thêm một chút nữa. Cô trở về phòng mình, không lâu sau đó đã nghe được giọng nói truyền đến từ dưới lầu, cô biết là ba mẹ đã rời giường, lúc này cô cũng đi xuống lầu.

"Ba mẹ, chào buổi sáng, mau lại đây ăn cháo con nấu đi, sắp nguội cả rồi."

Nhìn con gái của mình vào phòng bếp còn muốn bung thức ăn ra ngoài, hai ông bà đều kinh ngạc tròn hai mắt. Nhớ đến con gái mình trước đây, mười đầu ngón tay còn chưa từng chạm vào nước, sao bây giờ lại có thể nấu ăn, vậy thì cuộc sống của con gái mình và tên con trai kia đã trôi qua như thế nào đây.

"Bảo bối!" Nhìn con gái mình đã từng mạng nặng nề đau, bà Bạch bước tới ôm lấy cô thật chặt, đau lòng gọi cô.

Nhìn thấy mẹ mình đau lòng, Bạch Nhược Oánh vội vàng an ủi mẹ, cuối cùng một nhà ba người ăn bữa cơm này thật vui vẻ.

"Ba, con muốn đi ra ngoài một chút."

"Há? Sao vậy, Tiểu Oánh?" Bà Bạch nghe con gái nói muốn đi ra ngoài, khó hiểu nhìn về phía cô.

"Không có việc gì đâu con chỉ muốn mua chút đồ, đúng rồi ba à, con đã tìm cho hai người mấy bộ phim điện ảnh và phim truyền hình. Lúc ở nhà không có chuyện gì nhất định phải xem hết, dù không thích cũng phải xem nhé ạ."

Nói xong, Bạch Nhược Oánh lấy mấy vi tính ra cho ba mẹ mình, mẹ Bạch và ba Bạch hai người vừa nhìn thấy 《 Sinh tử XX》《 Tận thế XX》《 Zombie XX》.

Phim kinh dị ư? Thấy tên của những bộ phim này, hai người liền cau mày lại, thật sự thì họ không hề thích thể loại phim này.

"Ba mẹ, con biết ba mẹ không thích phim như vậy nhưng mà hôm nay nhất định hai người phải xem."

Nhìn con gái cứ kiên trì hai người liền nghĩ đến việc gần đây con gái đã phải chịu khổ, không muốn phản đối ý kiến của cô nên cũng đành đồng ý.

Thấy ba mẹ đồng ý với yêu cầu của mình, Bạch Nhược Oánh an tâm gật đầu một cái, như vậy thì cho dù không có ích gì nhưng ít nhất cũng là phương pháp chuẩn bị đơn giản nhất: "Được rồi, ba mẹ con ra ngoài trước đây."

"Lái xe trên đường cẩn thận."

"Dạ, mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Báo Tin Cho Người Nhà

Bạch Nhược Oánh lái xe, mang theo vài tấm thẻ tín dụng của mẹ mình rồi lên đường.

Mặc dù cô có không gian, nhưng chuyện lúc mặt thế lại khôn có cách nào đoán trước được. Cô không muốn không gian của mình bị phát hiện lại dẫn đến phiền phức, cho nên cần chuẩn bị một chút đồ dùng trên mặt đất.

Cô thấy chiếc xe của mình quá nhỏ nếu như mua hàng hóa thì cần một chiếc xe chở hàng, chỉ là mua xe rất lãng phí, còn mấy ngày nữa là mặt thế rồi. Mua xe còn không bằng đi thuê xe, tiền dư còn lại có thể mua đồ đặc, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh đi tới chỗ cho thuê xe chở hàng.

Bạch Nhược Oánh vừa vào cửa, đã vừa ý một chiếc xe chở hàng cỡ trung hiệu Sương Thức, còn có cả một bộ lốp xe dự phòng đầy đủ.

"Tiểu thư khỏe chứ ạ, hoan nghênh cô đã đến đây!" Trên mặt nữ nhân viên phục vụ mang nụ cười ngọt ngào, nhìn về phía cô rồi mở miệng nói.

"Tôi muốn thuê chiếc xe kia, nơi này do ai phụ trách?" Bạch Nhược Oánh chỉ vào chiếc xe hàng, rồi hỏi.

"Xin chờ một chút, tôi sẽ đi gọi quản lý." Nữ nhân viên phục vụ vừa nghe cô nói muốn thuê chiếc xe chở hàng loại tăng cường gia cố mới ra thì vội vàng chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, một người thanh niên trẻ tuổi bước vào, khách sáo nói với Bạch Nhược Oánh: "Xin chào tiểu thư, tôi là người quản lý cửa hàng này, cô muốn thuê chiếc xe này sao. Cô xem này, mặc dù chiếc xe chở hàng thuộc loại trung, nhưng đây là sản phẩm mới nhất của chúng tôi. Sườn xe được gia cố thêm, bánh xe lại vô cùng bền bỉ, bên trong cũng rất thoải mái, sử dụng năng lượng mặt trời. Điện năng chuyển đổi qua lại chạy được máy điều hòa không khí, tủ lạnh, ghế nệm da cũng rất mềm, lại có siêu thắng xe, có nó thì tài xế tuyệt đối không lảng đến sự cố dụng xe, cô xem chúng ta có thể đi vào trong thương lượng được hay không?"

"Không cần, trực tiếp đưa giá đi, đã từng cho thuê chiếc xe chưa?" Vốn dĩ Bạch Nhược Oánh chỉ muốn thuê một chiếc xe hàng bình thường, nhưng khi nghe qua chiếc xe này có nhiều chức năng như vậy thì suy nghĩ một chút rồi lập tức mở miệng nói.

"Bởi vì là xe mới, cho tới bây giờ cũng chưa từng cho thuê, cho nên giá tiền sẽ cao một chút. Chẳng qua đồng thời chúng tôi cũng tặng kèm cho quý khách hai bộ siêu lốp xe chất lượng, có cán phải đinh cũng không nổ lốp!" Nghe thấy Bạch Nhược Oánh thẳng thắn, quản lý mở miệng nói.

"Tuyệt đối sẽ xứng giá tiền của chúng tôi, chiếc xe này là sản phẩm kinh doanh thử nghiệm, mới vừa được đưa lên trưng bày có một không hai. Hơn nữa còn tiết kiệm xăng dầu, hoàn toàn không hề có hành vi lừa gạt khách hàng, đây là đơn báo giá, nếu như có sự chênh lệch quá lớn, tiểu thư có thể dựa vào nó để khởi kiện chúng tôi."

"Được rồi, không có vấn đề gì, vậy bây giờ có thể giao dịch được không?" Bạch Nhược Oánh không có thời gian nghe anh ta luyên thuyên. Cô vốn có thể mua được chiếc xe này, nhưng lại nghĩ đến việc mấy ngày nữa là tận thế, khi đó ai còn quan tâm đến chiếc xe nữa chứ. Nghĩ như vậy, cô mở miệng hỏi.

"Được, không thành vấn đề." Người quản lý cửa hàng nghe lời nói của cô thì hơi sững sờ rồi vui vẻ đồng ý. Chiếc xe chở hàng này được trưng bày đã lâu, mặc dù chức năng rất tốt, nhưng lại quá đắt. Người có tiền thì lại không cần xe chở hàng, những dòng xe khác cũng có chức năng đó, ai lại chọn một chiếc xe chở hàng thô kệch như vậy. Cần xe chở hàng, có ai lại bỏ ra 100 vạn tệ để mua xe hàng chứ, mặc dù rất an toàn, nhưng ai cũng giống nhau, không gặp chuyện không may thì sẽ không có ý phòng bị. Cho nên giữ chiếc xe này trong tay, người quản lý và nhân viên cùng xác định không thể bán được nó, người lái xe mua xe để hưởng thụ mà, vì thế sau khi hoàn thành chiếc xe này cũng không cho tái sản xuất. Nhưng vì bán không được, người quản lý đã quyết định đưa ra hình thức cho thuê, xem có thể thu lại một chút vốn hay không. Song khi mọi người đến thuê xe thì cũng vì giá tiền mà rút lui, vốn tưởng rằng chiếc xe này chỉ có thể trưng bày như vậy. Ai ngờ được hôm nay lại có một vị tiểu thư xinh đẹp đến đây, đến giá cũng không hỏi đã muốn trực tiếp thuê chiếc xe này. Hơn nữa không hề quan tâm, cuối cùng người quản lý còn tặng kèm theo bộ lốp xe siêu bền, dù sao các loại xe khác cũng không dùng được, khuyến mãi thì vẫn có lợi nhuận.

Bạch Nhựt Oánh không biết suy nghĩ trong lòng của người quản lý, cô trả tiền rồi quản lý đưa bộ lốp xe, tự nhiên cô rất vui mừng. Sau khi mua xong xe chờ hàng, cô lại nghĩ tới xăng.

Ở mặt thế xe thì nhiều mà xăng thì càng ngày càng khó kiếm, cô nghĩ như vậy nên động tác cũng rất mau lẹ. Bạch Nhựt Oánh lái xe về phía trạm xăng dầu, trong thành phố này có rất nhiều trạm xăng, vùng ngoại ô lân cận cũng không thiếu. Vậy thì cứ trực tiếp đến trạm xăng dầu, cô quyết định từ nay về sau mỗi khi đến mỗi trạm cô đều mua mười thùng xăng và dầu bỏ vào thùng sau xe. Sau đó lại tìm nơi vắng vẻ đưa chúng vào không gian, không chỉ có như vậy, những thùng xăng dầu này còn có thể theo suy nghĩ của cô mà tự do di chuyển. Đi một chốc rồi dừng lại, cứ như thế vòng qua vòng lại, chạy qua hết các trạm xăng dầu, đến lúc hai giờ chiều thì cô cũng đã thu gom được không ít dầu.

Bạch Nhựt Oánh thấy có hơi đói bụng, nên cô lái xe đến một khu phố ẩm thực, là địa điểm ăn vặt nổi tiếng. Nhân lúc không có ai nổi tiếng, cô len lén đưa mấy món ăn nóng hổi vào trong không gian.

Ăn xong món ngon, Bạch Nhựt Oánh lại đi đến chợ bán trái cây và đồ ăn chay, nào là rau củ, hoa quả, đều mua đầy cả một xe. Còn mua lần lượt rất nhiều thịt heo, thịt gà và thịt bò, cùng với các loại gia vị khác rồi đặt trong xe, đến nơi không có người lại bỏ vào trong không gian.

Sau đó thì đến các xưởng chế biến thực phẩm, mua một lượng lớn mì ăn liền, thịt bò hộp, thịt muối rất dễ dàng lưu trữ hơn, thức ăn cũng khó bị hỏng hơn.

Tính năng của xe này đúng là không tệ, cửa mở thuận tay, đầy đủ các trang thiết bị, cứ như vậy đến khi tận thế bắt đầu thì người nhà của cô cũng sẽ không khổ cực nữa.

Bạch Nhựt Oánh lái xe, đi đến nơi bán vật dụng hằng ngày, dầu gội, bột giặt, khăn lông, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, chậu rửa, giấy vệ sinh, có cả quần lót, còn chăn ga gối đệm cũng đều mua hết. Tiếp đó cô lại đi một chuyến đến cửa hàng hạt giống, không chỉ mua các bao hạt giống lương thực mà còn mua cả hạt giống cỏ nuôi gia súc, các cây thuốc, những giống rau củ quả và các loại gia vị. Tất cả đều bỏ vào trong xe chờ hàng, nhìn chiếc xe chất đầy đồ, cô vui mừng lên một cái bỏ toàn bộ vào trong không gian.

Suy nghĩ đến những thứ có trong không gian của mình, hình như còn thiếu sinh vật còn sống, vốn định đến khu vực nông trại vùng bên để mua gà, vịt, dê, bò. Nhưng khi nhìn lại đồng hồ thì đã sắp tối nên thôi, cũng cần sắp xếp trong không gian một chút. Xem thử những thứ ấy nên đặt ở vị trí nào, hơn nữa trong không gian không có hàng rào phòng hộ, cô cũng không muốn đám gia súc chạy tán loạn khắp nơi làm bẩn hết không gian.

Cứ như vậy, cho đến khi Bạch Nhựt Oánh sử dụng hết tám thẻ tiền dụng cuối cùng của mẹ mình, lúc này cô mới trở về nhà.

Về đến nhà, cô nhìn thấy ba mẹ mình vẫn đang xem phim, còn giống như rất thích nó vậy. Thấy thế cô mỉm cười rồi lắc đầu, rửa tay sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho người nhà. Lúc nấu cơm, cô còn len pha thêm một chút nước trong không gian, nước có linh khí như vậy có thể giúp ba mẹ của cô thay đổi cơ thể.

Lúc đang ăn cơm, Bạch Nhựt Oánh mở ti vi thì gặp một tin tức thu hút sự chú ý của mọi người. Phát hiện thì thể ở nhà xưởng bị bỏ hoang, rất giống như bị dã thú tấn công, toàn thân bị xé nát cắn đứt, một người trong số đó còn là con trai của một doanh nghiệp. Dĩ nhiên hai người còn lại thì bị chặt đầu, không được nhắc đến, cuối cùng vận động mọi người cẩn thận dã thú. Người phụ trách còn rất tức giận, nhất định phải tìm ra con dã thú ấy trả lại cho nhân dân sự bình yên.

Thấy cái này, Bạch Nhựt Oánh hừ mũi coi thường.

"Con gái, tại sao con lại để ba mẹ xem những thứ này?" Xem xong tin tức, ông Bạch ăn đồ ăn con gái mình làm rồi nhìn cô, đúng là con gái ngày càng hiểu chuyện. Nhưng không biết vì sao con gái lại để ông xem bộ phim này, nghĩ tới việc cô muốn ông chuẩn bị đồ dùng, đột nhiên ông có một dự cảm xấu trong lòng.

"Ba ơi, lúc còn trẻ ba đã từng đi lính à?"

Không trả lời câu hỏi của ba mình, cô chỉ nhìn thẳng vào ông mà thôi.

"Đúng vậy, sao thế con?" Ông nghi hoặc nhìn con gái của mình, sao Tiểu Oánh lại hỏi điều này chứ?

"Ba, nếu như được, ba có thể lấy súng không à?"

"Cái gì? Tiểu Oánh, con cần súng để làm gì?" Nghe con gái nhắc đến súng, bà Bạch vội vàng buột miệng hỏi. "Con gái, con nói cho ba mẹ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao con lại muốn ba con chuẩn bị đồ dùng, còn bắt chúng ta xem phim kia nữa. Hình như rất bí mật, bảo bối, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không, làm con bị kích động, phải chăng là người tên Lý Hiến Nghiêu?"

"Mẹ, không phải vậy, không có liên quan gì đến hắn ta. Ba, mẹ! Bây giờ, con sẽ kể một số chuyện cho hai người nghe." Nói tới chuyện này, Bạch Nhựt Oánh nghiêm nghị.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của con gái mình, ông bà Bạch thoáng nhìn nhau, động tác tay cũng dừng lại.

"Tất cả những gì con sắp nói, mọi người phải nhớ kỹ nhé. Ba mẹ xem tin tức chắc cũng biết, mấy ngày gần đây có nhiều người ngã bệnh rồi phát sốt sau đó vào bệnh viện. Lúc này thì không có chuyện gì, nhưng vào buổi tối ngày mốt, sẽ có mưa sao băng rơi xuống. Bắt đầu xảy ra sự kiện người cần người, mới đầu mọi người còn chưa hiểu được tình hình, cho rằng đây là triệu chứng cơ thể cảm thấy khó chịu, hoặc là bệnh đại, . . . Cũng không để trong lòng,

nhưng bọn họ đều không biết tai họa thật sự sắp đến, thế giới sẽ trở thành địa ngục trần gian."

"Tai họa? Địa ngục trần gian?" Nghe lời nói của con gái, cả hai ông bà đều không hiểu nhìn con gái mình, tại sao cô lại biết nhiều việc như vậy?

"Không sai đúng là tai họa, con để ba mẹ xem phim, vậy thì ba mẹ cảm thấy như thế nào? "

Bạch Nhược Oánh nói xong nhìn về phía ba mẹ mình, nhìn ánh mắt không thể tin của họ, "Đúng vậy ạ, sẽ giống như trong phim vậy. Những người bị sốt kia đột nhiên nổi điên rồi bọn họ sẽ cắn người bên cạnh mình. Tiếp theo đó cái này sẽ giống như dịch bệnh lây lan khắp nơi, những người này, à không, bọn họ đã không còn là người nữa. Da của bọn chúng bắt đầu trở nên nhợt nhạt, dần dần cho đến khi biến thành màu đen xám, rồi từ từ thối rữa. Thế những cũng không biểu hiện gì khác, bọn chúng cứ chết đi như vậy đây, vẫn sẽ đi lại trên đường như cũ. Bọn chúng không nhìn thấy, nhưng lại ngửi thấy được mùi, nghe được tiếng động, hơn nữa bệnh của chúng có thể lây. Nếu như không cẩn thận để bị thương, sẽ giống như bọn chúng, dần dần cũng chỉ còn một mục đích duy nhất, ăn, mà thức ăn của của bọn chúng chính là thịt người."

Bạch Nhược Oánh nói xong những thứ này, đột nhiên cô nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, không đúng, không phải là sau khi có mưa sao băng, bởi vì ngay bây giờ đã xảy ra sự kiện người cắn người.

Ông bà Bạch nghe xong thì trợn mắt há to miệng, đột nhiên hai người nghĩ đến những hình ảnh trên phim, sau đó nhìn thức ăn trên bàn. Đột nhiên ông bà có cảm giác buồn nôn, họ đều nhìn về phía cô.

"Tiểu Oánh, làm sao con lại biết được những chuyện này?" Nhìn về phía con gái mình, ông Bạch không biết có nên tin tưởng hay không. Thế nhưng thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, nói là không tin nhưng khi nhìn về mặt của con gái, lại nhớ tới kết quả thảo luận của ông và người bạn chiến hữu lâu năm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sắp Xảy Ra

Từ những việc đã thấy, thế giới nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng nếu nói sẽ xảy ra tình huống giống như lời con gái nói, vậy thì không phải thế giới này sẽ kết thúc sao?

Nhìn ánh mắt của ba mình, Bạch Nhược Oánh biết chuyện mình nói không phải bất kỳ ai cũng có thể tiếp nhận được. Cô từng nghĩ nếu không phải chính mình đã từng trải qua những chuyện như vậy, e rằng cô cũng sẽ không tin, nhưng đây lại là sự thật, bọn họ không thể không tin cô.

"Ba, mẹ, có lẽ hai người cảm thấy lời con nói làm ba mẹ rất khó tin, nhưng mà chỉ cần chờ tới buổi tối ngày mốt sẽ có mưa sao băng bay qua, ba mẹ sẽ tin con. Ba à, con biết chú Hình là bạn bè tốt nhất của ba, ba mau thông báo sớm cho chú Hình chuẩn bị đi. Hơn nữa, ba còn nhớ tin tức vừa rồi không? Ba ơi, con muốn dùng khả năng hiện tại của cha biết được toàn bộ nội dung tin tức, con chắc là ba sẽ làm được. Chỉ là ba nhất định phải nhớ, nếu như có chuyện người cắn người xảy ra, tuyệt đối ba không được bước xuống khỏi xe, cũng không nên dừng lại, còn nữa mày mai trước 5 giờ chiều ba nhất định phải về nhà."

Ông cau mày nhìn con gái, vẻ mặt cô vô cùng nghiêm túc, ông Bạch giống như bị thuyết phục gật đầu với cô.

"Mẹ, bắt đầu từ ngày mai, mẹ mang tất cả bột mì, gạo và toàn bộ thực phẩm nấu chín thành thức ăn. Mấy ngày tới mẹ cũng không cần ra khỏi nhà, ba, tiền tiết kiệm của ba còn gửi ở ngân hàng không?"

Ông Bạch nghe vậy, khó hiểu nhìn về phía cô sau đó gật đầu.

"Trước tiên ba hãy đi tìm hiểu sự thật đằng sau tin tức, ba sẽ cảm thấy lời con là thật, ba phải lấy hết tất cả tiền ra, để mua một ít vũ khí. Dao lớn, búa phòng thân, còn có cả súng nữa, súng thì nhất định phải có ống giảm thanh, có càng nhiều càng tốt. Tận thế sắp đến, lúc đó thế giới cũng vô cùng hỗn loạn, dần dần đất và nước bị ô nhiễm, lương thực và nước ngọt bị thiếu hụt, quái vật tràn lan, lòng người thay đổi. Khi đó tiền đã không còn bất kỳ giá trị gì, thứ có ích nhất chỉ có nhu yếu phẩm, sức mạnh và vũ khí."

Nói tới chỗ này, Bạch Nhược Oánh ngừng một chút, cô đang nghĩ đến việc, trên thực tế lợi hại nhất vẫn là Thú dữ biến dị ra đời, và Thực vật biến dị sinh sôi nảy nở với quy mô lớn. Kiếp trước sau khi tận thế một năm mới xuất hiện, mặc dù sau cuối thời một tháng zombie biến dị đã xuất hiện rồi nhưng số lượng cũng không nhiều lắm. Nhưng kiếp này, cô không biết có chịu sự ảnh hưởng của hiệu ứng hồ điệp hay không, cô đã không còn dám chắc thời gian những thứ đó xuất hiện là khi nào.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh nói tiếp: "Ồ tận thế, da thịt của zombie rất cứng và dày, vũ khí giống như vậy không giết chết được bọn chúng. Nếu muốn giết chúng thì nhất định phải nhắm vào đầu, còn đánh vào những chỗ khác bọn chúng sẽ không chết. Về phần những thứ này ba không cần phải nói với chú Hình, tự ba quyết định là được, được rồi bây giờ mọi người mau ăn cơm đi, đợi đến ngày mai tất cả cùng hành động."

Nhìn thức ăn đầy bàn, ông bà Bạch thật sự nuốt không trôi, còn Bạch Nhược Oánh thì ăn rất nhiều, phải chịu đói khát ở tận thế đã khiến cô sợ hãi nên không thể lãng phí thức ăn.

Nhìn con gái ăn nhiều như vậy, trong mắt của hai ông bà thoáng qua một tia đau lòng.

Sau khi ăn cơm xong, ba mẹ cô lại đi xem những bộ phim kia, trong lúc xem, ba cô còn gọi điện cho chú Hình, để ông ấy cũng xem những bộ phim này, còn nói có chuyện ngày mai cần gặp chú Hình. Riêng Bạch Nhược Oánh thì trở lại phòng mình, xoay người vào trong không gian.

Vào không gian, nhìn đồ đạc ngổn ngang trên mặt đất, Bạch Nhược Oánh cả thấy gân xanh trên đầu cô đang giật giật. Nhìn Trúc lâu cách đó không xa, bên trong lại rất đơn giản, ngoại trừ một chiếc giường, và một cái ghế thì thứ gì nên có điều không có. Nghĩ một chút thì đúng là người tu tiên thì không cần thức ăn, Bạch Nhược Oánh thở dài vì cuộc sống tẻ nhạt của chủ nhân không gian trước đây. Bạch Nhược Oánh nghĩ, nếu như có thể mang những thứ đồ này phân loại là được rồi. Nghĩ như vậy cô bắt đầu sắp xếp đồ đạc, dùng thần thức đưa những thứ đó bỏ vào tầng hầm của Trúc lâu. Nhìn một chút thì đã sạch sẽ hơn nhiều, sau đó cô lại nhìn những túi hạt giống, Bạch Nhược Oánh vung tay lên, tìm một mảnh đất trống lớn, đổ toàn bộ xuống, cũng không còn cách nào khác cô thật sự không biết trồng trọt, như vậy chỉ có thể để chúng tự mình sinh trưởng thôi.

Làm xong tất cả mọi việc Bạch Nhược Oánh tắm rửa sạch sẽ, nằm ở trên giường, nghĩ tới việc ngày mai cô cần phải mua thứ gì, rồi dần dần cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, Bạch Nhược Oánh tỉnh lại, đột nhiên nhớ đến thức ăn vật trong không gian, bỏ vào lâu như vậy cô cũng quên mất sẽ không bị hư chứ. Thần thức của cô dịch chuyển lấy thức ăn vật ra ngoài, không chỉ nguyên vẹn còn giống như với tình trạng lúc vừa mới bỏ vào trong không gian. Lúc này, Bạch Nhược Oánh biết hóa ra không gian của cô có thể giữ tươi, sau đó cô mau chóng đi gọi điện thoại, lại mua một chút thức ăn vật ngon. Để cho người ta làm xong rồi đưa tới sau, còn cô lại bắt đầu một ngày thu mua đồ dùng mới.

Lái xe chờ hàng, Bạch Nhược Oánh vừa thu mua đồ dùng, vừa thừa lúc không có ai chú ý đến đưa những thứ đó vào không gian. Biết không gian của mình có thể nuôi được động vật, cô lại đi xung quanh mua rất nhiều gà, vịt, ngỗng con, còn có heo, bò, dê con nữa.

Cô mệt mỏi, trán chảy đầy mồ hôi, Bạch Nhược Oánh lấy một ly nước ra, cô uống nước trong không gian. Sau khi uống hết nước, nhất thời cô cảm thấy tinh thần rất dễ chịu, cơ thể cũng linh hoạt nhanh nhẹn hơn, cảm hàng rào vừa mua xong, vậy một bãi cỏ lại. Xem tình hình này, thì cô phải nuôi chung cả gia súc và gia cầm trong không gian rồi, nhưng khi nghĩ đến vấn đề đó, cô dừng lại một chút. Ngay sau đó tự hỏi, những loài động vật ấy đều biết bài tiết, vậy phân và nước thải của chúng thì cô phải làm sao? Thôi cứ mặc kệ đã, mua thì cũng đã mua rồi, trước hết cứ đưa vào rồi nói sau, nếu như bọn chúng làm dơ không gian, như vậy sau này cô chỉ có thể đại khai sát giới biến chúng thành thịt ăn mà thôi. Nhưng lại nghĩ đến việc động vật mình mua đều là thú con, haizz, thôi vậy cứ mặc cho số phận đi. Thế này thì cô chỉ có thể thả chúng vào, rồi ăn thịt đông đã mua trước vậy. Bạch Nhược Oánh vừa nghĩ vừa làm, một bãi cỏ nhanh chóng được vây rào lại.

Cô vung tay lên, động vật nhỏ trong xe đều đi vào không gian.

Cho đến buổi chiều, khi Bạch Nhược Oánh trở về nhà, nhìn thấy mẹ bận rộn trong phòng bếp thì cô mỉm cười. Mẹ cô vẫn luôn tin tưởng cô, Bạch Nhược Oánh trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, quyết định sẽ xuống dưới giúp mẹ mình một tay. Nhớ đến hạt giống cô trồng trong không gian của mình, không biết đã có thay đổi gì chưa? Bạch Nhược Oánh tiến vào không gian.

Vừa vào không gian, Bạch Nhược Oánh đã sợ đến mức ngất người, đây là tình huống gì?

Hạt giống mà cô tùy tiện rải xuống thế mà toàn bộ lại mọc lên đủ các loại lương thực, rau dưa, còn có cả cây ăn quả. Nhìn những trái dưa, đào, lê xanh tươi, tất cả đều tươi ngon bắt mắt làm cho người khác thèm thuồng.

Nhìn thấy tất cả, Bạch Nhược Oánh sững sờ, cô cảm thấy vào giờ phút này, bản thân cô không có cách nào diễn tả được cảm xúc. Đúng rồi, phải bình tĩnh, bình tĩnh, cô tự nói với mình phải thật bình tĩnh, nhưng cho dù là ai nhìn thấy tình huống thế này, sao người đó có thể bình tĩnh được chứ?

Bạch Nhược Oánh không thể bình tĩnh nổi, nhìn những cây trái rau dưa xanh tốt thế kia, nếu như có không gian này ở cuối thời, thì sẽ còn ai chỉ vì một bữa cơm no bụng mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Trong lúc Bạch Nhược Oánh cắn răng nghiền lợi suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng động, hình như là từ dòng nước phía bên kia, Bạch Nhược Oánh lần theo tiếng động, tò mò đi tới đến.

Thì ra trong nước có rất nhiều cá tôm đang bơi, còn rất béo mập nhìn vô cùng thích mắt. Thấy là vậy nhưng Bạch Nhược Oánh lại cau mày, không đúng, cô vốn không hề mua thủy sản hay hải sản mà...À nhớ rồi, lúc đầu cô tính mua một ít tôm cá thả vào nước, như vậy khi tận thế sẽ không lo không có cá tươi để ăn, nhưng sau khi cô uốn nước lại phát hiện đây là nước ngọt. Cô sợ tôm cá không sống được, không còn cách nào nên cô đành thôi.

Nhìn trong nước này vui sướng du lịch sinh vật nhỏ của, Bạch Nhược Oánh chỉ là nhớ, giống như có một lần kia, tự mình nghĩ ăn hải sản rồi, liền mua một chút, tiện tay ném vào không gian, chuẩn bị về nhà làm ăn, nhưng sau lại gặp bỏ hững sự kiện kia mình thì cho quên, lần đó mình giống như liền mua mấy con cá nhỏ, Tiểu Hà, tiểu con cua đi, cái này là thế nào cá tình huống?

Cô nhìn nhìn lũ tôm cá đang thỏa thích bơi lội trong nước một lần nữa, rốt cuộc Bạch Nhược Oánh cũng đã bình tĩnh, cô tự nói với bản thân, không được mất bình tĩnh nữa.

Bản thân không gian này vốn đã là ngoài sức tưởng tượng, lại có cái này nữa cô cũng không phải kinh ngạc đến thế. Chẳng qua nước này có thể nuôi sống tôm cá, không tệ, cô nhìn mặt nước trong suốt, vậy nước sẽ không bị nhiễm bẩn chứ? Bạch Nhược Oánh lấy một cái ly ra múc nước, ngửi thử một chút, dường như mùi vị không có gì khác thường. Cô uống một ngụm, ừm, mùi vị vẫn ngọt ngào như cũ, vậy là dòng suối này có tác dụng làm sạch tự nhiên. Nhưng khi cô nhìn lũ cá trong nước, Bạch Nhược Oánh vẫn cảm thấy lúc uống nước có chút không thoải mái. Cô nhìn sang khoảng đất trống bên cạnh rồi gọi Âm Huyết ra, đào đất một lát thì đã có một cái hố to xuất hiện, Bạch Nhược Oánh gật đầu khi nhìn cái hố. Sau đó di chuyển thần thức một

chút, suối nước chứa đầy tôm cá đã chuyển vào trong hồ lớn, cứ như thế trở thành một hồ nước.

Nhìn dòng suối vẫn chảy mãi không dứt như cũ, nếu vậy thì về sau có thể nuôi tôm cá trong hồ, nước suối thì dùng để uống... Thì cô cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Cô nhìn những con gà, vịt, ngỗng, heo, bò, dê con, không những không chạy tán loạn, cũng không hề phá hoại môi trường. Còn không có mùi hôi đáng ghét, xem ra không chỉ có dòng suối mà cả không gian này cũng có chức năng tự thanh lọc tự nhiên, có cả chức năng phân loại nữa. Không tệ, như vậy thì không sợ môi trường trong không gian bị phá hoại rồi. Nhìn bướm bướm bay trên trời một chút, đây cũng là do cô tình cờ mang vào sao, lại nhìn khu vườn được trồng ở phía xa, nếu có thêm nhiều ong bướm một chút thì có thể thụ phấn cho hoa.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh mở cửa sổ ra, nhìn thấy trong vườn hoa vừa đúng lúc có mấy con, cô vung tay lên, trong không gian lại có thêm vài con bướm bướm và ong mật.....

Sắp xếp xong tất cả, Bạch Nhược Oánh đi tới phòng bếp giúp mẹ cô một tay, không lâu nữa ba cô cũng về tới. Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông Bạch, cô và mẹ cũng không hỏi là có chuyện gì, ông nhìn con gái của mình, rồi lại nghĩ đến tin tức mới lấy được hôm nay, và việc mình đến ngân hàng rút tiền để mua súng đạn, ông Bạch cảm thấy có chút sợ hãi.

“Tiểu Oánh, chuyện đã làm xong, vì ba bỏ thêm gấp đôi số tiền nên ngày mai những thứ đó sẽ đến, ngày mai ba và chú Hình của con sẽ đi lấy, đến lúc đó con lái xe hàng đi theo ba một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lại Ngược Đãi Tên Cạn Bã Nhiễm Bệnh.

Editor: Mai Tuyết Vân

Câu chuyện lại trở về với Lý Hiển Nghiêu, từ ngày đó trở về sau khi Lý Hiển Nghiêu chạy trốn đã cảm thấy móng của mình rất đau. Lái xe trên đường không dám nghỉ ngơi, mệt chết đi được nhưng vẫn rất đau. Mà hắn thì không dám dừng lại, hắn muốn mau chóng rời khỏi chỗ đó.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện kia, Lý Hiển Nghiêu vẫn luôn sốt ruột trong lòng, đến khi tìm được nhà cậu của hắn. Lúc họ gõ cửa thì phát hiện ra cả nhà cậu hắn đã sớm dọn đi từ mấy tháng trước, không hề thông báo với bọn họ rằng mình chuyển nhà. Hai người bọn họ lo lắng, hiện tại tiền bạc của họ không còn nhiều, trên người lại mang nợ nần, phải làm sao bây giờ?

Bà Lý nhìn về phía con trai của mình, giờ phút này trong lòng bà lại nổi lên sự hận thù đối với Bạch Nhược Oánh. Nếu như cô không chạy đi thì bọn họ cũng sẽ không phải lang thang khắp nơi. Bà thầm nguyên rủa trong lòng, Bạch Nhược Oánh mau đi tự sát nhanh đi, phải chết không bằng sống mới được.

Còn Lý Hiển Nghiêu vừa lê thân thể khó chịu vừa thầm mắng cô, sớm biết thế đã sớm làm cô phải lấy tiền từ chỗ ba mình đưa cho hắn rồi. Còn đêm hôm đó nữa, cái ngày Bạch Nhược Oánh ngủ với tên đồ tể, hắn không nên chỉ cần đồ ăn mà phải lấy cả tiền để xài nữa.

Cuối cùng không còn cách nào, hai người chỉ có tìm một căn phòng nhỏ vắng vẻ rồi thuê mà thôi.

Nhìn không gian nhỏ bé, Lý Hiển Nghiêu cảm thấy trong lòng không còn cảm xúc, tại sao bây giờ hắn lại trở thành thế này? Càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên một tiếng động phát ra từ bụng hắn, thì Lý Hiển Nghiêu mới nhớ ra, hắn còn chưa ăn cơm. Nghĩ đến việc ăn cơm tối, tinh thần của hắn lập tức thả lỏng ra, thế nhưng vừa buông xuống thì hắn lại cảm thấy ngứa ngứa trong lòng càng ngày càng đau. Đi tới nhà vệ sinh, Lý Hiển Nghiêu cởi quần ra, nhìn thấy vết máu trên quần, mặt của hắn trắng bệch một hồi. Đầu là tại à đàn bà Bạch Nhược Oánh, nếu như không phải là vì cô, tại sao hắn lại phải chịu tội thế này, nhưng cơ thể của hắn làm sao thế này?

Đột nhiên nhớ tới tên một loại bệnh trong đầu, Lý Hiển Nghiêu phát run trong lòng.

Chắc là không có chuyện gì chứ? Sẽ không có việc gì đâu. Lý Hiển Nghiêu vẫn tự an ủi mình như vậy, không hề biết rằng hắn đã bị đưa lên mạng, một gã đàn ông bán sắc, làm tình một đêm, số điện thoại là XXXXXXXX. . . .Số điện thoại này, là sau này hắn ta mua ta mua hai sim điện thoại, số điện thoại đó được lưu lại ở nhà nghỉ.

Lý Hiển Nghiêu vẫn tự an ủi chính mình rằng không có việc gì đâu, buổi tối sau khi ăn cơm xong, đột nhiên hắn cảm thấy nơi đó của mình rất ngứa. Nhưng lại không dám đụng vào, Lý Hiển Nghiêu lo lắng suy nghĩ, hắn muốn dùng máy vi tính xem tin tức, hắn nhớ đến gã đàn ông ghé thăm đó, nghĩ đến việc ngày hôm đó hắn vốn không hề sử dụng những biện pháp an toàn, nghĩ tất cả như vậy, Lý Hiển Nghiêu dần dần tiến vào giấc ngủ.

Trời đã sáng, bà Lý đứng dậy chuẩn bị nấu cơm, bà đánh thức con trai của mình, xoa vết muỗi đốt trên cổ, bà Lý mắng: “Bạch Nhược Oánh chết tiệt, đúng là đồ hại người, đầu óc ta mà chúng ta mới thành ra nông nổi như vậy, thật sự là đồ sao chổi, hy vọng cô ta sớm chết quách đi.”

Buổi sáng mới tỉnh lại, Lý Hiển Nghiêu đã nghe thấy tiếng mẹ mình mắng chửi tùy tiện, cảm giác đầu hắn rất nặng. Hắn sờ trán của mình giống như bị sốt,

đột nhiên Lý Hiền Nghiêu giật mình, nhớ đến thông tin trên một website.

Làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Thật là ngứa, rất ngứa, còn rất đau, phải làm thế nào đây?

Cuối cùng, Lý Hiền Nghiêu cũng thật sự không chịu nổi nữa, hần cầm chìa khóa lên, nhin đau đi về phía cửa.

"A Nghiêu, con đang làm cái gì vậy, ngồi xuống ăn cơm rồi đi?"

"Mẹ, con không ăn đâu, bệnh trĩ của con còn chưa lành, con định đi mua ít thuốc." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu lái xe đi, vừa lái xe đến một nơi vắng vẻ. Thì đột nhiên, trên cột điện lại có một tờ quảng cáo thu hút sự chú ý của Lý Hiền Nghiêu, "Trong người không thoải mái, hãy gọi số XXXXXXXX."

Theo gợi ý trên điện thoại, Lý Hiền Nghiêu đi tới trước cửa một phòng khám tư nhân rất nhỏ.

Vừa vào cửa, một mùi ẩm mốc trong không khí truyền vào mũi, Lý Hiền Nghiêu nhăn mặt lại, nhìn vào vài người trong phòng khám, hần lén lút lấy phiếu xếp hàng chờ.

"Anh Diêm, cho tôi chút thuốc đi!" Lúc này, bên trong phòng khám của bệnh viện, lại truyền ra một giọng nói cũng không tệ lắm

"Tiểu Lượng à, sao lại như vậy? Haizz, tôi đã nói biết bao nhiêu lần, tại sao lại xuống đây như vậy, cậu rất nguy hiểm." Một giọng nói khác truyền đến từ phía sau.

"Không có việc gì, anh Diêm, hôm nào mời anh ăn cơm."

Nghe được giọng nói ấy, Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi bước ra khỏi phòng, hần ta nhìn Lý Hiền Nghiêu một cái. Rồi lại nhìn đáng đi của Lý Hiền Nghiêu một chút, lấy ra một tờ danh thiếp: "Đây là điện thoại của tôi, có cần gì thì gọi cho tôi."

Nhìn chữ trên tờ giấy, vị trí ngoại giao: XX, số điện thoại: XXXXXXXXXXXX, đọc mấy chữ ấy, suýt chút nữa là hần đã vứt đi, nhưng lại nghe y tác thúc giục nên hần nhanh chóng đi vào phòng.

Trong phòng khám có một bác sĩ trung niên, khi ông vừa nhìn thấy người đàn ông anh tuần trước mặt, và sự ngưng ngững trên mặt của hần, ông mỉm cười: "Không cần phải lo lắng, không cần phải nặng lòng, ở đây chúng tôi giữ bí mật rất tốt."

Nói xong ông mang khẩu trang và đeo găng tay vào.

"Cậu thấy khó chịu chỗ nào? Phía trước hay đằng sau?"

Nghe lời nói dứt khoát như thế, Lý Hiền Nghiêu cau mày lại: "Phía sau." Cuối cùng, hần không thể không nói ra nỗi khổ riêng của mình.

"Như vậy thì trước hết cậu thè lưỡi ra đi, để tôi xem một chút, được rồi, giờ cậu cởi quần ra rồi nằm lên giường đi!"

Nghe thấy lời bác sĩ nói, hần mở to hai mắt, cái gì? Hần có nghe nhầm không? Bắt hần cởi quần rồi nằm xuống ư, không phải sẽ xét nghiệm thử máu gì sao?

"Không cần lo lắng, cậu nên làm nhanh một chút, phía sau còn có người đang chờ!" Nhìn Lý Hiền Nghiêu không nhúc nhích, bác sĩ thúc giục hần nằm xuống.

Hần nghe theo lời hỏi thúc của bác sĩ, run rẩy bước đến giường khám bệnh, sau đó lại run rẩy cởi quần ra. Thời tiết vốn đang mùa hè, cộng thêm việc nơi đó của Lý Hiền Nghiêu vừa đau vừa ngứa, cho nên giờ phút này, trên trán của hần đã ra đầy mồ hôi rồi!

"Nâng mông lên, hạ thất lưng xuống!"

Theo chỉ dẫn của bác sĩ, hần thực hiện xong tư thế thì gọi bác sĩ. Nghe tiếng gọi của hần, bác sĩ mới đi tới, lúc này ông phát hiện, mông của Lý Hiền Nghiêu ngoài việc sưng đỏ còn có vết máu, có hiện tượng hoại tử chưa xác định.

"Làm đã bao lâu rồi?"

"Hả?" Hần không hiểu lời của bác sĩ nói, Lý Hiền Nghiêu khó chịu hỏi lại.

"Tôi nói cậu và bạn trai cậu đã làm tình bao lâu, tại sao không chịu dọn dẹp sạch sẽ một chút. Người trẻ tuổi các cậu cũng không biết là nghĩ cái gì, cả biện pháp an toàn cũng không dùng. Xong chuyện cũng không biết vệ sinh, bôi thuốc, cậu không cần động đây, kiên nhẫn một chút, tôi mở bên trong ra xem thử."

Vừa nói xong, hần đã cảm thấy lạnh lẽo.

"Haizz, cậu đi với y tá lấy máu chỗ đó, rồi ra ngoài chờ kết quả xét nghiệm, mang đến cho tôi xem." Nói xong, lắc đầu rồi thở dài, cởi bỏ găng tay của mình: "Người tiếp theo."

Lý Hiền Nghiêu làm theo lời bác sĩ nói, hần lo lắng gần chết, sau khi run rẩy mặc quần xong, bước xuống giường, cầm theo giấy xét nghiệm đi lấy máu:

“Minh thật sự sẽ không bị bệnh kia chứ?”

Ôm tâm trạng đau khổ, Lý Hiền Nghiêu đi theo y tá đi lấy máu, sau đó ngồi chờ kết quả, nhìn kim giây trên đồng hồ nhích từng chút từng chút một. Lý Hiền Nghiêu cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, cuối cùng cũng có kết quả, hần nhìn những con số phía trên nhưng lại không hiểu, một lần nữa hần lại đi tới căn phòng khám bệnh.

"Bác sĩ, đây là giấy xét nghiệm của tôi."

Hiện tại, bác sĩ vừa mới kiểm tra xong cho một bệnh nhân, ông cầm lấy tờ giấy xét nghiệm: “Được rồi, ở xung quanh hậu môn của cậu có vài thứ, hần là lúc cậu và bạn trai cậu làm tình trên người cậu ta có bệnh, khi hai người tiếp xúc nhưng lại không sử dụng các biện pháp an toàn cho nên đã lây bệnh cho cậu. Mới vừa rồi tôi nhìn thấy trong miệng của cậu cũng có, không còn cách nào khác, điều trị trước đã, đi tiêm thuốc đi.” Nói xong ông ta kê một toa thuốc, đưa cho Lý Hiền Nghiêu, sau đó làm máy việc linh tinh.

"Về sau cẩn thận một chút, những việc ngu ngốc như vậy thì đừng làm, may mắn là xét nghiệm HIV không phải dương tính, nếu không cả đời này cậu chỉ có thể đứng ngấm."

"HIV?" Lý Hiền Nghiêu nghe không hiểu.

"Chính là căn bệnh nguy hiểm đó, được rồi, mau đi tìm y tá chích thuốc đi, cái này cậu cần phải chích thuốc và trị liệu mỗi ngày, nếu không sẽ càng càng nặng.” Nói xong ông kêu y tá đưa hần ra ngoài. Nghe được mình không bị nhiễm HIV, tảng đá lớn trong lòng hần đã rơi xuống hơn một nửa, nhưng hần lại nghĩ đến kẻ đã lây bệnh cho hần, có cả trong miệng của hần ư? Nhớ tới đây, hần nghĩ đến thứ trong miệng mình ngày hôm đó, hần nôn khan một hồi.

Bà y tá cầm thuốc trong tay, tên thuốc này bà đã rất quen thuộc, rồi lại nhìn người thanh niên trước mặt. Đúng là có vẻ ngoài, không ngờ đến lại là người như vậy: “Được rồi, đầu tiên cậu cứ đi theo tôi trị liệu đã, trị liệu xong rồi hãy chích thuốc. . .” Một ngày trị liệu cuối cùng cũng kết thúc, Lý Hiền Nghiêu lê thân thể mệt mỏi trở lại phòng.

"A Nghiêu, sao bây giờ con mới trở lại, cơ thể con sao thế này?" Nghe được những lời nói này, Lý Hiền Nghiêu phiền não trong lòng: "Không sao ạ, chỉ là bị nhiễm cảm, mỗi ngày đều phải chích thuốc, vài ngày nữa sẽ tốt hơn thôi, đúng rồi mẹ, chúng ta còn bao nhiêu tiền?"

Bà Lý suy nghĩ một chút: “Bởi vì đóng tiền phòng một năm cũng tiện nghi không ít, tương đối có lợi, nên mẹ đã nộp trước một năm. Trừ tiền thuê phòng, còn tiền xăng, các loại dầu muối củi gạo, chúng ta còn lại không nhiều lắm. Đúng rồi con trai, con bị bệnh có nặng lắm không? Tiền của chúng ta còn đủ để con tiêm thuốc mỗi ngày không?”

Lý Hiền Nghiêu thật sự cảm thấy muốn chết, giờ phút này hần không có ý nghĩ gì khác, toàn bộ những khổ sở của hần vẫn đổ toàn bộ lên người Bạch Nhượng Oánh.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Lý Hiền Nghiêu vang lên: “Alo, em vẫn khỏe chứ?” Lúc này, Lý Hiền Nghiêu còn đang nghĩ, làm sao có người biết được số điện thoại mới này của hần chứ?

"Bảo bối, khuôn mặt của em rất đẹp, nóng bỏng đến dường nào, so với tên béo kia thì tôi còn tốt hơn nhiều."

Nghe được giọng nói đáng kinh tởm trong điện thoại, Lý Hiền Nghiêu hét to: “Đồ thần kinh!” Sau đó cúp điện thoại.

Tiếp theo Lý Hiền Nghiêu lại nghĩ tới chuyện tiền bạc, không có tiền thì phải làm sao đây? Kinh doanh buôn bán ư? Không có tiền vốn, lại nói hần đang thiếu nợ người ta bên ngoài, nếu như bọn họ báo cảnh sát tìm đến tận nhà, thì sao đây?

Điện thoại của Lý Hiền Nghiêu lại vang lên lần nữa, sau khi hần tức giận mắng người xong, đột nhiên hần lại nhớ tới tờ danh thiếp trong túi quần kia. Nhìn những con chữ trên danh thiếp, chợt có một suy nghĩ thoáng qua trong đầu của hần. Có một công việc không cần tiền vốn mà có thể kiếm tiền, chỉ cần hần nằm ở nơi đó.

Nhưng phía trước hần không dùng được, về chuyện này đúng là không thể, còn phía sau thì sao? Nhớ đến chuyện đáng kinh tởm kia, nhưng lại nghĩ đến túi tiền của mình, thôi vậy đều là đàn ông, cứ coi như bị chó cắn đi. Trước tiên, hần phải kiếm nhiều tiền hơn để chữa bệnh, rốt cuộc Lý Hiền Nghiêu cũng lấy điện thoại di động ra.

Lúc này Bạch Nhượng Oánh cũng không biết, bởi vì cô sống lại làm thay đổi mọi thứ, giờ phút này Lý Hiền Nghiêu lại đang nằm dưới một người đàn ông, ra sức kiếm tiền. Cho dù Bạch Nhượng Oánh biết, thì cô chỉ cười to một tiếng, sau đó nói với tên đàn ông cạnh bà này: "Đây chính là báo ứng của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: No19 Mưa Sao Băng Lại Xuất Hiện.

Sau khi ông Bạch trả lại xe chỗ hàng, ông nhìn con gái mình: “Tiểu Oánh, hoàn cảnh của bác Hình chắc con cũng biết, hiện giờ trong nhà lão Hình cũng chỉ còn một mình ông ấy. Cho nên ngày mai ba muốn để cho ông ấy tới đây, ở cùng với chúng ta.” Cô nhìn ba mình, ông đã quyết định như vậy cô cũng sẽ tôn trọng, huống chi bác Hình cũng là cựu chiến hữu của ông, vừa là bạn bè tốt nhất của ba cô. Còn nhớ năm đó, bác Hình còn cứu mạng ba cô nữa, nghĩ đến việc lấy được vũ khí cũng không thể không liên quan đến bác Hình.

Bạch Nhượng Oánh mỉm cười gật đầu một cái, dĩ nhiên bà Bạch cũng tán thành. Cô tạm thời quyết định trước tiên không nói ra chuyện mình có không gian mà đợi đến khi tận thể xuất hiện dị năng. Khi đó dù cô có bộc lộ thì cũng đã nói rằng mình thức tỉnh dị năng, như vậy tương đối an toàn, việc tiếp nhận sẽ dễ dàng hơn.

Về phần bác Hình, mặc dù cô cũng không biết thân phận thật sự của bác ấy, nhưng Bạch Nhượng Oánh vẫn có cảm giác người này cũng không đơn giản. Ông vẫn sống một thân một mình ở căn nhà trên thành phố, không có người thân, chỉ có ba cô là người bạn tốt. Không biết thu nhập cho cuộc sống của ông là gì, chỉ biết ông ấy không hề thiếu tiền tiêu xài, thỉnh thoảng còn đến nhà cô làm khách, đối xử với cô cũng rất ân cần. Cuộc sống của ông ta dù nhìn thế nào cũng rất bình thường, chẳng qua cô vẫn không cảm thấy người này cũng không bình thường. Chỉ là nhưng mà thôi, chắc chắn ba cô biết điều gì đó, bọn họ lại không muốn nói, cô cũng không cần thiết phải đi hỏi, tin tưởng ba là đủ rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba ra ngoài mở cửa xe hàng, Bạch Nhượng Oánh thì rảnh rỗi nên liền cùng mẹ làm thức ăn. Sau đó lại cất đồ ăn kia tích trữ trong tủ lạnh, cô thừa lúc mẹ mình không để ý rồi len lút bỏ một chút vào không gian. Không bao lâu sau có tiếng điện thoại vang lên, Bạch Nhượng Oánh vừa tự hỏi chẳng lẽ đồ ăn vặt cô đặt mua đã đến rồi sao.

"Mẹ à, con xuống gara đây." Nói xong, Bạch Nhượng Oánh đi tới nhà để xe.

"Mang đồ ăn vặt để ở chỗ này là được rồi." Nhìn thức ăn vặt nóng hổi trước mặt, cô trả tiền rồi vung tay lên bỏ vào trong không gian sau đó trở vào nhà. "Tiểu Oánh, con sao vậy?" Nhìn con gái vui vẻ khi trở lại, bà Bạch tò mò hỏi. "Không có việc gì, mẹ, mẹ làm bánh thực sự rất ngon." Nói xong, Bạch Nhượng Oánh cầm một miếng bánh lên rồi ăn, "Mùi hương còn lưu lại trong miệng này." "Cái con bé này." Nhìn bộ dạng nghịch ngợm của con gái, bà Bạch cũng chau mày một cái, mặc dù nói rằng không biết cô đã trải qua chuyện gì. Nhưng kể từ sau khi trở về, lại không giống như trước, chẳng qua nhìn con gái như vậy, lại khiến cho bà và chồng mình yên tâm và cũng được an ủi.

Lúc xế chiều, hai người nghe được tiếng xe hơi, Bạch Nhượng Oánh biết là ba cô đã trở lại, họ chạy ra nghênh đón. "Ba, bác Hình." "Tiểu Oánh đây à, rất lâu rồi bác không nhìn thấy con, thật là càng ngày càng xinh đẹp." "Cám ơn bác Hình, ha ha." Thật ra thì cô được cải tạo bởi nước trong không gian, nên da càng ngày càng tốt, cũng càng ngày càng trắng mịn. Bởi vì những biến hóa này rất tử tế, cho nên khi cô sống với ba mẹ thì họ không hề nhận ra, chẳng qua lại không thoát khỏi đôi mắt của bác Hình. "Ba ơi, đồ đạc đâu?" Hai người họ mỉm cười, cô nhìn về phía ba mình. "Ở nhà để xe, đồ cũng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ rồi." Nhớ tới lúc mình tự đi lấy hàng thật đúng là tự mình dọa mình, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bây giờ suy nghĩ một chút thì ông thật sự đã già rồi, càng già càng sợ phiền phức mà.

"Ba, khi nào trời tối chúng ta sẽ đưa vào nhà, người nhà bác Hình bên kia vẫn tốt chứ ạ?". "Bác không vương bận gì cả, sau này có thể ở lại nhà của mọi người được rồi." Nhìn Bạch Nhượng Oánh, đôi mắt của bác Hình chợt lóe sáng. "Đúng rồi Tiểu Oánh, ba con có nói chuyện với bác, làm sao con biết được?". "Bác Hình, có một số thứ là bí mật, chỉ cần tin tưởng con là được, bác cứ chờ xem đi ạ." Cô không trả lời câu hỏi của bác Hình, Bạch Nhượng Oánh mỉm cười, để lại không gian cho ba và bác Hình rồi tiếp tục cùng mẹ chuẩn bị thức ăn. Mấy này nay, nước trong không gian dường như đã có tác dụng, nhìn dáng vẻ và tinh thần của họ đã tốt lên rất nhiều, những điều này ngay cả bọn họ cũng không hề phát hiện ra.

"Ăn cơm thôi." Nghe tiếng gọi ăn cơm, mấy người họ ngồi xuống trước bàn ăn. "Mấy ngày nay, có rất nhiều người vô duyên vô cớ phát sốt, được đưa vào bệnh viện." Ông Bạch vừa ăn cơm vừa nói, đồng thời còn nhìn con gái mình một chút. Nghe lời của ông nói, Bạch Nhượng Oánh không hề dừng động tác ăn cơm, nghĩ tới ngày mai tai nạn sẽ tới trước khi, càng thêm lớn miệng đang ăn cơm, về sau như vậy người một nhà yên lặng ở chung một chỗ ăn cơm ngày sẽ càng ngày càng ít. Bạch mẹ nhìn một chút bạch ba, lại nhìn một chút nữ nhi mình, tiếp tục cầm tay chồng.

Bác Hình nhìn ba người bọn họ trên bàn ăn, dường như nhớ đến một điều gì đó, sự chán nản hiện lên trong mắt. Sau đó, giống như đã nghĩ thông suốt, cũng chuyển tâm ăn cơm. Thật ra thì giờ phút này ba người cũng hi vọng những chuyện kia là giả, là do Bạch Nhượng Oánh tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng bọn họ đã biết, trong lòng sớm đã tin lời nói của Bạch Nhượng Oánh, sợ rằng tận thể thật sự đã sắp đến.

Ăn xong cơm tối, người một nhà ngồi ở phòng khách, xem tin tức, trên bản tin vẫn chưa nhắc đến chuyện mưa sao băng. Những bản tin gần đây đều là bệnh cảm cúm tương đối nghiêm trọng, người phát sốt tương đối nhiều. Hi vọng mọi người chú ý giữ thoáng mát, rửa tay nhiều, chú ý vệ sinh cá nhân, đề phòng bị cảm một chút. Bạch Nhượng Oánh lấy máy vi tính ra, cô xem lại những bản tin mình đã đăng, xem người ta hồi đáp lại thế nào. Lại phát hiện rất nhiều diễn đàn đã xóa bản tin của cô, cô đăng rất nhiều bài, kết quả chỉ còn lại có một, hơn nữa Bạch Nhượng Oánh phát hiện rằng, điều cô nhấn lại, vốn không có nhiều người tin tưởng.

"Ngu ngốc, cho rằng đây là tiểu thuyết mạng thế sao?"; "Đồng ý với người cmt trên, cuối thời đến ư? Tại sao lại không nói có zombie."; "Mẹ nó, đe dọa à, 20XX đã sớm qua rồi."; "Trời sắp xuống cũng chưa đến lượt cậu đâu, người anh em, đừng nghĩ mình giỏi hơn ông trời."; "Được đi học không vậy, có từng học qua sinh vật không? Các nhà khoa học có học vẫn còn cao hơn bạn. Sinh vật biến dị ư, ở không rảnh rồi đi tung tin bậy bạ mau né ra chỗ khác đi."

Vậy mà còn nữa, "Có thật không, người anh em, chúng ta phải cẩn thận một chút."; "Tôi cũng phải đi dự trữ lương thực đây. (tôi vốn chính là trạch nam, ha ha!); "Ở chỗ chúng tôi có người bị cắn, không biết có giống trong tiểu thuyết viết hóa thành zombie không? Có chút mong đợi."; "Người cmt mắc bệnh thần kinh!"; "Tiểu thuyết đã thấy nhiều, nhưng tôi cũng muốn làm anh hùng!"; "Chuyện cười, ông đây chỉ nhìn thấy có cây cỏ, cũng màu đỏ và có gai nhọn, ông đây đã cố tình sờ qua rồi còn cho nó đâm bị thương, không dán băng keo cá nhân này, hiện tại còn chưa biến thành người chết đâu."; "Chủ topic, NN, ông đây cũng đang phát sốt, mẹ nhà người mới thành zombie!"; "Tán thành với chủ topic, tôi đã đến bệnh viện, có thể là zombie, nói trước rất sớm đó. Chẳng qua tôi không hiểu sao trong bệnh viện người phát sốt lại nhiều vậy."; "Tôi ủng hộ chủ topic nói, tôi có dự cảm, có chuyện gì đó không

đúng.", "Chủ topic mạnh mẽ, thằng em đây sớm đã cảm thấy nơi này có chuyện.", "Chủ topic đã nói là có mặt thế, nếu đúng là vậy thì thà tin còn hơn nghi không có! Thằng em đây sẽ lăn lộn cùng chủ topic.", "Chủ topic muốn xuyên không đến điên rồi à? Điên. Khùng!"

Bạch Nhược Oánh nhìn lời nhắn lại của mọi người, không lộ vẻ gì rồi đóng máy vì tính lại, điều cô có thể làm thì đã làm rồi, vậy tất cả đều mặc cho số phận thôi. Nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa, trông bọn họ thân nhiên như vậy, nhưng nếu như không phải cô chú ý tới tay của bọn họ, thật sự đúng là không nhìn ra bọn họ lại sốt ruột đây. Đồng hồ báo thức đếm ngược thời gian, 10. 9. 8. 7. 3. Một ngôi sao, hai ngôi sao, chân trời đã thật sự xuất hiện mưa sao băng. "Bản tin tức đặc biệt, hôm nay lại xuất hiện mưa sao băng, đây điều không hề được dự báo trước. Mưa sao băng lần này, cho dù thành phố sáng đèn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, hiện tượng lần này bây giờ sẽ được phóng viên ghi hình trực tiếp.. "

"Trời ạ, thật sự có mưa sao băng, một ngôi, hai ngôi, trời ơi, càng ngày càng nhiều. Đây là mưa sao băng trăm năm khó gặp, nhìn đi, thật sự rất đẹp giống như là mưa kim cương vậy." Trong tin tức đang phát sóng có xuất hiện cảnh mưa sao băng, nhìn lên hình ảnh bầu trời xinh đẹp, Bạch Nhược Oánh cười lạnh trong lòng. Còn ba người còn lại, nắm chặt tay, lo lắng nhìn chăm chú vào hình ảnh trên ti vi. Bạch Nhược Oánh đi tới trước cửa sổ, mở rèm cửa sổ ra, nhìn ngoài cửa sổ là bầu trời. Từng ngôi sao băng lướt qua, dần dần tạo thành khung cảnh của những giọt mưa, trước mắt của cô có rất nhiều người không ngủ đều ra khỏi nhà, còn có rất nhiều người đang ngủ cũng bị tiếng ồn ào đánh thức, đi ra khỏi nhà, nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài.

Sau khi mưa sao băng kết thúc, vẫn không chưa có dấu hiệu dừng lại, đột nhiên bầu trời sáng chói! Những ngôi sao băng lướt qua bầu trời, khung cảnh cứ dần dần biến mất như vậy. " Mưa sao băng kéo dài XX đã kết thúc. . . Thật sự xem rất đẹp mắt, trở lại với" Mưa sao băng cuối cùng cũng kết thúc, Bạch Nhược Oánh ba người ngồi trên ghế salon, hiện giờ họ đang ngồi ở đó, tất cả hi vọng đều đã tan vỡ. Thời gian trôi qua từng chút một, ai cũng không nghĩ đến việc trở về phòng ngủ, cứ như vậy nhìn đồng hồ báo thức. Khi cây kim chỉ đến số mười hai, lúc này ngoài đường trừ mấy người vội vã lướt đi thì đã chẳng còn người khác rồi.

"Á! Mây làm gì đấy!" Đang lúc ấy thì, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gào thét, nghe được giọng nói đó, Bạch Nhược Oánh nhìn lại, rốt cuộc đã tới sao! "Sao vậy?" Nghe thấy tiếng động, bà Bạch lo lắng nhìn về phía con gái, mà hai người còn lại cũng nhìn về phía cửa sổ. Chỉ thấy một người đàn ông ôm một cô gái, nhìn từ xa, giống như đang hôn cô gái này vậy. Nhưng giọng của cô gái rất sợ hãi, vẫn giãy giụa, cũng không có đáng về đang hưởng thụ. "Thế nào rồi? Sao lại có người trước mặt mọi người mà làm chuyện như vậy, trời ạ, con gái à mau báo cảnh sát." Nhìn thấy chuyện ngoài cửa sổ, bà Bạch mẹ muốn gọi điện thoại, vậy mà Bạch Nhược Oánh lại kéo mẹ mình: "Mẹ, không cần, mẹ xem kia."

Bà Bạch nghi ngờ nhìn về phía con gái mình, bag không hiểu con gái muốn để bà xem thứ gì, bà nhìn ra ngoài cửa sổ. Thì đã thấy một cảnh này, đó cũng là một người đàn ông, anh ta đến trước xem tình hình, chắc cho rằng người kia đang bắt nạt cô gái ấy nên anh ta nhanh chóng can thiệp. "Mày làm gì đấy? Buông cô bé ra!" Vậy mà lúc này Bạch Nhược Oánh lại thấy, cô gái kia đã bị cắn bẻ cổ họng.

Người kia nghe thấy tiếng gào, một tay đã buông cô gái kia ra, nhưng hắn lại không chạy trốn, hắn run rẩy đi tới chỗ anh ta, còn anh ta lại không biết đang xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy cô gái kia té xuống đất, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát, đúng vào lúc này, hắn đã đi đến trước mắt anh ta, anh ta đánh về phía hắn, "Á!" Lại một tiếng hét thảm thiết, thì ra là, hắn ta lại cắn anh chàng này, còn cô gái kia cũng không còn thở nữa, một người đàn ông cắn một người đàn ông khác. Có người thấy thế, báo cảnh sát, một xe cảnh sát và một chiếc xe cứu thương đã tới rất nhanh, cứ như vậy, hai người và một cô thi thể bị mang đi. Khi cảnh sát tên cắn người, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy, một người cảnh sát cũng bị cắn bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Rốt Cuộc Tai Họa Cũng Đến

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn thấy tình hình này, cô không hề nói gì, mà những người già trong nhà lại thất kinh bạt vía, ngồi xuống ghế salon. "Tiểu Oánh, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Bà Bạch không dám tin nhìn con gái của mình. "Đúng vậy mẹ, mọi người không hề nhìn nhầm, người đàn ông ngoài kia đã cắn người khác." Bà Bạch nhìn cô, không hiểu vì sao sau khi con gái của bà nhìn thấy những chuyện ấy, lại có thể bình tĩnh như không như vậy. Bà nhìn sang chồng mình, ông Bạch cũng đang nhìn cô. "Một trận động đất, thay đổi rất nhiều chuyện, cũng thay đổi rất nhiều thứ, bao gồm cả nhân sinh quan, giá trị quan." Nhìn về mặt của ba mẹ, Bạch Nhược Oánh chỉ có thể lấy lý do này giải thích cho biểu hiện thờ ơ của mình.

Nhìn dáng vẻ của con gái, ông bà Bạch đều suy nghĩ, lúc con gái mình gặp động đất nhất định đã phải trải qua chuyện gì đó nên mới trở nên như vậy, nhưng ông bà mặc kệ cô thay đổi ra sao, Bạch Nhược Oánh vẫn là cô con gái ông bà yêu thương nhất. Sau đó, chuyện kia vừa mới xảy ra chưa lâu, trên đường phố lại vang lên tiếng động giống khi nãy, cô vẫn đang đứng cạnh cửa sổ, chưa hề rời đi. Nhìn tình hình ngoài đường lại giống chuyện kia, ánh mắt của cô chột động, Bạch Nhược Oánh cảm thấy Âm Huyết đang rung động. "Về sau sẽ cho người ăn." Bạch Nhược Oánh vỗ về sự kích động của Âm Huyết, rồi nhìn sang ba mẹ và bác Hình, hai người nhìn ánh mắt của cô liên hiểu, cô đang muốn bọn họ bước về phía cửa sổ, quan sát cảnh tượng bên ngoài. Bọn họ đi tới bên cửa sổ lần nữa, quả nhiên, lại có một người ngã xuống trong vũng máu, bên cạnh cái xác có một người phụ nữ đang đứng. Sau khi cô ta giết người xong, không hề có bỏ chạy, còn ngồi xồm xuống, dùng tay xé nát bụng của hắn ta.

Thấy cảnh tượng ấy, ông Bạch xanh cả mặt, sắc mặt của bác Hình cũng tái nhợt, mà bà Bạch đứng sau lưng hai người đã nôn ọe. Trên phim diễn là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, mọi người chỉ là người bình thường, thấy chuyện như vậy, ông bà Bạch cùng lấy điện thoại ra gọi cho người thân của họ. Còn bác Hình vẫn không nhúc nhích, giống như ông đang suy nghĩ gì đó, Bạch Nhược Oánh đang nhìn tình cảnh bên ngoài, cô

nghe thấy giọng nói của ba mẹ mình, vẫn không có phản ứng. Tốt nghiệp đại học đã hai năm rồi, hồi tưởng lại những ngày trước đây, ấy thế mà ngay cả một người bạn tri kỷ cô cũng không có. Xem ra nhân phẩm của cô lúc trước đúng là không tốt, nghĩ đến đây cô lại nhớ ra một người, người ấy vốn là một trạch nam, cũng là bạn học tiểu học với cô. Đã nhiều năm không liên lạc, kiếp trước vào lúc tận thế anh ấy đã xuất hiện, giúp đỡ cô một lần, sau đó lại bị zombie cắn chết, cô liền cầm điện thoại lên.

Sau mấy tiếng chuông vang lên, bên kia đầu dây điện thoại vang lên giọng nói còn ngái ngủ: "Alô? Ai vậy." "Bạn nhớ khóa chặt cửa, không nên đi ra ngoài, bất luận là ai gõ cửa cũng không được mở cửa, chú ý quan sát tình hình bên ngoài cho tốt, bảo trọng." Nói vài lời điên khùng, cô cúp điện thoại, đầu dây bên kia nghe xong không thể hiểu được thì lập tức muốn chửi người. Đột nhiên bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng thét, anh đi về phía cửa sổ.....

Cuối cùng ba mẹ cô cũng nói chuyện điện thoại xong, Bạch Nhược Oánh mở ti vi lên, trên TV tất cả bình thường, bác Hình gọi điện thoại báo cảnh sát, lại báo mấy bạn. Không khí trong nhà vô cùng lo lắng, Bạch Nhược Oánh chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, đời này, cô nhất định phải bảo vệ ba mẹ. Đang lúc này, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên bên tai! "RẦM" Một tiếng, tiếng nổ vô cùng lớn, Bạch Nhược Oánh có cảm giác cửa sổ thủy tinh hơi chấn động, ngay sau đó mặt đất cũng lắc lư. Bốn người họ hốt hoảng nắm lấy tay nhau, bây giờ không ra được bên ngoài, đang có động đất xảy ra, Bạch Nhược Oánh lấy điện thoại di động ra, đã mất tín hiệu. May mắn chỉ một lát sau, động đất đã dừng lại, tất cả đều khôi phục nguyên trạng, nhưng tín hiệu điện thoại vẫn không khôi phục được như trước.

Sau khi trái đất xảy ra những chuyện như vậy, người ta mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cảm thấy thật sự đang có chuyện gì đó xảy ra. Bọn họ bắt đầu điên cuồng tìm mua lương thực, chẳng qua có chút muộn màng, dĩ nhiên còn có vài người đến tận bây giờ cũng không hề ý thức được tai họa đã tới, cho rằng đây chỉ là hiện tượng tự nhiên, ngoài việc bản thân bình an vô sự ra cũng không để ý quá nhiều thứ. Lúc này, tiếng TV lại vang lên lần nữa:

Người dẫn chương trình chỉ nói đơn giản vì một lý do nào đó, chương trình truyền hình mới bị tạm dừng, còn có nơi nào đó xảy ra động đất, sóng thần v.v... Hôn nữa còn mời chuyên gia chứng minh, đây là thảm họa tự nhiên, sau đó dùng lời nói mang tính máy móc trấn an nhân dân. Nói mọi người không cần sợ, sau đó người dẫn chương trình lại chuyển sang bản tin về chính phủ, cái gì mà dưới sự lãnh đạo của JF và ZF, mọi người nhất định có thể vượt qua khó khăn lần này, hy vọng mọi người đừng lo lắng. Sau đó là bản tin về các bệnh viện đã kín chỗ vì những bệnh nhân sốt cao không ngừng, hôm nay lại không ngờ được có thảm họa còn là người gây họa, tóm lại bên trong bệnh viện người chen lấn đông như nước chảy. Hy vọng mọi người hãy đến cơ sở khám bệnh tại địa phương, để giảm áp lực quá mức của bệnh viện trung ương. Còn có hiện tượng người cắn người, người mới được phát hiện đã được tiến hành cách ly, vì đó là bệnh chó dại, sẽ rất dễ bị lây...

Lúc này, bọn họ lại đi về phía cửa sổ, người nằm dưới đất lúc này đã lúc lắc bò dậy, bảy giờ bụng của hắn ta đã bị xé nát. "Anh ta không chết ư?" Bà Bạch mở to hai mắt, che miệng, "Không, phía ngoài đúng là ruột của anh ta, nhưng anh ta đã trở thành xác sống!" Sau đó, hai người kia lao đảo đi vòng quanh. "Nhìn kia, cảnh sát đến rồi!" Bà Bạch nhìn thấy xe cảnh sát đã tới, thờ phào nhẹ nhõm.

Bạch Nhược Oánh nghe thấy một tiếng hét thảm thiết truyền đến, cô định thần nhìn lại, thì ra là cảnh sát ngồi sau tay lái đã cắn đứt tai của người ngồi cạnh mình. Đồng nghiệp ngồi sau định ngăn cản, cũng bị cắn cắn luôn, người ngồi ghế phụ hét lớn, đập viên cảnh sát lái xe ra ngoài. Sau đó lái xe rời đi, lúc này chỉ có cô nhìn thấy, viên cảnh sát vừa mới ngã xuống, đang vịn vịn đứng dậy, làn da trên mặt vốn nhẵn bóng đã bắt đầu thối rữa nhanh chóng.

Cùng lúc đó, những chuyện tương tự như thế đều xảy ra khắp các ngõ ngách trên thế giới, người quen biết đột nhiên nổi cơn điên tấn công mình. Người xa lạ xung quanh can loạn, không hề có sự chuẩn bị tâm lý trừ trước, mọi người đều không phòng bị. Không bị cào trúng thì cũng là do can nên bị thương, khi mới bắt đầu, mọi người không hề nghĩ đến việc vi khuẩn (virus) sẽ lây bệnh, chỉ bằng bó, sát trùng và bôi thuốc bình thường, chỉ có Bạch Nhược Oánh biết, đa phần trong bọn họ đều không cứu được, hơn nữa tận thế thật sự đã đến rồi. Rốt cuộc Zombie cũng xuất hiện!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cũng không còn ai nói chuyện, mới vừa xem xong một màn kịch lớn trên TV, lại đột nhiên phủ nhận mọi thứ. Bạch Nhược Oánh đi vào phòng bếp, rót nước cho ba mẹ cô, dĩ nhiên trong nước có Linh Tuyền pha loãng. Ba người cầm ly nước, một hơi uống sạch nước vào bụng. Cô biết, cần phải cho bọn họ thời gian để suy nghĩ, Bạch Nhược Oánh rời khỏi phòng khách, nhớ đến việc trong nhà xe còn có súng đạn, chẳng qua cô đặt chúng trong xe hàng, không sao cả, tạm thời cứ để chúng ở đấy. May mắn là trong không gian của cô cũng còn có vài thanh đao, tránh người nhà của mình, cô lấy vài thanh đao có chất lượng tốt ra, và Đường đao của chính mình, Bạch Nhược Oánh trở lại phòng khách một lần nữa.

"Ba, mẹ, bác Hình, con biết những chuyện trước mắt đã khiến mọi người chịu đã kích rất lớn, nhưng đây chính là sự thật, những thứ này dành cho mọi người, dùng để phòng thân." Nói xong Bạch Nhược Oánh đưa đao cho ba người. Ba người không hiểu nhìn Bạch Nhược Oánh. "Tiểu Oánh, trong nhà của chúng ta có rất nhiều thức ăn, chúng ta có thể đợi chính phủ tới cứu chúng ta." Cầm đao trong tay, bà Bạch đã dần dần tỉnh táo lại, cô cau mày nói. "Mẹ, mẹ sai rồi, hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, xảy ra chuyện như vậy ở bất cứ nơi nào trên thế giới, cho nên thế giới này không còn an toàn nữa rồi. Thức ăn sớm muộn gì cũng có một ngày bị ăn hết, đến lúc đó, chúng ta chỉ có thể rời đi, tình hình của chính phủ, bây giờ chúng ta cũng không biết, cho nên người có thể chúng ta chỉ có chính bản thân mình mà thôi."

Mặc dù trong không gian của cô có rất nhiều đồ, nhưng mà cô lại không thể nói rõ ra được. Đợi một chút nữa là được, lúc này tận thế chỉ mới bắt đầu năng lực của zombie không mạnh, chỉ cần không sợ hãi, là có thể tiêu diệt bọn chúng. Nếu như lúc này không rèn luyện một chút, chỉ sợ về sau zombie tiến hóa, mọi người cũng chỉ có thể chờ chết. Tuy cô không nghĩ đến việc đặt ba mẹ mình vào hoàn cảnh như vậy, nhưng vì tương lai của bọn họ, cô nhất định phải để cho họ biết tầm quan trọng của chuyện này: "Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, zombie cũng không linh hoạt, trên ti vi cũng có chiếu, chỉ cần không bị bọn chúng cào trúng hay cắn bị thương, chỉ cần chém đứt đầu của bọn chúng là được rồi." "Chém, chặt đầu, giết, giết người?" Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mẹ, Bạch Nhược Oánh đau lòng ôm bà Bạch, "Đừng rồi, mẹ, nhưng mà bây giờ bọn chúng đã không phải là người, bọn chúng chỉ là quái vật ăn thịt người, vì sinh mạng của chính mình, chúng ta không thể hạ thủ lưu tình."

Nhìn ánh mắt của Bạch Nhược Oánh, bà Bạch hít một hơi thật sâu, nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra bên ngoài, bà Bạch gật đầu, nhưng bàn tay nắm thanh đao vẫn còn run rẩy. Ông Bạch và bác Hình rõ ràng là tốt hơn nhiều, dù sao bọn họ cũng là người trên chiến trường. Đúng vào lúc này, cửa nhà đột nhiên bị gõ, "Có ai không, có ai không, cứu mạng, cứu mạng." Tiếng đập cửa vô cùng lớn, cũng hết sức dồn dập! Nghe tiếng cầu cứu, ông Bạch đứng dậy, đi về phía cửa, qua lỗ nhỏ nhìn ra ngoài, "Là giáo sư Lý." Nói xong ông Bạch định mở cửa. Lúc này lại bị Bạch Nhược Oánh ngăn lại! "Ba,

đội một chút." Bạch Nhược Oánh nhìn qua lỗ nhỏ, có một người đàn ông ngoài cửa, đúng là hàng xóm của cô, giáo sư Lý. Giờ phút này toàn thân nhuốm máu, ông ta đang sợ hãi gõ cửa nhà cô, vừa nhìn ra sau lưng giống như đang sợ hãi điều gì đó, sắc mặt hoảng sợ. Chỉ thấy sau lưng giáo sư Lý có một thân thể run rẩy đi đến, khuôn mặt còn chưa thối rửa hoàn toàn, đó chính là vợ của giáo sư Lý.

"Á! Cứu mạng, cứu mạng, trong nhà có ai không, cứu tôi!" Giáo sư Lý thấy vợ mình đã đuổi tới đây thì sợ hãi hét lớn, ngay lúc này cô mở cửa ra, giáo sư Lý trong lúc tuyệt vọng, nhìn thấy cánh cửa mình gõ đã mở ra thì lập tức chạy vào nhà. Còn đóng mạnh cửa lại, cuối cùng đã an toàn, giáo sư Lý dựa vào cửa nhà cô, vô lực trượt xuống ngồi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Trước Tiên Đề Mọi Người Luyện Tập Một Chút

Ông không biết có chuyện gì xảy ra, hôm nay ông làm thêm giờ, khi về đến nhà thì vợ con ông đã đi ngủ rồi, nhìn bộ dạng say ngủ của họ, ông không nỡ đánh thức hai người dậy, rồi một mình đi vào thư phòng. Lúc nửa đêm, đột nhiên ông nghe tiếng hét của con trai, ông vội vàng xuống giường chạy vào phòng, khoảnh khắc ông bước vào căn phòng kia, ông sợ đến ngây người, ông ta đang nhìn thấy gì đây? Vợ ông đang ăn thịt con trai của chính mình.

Ông còn đang muốn chạy đến, nhưng lúc đó con trai ông đã không còn thở nữa, vợ ông ngẩng đầu lên nhìn, đây chính là vợ của ông sao? Khuôn mặt vốn trắng mịn đã biến thành xám xanh, cả con người đều không nhìn thấy, bên trong chỉ toàn màu trắng, giáo sư Lý bị dọa đến ngây người, suýt nữa té ngã trên đất. Ông ta thừa dịp vợ mình đang lao đảo xuống giường, bèn đẩy bà ta ra, rồi kéo thân thể con trai theo, ôm lấy đứa trẻ chạy khỏi căn phòng. Đến lúc ông đưa được con trai ra ngoài, thì phát hiện đứa trẻ đã chết rồi, giáo sư Lý khóc lớn đặt con trai xuống rồi đi vào bếp tìm một con dao. Khi ấy người phụ nữ kia đã rời khỏi phòng, ông ta tức giận đâm một nhát về phía bà ta, thế nhưng bà ta lại chẳng hề hấn gì, còn đánh trả về phía ông. Giáo sư Lý thấy vậy, bèn đập bà ta một cái rồi chạy ra ngoài, chạy đến nhà Bạch Nhược Oánh.

Ông ta thờ hồn hèn, ngồi trên mặt đất, ngoài kia có tiếng cào cửa truyền đến, giữa ban đêm yên tĩnh hết sức rợn người. Bạch Nhược Oánh nhìn giáo sư Lý, không biết ông có bị zombie gây thương tích gì không, cô phải luôn chú ý đến, biết đâu ông ta sẽ biến thành quái vật. Rốt cuộc ông ta cũng ngẩng đầu lên, nhìn người nhà họ Bạch, trong tay mỗi người đều có vũ khí. Mặc dù kinh ngạc, nhưng lúc này ông cũng không có ý định đi hỏi lý do, ông ta đi về phía ông Bạch, "Ông Bạch, ông có thể cho tôi mượn dao của ông dùng một chút được không?"

Nhìn vẻ nhếch nhác của người đàn ông, ông Bạch đưa thanh dao trong tay mình cho ông ấy, giáo sư Lý nói lời cảm ơn, rồi đi về phía một lần nữa, ông hít một hơi sâu: "Lúc trước tôi có nhìn thấy người ta nói ở diễn đàn, lúc đó người ta đã cảnh báo tận thế sắp đến. Tôi còn mắng người ta, nhưng thật không ngờ, vợ tôi lại biến thành quái vật, còn ăn thịt con trai của chúng tôi, ha ha..."

Cười xong, ông ta nhìn về phía con quái vật đang đi, rồi mở cửa phòng, đứng sau lưng vợ mình, zombie cảm giác được có người, bèn xoay người lại. Trong nháy mắt, ông ta vung dao về phía cổ vợ mình, cái đầu rớt xuống, nhìn thấy cảnh này, ông ta quỳ rạp xuống, xoay dao tự đâm vào cổ mình. Bà Bạch nhìn thấy như vậy, che miệng ngã vào lòng chồng mình, ông Bạch ôm chặt vợ, giờ phút này ông Hình cũng nắm chặt dao trong tay.

Bạch Nhược Oánh biết, sự việc ngay trước mắt này là sự cảnh tỉnh cho một nhà bốn người họ. Đóng cửa chống trộm, dọn dẹp vết máu trong phòng, còn có thể nghe loáng thoáng được mùi máu tanh. Trời không biết đã sáng lúc nào, đêm qua cả bốn người không có ai ngủ, bọn họ tập trung một chỗ, tinh thần vô cùng căng thẳng, dĩ nhiên trừ Bạch Nhược Oánh.

Sống ở cuối thời mấy năm cũng không uổng phí, thể trạng của ba người trung niên cũng rất khá, nhớ ngày trước lần đầu tiên cô nhìn thấy, còn bị dọa đến mức hét lớn, khóc lóc nức nở. Thật ra thì kể từ đêm hôm đó, nhìn thấy hai người mất mạng trong tay zombie, trong lòng Bạch Nhược Oánh cũng có chút run sợ, nhưng Âm Huyết trong tay cô lại có năng lực đáng sợ, giết zombie trong nháy mắt, rốt cuộc cô cũng không sợ nữa. Nhìn một nhà ba người bọn họ, cô bước vào bếp. Nghe thấy tiếng động, mọi người lập tức đi tới, thì ra là ti vi đang phát lại tin tức, tất cả đã xảy ra rất lâu rồi.

Lấy thức ăn hâm nóng rồi lấy ra, chia đều cho ba người lớn, họ nhai thức ăn trong miệng, có cảm giác như đang nhai sáp nến. "Ba, mẹ, bác Hình, chúng ta không thể cứ ngồi chờ trong nhà, mọi người cũng thấy zombie ngoài kia càng ngày càng nhiều, chúng ta phải nghĩ cách để ra ngoài, giết chết bọn chúng, còn phải thu thập nhiều đồ hơn nữa."

Nghe con gái nói muốn ra ngoài giết zombie, bà Bạch khó hiểu nhìn cô: "Tại sao vậy con, chúng ta có rất nhiều lương thực, đủ dùng trong rất lâu, huống chi chúng ta còn có kho hàng, nơi đó còn rất nhiều đồ mà." Cô trả lời: "Mẹ, bây giờ đã là tận thế rồi, đồ chúng ta ăn chỉ là chuyện trước mắt, còn chuyện chúng ta có đồ tích trữ, không được nói với bất kỳ ai cả."

"Tiểu Oánh? Anh à?" Bà Bạch không hiểu, hết nhìn con gái rồi lại nhìn chồng mình.

"Mẹ, mẹ có biết tận thế đáng sợ nhất là cái gì không? Không phải những quái vật kia, mà là lòng người, tai họa là đại nạn toàn thế giới. Hoa quả phải có người trồng mới có, thực phẩm phải có người chế biến mới thành thức ăn, vậy thì những thứ ấy đều là tài nguyên không thể tái sử dụng. Bây giờ còn chưa quan trọng nhưng sau này, thức ăn ngày càng khan hiếm, người đói lại không được ăn no, đến lúc ấy, nếu họ biết chúng ta có tích trữ rất nhiều đồ ăn, mẹ nói xem hậu quả sẽ như thế nào?"

Mẹ còn nhớ trong phim, lúc người ta đói đến cùng cực, còn mang cả anh em của mình ra ăn thịt mà? Mà khi đó đã là tận thế đâu, mẹ à, về phần lý do chúng ta phải ra ngoài giết zombie, thu gom đồ đạc. Một là nếu thức ăn của chúng ta chỉ đủ ăn trong một ngày, không có gì lạ cả, nhưng trong khu vực

này nhất định còn có người may mắn sống sót. Việc chúng ta không ra ngoài tìm thức ăn, mà mỗi ngày lại có cơm ăn, nếu bị người khác nhìn thấy, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào. Nếu như có một ngày, thức ăn của họ cạn kiệt, có tới cướp của chúng ta hay không? Hai là mẹ nhìn zombie kia mà xem, hành động của chúng vẫn còn rất chậm chạp, chúng ta chỉ cần không để bọn chúng cào trúng, mà còn có thể giết chết bọn chúng, cũng có thể nói là cơ hội luyện tập của chúng ta."

Nghe lời nói của Bạch Nhược Oánh, nhìn vẻ trấn định của cô, giống như cô không hề để ý đến tai họa vừa ập đến vậy, nhìn cô như thế, ông Bạch khó hiểu: "Tiểu Oánh, sao con có thể bình tĩnh như vậy, còn biết nhiều chuyện như thế?"

Nhìn ba mình, Bạch Nhược Oánh than thở, phải nói như thế nào đây? "Ba, mẹ, bác, con đã chết một lần, mọi người nghĩ con còn sợ cái gì nữa? Thật ra sự việc này con đã thấy nhiều, khi đó con và Lý Hiền Nghiêu ở cùng nhau. Lúc động đất diễn ra, con đã nhìn thấy quái vật như vậy, sau đó chạy trốn được, nên con mới thoát được một kiếp. Rồi theo Lý Hiền Nghiêu lên đường chạy nạn, con đã chết một lần rồi, bây giờ con là một Bạch Nhược Oánh mới, cô gái kiên cường bất đồng trong quá khứ đã chết rồi. Hôm nay con mới thực sự là con, ba, mẹ, hai người yên tâm, nhất định con sẽ bảo vệ hai người thật tốt, không để hai người chịu bất kỳ tổn thương nào."

Cứ như vậy nói giản lược mọi việc, Bạch Nhược Oánh cảm thấy không cần thiết phải nói rõ hoàn toàn, như vậy sẽ khiến họ không phải suy nghĩ nhiều.

Nhìn vẻ bị thương trên khuôn mặt con gái, lại nghe lời cô kể, ông bà Bạch vừa đau lòng vừa vui mừng, nhưng lại hối hận vì khiến cô nhớ đến chuyện đau lòng, "Tiểu Oánh, thật sự xin lỗi, từ nay ba mẹ sẽ không hỏi nữa, con là con gái ngoan của chúng ta. Sau này không chỉ riêng Tiểu Oánh phải bảo vệ ba mẹ, ba mẹ cũng muốn bảo vệ tiểu Oánh, cho nên, ba mẹ nghe lời con, sẽ lấy việc giết zombie để luyện tập." Nghe lời ba mình nói, rồi lại nhìn ánh mắt của ông, cô cảm thấy mình ở cùng hai mẹ con tiện nhân kia một thời gian, đến diễn xuất cũng có thể đoạt giải Oscar rồi.

Lý Hiền Nghiêu, hai người ngàn vạn đừng chết, chờ cô gặp được bọn họ, cô sẽ để những kẻ đó chết thật tốt.

Kéo màn cửa sổ ra, lúc này trên đường cái vắng ngắt, ngoài mấy bóng dáng lác lác ra thì cô không nhìn thấy bất kỳ người đi đường nào. Ba người nhà họ Bạch lấy vũ khí, mặc quần áo tay dài, lắng nghe động tĩnh bên ngoài rồi mở cửa bước ra. Trong hành lang vang lên tiếng cửa mở, tiếng động này làm quấy nhiễu đến hai zombie, bọn chúng men theo tiếng động tìm đến.

Đối đầu trực diện với zombie, "Ngàn vạn lần không thể để nó cào trúng!" Bạch Nhược Oánh nặng nề nhắc nhở người nhà, cô đưa Âm Huyết lên, bỏ một đao về phía zombie. Bạch Nhược Oánh không trực tiếp chém đứt đầu zombie, mà chém đứt hai tay của nó, như vậy nó sẽ không thể cào ai được.

Zombie bị chặt đứt đôi tay, không biết vì đau đớn hay là vì cái gì khác, khiến nó tức giận gào thét. Bà Bạch nhìn thấy vậy sợ hãi tới cùng, ông Bạch và ông Hình nắm chắc thanh đao trong tay. Bọn họ biết cô đang để bọn họ luyện tập việc chặt đầu zombie. Hai người cau mày lại, nhắm vào zombie ở trước mặt mình, hung hăng bỏ vào cổ nó, đao của ông Bạch vừa xuyên qua cổ zombie thì ông Hình đã lưu loát chặt đầu nó xuống. Dòng máu đen tanh hôi phun ra ngoài, làm cho người ta vô cùng kinh tởm.

"Gào!" Đao kia còn đang vui giữa cổ thì zombie tức giận gầm lớn, đánh trả về phía ông Bạch. "Anh ơi!" Đúng lúc ấy, bà Bạch nhìn thấy chồng mình gặp nguy hiểm, bà cũng giơ cao thanh đao, chém về phía zombie. Sức của ông Bạch không tệ, vậy mà đầu zombie còn chưa bị chặt đứt hoàn toàn, huống chi là bà Bạch, đao của bà xuyên qua xương tủy của nó, sau đó bà cũng không rút ra được. "Chết đi!" Khi ấy, Bạch Nhược Oánh chém một đao chặt đầu zombie xuống, bởi vì cô vừa mới nghe nó gọi thêm zombie, lại có zombie đi tới, cô lập tức dẫn mọi người trở vào nhà.

Ba người thở hổn hển, ông Bạch nhìn về phía bạn tốt, mới vừa rồi zombie da dày thịt cứng, chất lượng của loại đao này cũng không tệ mới có thể chặt chém bọn chúng. Nhưng ông chỉ chém được hai phần ba, thế mà ông Hình lại có thể chém đứt luôn đầu zombie rồi? Còn có con gái của ông nữa, ông Bạch cũng cảm thấy sức mạnh của cô rất lớn: "Lão Hình, ông rất khỏe!"

Nghe thấy bạn tốt hỏi mình, ông Hình mới phục hồi tinh thần, nhớ lại lúc nãy tình cảnh đúng là kinh người: "Cái gì?" Không có nghe rõ lời ông Bạch nói, ông Hình nhìn về phía ông Bạch.

"Tôi nói ông rất khỏe!"

"Rất khỏe?" Nghe xong, ông Hình nhìn bàn tay của mình, đúng vậy, sức khỏe của ông sao lại đột nhiên mạnh lên như thế? Nghĩ như thế, ông dùng một tay nâng chiếc ghế salon bên cạnh lên. Nhìn hành động của ông Hình, Bạch Nhược Oánh biết, ông Hình đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là loại sức mạnh.

"Thật, thật sự rất khỏe, con gái, còn con. Ba thấy sức lực của con cũng rất lớn, mới vừa rồi nhìn một đao con chém zombie, giống như không tốn chút lực nào." Nhìn ba mình, Bạch Nhược Oánh gật đầu một cái, "Đúng vậy, con cũng cảm thấy mình rất khỏe nhưng con cũng không biết tại sao?"

Không có nói rõ sự thật hiện tại, Bạch Nhược Oánh giả bộ như hết sức tò mò, mới vừa qua một cửa ải, cô cũng không muốn giải thích nữa, tại sao cô lại biết nhiều như vậy. "Con lên mạng xem có tin tức gì mới không." Sau đó cô đến trước máy vi tính, tìm kiếm một lúc, thật sự là vừa nghĩ đã đến, cũng có người đã thức tỉnh như vậy.

"Nhìn bạn học của mình biến thành quái vật, cậu ta muốn ăn tôi... Tôi nóng ruột, không biết thế nào lại tạo ra được một quả cầu lửa, ném về phía bạn học, tôi... Tôi cảm thấy mình như biến thành siêu nhân....."

Lúc này tiếng động của ti vi lại vang lên.

"Các vị, mong mọi người đều ổn, bởi vì có một loại virus không xác định danh tính đã xâm nhập vào thành phố của chúng ta. Hiện tại thành phố rất hỗn loạn, chẳng qua mong mọi người đừng lo lắng, đừng nên đi ra ngoài, chính phủ sẽ nhanh chóng phái người đến xử lý chuyện này. Nếu trong nhà có người phát sốt, nhất định phải cách ly, nếu người đó nổi điên như mắc bệnh dại, phải cách xa không nên để bị cắn. Còn nữa, nếu có người phát hiện ra mình

bất bình thường, thì xin không cần phải hoảng sợ, đợi người của chính phủ đến cứu trợ thì xin phép.....

Tin tức kết thúc, ông Hình nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, ông bà Bạch cũng nhìn về phía cô. Thì ra không biết từ khi nào, mọi người trong nhà này đều bất tri bất giác nghe theo lời Bạch Nhược Oánh chỉ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Dị Năng Của Mẹ

Nhìn về mặt của họ, đúng là lần đầu tiên nghe thấy, Bạch Nhược Oánh nghiêm mặt nói: “Ba mẹ, bác Hình, con cảm thấy chuyện này và virus đang lây lan có liên quan đến nhau. Giống như khi xảy ra căn bệnh truyền nhiễm, nhớ năm đó bệnh XX và bệnh HXXX thì sao? Cũng giống như vậy, khi bệnh lây lan, có những người sức miễn dịch thấp sẽ bị lây bệnh, có những người lại có sức miễn dịch cao nên không bị lây bệnh. Lại có người nhiễm virus nhưng không hề bị bệnh, ngược lại nó trở thành virus biến dị, làm họ khỏe mạnh hơn. Dĩ nhiên lời con nói chỉ là giả thuyết, nhưng con cảm thấy con và bác Hình trở thành như vậy là do đã nhiễm phải virus, tuy không bị biến thành zombie, mà virus ở trong cơ thể chúng ta sinh ra đột biến, thay đổi cấu trúc tế bào, khiến chúng ta xuất hiện dị năng.”

"Dị năng?" Nghe được lời nói của Bạch Nhược Oánh, ông Bạch khó hiểu nhìn về phía con gái mình.

"Đúng vậy, là dị năng, ba thấy tin tức cũng có nhắc đến rồi đó, chỉ nói khác thường. Mặc dù có chút không cụ thể, nhưng đúng với tình hình của chúng ta bây giờ. Con tin rằng ngoài con và bác Hình, còn có một vài người cũng sẽ bị như thế. Nhưng tạm thời chúng ta không nên tiết lộ chuyện này ra ngoài. "

"Tiểu Oánh nói không sai." Nghe cô nói, ông Bạch và ông Hình cùng gật đầu. Mà bà Bạch thì không hiểu nhìn mọi người. "Mẹ, mẹ nghĩ xem, nếu như có một tổ chức hay cơ quan nào đó phát hiện ra có người khác hẳn với người thường, bọn họ sẽ làm gì? Bỏ mặc không quan tâm, hay là đưa đi nghiên cứu? Hơn nữa chuyện này có liên quan đến tai họa lần này."

Nghe lời con gái nói, bà Bạch khiếp sợ che miệng. "Cho nên, đợi đến khi chuyện này trở nên phổ biến, hoặc là hoàn toàn công bố rộng rãi, chúng ta không được nói bất cứ điều gì."

Bởi vì đồ trong nhà còn đủ ăn, Bạch Nhược Oánh dẫn ba mẹ và ông Hình, mỗi ngày ăn cơm xong sẽ đi giết zombie. Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người vẫn còn xúc động vì sợ hãi, nhưng càng về lâu, tâm trí cũng kiên định, ngay cả bà Bạch một mình cũng có thể giết chết một con zombie rồi.

Ở nơi này mấy ngày, ngoài cửa sổ ngoại trừ một ít zombie, cũng không có tiếng động gì. Rốt cuộc mọi người cũng biết đến đã đến tận thế, chẳng qua dù zombie còn chậm, nhưng mọi người vẫn không dám ra khỏi nhà. Người nhà họ Bạch vẫn theo kế hoạch luyện tập trước cửa nhà mình.

TV hoàn toàn không có âm thanh, Bạch Nhược Oánh lấy ra MP3 của mình, cô nhớ trong máy có chức năng radio. Còn có chức năng tiết kiệm điện, tìm kiếm một lúc cũng không phát hiện ra điều gì, chỉ là sau này có thể có ích, nên cô đặt đồ vào không gian.

Khi người nhà họ Bạch ra cửa giết zombie, Bạch Nhược Oánh cảm thấy trong tiểu khu của mình còn rất nhiều người may mắn sống sót, bọn họ cũng đang nhìn nhà cô.

Mỗi khi người nhà cô giết zombie, Bạch Nhược Oánh có thể cảm nhận được bọn họ động lòng trắc ẩn, muốn cứu người. Nghĩ tới đây cô lắc đầu một cái, không ai có nghĩa vụ phải đi cứu người cả, huống chi hiện tại, zombie còn ở giai đoạn cấp thấp, lực sát thương còn ít. Lúc này, nếu mọi người không ra ngoài rèn luyện một chút, về sau khi zombie xuất hiện biến dị thì sẽ ra sao?

Nghĩ tới đây, trong mắt Bạch Nhược Oánh bỗng nhuộm một màu đỏ u ám.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy ngày, cô và ông Hình đều zombie không hề tổn sức, ông bà Bạch cũng có tiến bộ rất lớn. Cư dân xung quanh không biết có phải bị ảnh hưởng hay không mà cũng có người thử ra ngoài giết zombie rồi. Khi mọi người hợp lực giết chết con zombie đầu tiên, tất cả đều vui mừng, họ cảm thấy quái vật này cũng không đáng sợ lắm. Nghĩ như thế, càng có nhiều người ra khỏi nhà, giết zombie, việc đầu tiên họ làm là tìm đến chỗ có lợi, nếu ai cũng ở trong nhà, sợ là đã không còn thức ăn.

Xa xa trong siêu thị truyền tới tiếng ồn ào, hiện tại đã bắt đầu xảy ra tranh chấp.

Bạch Nhược Oánh chưa đi, cô nhìn người nhà của mình, nở nụ cười, cho mọi người luyện tập trước cửa cho tốt.

Tối xuống, một làn gió nhẹ thổi qua, cho Ấm Huyết ăn no, Bạch Nhược Oánh và mọi người về nhà, tắm nước nóng, tẩy hết mệt mỏi trên người.

Mẹ cô vào phòng bếp nấu cơm, ông Bạch và ông Hình ở phòng khác thảo luận gì đó, cô lại lấy MP3 của mình ra, chỉnh tần số.

Mấy ngày gần đây, Bạch Nhược Oánh cảm thấy Ấm Huyết rất vui vẻ, uống máu không hề kén ăn. Nếu không Bạch Nhược Oánh không cách nào tưởng tượng, bộ dạng Ấm Huyết uống dòng máu tanh hôi đó.

Điều chỉnh hệ thống băng tần, cô không ngờ lại nghe được tiếng nói. Tính toán một chút, thì từ ngày có mưa sao băng đến nay đã một tuần lễ, nhớ đòi trước vào cuối tuần sẽ xảy ra chuyện cắt nước cúp điện. Bây giờ nghĩ đến cũng sắp xảy ra rồi, có lẽ nên rời khỏi đây thôi.

Nghe được tiếng động của radio, mọi người ngưng nói chuyện, theo tin tức phát ra từ radio, đã bước đầu tìm hiểu được hiện tượng virus lây truyền cho con người. Nguồn gốc của nó vẫn là một ẩn số, nhưng virus sẽ làm ảnh hưởng đến hệ thần kinh trung khu. Rất nhiều người nhiễm phải virus, cấu trúc tế bào bị thay đổi. Từ đó ngoại hình cũng sẽ thay đổi theo, hệ thống thần kinh biến đổi, người nhiễm bệnh sẽ không còn tri giác, chỉ còn lại cảm giác kích thích, thèm ăn, hơn nữa hệ thần kinh rất mẫn cảm khi đối diện với máu thịt của người sống.

Trong radio còn nói, hiện tại là thời gian đầu tiên sau tai họa, rất nhiều vùng quan trọng bị mất khống chế, cho dù đoạt lại được cũng cần rất nhiều nhân lực và vật lực. Bây giờ điều kiện không tốt, chỉ còn lại chút tài nguyên thì sống rất khó khăn. Cho nên các thành phố xung quanh sẽ bị cắt điện cúp nước. Mong mọi người đừng hoảng sợ, sắp đến sẽ có quân đội đến dọn dẹp thành phố, giải cứu nạn dân. ...

Nghe xong, tất cả mọi người rơi vào trầm tư, hết cúp nước còn bị cúp điện?

Một khi hết nước, cuộc sống của mọi người sẽ ra sao, còn bị cúp điện, bây giờ đang là mùa hè, nếu như cúp điện thật, đồ ăn dự trữ không phải sẽ hỏng hết sao?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, thì đột nhiên một tiếng thét lớn phát ra trong phòng bếp.

"Mẹ, xảy ra chuyện gì, mẹ!" Nghe được tiếng của mẹ, Bạch Nhược Oánh nhanh chóng chạy vào bếp. Ông Bạch, và ông Hình cũng theo sát phía sau.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Đến gần phòng bếp, Bạch Nhược Oánh nhìn về mặt kính ngác của mẹ, cô sợ hết hồn, nhìn kỹ khắp người bà Bạch thấy không có gì đáng ngại, lúc này cô mới yên lòng lại.

"Vợ ơi?"

"Chị dâu?"

"Tiểu Oánh." Nhìn thấy con gái của mình đi vào, bà Bạch có chút sốt ruột nhìn cô.

"Mẹ, sao vậy?"

"Mẹ cũng không biết, mới vừa rồi mẹ đang nấu ăn, nhưng không biết làm sao, thức ăn đột nhiên biến mất?"

"Không thấy đâu ư?" Nghe lời của mẹ, Bạch Nhược Oánh suy nghĩ một chút, "Trong lúc làm mẹ đã nghĩ những gì?"

"Làm thế nào lại biến mất được? Em chắc không?" Ông Bạch nghe vợ nói cũng không thể giải thích được nhìn bà.

"Mẹ không suy nghĩ gì cả, chẳng qua là đang muốn mang những thức ăn đi cất thì lập tức chúng biến mất ngay." Bạch Nhược Oánh biết mẹ cô đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là dị năng không gian.

"Mẹ. Mẹ thử tập trung suy nghĩ, nghĩ xem thử thức ăn đã đi đâu. Tập trung tư tưởng." Bà Bạch dù không hiểu cũng làm theo lời cô nói. "Hà? Mẹ nhìn thấy rồi, thức ăn đang ở trong một không gian, có vẻ như rộng khoảng 70 mét vuông."

Nghe lời của mẹ, Bạch Nhược Oánh rất kinh ngạc, thậm chí không gian của mẹ cô rộng đến 70 mét vuông, con số này rất lớn. Kịp trước, rất nhiều người có không gian chỉ rộng mấy mét vuông, cái lớn nhất cũng là 200 mét vuông.

"Mẹ xem thử có thể lấy thức ăn ra được không, cố gắng thử một chút." Bà lại nghe theo lời con gái, cứ như vậy thức ăn xuất hiện trước mắt mọi người.

"Con nghĩ mẹ đã thức tỉnh dị năng không gian, nếu thật như vậy, mẹ sẽ luôn mang theo một không gian bên mình, còn có thể chứa rất nhiều đồ." Bạch Nhược Oánh nói xong, mẹ cô rất vui vẻ, bà nhìn về phía chồng mình, nhưng lại phát hiện ra ông Bạch đang chau mày, bà gọi: "Chồng à?"

"Haizz, hiện nay mọi người đều có dị năng, chỉ còn mình anh!" Nhìn sắc mặt của ba mình vốn cô muốn nói cô cũng không có dị năng, nhưng khi nhìn thấy sự buồn bã của ba. Bạch Nhược Oánh lại quyết định không nói gì, việc người nhà cô thức tỉnh dị năng không gian và sức mạnh chắc ít nhiều gì cũng có liên quan đến nước suối của cô. Đã như vậy, ngày ba cô thức tỉnh dị năng cũng sắp tới rồi: "Ba à, ba đừng buồn mà, có lẽ ba cũng sẽ có dị năng nhanh thôi."

Nghe con gái an ủi, ông Bạch mỉm cười, nhưng nụ cười của ông vẫn có chút miễn cưỡng. Lúc ăn cơm tối, ông Bạch ăn cơm không nhiều, điều này khiến bà Bạch rất lo lắng. Chẳng qua ông Bạch nói mình không sao, nên mọi người cũng không muốn nói quá nhiều, sợ làm ông đau lòng. Sau khi ăn xong, ông Bạch muốn rửa chén, mọi người cũng không ngăn cản.

Ông Bạch đi vào bếp, nghĩ đến tình cảnh của mình, không phải ông đang ghen tỵ với dị năng mà người nhà mình có được. Chẳng qua ông không muốn mình vô dụng, năng lực gì cũng không có làm liên lụy đến mọi người.

"Anh ơi?" Nghe được giọng nói của vợ con ông Bạch quay đầu lại: "Em giúp anh."

"Ba, còn có con nữa."

Nhìn vợ và con gái, còn có cựu chiến hữu đứng ở cửa không nói gì. Ông Bạch mỉm cười, vào những tháng ngày như thế này, người một nhà có thể bình an ở cạnh nhau, chẳng phải đã đủ lắm rồi sao.

"Hả, sao lại không có nước?" Bà Bạch cầm bát đĩa chuẩn bị rửa, nhưng khi bà đưa tay mở vòi nước thì lại phát hiện nước không chảy ra. "Không thể nào, anh vừa mới rửa tay mà." Nói xong ông Bạch mở vòi nước, thế mà nước lại chảy ra, bà Bạch không tin vào mắt mình lại mở vòi nước lần nữa, nhưng vẫn không có nước.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, tiểu Oánh, con tới đây thử một chút."

Nghe lời của mẹ, Bạch Nhượng Oánh đi tới bồn rửa chén, mở vòi nước, nhưng không có nước: "Ba à, chẳng lẽ ba cũng có dị năng, là dị năng hệ thủy ư?" Ông Bạch nghe vậy, chỉ tay vào bát đĩa trong bồn, lập tức một cột nước bắn ra ngoài.

"Chồng ơi, anh cũng có dị năng, thật tốt quá, cả nhà chúng ta đều có dị năng, chẳng qua sao lại hết nước được?" Vấn đề bà Bạch thắc mắc, làm mọi người nhớ lại tin tức phát trên radio, vậy chẳng mấy chốc sẽ cúp điện. Nếu đã như vậy, không thể cứ ngây ngốc ngồi trong nhà được, "Anh nghĩ chúng ta nên cân nhắc đến việc rời khỏi nhà rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: No23 Lý Hiền Nghiêu Và Bạch Tuyết

Editor: Mai Tuyết Văn

Lại nói ngày thế giới cuối cùng cũng tận thế, Lý Hiền Nghiêu đang ngồi trên người một lão già, dùng sức ngâm lấy nam căn của ông ta, đưa đầy cái mông, gương mặt trầm mê trong dục vọng. Mấy ngày nay, Lý Hiền Nghiêu vẫn luôn dựa vào cách này để kiếm tiền, chữa bệnh, nuôi gia đình. Mẹ của hắn cũng không biết, mỗi ngày đều thấy con trai mình đi sớm về trễ, cho là hắn ta quyết chí làm ăn. Trong lòng bà ta vô cùng tự hào, ở nhà khoe khoang, mà không biết hàng xóm của họ thường xuyên lên mạng, đã sớm nhìn thấy Lý Hiền Nghiêu trên các mặt báo. Lúc mẹ hắn khoe khoang, trong lòng bọn họ khinh thường cười nhạo đến mức nào.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn ở chỗ cũ làm những chuyện như vậy, nhưng bệnh tình của hắn được điều trị bằng thuốc nên đã khá hơn rất nhiều. Ít nhất, cũng không biểu hiện ra ngoài làm người khác nhận ra. Chẳng qua hắn rất thâm, người tìm đến hắn đều đàn ông, hắn chỉ biết hưởng thụ, không hề biết virus kia đang lây lan.

Khi Lý Hiền Nghiêu từ trên người lão già đi xuống, cả người đều đầm đìa mồ hôi. Nhìn hắn nhấc chân lên, thấy tiểu JxJ của mình rời khỏi Lý Hiền Nghiêu, lão già kia cười thô bỉ. Ông ta thường cho hắn không ít tiền, lại bỏ nào đến Lý Hiền Nghiêu, trực tiếp hôn lên miệng hắn. Cảm nhận đầu lưỡi của ông ta đảo quanh trong miệng mình, Lý Hiền Nghiêu buồn nôn. Nhưng không có cách nào cả, hắn phải dựa vào việc này để kiếm miếng con đầy. Sau đó ông ta buông hắn ra, lật người: "Bảo bối, giúp anh thêm lần nữa, số tiền này đều là của em."

Nghe lão già đó tự xưng là anh, Lý Hiền Nghiêu rất phẫn nộ, nhưng khi hắn nhìn thấy tiền đặt trên bụng lão ta, lại thấy lão đang dùng sức chờ hoạt động. Lý Hiền Nghiêu chịu đựng sự ghê tởm, cúi đầu xuống. "Àm!" "Lão già chết tiết này!" Sau tiếng đập cửa, là câu mắng người. "A." Lý Hiền Nghiêu kích động, cắn nam căn của lão. "Bóp." Lão ta tát cho Lý Hiền Nghiêu một cái.

"Đê tiện, cắn tao bị thương rồi." Tiếp theo đó, một người phụ nữ lớn tuổi, mang theo mấy người đàn ông lực lưỡng đến, xông vào phòng. Bà ta giữ lấy Lý Hiền Nghiêu tát mấy cái lên mặt của hắn. "Thằng đê tiện, chỉ biết bán mông, còn ông, lão già chết tiết này, ông cứ chờ đó cho tôi. Người đầu, không phải thứ đê tiện này thích bán mông sao, các người lên đi, chơi nát thằng đê tiện này cho tôi, bắt hắn phải cầu xin." Sau đó, bà ta nắm lấy lỗ tai của ông ta kéo đi. Trong phòng vang lên tiếng thờ hồng hộc và tiếng kêu thảm thiết.

"Mẹ kiếp, thật là một đứm rẻ mạt, không biết đã bị bao nhiêu gã đàn ông làm qua!" Nhìn thấy bộ dạng của mấy tên kia, Lý Hiền Nghiêu vốn không muốn trốn, hắn biết mình không phải đối thủ của bọn họ. Nếu trốn chỉ có thể làm bản thân bị thương thêm, hắn không ngốc, chẳng phải chỉ như vậy thôi sao, sợ cái gì? Không phải hắn lấy thứ này ra kiếm sống à?

Rốt cuộc, mấy tên kia cũng rời đi, hắn cầm lấy tiền trong phong, run rẩy đứng dậy. Chân của hắn đã không còn cảm giác, nơi đó còn chảy máu, vừa động dậy đã đau muốn chết. Chẳng qua cũng còn may, bọn họ không mang tiền đi, Lý Hiền Nghiêu bước vào phòng tắm. Lý Hiền Nghiêu tắm rửa cơ thể của mình, trong lòng thầm mắng lão già kia, không phải thứ tốt đẹp, còn không quản được bà già đó, già đến mức sắp chết luôn rồi...

Đúng rồi, hôm nay hắn phải đi tìm Bạch Tuyết, tối hôm qua hắn nhận được điện thoại của cô ta. Nói cô ta rất nhớ hắn, nghĩ đến đây, tâm trạng không tốt của Lý Hiền Nghiêu mới khá hơn một chút. Mặc dù nói, nghề nghiệp bây giờ của hắn, trước mắt không tiện nói ra. Nhưng sâu trong lòng hắn vẫn thích phụ nữ, nghĩ đến bộ dạng đáng yêu của Bạch Tuyết, cơ thể đầy đặn của cô ta, chỉ đơn giản như vậy đã là sự kết hợp ma quỷ của ông trời rồi. Trong lòng hắn ngứa ngáy, nhưng nửa thân dưới của hắn vẫn không có phản ứng. Nghĩ tới lời bác sĩ trung y nói, chỉ cần kiên trì uống thuốc, sẽ có chuyển biến tốt đẹp. Bản thân hắn sắp khỏi bệnh, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy vui mừng gấp bội.

Xử lý xong tất cả, Lý Hiền Nghiêu uống thuốc giảm đau, rồi tự mình lái xe đến trường học của Bạch Tuyết. Vào giờ này đáng lẽ cô nên đi học, nhưng hôm nay Bạch Tuyết không có lớp, cho nên cô chỉ ngủ một mình trong phòng. Lý Hiền Nghiêu từng tới phòng của Bạch Tuyết, cho nên chỉ cần gọi một

cuộc điện thoại sau đó đi lên. Khi hấn vào phòng, đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Thân thể trắng nõn, mảnh mai nằm ngủ trên giường, Lý Hiền Nghiêu ngơ ngác nhìn Bạch Tuyết, muốn đưa tay chạm vào, tuy nhiên hấn có cảm giác không chân thật.

Đường cong nhấp nhô, mượt mà mê người, khuôn mặt xinh đẹp, vòng một đầy đặn, làn da trắng muốt, eo nhỏ thon gọn. Không có chút mỡ thừa nào, bờ mông căng tròn, làm người khác suy nghĩ đến những điều xấu xa. Hai chân thon dài, bàn chân mềm mại, ngay cả ngón chân cũng trắng mịn đáng yêu, một cơ thể trắng như tuyết, chỉ có mái tóc mang màu đen tuyền. . . Lý Hiền Nghiêu nuốt nước miếng một cái, hấn cảm thấy rất nóng, nhưng “chiến hữu tốt” của hấn vẫn không có gì thay đổi, điều này làm cho hấn rất khó chịu.

Nhìn Lý Hiền Nghiêu ngơ ngác bất động Bạch Tuyết rất gấp gáp, hôm nay cô tìm Lý Hiền Nghiêu là có nguyên nhân. Lý do chính là tối hôm qua cô vừa mới ném thử trái cấm. Thật ra khi cô biết Lý Hiền Nghiêu, thì đã thật lòng thích hấn, Lý Hiền Nghiêu cho cô đi học, lo lắng cho cuộc sống của cô. Trong lòng Bạch Tuyết, Lý Hiền Nghiêu chính là một nửa của cô, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái bình thường. Lý Hiền Nghiêu chỉ hôn và vuốt ve cô, chưa từng làm những chuyện khác. Ngay từ đầu, cô còn cảm thấy Lý Hiền Nghiêu quý trọng mình, như lâu dần cô được một anh chàng đẹp trai trong trường thổ lộ.

Lúc trước, cô không thích anh chàng kia, bởi vì trong lòng cô đã có Lý Hiền Nghiêu. Nhưng anh ta thật sự rất lãng mạn, cô có chút không chịu nổi, trong lòng cô đối với chuyện cảm kỳ luôn cảm thấy tò mò. Cho nên tối hôm qua cô không nhìn được đồng ý với yêu cầu của anh ta, rốt cuộc cũng ném thử trái cấm. Nhưng khi anh ta tiến vào cơ thể cô, trong nháy mắt Bạch Tuyết đã do dự. Nhưng kích tình mạnh mẽ đã khiến cô không còn suy nghĩ được gì, trầm luân với anh ta trong bể dục vọng không thể tự thoát ra được. Không biết từ lúc nào, anh ta mới rời khỏi thân thể cô, khi cô tỉnh lại anh ta đã rời đi. Lúc này Bạch Tuyết mới tỉnh táo, cô phát hiện ra hai người vốn không hề thực hiện các biện pháp an toàn, cô sợ ngộ nhờ mình có thai, vậy phải làm sao bây giờ? Đột nhiên, nàng nghĩ nếu lúc này sớm làm một lần với Lý Hiền Nghiêu, cho dù tương lai có mang thai, hấn ta cũng sẽ không biết. Cho nên cô đã hẹn Lý Hiền Nghiêu, còn đặc biệt xin nghỉ bệnh, muốn quyến rũ hấn ta. Đối mặt với Bạch Tuyết, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy trong lòng như có lửa, nhìn về mặt và tư thái mê người của cô, hấn mỉm cười rồi bò lên giường, đè trên người Bạch Tuyết.

"Tiểu yêu tinh, em thật không ngoan ngoan mà." Nói xong hôn lên môi Bạch Tuyết, còn bàn tay thì lần tới ngực. Động tác của hấn khiến người vừa mới jxj như Bạch Tuyết không chịu được, cô muốn nhiều hơn nữa. Lý Hiền Nghiêu nhìn Bạch Tuyết đã động tình, hấn đưa tay xuống bụng cô. Cảm thấy hai chân mình bị mở ra, Bạch Tuyết run rẩy, vô cùng kích động, càng thêm mong chờ. Tiếng động cần nuốt dưới thân vang lên, Bạch Tuyết không tự chủ được dùng hai chân trắng muốt kẹp chặt lấy đầu của Lý Hiền Nghiêu.

Trong lúc này thì: "Tiểu Tuyết, không xong rồi, hình của cậu!" Đột nhiên một giọng nói truyền đến, sau đó cửa phòng ngủ bị mở ra, một cô gái đứng ở cửa, nhìn thấy cảnh trước mắt, cô gái khiếp sợ đến mức không thốt nên lời. Nhìn người đứng trước cửa, Bạch Tuyết vội vàng dùng chân đạp lên cơ thể mình, đỏ mặt đỏ cổ muốn chết. Mà Lý Hiền Nghiêu cũng lúng túng nhìn về phía cửa, là một cô gái ưa nhìn. "À, đúng rồi, không cần để ý, tôi... không có ý... hai người cứ tiếp tục..." Nói xong cô gái liền đỏ mặt, muốn ra ngoài ngay.

"Chờ một chút." Lý Hiền Nghiêu gọi cô gái: "Không cần đâu buổi trưa tôi mua cơm giúp Tuyết Nhi, cũng mua cho cô một phần." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu rời khỏi phòng, hấn không thể đợi được nữa, nếu không bí mật của hấn sẽ bị Bạch Tuyết phát hiện. Chẳng qua tại sao nơi đó của cô lại sung đồ như vậy? Hấn đi rồi, Bạch Tuyết tức giận nhìn bạn cùng phòng, nếu không tại cô ấy, cô ta đã sớm xong việc rồi: "Chuyện gì đã xảy ra?" Vừa mặc áo Bạch Tuyết vừa hỏi.

"À, đúng rồi, Bạch Tuyết, ảnh chụp của cậu bị tung lên diễn đàn trường học rồi." "Cậu nói cái gì?" Nghe cô gái kia nói, Bạch Tuyết kinh sợ, nắm lấy bà vai của cô lắc lắc: "Cậu nói thế là có ý gì?". "Đây, cho cậu, tự mình xem đi." Nói xong cô gái đưa điện thoại của mình cho Bạch Tuyết.

Nhìn thấy hình ảnh trên màn hình di động, Bạch Tuyết ngồi bệt xuống đất. Trong đó không chỉ có ảnh chụp của cô, còn có hình cô và anh chàng kia ngủ cùng nhau, ngay cả vết máu nơi kết hợp cũng có. Tựa đề còn được đặt là "Quá trình phá xử nữ" Tại sao, tại sao lại như thế, không phải anh ta nói yêu cô sao. Chẳng lẽ anh ta vì điều này, mới muốn ở cùng cô, đến cuối cùng lại thừa dịp cô ngủ thiếp đi mà chụp ảnh chỗ tư mật của cô. Không, không được, không thể để cho Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy, nếu như bị hấn biết, cô cũng không xong, không được, không được, nhưng cô phải làm như thế nào đây?

Đang lúc này, "Bạch Tuyết, Bạch Tuyết." Tiếng gọi gấp gáp truyền đến tai cô, Bạch Tuyết sợ đến ngây người, vội vã như thế, chẳng lẽ hấn đã biết rồi sao? Không, không được, không thể. "Bạch Tuyết, đi mau, bên ngoài đã xảy ra chuyện." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu một bên kéo Bạch Tuyết dậy, lôi cô ra ngoài. Cô gái phía sau nghe thấy lời nói của Lý Hiền Nghiêu thì nhìn ra cửa sổ. Chỉ thấy một bạn học đang cầm một bạn học khác, cô gái bị dọa sợ cũng chạy theo Lý Hiền Nghiêu.

Bạch Tuyết ngơ ngác, mới vừa cô còn tưởng chuyện của mình bị phát hiện ra rồi. Thì ra không phải, cô yên lòng, nhưng khi nhìn thấy người ăn thịt người, cô cũng bị dọa sợ đến mức hết lên. Lý Hiền Nghiêu nắm lấy bàn tay của Bạch Tuyết, dẫn cô lên xe, cô gái trẻ cũng chạy theo phía sau. Hấn đưa cả cô gái ấy theo cùng rồi lái xe đi, chạy về phía nhà của hấn. Trờ về nhà, mở TV lên nghe tin tức nhưng không có gì, cả điện thoại cũng không có tín hiệu, Lý Hiền Nghiêu không dám ra khỏi cửa, cũng không nghe được tin tức gì, mỗi ngày bốn người đều núp trong nhà, ăn số thức ăn còn lại cảm cực qua ngày.

Lúc đầu, Bạch Tuyết vẫn còn sợ chuyện của mình bị Lý Hiền Nghiêu biết, như khi cô phát hiện TV, laptop, điện thoại di động đều không thể dùng được. Cô cảm thấy thật may mắn, như vậy cô có thể tránh được một kiếp, cô còn có chút cảm kích với thứ quái vật ăn thịt người ngoài kia.

Thế nhưng mấy ngày nay cô cảm thấy cơ thể mình không thoải mái, nhất là phía dưới rất nhột, ngứa đến mức khó chịu. Rốt cuộc Bạch Tuyết cũng không nhìn được, cô thừa lúc không có ai, cầm lấy chiếc gương nhỏ, nhìn xem một chút, khi cô nhìn thấy thì bỗng ngây dại, đây là thứ gì? Cô nghĩ đến chàng trai cận kề kia, cô cho rằng mình bị bệnh là do bị anh ta lây cho.

Không được, không thể bị phát hiện, không thể để Lý Hiền Nghiêu biết, bây giờ, bên ngoài loạn như vậy. Nếu như bị Lý Hiền Nghiêu biết, hấn nhất định sẽ bỏ cô lại, vậy không phải cô sẽ trở thành thức ăn trong miệng quái vật ư. Nghĩ như vậy, cô nhìn người bạn bên cạnh mình, hy vọng cô gái đó đang hoảng một chút, nếu không đừng trách cô lòng dạ độc ác.

Không lâu sau thức ăn đều bị họ ăn hết, tất cả đều đói không chịu được. Tính tình chanh chua của bà Lý bộc phát với Bạch Tuyết và cô gái kia. Lúc này Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng, đồng thời Bạch Tuyết cũng cảm thấy dị năng của mình. Nhận ra sự khác thường của bản thân, Lý Hiền Nghiêu và Bạch Tuyết quyết định đi ra ngoài tìm thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Rời Nhà

(Tên chương do người dịch đặt).

"Chúng ta nên rời nhà thôi, nhưng nếu muốn đi chúng ta cũng phải mang theo kho hàng. Bây giờ mẹ đã có không gian, đồ đạc chúng ta không cần phải cất trong kho nữa. Nơi đó cũng không an toàn, không biết đến khi nào sẽ bị người ta trộm mất mang hết đi." Nghe cô nói, ông Bạch gật đầu: "Con gái nói rất đúng, nhưng chúng ta đi bằng cách gì?"

"Xe chở hàng của chúng ta là kiểu xe đã được gia cố thêm, dù gặp zombie cũng không sợ. Nhưng sau khi mang hết đồ theo, chúng ta cũng cần suy nghĩ bước tiếp theo sẽ như thế nào." Ban đêm, sau khi cất nước mọi người cũng trở về phòng, vài giờ sau điện cũng mất, cô khóa chặt cửa rồi tiến vào không gian.

Trong không gian lúc này cũng là ban đêm, nhưng bầu trời trong không gian có trăng sao chiếu sáng. Những động vật nhỏ như gà, vịt mới đó mà đã lớn cả rồi, bọn chúng đều nằm ngủ trên mặt đất. Lúc này, ngoài trừ tiếng nước chảy, còn có tiếng kêu của côn trùng, thật kỳ lạ, từ lúc nào có cả côn trùng vậy? Thôi, chỉ là cảm giác như thế, không gian nhiều sức sống hơn so với trước kia, không giống như trước chỉ có linh khí.

Đi tới nhà trúc, bên trong đã được cô sắp xếp, rất ấm áp, có cảm giác của một gia đình. Nằm trên trước giường cỡ lớn mua lúc trước, cô dần ngủ thiếp đi. Khi cô ngủ, lại không biết Âm Huyết từ trong cơ thể cô bay ra ngoài, nó bay trong không gian của cô, hấp thụ linh khí từ không gian.

Trời đã sáng, vì zombie quanh đây đã bị người trong khu phố tiêu diệt rất nhiều, cho nên mới sáng người ra ngoài cũng không ít. Họ không phải đi thu thập vật liệu, mà là muốn ra ngoài hỏi thăm về tin tức đội cứu viện JF, dĩ nhiên bốn người nhà họ Bạch cũng chuẩn bị ra ngoài.

Một nhà bốn người chuẩn bị đầy đủ, dùng số nước còn lại tắm rửa một lần, còn đeo túi du lịch lên. Mặc dù có không gian, nhưng vẫn muốn nguy trang một chút.

Trong túi mang theo chút thức ăn và nước uống, còn những thứ như quần áo đã bị bà Bạch thu hết vào không gian. Lúc ra khỏi cửa, bà quay đầu lại, nhìn nơi mình đã sống rất lâu, trong lúc nhất thời nước mắt đã tuôn rơi. Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, bốn người cầm lấy đao của mình, cùng đi đến gara.

"Ba, mẹ, bác Hinh, thật ra khi mẹ phát hiện mình có dị năng không gian, con cũng vậy. Nhưng khi đó ba không vui, nên con không nói ra, hy vọng mọi người đừng trách con."

Đi tới gara, mọi người đều ngồi lên xe chở hàng, phòng trong thân xe có chút tương tự với máy bay. Chỗ ngồi tài xế rất rộng rãi, giữa ghế phụ bên cạnh còn có lối đi, đằng sau có hai chỗ ngồi. Tiếp giáp với buồng xe, có một cánh cửa, như vậy không cần mở cửa xe vẫn có thể đi vào buồng xe. Cửa sổ đã được Bạch Nhược Oánh dán lại, cho nên tình hình trên trong xe như thế nào người ngoài không thể nhìn thấy rõ.

Nghe cô nói vậy, mọi người rất kinh ngạc, sau đó vui mừng, tính như thế thì cô có đến hai loại dị năng. Hơn nữa còn có dị năng không gian, vậy không phải đồng nghĩa với việc họ có thể mang theo nhiều đồ hơn nữa sao. "Con bé ngọc này." Ông Bạch xoa đầu cô triều mến.

Mở cửa khoang xe ra, nhìn thấy mấy rương súng đạn bên trong, cô nói: "Ba mẹ, bác Hinh, mấy rương đồ này bây giờ chúng ta không thể dùng. Chủ yếu chỉ nên ra tay giết zombie, mọi người cùng rèn luyện, những thứ cần dùng súng cũng chưa xuất hiện, nên chúng ta cần tiết kiệm, chuẩn bị cho tình huống bất ngờ xảy ra."

Mọi người đều đồng ý, bởi vì cô cũng có không gian, cho nên những thứ đó đều do cô và bà Bạch chia ra cất giữ, mà ba cô và bác Hinh đều không có ý kiến.

Trên đường đến kho hàng, cô nhìn ra ngoài cửa, có người nhìn thấy bạn bè bên cạnh bị biến thành quái vật thì sợ đến hết lên. Có người đẩy zombie ra rồi chạy đến nơi an toàn, có kẻ dứt khoát cầm lấy thứ gì đó bên cạnh đạp zombie xuống đất, rất đắc chí. Cầm lên đồ bên người trực tiếp đem quái vật đánh ngã xuống đất, sau đắc chí.

Đây còn là zombie sơ cấp, cũng vì mới bị biến hành zombie nên không có năng lực đặc biệt gì, hành động lại chậm chạp. Thật ra cũng không khó đối phó, nếu như mọi người không sợ hãi mà đứng lên chống lại, đúng là không có vấn đề gì.

Một nhà Bạch Nhược Oánh đi thẳng một đường, liên tục cán nát rất nhiều zombie phía sau, bình yên vô sự đến kho chứa hàng. Dừng xe bên ngoài kho hàng, nơi này vốn vắng vẻ, xung quanh cũng chỉ có một xí nghiệp bỏ hoang, tận thế lại đang đến, nơi này vốn không có người, dĩ nhiên cũng không có nhiều zombie rồi.

Bốn người đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên có một cảm giác vô hình lóe lên trong đầu Bạch Nhược Oánh, cô cau mày lại, đột nhiên có dự cảm xấu. Xuống xe, Bạch Nhược Oánh nắm chặt Đường đao, mặt khẩn trương, nhìn thấy dáng vẻ của cô, ba người còn lại cũng sốt ruột, bốn người thận trọng đi vào kho hàng, tất cả đều rất yên tĩnh. Nhìn Bạch Nhược Oánh như thế, ba người họ cũng có cảm nhận được nguy hiểm trước mắt.

Mở kho hàng, nhìn đồ đặc chất đầy bên trong, mọi người đều cảm thấy một hồi, nếu là bình thường nhìn thấy chúng, cũng sẽ không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng bây giờ không giống lúc trước, nhiều đồ đặc như vậy chính là cách kéo dài mạng sống đó!

Bà Bạch vung tay một cái, đồ trong kho biến mất 1/3, cô cũng vung tay, kho hàng trở nên trống rỗng. Ông Bạch và bác Hình nhìn thấy vậy, dù đã biết trước nhưng khi chuyện thật sự xảy ra trước mắt mình. Chỉ cần vung tay lên thì đồ đặc cứ như thể biến mất như chưa từng tồn tại, không thể không để lại cho người ta cảm giác thần kỳ. "Chúng ta mau rời nơi này." Cảm giác xấu càng ngày càng rõ ràng, Bạch Nhược Oánh thúc giục mọi người mau đi ra.

Lúc đi tới cửa, bỗng nhiên có một cái bóng đập vào mắt, cái bóng lao về phía bác Hình, cô thấy vậy, hoảng hốt đẩy ông ra. Sắc đỏ chợt lóe lên, một đường chém xuống, cái bóng là một con chuột, cơ thể lớn bằng một con mèo trưởng thành. Con mắt màu đỏ, móng vuốt sắc bén, hàm răng nhọn hoắt, trời ơi, đây là thú biến dị ư? Nhưng con chuột này làm người khác buồn nôn, đây không phải là thú biến dị, là zombie thú.

Ông Hình bị đẩy lao đảo một cái, ông còn không biết có chuyện gì đang xảy ra, khi ông phản ứng lại đã nhìn thấy một màn trước mắt

"Đây là cái gì?" Nhìn cái xác bị phân thành hai nửa trên mặt đất, ông Bạch nghi ngờ nói.

"Đây là xác chuột chết, chính là zombie chuột. Không tốt rồi, zombie chuột đều đi theo đàn, chúng ta mau lên xe."

Nghe Bạch Nhược Oánh nói, mọi người vội vàng lên xe, đóng chặt cửa lại, cô nhấn chân ga, xe hàng nhanh chóng lao đi, từ cửa sổ nhìn về phía sau, một biển chuột đen mắt đỏ đang đuổi theo, nhìn hết sức quỷ dị: "Đây là thứ gì? Tiểu Oánh?" Cảm giác giống như cô biết được điều gì đó, ông Hình hỏi cô.

"Đó là chuột." Bạch Nhược Oánh trả lời, chân vẫn nhấn ga không hề buông lỏng. Tốc độ của zombie chuột rất mau, nếu không cẩn thận thì đến hải cẩu cũng không còn.

"Chuột? Chuột ở đây lớn thế ư?" Nghe cô nói là chuột, ông Bạch kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, xem ra là chuột đã biến dị. Chuột biến dị chia làm hai loại, một là zombie ăn thịt, hai là bị nhiễm virus zombie nên biến dị. Loại đầu tiên chính là zombie chuột, bọn chúng có virus zombie chỉ cần bị cắn trúng, kết quả giống như bị zombie cắn vậy. Còn có một loại chuột biến dị, khi chúng bị zombie hóa, không trở thành zombie chuột, mà biến dị thành thứ khác. Lực tấn công của chúng rất mạnh, nhưng khi bị chúng cắn cũng không bị lây nhiễm.

Nhưng chuột biến dị này là chuyện về sau, tốc độ cũng rất nhanh. Đầu của chúng nếu so với mèo nhà còn lớn hơn. Chẳng qua chuột là động vật sống theo đàn, rất ít khi xuất hiện đơn độc, nên khi gặp phải chúng thường là toàn quân diệt vong."

Đợi cô nói xong, họ nhìn đàn chuột phía sau một chút, nhất thời không khỏi rét run.

Từ lúc tận thế, mọi người đã hiểu cô biết rất nhiều chuyện, nhưng khi bọn họ hỏi, cô luôn nói những lời mơ hồ. Dần dần mọi người cũng không hỏi nữa, bất tri bất giác sẽ dựa vào cô, có vấn đề gì cũng sẽ hỏi cô đầu tiên. Bạch Nhược Oánh cũng phát hiện ra nhưng cô không nói gì.

Đạp chân ga, Bạch Nhược Oánh chưa từng buông lỏng, cuối cùng không còn nhìn thấy đàn chuột phía sau. Mấy người trên xe mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tại sao tốc độ của zombie chuột nhanh như vậy mà tốc độ của zombie lại chậm như thế. Virus zombie còn có thể tiến hóa sao?" Khi đã an toàn, ông Bạch hỏi, giọng nói đột nhiên vang lên giữa nơi không gian nhỏ hẹp này. Nghe ba mình hỏi, cô nghĩ trong lòng, "Ba, đó là sự thật."

Ông Hình nghe lời ấy cũng nhớ tới tình cảnh khi nãy, liền kinh hồn bạt vía. Nếu không phải có tiểu Oánh, chỉ sợ rằng. Ông vô cùng cảm kích nhìn về phía Bạch Nhược Oánh. Nhận được ánh mắt của ông, cô mỉm cười lắc đầu.

"Tiểu Oánh, khi con giết zombie chuột, tốc độ rất nhanh, người vừa động đã không thấy nữa rồi. Làm mẹ giật cả mình." Bà Bạch cũng nhớ đến chuyện vừa rồi.

Bạch Nhược Oánh thăm dò sức mạnh tinh thần của chính mình, không ngờ được dị năng tốc độ đòi trước lại quay về. Bởi cô dùng nước suối trong không gian kích thích nên dị năng tốc độ này lại càng thêm lợi hại.

"Tiểu Oánh, chẳng lẽ con lại thức tỉnh dị năng?" Ông Bạch nhìn con gái mình, cảm thấy rất thần kỳ, không nghĩ đến con gái ông trong mấy ngày ngắn ngủi đã thức tỉnh đến ba loại dị năng. Vậy sau này thì sao, có phải con gái ông cũng sẽ có đầy đủ các loại dị năng hay không

Bạch Nhược Oánh mỉm cười không trả lời, nhưng chỉ có trong lòng cô hiểu rõ, thật ra cô chỉ có một loại dị năng. Chính là dị năng tốc độ, có được không gian cũng là nhờ vào Huyết Âm, nên sức mạnh mới trở nên to lớn. Nghĩ đến Huyết Âm, cô lại mỉm cười, kể từ khi cô nói mình có dị năng không gian, Huyết Âm cũng ở bên trong cơ thể cô. Những người khác nhìn thấy, đều cho rằng cô đã thu Huyết Âm vào không gian, bà Bạch nghĩ như vậy nên cũng thu đao của mình vào không gian. Nhưng thật ra Huyết Âm luôn bên cạnh ẩn trong linh hồn Bạch Nhược Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quân Đội Đến

(Tên chương do người dịch đặt)

"Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?" Bạch Nhược Oánh vừa lái xe vừa hỏi người nhà, kiếp trước cô luôn đi theo bọn người Lý Hiến Nghiêu, kiếp này có người nhà, đương nhiên cô muốn nghe theo người nhà mình. "Bây giờ, thành phố đã bị cắt hết điện nước, bên ngoài còn có zombie lang thang, mở máy mp3 lên nghe một chút." Ông Bạch trầm tư nói.

"Các công dân, mọi người vẫn khỏe chứ, JF đã lên đường chuẩn bị ứng cứu mọi người, hôm nay quân đội sẽ bắt đầu dọn dẹp zombie, giải cứu người dân. Nhưng hiện giờ phần lớn dân cư đều phân tán khắp nơi, cho nên mời những người đã nghe được tin tức, mang theo đồ đạc của mình, nếu JF không tìm được mọi người, vậy lúc hai giờ chiều mai, hãy chia nhau đến quảng trường gần bờ biển, quảng trường Lục Thụ. Tập trung tại công viên quảng trường, mọi người cứ làm như thế, sẽ có người của JF ở đó. Cho mọi người, zombie bên ngoài hoạt động tương đối chậm chạp nên mọi người không cần phải sợ. Chỉ cần mặc nhiều quần áo, tránh bị chúng là tổn thương, nhìn thấy zombie chỉ cần cách xa chúng, trong thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện, mọi người có thể nhân lúc ấy thoát khỏi zombie." Lời nói trong radio còn chưa dứt, đã có tiếng súng từ xa truyền đến.

"Có tiếng súng, có phải người của JF hay không?" Bà Bạch nghe thấy tiếng súng, vội nhìn ra ngoài cửa sổ. Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, là quân đội tới, bọn họ vừa tiêu diệt zombie vừa kêu gọi người may mắn sống sót, bảo họ không cần lo lắng, quân đội sẽ bảo vệ bọn họ đến khu an toàn. Từ xa nhìn lại, có mấy chiếc xe tải quân dụng và mười mấy người lính đang dọn dẹp zombie.

Nhìn một số người may mắn sống sót đeo balo leo lên xe quân đội. Bạch Nhược Oánh bĩu môi, không phải cô cho rằng người của JF không tốt, nhưng có ánh sáng sẽ có bóng tối. Mặt trời cũng không thể chiếu đến từng góc ngách, có một số chuyện không cách nào tránh được. Chẳng qua, cô và người nhà không muốn cả đời trôi giạt khắp nơi, mọi người tập trung một chỗ, tuy khu an toàn vẫn chưa hoàn thiện nhưng vẫn tốt hơn một mình bên ngoài nhiều. Nhớ đến việc sau này zombie biến dị, Bạch Nhược Oánh quyết định vẫn nên nghe theo ý kiến người nhà.

Bạch Nhược Oánh không nhìn nữa, rút thần thức về, cũng may quân đội đã tiêu diệt zombie xung quanh, cho nên trong lúc nhất thời sẽ không có zombie tới đây. Khi nhìn thấy bóng xe quân đội, cả nhà đều nhất trí quyết định trước tiên cứ đi theo quân đội, sau đó, Bạch Nhược Oánh lái xe về phía đó.

"Xin chào, mọi người là cư dân thành phố X sao? Trong xe còn mấy người may mắn sống sót? Chúng tôi là bộ đội XX." Khi Bạch Nhược Oánh dừng xe cách chỗ đóng quân của họ gần mười mét, một người lính gần xe họ lại, nhìn về phía cô rồi hỏi, đứng cạnh anh ta có một sĩ quan. Sĩ quan kia nhìn xe hàng một lượt, rồi nhìn người bên trong xe, rất sạch sẽ. Anh ta cau mày lại.

Tuy bây giờ là tận thế, nhưng có rất nhiều người trốn trong nhà không dám ra khỏi cửa, nhưng nhìn mấy người trung niên trước mặt, không chỉ an toàn ngồi trong xe còn không hề hoảng sợ. Hơn nữa xe của họ vẫn rất sạch sẽ, điều này khiến sĩ quan kia rất nghi hoặc. Dù sao thì zombie vừa xuất hiện, người bình thường nhìn thấy đầu tiên là sợ hãi chạy trốn. Nhưng người trong xe này thì không giống vậy, lại nhìn chất liệu của xe hàng, rất đặc biệt, khá chắc chắn.

"Chúng tôi là người may mắn còn sống sót, bởi vì nghe thấy radio nên chúng tôi mới đến nơi này tập hợp." Nhìn thấy người của quân đội, ông Hình nghiêm mặt nói. Trước đây đụng phải zombie, bị máu của chúng bám lên xe rất khó gùi, nên ông Bạch đã dùng dị năng hệ thủy rửa sạch xe. Sĩ quan kia mơ hồ có thể cảm thấy trên người Hình có một loại khí chất từng trải nơi chiến trường. Sau đó anh ta cũng bình thường trở lại, nhìn thế nào thì vị này chắc là thủ trưởng đã từng được nhắc đến. "Thủ trưởng, chào ngài, tôi là sĩ quan bộ đội XX, nhiệm vụ của chúng tôi là dẫn người còn sống sót đến nơi an toàn, xin hỏi trong xe chỉ có bốn người còn sống phải không?"

"Chúng tôi tới đây chính là vì điều này, trong xe chỉ có bốn người chúng tôi." Nghe sĩ quan kia hỏi, ông Hình trả lời.

"Vậy thì tốt, thủ trưởng, ngài và mọi người cần phải đăng ký." Nhìn sĩ quan kia lấy sổ tay ra, trang đầu tiên có một mục đặc biệt, là dị năng khác thường ư? Người nhà họ Bạch nhìn nhau, trực tiếp bỏ qua. Nhận lấy sổ ghi chép, thấy khoản năng lực đặc biệt trống rỗng, sĩ quan nói mấy câu khách sáo rồi giao lại cho binh lính bên cạnh, còn anh ta thì đi về phía một chiếc xe khác đang dừng.

"Tên tôi là Lý Hoan, đại khái là chiều nay chúng ta sẽ xuất phát, lúc này những nơi xung quanh đều rất nguy hiểm, mong mọi người đừng đi loạn. Mọi người có phương tiện giao thông, đến lúc đó không cần ngồi xe của chúng tôi, chỉ cần theo phía sau xe là được rồi." Nghe binh lính tên Lý Hoan kia nói, người nhà họ Bạch gật đầu.

Sau khi nói xong, anh ta nhìn Bạch Nhược Oánh, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của cô thì giống như bị hút hồn. Anh ta đỏ mặt, vội vàng thu lại ánh mắt: "Cô... Cô lái xe đến bên kia nghỉ ngơi, tôi còn phải đi xem nhưng người khác nữa." Nói xong anh ta giống như chạy trốn mà rời khỏi hiện trường.

Nhìn theo bóng dáng người lính nhỏ, Bạch Nhược Oánh âm thầm mỉm cười trong lòng.

Dừng xe ở nơi được chỉ định, Bạch Nhược Oánh vội vàng trở lại buồng xe, cô âm thầm thả thần thức ra. Nhìn bốn phía không có ai chú ý đến nơi này, thì lấy một ít bánh quy, lạp xưởng, và nước uống bỏ vào túi đeo lưng, lại đặt một số chăn và các loại lương thực vào buồng xe. Nhìn Bạch Nhược Oánh suy nghĩ chu đáo như thế, mọi người âm thầm gật đầu một cái. Đậu xe xong, người nhà họ Bạch ngoài trừ mẹ cô thì tất cả đều xuống xe, họ muốn nhìn tình hình xung quanh một chút, thuận tiện đi vệ sinh, còn cô thì dựa vào xe nhìn những người cách đó không xa.

Zombie xung quanh đã bị tiêu diệt, vì mùi máu tươi có khả năng hấp dẫn zombie đến nên những thi thể của zombie đều bị đốt trụi. Dần dà, nơi đó đã tập trung không ít người, ánh mắt của họ dò dẫm, có người xúc động đến rơi nước mắt, có người chặt vật không thể chịu được, có người lại lớn tiếng mắng

chửi. "Đồng chí bộ đội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao vợ của tôi lại biến thành quái vật?"

"Các người làm ăn thế nào không biết, đóng thuế nuôi các người được lợi gì chứ? Tại sao không đến sớm một chút giúp tôi, nếu như vậy chồng của tôi cũng sẽ không..."

"Sao các người lại giết ba mẹ tôi, tại sao chứ, họ chỉ bị bệnh thôi mà."

Nhìn cảnh tượng âm ỷ náo nhiệt, Bạch Nhựt Oánh cau mày lại. Hiện trường náo nhiệt ồn ã, lúc này sĩ quan chỉ huy cao nhất xuất hiện, đứng trước mặt mọi người: "Xin mọi người yên lặng một chút, hãy nghe tôi nói, tâm tình của mọi người tôi đều hiểu. Nhưng mà hôm nay, xảy ra tai họa như vậy, mọi người cũng đã nhìn thấy, có một số việc chúng tôi cũng là bất đắc dĩ. Mọi người cũng đã phát hiện, những người đó, trước đây là người thân, bạn bè của chúng ta, nhưng hôm nay họ đã không còn là người. Lời tôi nói, có thể sẽ khiến mọi người khó chịu, nhưng nhìn tình trạng của họ đi, đã biến thành quái vật chỉ biết ăn thịt người, lãnh đạo của chúng tôi gọi họ là zombie. Dù vậy khi đối mặt với tình huống như thế này xin mọi người hãy yên tâm, chính phủ sẽ không bỏ rơi mọi người. Quốc gia phải chúng tôi đến, cũng đã chứng minh đất nước sẽ không bỏ rơi bất kỳ con dân nào của mình. Bây giờ tôi sẽ đưa mọi người đến nơi an toàn, còn ở đó JF đã dọn dẹp thỏa đáng, sẽ không có zombie. Nên mọi người có thể yên tâm mà sống, các quốc gia trên thế giới đang nghiên cứu kháng thể và thuốc đặc trị chống lại virus zombie, khi đó tất cả đều sẽ khôi phục lại như ban đầu."

Nghe sĩ quan kia nói, Bạch Nhựt Oánh bĩu môi khinh thường, chẳng qua lời anh ta nói trong lúc này vẫn có hiệu quả. Dù sao đã nhìn lâu như vậy, bọn họ cũng chỉ phát tiết cảm xúc bất mãn trong lòng ra ngoài một chút. Cũng sẽ không có hành động nào quá khích, tuy phần lớn còn kháng nghị nhưng giọng nói đã nhỏ đi rất nhiều.

"Được rồi, bây giờ mọi người có xe thì lên xe, chịu khó nghỉ ngơi một chút, đợi ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, sớm lên đường." Nhìn quân chúng không kích động như ban nãy nữa, sĩ quan kia nói. Mọi người giải tán, trở về chỗ của mình, tay ôm túi đồ, bên trong có đồ ăn và vật dụng có ít, quan sát về mặt của họ, sau khi sự phấn nộ bị đè xuống, thứ còn lại chỉ có sự mệt mỏi. Một chiếc xe quân dụng sắp hàng bốn phía, tạo thành một vòng bảo hộ, phía trước đoàn xe còn có binh sĩ cầm súng. Nhìn những người lính này, đám người bên trong cảm thấy an toàn không ít. Vào trong xe rồi ngồi xuống, Bạch Nhựt Oánh nhắm mắt lại, cô thả lỏng cơ thể ra ngoài quan sát bốn phía, làm người khác tưởng cô đã ngủ.

"Các anh nói, thế giới này ra sao rồi hả?"

"Không biết, không phải là tận thế thôi ư."

"Ai biết được, haizz, trước đây tôi có thấy một tin tức giống như vậy, chuyện nhắc đến cũng có chút tương đồng, nhưng tôi lại mắng người ta."

"Anh cũng thấy đấy, tôi cũng vậy, lúc ấy còn mắng người kia là ngu ngốc nữa."

"Tôi cũng thế, mắng người ta nhàn rồi sinh việc."

"Thật trùng hợp, các anh đều thấy sao, tôi cũng vậy, tôi còn muốn dự trữ lương thực, những cái khác lại không để ý nhiều."

Nghe mấy người trẻ tuổi riu rít nói chuyện, cô nhớ lại chính mình đã đăng tin tức đó, đúng là thế giới này rất nhỏ. Cô không nghe tiếp nữa, nhưng vẫn quan sát tình hình xung quanh như cũ. Có lẽ do được quân đội bảo vệ, mà tinh thần mọi người dần bình tĩnh lại, trừ những người bị thương do mất đi người thân trong tận thế, thì những người khác đều yên tĩnh hơn. Ông Bạch và ông Hình cũng đã lên xe, mọi người ăn chút đồ, sắc trời cũng dần tối. Thấy binh sĩ chung quanh, mọi người cũng tự tìm chỗ rồi nghỉ ngơi.

Ông bà Bạch và ông Hình cũng đã vào buồng xe, cô không đi theo, mà kéo chiếc ghế phía sau ghế lái xe ra, tạo thành một cái giường rồi nằm lên. Trong nháy mắt, ý thức của cô đã đi vào không gian, nhìn trong không gian vườn trái sum xuê, rau dưa xanh mát, còn đám gà, vịt, heo bò, nếu như đây chính là thế giới hiện thực thì tốt quá. Bạch Nhựt Oánh nghĩ thầm, nhưng những ngày tháng ấy đã là quá khứ, ánh sáng trắng sáng giữa bầu trời, đột nhiên cô cảm thấy rất cô độc. Tại sao không gian này chỉ có mình cô mới có thể đi vào? Nghĩ như vậy, Bạch Nhựt Oánh ngồi xuống, nhắm mắt lại rồi từ từ hấp thụ linh khí trong không gian.

Thần thức của cô trở lại thực tại, nhìn về phía người nhà đang ngủ say trong buồng xe, cô mỉm cười rồi ngủ thiếp đi.

Trời dần sáng lên, Bạch Nhựt Oánh mở cửa bước xuống xe, kể từ khi có không gian, cô thường ở gần người bên trong, uống nước suối, tinh thần cũng ngày càng tốt lên. Nhìn ba mẹ, và ông Hình, tinh thần của họ cũng như vậy, giống như trẻ lại không ít tuổi, cô rất vui vẻ, bởi vì người nhà đều khỏe mạnh. Chỉ cần người nhà bình an, đối với cô cái gì cũng không quan trọng, về phần Lý Hiểu Nghiêu, cô sẽ giết hắn, trả thù hắn. Chẳng qua bây giờ trả thù hắn thì có hơi sớm, đợi đến khi gặp lại hắn, khiến hắn mất đi thứ gì đó, không phải như vậy càng tốt hơn sao.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Editor: Mai Tuyết Vân

Lúc này, có một cô gái trẻ chú ý đến Bạch Nhưộc Oánh. Ánh nắng buổi sớm chiếu lên người cô, khiến cô gái đột nhiên có cảm giác, hiện tại không giống tận thế. Thiếu nữ trước mắt kia, giống như một đóa sen trắng muốt, thanh khiết và bình yên, một thiếu nữ như thế làm cô gái nhỏ rất ghen tỵ, cô đi về phía Bạch Nhưộc Oánh.

Cảm thấy có người đến gần, Bạch Nhưộc Oánh nhìn đối phương một chút, tuổi tác vẫn chưa đầy hai mươi, người mặc váy, còn mang giày cao gót. Nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn có chút nhếch nhác, cô gái trẻ này khiến người khác cảm thấy rất kiêu ngạo. Đúng thế, trong tình hình bây giờ mà cô còn mặc váy, đi giày cao gót, chú ý về ngoài, loại phụ nữ như thế, trong lòng Bạch Nhưộc Oánh cũng không thích.

"Này, tôi là Vương San San, sao da của cô đẹp thế, dùng mỹ phẩm hiệu gì vậy? "

Mới sáng sớm đã cảm nhận được ánh mắt của cô gái trẻ nhìn Bạch Nhưộc Oánh, là ánh mắt ghen tỵ, nhìn không vừa mắt. Vừa nhìn đã biết trước khi tận thế, cô ta chính là một thiên kim đại tiểu thư, một cô gái được chiều chuộng đến kiêu ngạo. Hoàn cảnh này còn dùng giọng điệu chất vấn hỏi Bạch Nhưộc Oánh về vấn đề chăm sóc da. Người như thế, đầu óc có bệnh mà, nghĩ như thế cô xoay người muốn rời đi, cô không thích loại người như vậy.

Thấy Bạch Nhưộc Oánh không để ý đến mình, cô gái tức giận, chưa từng có ai đối xử với cô như vậy!

"Này, cô bị điếc à, bản tiểu thư nói chuyện với cô đấy, cô muốn đi đâu hả?"

Nghe cô gái kia nói thế, Bạch Nhưộc Oánh đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, cô ta không bị thần kinh chứ? Nhìn Bạch Nhưộc Oánh vẫn không để ý tới mình như cũ, "Này, cô đứng lại, bản tiểu thư hỏi cô đấy?"

Cô gái tức giận gọi Bạch Nhưộc Oánh lại, ngày trước ai dám đối xử với cô như vậy chứ. Kê nào biết thân phận của cô, không phải cả ngày đều vây quay cô sao, tìm cách muốn nhốt cô ta, nghĩ như thế cô càng thêm tức giận.

"Cô đứng lại đó cho tôi! Anh, anh cho người bắt cô ta lại!" Cô gái kêu lên, lúc này một người đàn ông đi tới, anh ta nhìn thấy Bạch Nhưộc Oánh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc: "San San, sao thế?" Chẳng trai xoa đầu cô gái nhỏ, cung chiều hỏi.

"Anh nhìn cô ta đi, em nói chuyện với cô ta, nhưng cô ta lại làm như không thấy em, tức chết em rồi." Cô gái tức giận trả lời.

Bạch Nhưộc Oánh nghe cô gái nói, bắt đầu dĩ nhiên thở trong lòng, haizz

"Không nên làm loạn nữa, San San." Nghe em gái nói như thế, anh ta xin lỗi Bạch Nhưộc Oánh, "Vị tiểu thư này, thật xin lỗi, em gái của tôi không hiểu chuyện, xin cô đừng để bụng..." Anh ta còn chưa nói hết.

Bạch Nhưộc Oánh quay đầu lại nhìn chàng trai kia một cái, rồi xoay đi trong tích tắc. Hai anh em họ cùng ngăn người, đôi mắt rất đẹp. "Kính áp tròng của em cũng không đẹp bằng ánh mắt của cô ta." Vương San càng thêm ghen tỵ trong lòng.

"Đúng là rất đẹp, làm người khác muốn sa vào." Chàng trai nghĩ thầm.

Không để ý đến sự kinh ngạc trong mắt hai người, Bạch Nhưộc Oánh rời đi lần nữa. Anh ta cảm thấy thật là đáng tiếc, còn chưa kịp làm quen với cô. Vương San San còn muốn nói tiếp, đột nhiên mọi người cảm thấy mặt đất rung lắc từng trận.

Bạch Nhưộc Oánh nhanh chóng chạy về phía xe nhà mình, lên xe đánh thức người nhà, cả đoàn người hỗn loạn, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc rung lắc đã dừng lại.

Khi cảm thấy mặt đất không còn rung chuyển nữa, lúc này mọi người mới an tâm trở lại. Bọn họ đều nhìn ra ngoài xe, muốn biết đã xảy chuyện gì.

"Không ổn!" Đột nhiên Bạch Nhưộc Oánh thàn kêu một tiếng.

"Chúng ta đi mau!" Bạch Nhưộc Oánh nói với người nhà một tiếng, sau đó lái xe đi trước, chân đạp ga đi về phía thành phố bên cạnh, mở đường ra ngoài. Có một số người nhìn thấy xe của họ cũng đi theo, còn một vài người ngồi trong xe tải quân đội vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Các anh đang làm cái gì vậy? Muốn đi đâu hả!" Lúc này, một người lính phát hiện điều khác thường, anh ta vội vã hét lớn.

Bạch Nhưộc Oánh không nghe thấy binh sĩ kia nói gì, cô vẫn lái xe, ngay cả người nhà cô cũng không hiểu. Chỉ nhìn thấy Bạch Nhưộc Oánh nghiêm túc thì không hỏi nhiều, theo sau xe của cô chính là xe của hai anh em vừa mới gặp, và những chiếc xe của người khác.

Binh lính trấn an người dân đang náo loạn, sau đó tiếp nhận báo cáo, sĩ quan chỉ huy nhìn lại, phát hiện xe của lão thủ trưởng và một số người đã rời đi. Anh ta vội vã để người lại coi chừng trên xe, sau đó dẫn theo một tiểu đội đuổi theo Bạch Nhưộc Oánh.

Vừa lúc đó, đột nhiên cả vùng đất lại rung lắc dữ dội, lối đi trước xe đã xuất hiện một vết nứt. Sau đó càng ngày càng lan rộng, mặt đất lung lay mãnh liệt, khiến các khe nứt xuất hiện càng nhiều, toàn bộ mặt đất giống như bị nứt ra.

Nhìn tình cảnh như thế, người bên trong xe hét lớn, đều nhảy xuống, chen lấn chạy ra ngoài, sĩ quan quay đầu nhìn, nhất thời toát mồ hôi lạnh. Anh ta nhìn chiếc xe mình đang đuổi theo, cũng nhanh chóng lái xe mang binh lính chạy theo thật nhanh.

Khe nứt trên mặt đất xuất hiện càng nhiều, rất nhiều tòa nhà bị sụp, có người chạy không kịp, ngã xuống bị tòa nhà chôn vùi. Còn có rất nhiều người kêu cứu, bị rơi vào khe nứt, những chiếc xe quân dụng liều mạng đạp ga chạy thoát, nhưng vẫn có một số ít kẹt lại trong khe nứt.

Bạch Nhưộc Oánh lái xe phía trước, dù không quay đầu lại cũng có thể nhìn thấy tất cả chuyện phía sau. Trước đó cô đã thả thần thức ra, cả một vùng đất chấn động phía sau, cô đột nhiên cảm thấy chút biến động trước mặt rất nguy hiểm, nên vội vàng lái xe rời đi.

Xe trước mặt đang chạy, phía sau xe cũng kịch liệt đuổi theo, chiếc xe của cô vốn là đang chạy hết tốc độ. Đột nhiên trong lòng chợt dao động, cô chợt dừng lại. Những người lái xe phía sau thấy cô đã dừng lại cũng không hề để ý đến, vẫn lái xe như cũ, xông lên phía trước, chỉ sợ tai họa phía sau đuổi tới.

Nhìn Bạch Nhưộc Oánh dừng xe, hai anh em bọn họ cũng dừng lại, Vương San San còn oán trách mấy tiếng.

Người không có xe phía sau cũng liều mạng chạy, bọn họ thấy xe dừng lại cũng không thêm đề ý. Phía sau nguy hiểm sắp đến, bọn họ vẫn phải chạy thôi, sau đó không lâu từ phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Mấy người Bạch Nhưộc Oánh nhìn lên trước, đúng là máu tanh một mảnh, thì ra Bạch Nhưộc Oánh vừa chạy vừa quan sát, nhìn thấy cách đó không xa có một bầy zombie đang chạy đến. Bọn chúng bị tiếng động và mùi vị của những người này hấp dẫn mà tới, cho nên mấy người chạy đầu tiên bất hạnh gặp zombie. Kêu lên vài tiếng thảm thiết, đến khi không còn tiếng động, người chạy lên phía trước cũng không còn ai sống sót. Có mấy người không tiếp cận zombie quá gần nhìn thấy cảnh này vội vàng sợ hãi trở lại, zombie cũng theo bọn họ mà đến.

"Anh, chúng ta làm sao bây giờ?" Vương San San nhìn cảnh phía trước run lên cầm cập.

Anh ta cau mày lại, sắc mặt trắng bệch, không trả lời câu hỏi của em gái.

"Trời ơi, cái gì vậy."

"Sao lại nhiều thế này."

"Phía sau vẫn còn sụp lún, trước mặt lại có zombie đáng sợ tiến đến, làm sao bây giờ?"

Mọi người huân náo, khiến Bạch Nhưộc Oánh cau mày, nhìn bầy zombie trước mặt, cô cũng đang nghĩ cách, làm thế nào đây?

Nhìn zombie càng tiến gần, Bạch Nhưộc Oánh vẫn còn đang suy nghĩ nên làm thế nào, đúng lúc ấy thì: "Tất cả binh sĩ, đưa vũ khí trong tay nhắm về phía trước, chỉ có thể bắn trúng đầu, không thể bắn tay chân, nổ súng!" Nghe thấy giọng nói của sĩ quan chỉ huy, Bạch Nhưộc Oánh thả lỏng xuống, tại sao cô lại quên mất còn có quân đội phía sau chứ? Tiếp theo tiếng súng nổ vang lên.

"Á, đám quái vật này, chính chúng mày đã giết vợ tao, đám khốn nạn chúng mày, tao muốn giết sạch chúng bay."

Người đàn ông nhìn zombie trước mặt, cảm xúc chợt bộc phát, hắn ta nhớ đến người vợ mình yêu thương hết mực, bị đám quái vật trước mặt này ăn thịt. Trong mắt hắn đầy lửa giận, "Àm!" Hắn ta ngậy ngậy cả người, người đàn ông bên cạnh cũng ngăn người, Bạch Nhưộc Oánh nghe thấy tiếng động nhìn sang. Thì ra hắn ta đã thức tỉnh dị năng hệ hỏa, vừa rồi hắn ta ném một quả cầu lửa về phía zombie, khiến một con bị đốt trụi.

Hắn ta giống như biết mình có năng lực, cũng không kinh hoàng bao lâu, sau đó đã phóng tiếp một quả cầu lửa vào zombie. Người bên cạnh hắn, hâm mộ có, sợ hãi có, đổi lại thành người khác chắc cũng không thể như anh ta, chắc chỉ run rẩy, sợ hãi hét lớn rồi chặt lấy nhau.

Đám zombie bị quân đội bắn hạ, tiêu diệt được hơn phân nửa. Nhìn số ít còn lại, phía sau chấn động vẫn không dừng.

"Tình hình bây giờ không ổn, zombie va vào xe của chúng ta sẽ không tạo thành trở ngại quá lớn, chúng ta xông về phía trước."

Tiếng súng dần dần nhỏ đi, có nhiều người không có súng đạn, nhìn tình hình phía trước, cũng có nhiều người nghĩ giống cô. Bọn họ đều lên xe khởi động máy, chuẩn bị lao đi, người không có xe thì lên xe của quân đội.

Ngoài xe máu tươi một mảnh, rốt cuộc mọi người cũng vượt qua được lũ zombie, chạy về phía thành phố. Mà lúc này động đất cũng đã ngừng lại, còn mấy con zombie chưa bị tiêu diệt, hoặc là tay chân của chúng cũng để bị rơi vào khe nứt.

Sĩ quan chỉ huy đứng từ xa, nhìn lại nơi vừa xảy ra tai họa, hắn thở dài. Hôm nay bên cạnh hắn chỉ còn lại hơn mười người, phần lớn đều tử nạn trong động đất. Bên trong xe quân đội còn có chút thức ăn và vũ khí, sau đó hắn nhìn người dân nhếch nhác sau lưng, hóa ra hơn trăm con người giờ cũng chỉ còn mười mấy.

Nhìn thấy Bạch Nhưộc Oánh một mình xuống xe, chàng trai kia đi tới: "Xin chào, em gái của tôi không hiểu chuyện, mong cô đừng để bụng, tôi là Vương Vĩ Quang, con trai của thị trưởng thành phố S. Còn đây là em gái của tôi Vương San San, rất hân hạnh được biết cô, bây giờ chúng ta coi như là cùng chung hoạn nạn vượt qua khó khăn. Về sau đến được thành phố S, nếu có gì cần chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức." Sau khi nói xong, anh ta lập tức mang em gái rời đi.

"Tiểu Oánh, chuyện gì vậy?" Nhìn thấy có người đi về phía con gái của mình, nói gì đó, ông Bạch quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, ba." Nghĩ tới lời người kia nói không giải thích được, cô cũng không thêm đề ý.

"Hiện tại, xin mọi người xem xét bản thân và người bên cạnh có bị thương hay không, hay có bị zombie cào trúng, hoặc là bị cắn không. Mong mọi người giúp nhau kiểm tra một chút, lấy thể an toàn." Đúng lúc này, giọng nói của sĩ quan chỉ huy truyền đến. Nghe thấy thế, mọi người đều nhìn lẫn nhau.

Chương 27

"Sau tai họa lần này tin rằng ai cũng hiểu, virus zombie có thể lây lan, zombie chỉ biết ăn thịt người, nếu bị chúng cắn phải hoặc bị thương, trong vòng hai giờ người đó sẽ trở thành zombie. Để đảm bảo an toàn cho mọi người, xin hãy nghiêm túc kiểm tra đừng giấu giếm."

Mọi người vốn còn đang muốn kiểm tra lẫn nhau, nhưng khi nghe sĩ quan kia nói xong đều không tự chủ được mà đứng cách xa người bên cạnh.

Bạch Nhược Oánh khinh thường trong lòng, nhìn dáng vẻ của sĩ quan kia cô biết anh ta đã sớm phát hiện ra tình hình hiện nay, tuy nhiên vẫn còn cố gắng giấu diếm mọi người.

"Anh không bị zombie làm bị thương đúng không?" Sĩ quan nhìn người đã phát ra câu hỏi.

Anh ta nghe sĩ quan hỏi thì cúi đầu, kiểm tra toàn thân một lần, xác định không có bất kỳ vết thương nào mới lắc đầu một.

"Chàng trai à, để tránh những chuyện không may nên chúng tôi sẽ cách ly anh trong hai giờ, cũng vì nghĩ cho an toàn của mọi người, hy vọng anh hiểu cho."

"Được thôi." Chàng trai gật đầu.

"Anh ta, anh ta bị thương." Trong lúc này, có một cô gái hét lên, chỉ vào chàng trai bên cạnh.

"Em... em... tôi... Không phải, là do tôi bị ngã, nên bị thương, không phải do zombie cắn trúng." Anh ta không dám tin nhìn cô gái, đây chính là người anh ta yêu thương âm thầm bảo vệ sao?

"Ai biết có phải anh bị zombie cắn trúng hay không, anh cũng đi cách ly đi, ngộ nhờ biến thành zombie cũng đừng lấy cho tôi."

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn của cô gái, chàng trai khiếp sợ trong lòng, anh nhìn những người xung quanh đang nhanh chóng lùi xa khỏi anh mấy mét. Chàng trai tức giận đi ra một bên, sau đó có mấy người bị thương, đều bị cô lập, trong đó còn có vài người lính.

Sĩ quan hạ lệnh cho binh sĩ canh giữ những người bị cách ly ở nơi cách đây mấy mét, nếu có hiện tượng kỳ lạ thì lập tức nổ súng.

Bạch Nhược Oánh không quan tâm chuyện của người khác.

Lúc này có hai người bị cách ly, chuẩn bị rời đi.

"Hai người muốn đi đâu?" Trong lúc họ đang rời đi thì có người phát hiện ra.

"Chúng tôi trở về lấy xe, tự mình rời đi. Không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian với các người." Nói xong họ xoay người rời đi.

"Đứng lại, không được nhúc nhích, hai tiếng còn chưa hết, hai người cứ rời đi như vậy. Ai biết được có trở thành zombie hay không?" Đúng lúc ấy, một binh sĩ bị thương gọi hai người lại, bấy giờ mọi người đều nhìn về phía họ.

"Đứng vậy, hai giờ còn chưa qua, ai mà biết được hai người có trở thành zombie rồi quay đầu đối phó chúng tôi hay không?"

"Đứng vậy, đứng vậy."

"Muốn đi cũng phải đợi hai tiếng sau hãy đi, chúng tôi không thể giữ lại nguy cơ tiềm ẩn. Đây anh lính, nếu bọn họ không nghe lời, muốn rời khỏi đây, các anh cứ nổ súng bắn chết họ đi."

"Đứng vậy, rất có thể họ đã bị zombie cắn trúng, sợ khi biến thành zombie sẽ bị giết, nên mới muốn rời đi trước."

Nghe lời nói của những kẻ không bị thương, một câu kia vừa dứt, người đàn ông vừa muốn rời đi cau mày lại.

"Được, chúng tôi sẽ chờ hết hai tiếng." Nhưng khi nhìn thấy hòng súng đen ngòm, và những khuôn mặt tức giận của đám người chung quanh. Cuối cùng anh ta cũng không còn cách nào khác, ngoài việc ngồi xuống chờ đợi.

Bạch Nhược Oánh không để ý đến chuyện xảy ra bên này, cô đang nhìn về phía cô gái khi nãy. Nếu cô nhớ không nhầm, thì cô ta chính là người đã tố giác người yêu của mình bị thương. Ha ha, phụ nữ thông minh sẽ đi tìm núi để dựa, cô ta biết năng lực của người yêu mình không mạnh, không bảo vệ được cô ta, chẳng phải cô ta sẽ chịu thiệt rồi ư.

Chẳng qua, hình như cô ta vẫn chưa phát hiện ra, người yêu của mình đã thức tỉnh dị năng rồi. Cô ăn cứ vào tinh thần lực do đối phương phát ra mà phán đoán, hình như anh ta là dị năng giả hệ sức mạnh.

Nhìn cô ta đang nói cười ngọt ngào với gã đàn ông cao lớn cường tráng đứng bên cạnh. Rồi lại nhìn chàng trai bị cô ta tố giác, vẻ mặt của anh ta khi bị cách ly rất phần nộ và khổ sở.

Rõ ràng cô ta biết gã đàn ông cường tráng bên cạnh mình bị thương, nhưng cô ta lại nói người yêu mình bị thương trước. Sau đó tự mình kiểm tra gã kia, cố ý bỏ qua vết thương của gã, điều đó khiến tên kia nhìn cô ta mấy lần. Ha ha, có ý tứ, rất tốt, rất nhanh sẽ có kịch hay để xem rồi.

Thời gian trôi qua từng chút một, người của hai bên cũng cách nhau rất xa, nếu bên nào xảy ra biến dị, bên kia cũng không đến mức bị thương ngay lập tức. Trời dần tối, Bạch Nhược Oánh vẫn nhìn đôi nam nữ đối diện kia. Lúc này, cô ta vẫn riu riu nói như cũ, còn vẻ mặt của tên kia thì càng ngày càng cứng ngắt.

"Được, đã đến giờ, thu súng." Sĩ quan ra lệnh một tiếng, ngay sau đó: "A!" Một tiếng hét thảm thiết vang lên, chỉ nhìn thấy trong bóng đêm mờ mịt, một người đàn ông ôm lấy một cô gái, cuống bọo cắn lên cổ cô ta. Nếu là trước kia, đây sẽ là một màn mập mờ đến cỡ nào, nhưng ngày hôm nay, nhìn tên kia cắn lên da thịt trên cổ cô gái, nhai nuốt xuống bụng mình, ặc, đúng là buồn nôn.

Mấy người bị thương đang cách ly lại không có chuyện gì, nhưng phía đối diện lại xảy ra việc như vậy. Binh sĩ tỏ ra rất lúng túng, anh ta móc súng bắn nát đầu gã đàn ông kia, rồi bắn cô gái bên cạnh, sau đó chạy sang một bên rồi ngồi bệt xuống.

"Hôm nay, khi nhìn thấy zombie, mẹ phát hiện tốc độ của chúng hình như rất nhanh." Bà Bạch nói. Nghe mẹ nói vậy, cô biết zombie đã tiến hóa.

"Tình huống hiện nay, chúng ta có phải đi cùng bọn họ nữa không?" Nghe bà Bạch hỏi, ông Bạch cũng chạy mảy, ông cũng phát hiện ra điều này, vừa mới bắt đầu còn cho là ảo giác của chính mình, không nghĩ đến vợ ông cũng nhận ra.

"Chúng ta tự mình đi thôi, trực tiếp tới thành phố B, nơi đó là thủ đô của đất nước, anh nghĩ căn cứ ở nơi đó phải hoàn thiện đầu tiên." Ông Hình nói thế, cô gật đầu một. Đúng rồi, đời trước cô chưa từng đến thành phố B. Nhưng lúc ở các khu an toàn khác có nghe nói qua, thành phố B là nơi khôi phục nhanh nhất, vũ khí cũng hoàn thiện tốt nhất. Tuy thế, lúc đó cô lại nghĩ tự mình đi thành phố B nói ra dễ như vậy sao?

Trời vừa sáng, nhìn những người già yếu bên cạnh, sĩ quan cau mày lại, lúc này Bạch Nhược Oánh lại chạy về phía anh ta.

Nhìn người thiếu nữ trước mắt, Lãnh Nhược Vũ cả kinh trong lòng, trước đây anh ta không hề chú ý đến cô ấy. Nhưng hôm nay vừa nhìn lại phát hiện ra thiếu nữ trước mắt, mang dáng vẻ thanh tú, còn đôi mắt kia giống như có thể hút hồn người khác vậy.

"Xin chào, có chuyện gì."

"Chúng tôi quyết định tự mình đi, nên đến từ biệt anh." Nói xong cô không nói gì thêm nữa, đi về phía xe nhà mình. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, trong lòng anh ta không biết nên trả lời thế nào, chỉ gật đầu một: "Lên đường thuận lợi, chúc các cô may mắn." Anh ta sẽ không ép buộc mọi người nhất định phải đi cùng mình, mỗi người đều có tự do, cho dù là ở cuối thời cũng vậy.

Con đường tiến về phía thành phố S đã bị sụp, Bạch Nhược Oánh chỉ có thể lái xe vòng qua thành phố, đi một đường khác. Nhìn thành phố vốn phồn hoa rực rỡ, hôm nay lại một khoảng điêu tàn, đường phố vốn náo nhiệt, nay một người sống cũng không có, khắp nơi đều là xác người vương vãi. Bạch Nhược Oánh cảm thán trong lòng, đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng thét chói tai của một cô gái.

"Mọi người nhìn kia!" Sau đó bà Bạch trừng to hai mắt nhìn người đàn ông đang lái chiếc xe mô tô, nhanh chóng thoát ra từ giữa đám zombie. Phía sau xe của anh ta, còn có một cô gái tóc dài, nhìn dáng vẻ rất xinh đẹp. Anh ta lái xe không tốt lắm, cho nên từ xa nhìn lại, bọn họ tránh né hết sức khó khăn.

"Chúng ta đi cứu bọn họ thôi." Nhìn tình cảnh ấy, tình mẫu tử của bà Bạch trời dậy, cô đành phải dừng xe nơi khoảng đất sạch sẽ phía. Xe vừa mới dừng lại, chiếc mô tô phía sau cũng đuổi đến, anh ta thắng gấp, từ trên xe nhảy xuống, sau đó xoay người bế cô gái xuống xe. Sải bước đi về xe chở hàng, nhìn người một nhà trước mắt, cô gái xinh đẹp kia còn níu chặt lấy cánh tay của anh ta, vừa nhìn đã biết cô ấy còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau hoảng sợ vừa rồi.

"Tên tôi là Trình Vĩ, cảm ơn mọi người." Chàng trai tự giới thiệu tên mình, diện mạo của anh ta rất tuấn tú, cảm kích chào hỏi người nhà họ Bạch. Anh ta mang theo cô gái lên buồng xe phía sau, thiếu nữ tìm chỗ ngồi xuống, anh ta không nghĩ rằng bên trong buồng xe hàng còn có mấy cửa sổ. Cửa sổ này mở từ bên trong, phía ngoài cửa sổ bằng sắt, nếu bên trong không mở thì sẽ không nhận ra, anh ta mở cửa sổ ra, trong nháy mắt buồng xe sáng hơn rất nhiều.

Bà Bạch cầm lấy một ít thức ăn đưa cho hai người, cô gái kia rung rung cảm ơn.

Nhìn zombie vây xung quanh, cô đạp ga lái xe thẳng ra ngoài.

"Sao hai người lại ở đây? Vì sao vẫn còn ở lại thành phố này?" Ông Bạch hỏi chàng trai.

"Chúng tôi vốn muốn đi tìm nơi đóng quân của quân đội, nhưng còn chưa kịp tới đó thì đã xảy ra đông đất. Vất vả lắm động đất mới dừng, chúng tôi lại gặp phải zombie, đúng rồi, mọi người có nhìn thấy quân đội không?"

"Bọn họ ở bên kia, hai người muốn đến đó ư, lại ngược đường với chúng tôi." Nghe ông Bạch nói, chàng trai suy nghĩ một chút: "Vậy mọi người định đi đâu?"

"Chúng tôi chuẩn bị đến thành phố C, xem thử người thân có còn ở đó hay không?" Ông Bạch trả lời chàng trai.

"Được rồi, tôi không có vương bận ai, nhưng Tiểu Vũ lại là người thành phố C. Mọi người có thể dẫn chúng tôi đi thành phố C không?" Nghe anh ta nói thế, cô gái liếc nhìn chàng trai một, rồi lại tiếp tục ăn thức ăn trên tay.

Bạch Nhược Oánh vừa lái xe vừa nhìn phía ngoài cửa sổ, zombie khiến người khác kinh sợ lắc lư không mục đích ở khắp ngõ nhỏ phố lớn, xương trắng và máu tươi khắp nơi...

Cũng may, chỉ có một nửa thành phố xảy ra động đất, nhưng bởi vì ảnh hưởng của nó mà đường đi vẫn có rất nhiều trở ngại. Rốt cuộc cô cũng lái xe vượt qua được những khó khăn kia, sắp đến ngoại ô cuối cùng đường đi cũng thông thoáng, lúc này cách đó không xa có một trạm dừng chân đồ xăng thu hút sự chú ý của mọi người

"Hiện tại xăng trong xe không nhiều lắm, với thức ăn cũng không còn dư. Ở đó có một khu ăn uống, đây cũng là ngoại ô, người cũng không có nhiều, tin rằng zombie cũng không nhiều lắm. Bây giờ, chúng ta đến đó trước, lấy nhiều thức ăn và xăng một chút." Bạch Nhược Oánh nói xong lái xe qua, dĩ nhiên là trong không gian của cô và mẹ đã có đủ rồi, nhưng bây giờ trong xe có thêm hai người lạ, cái gì cũng nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Khi bọn họ đến nơi, thì phát hiện cửa lớn của khu ăn uống đã bị khóa từ bên trong, chẳng lẽ còn có người sống sót?

Bọn họ nhìn nhau, chàng trai tiến lên gõ cửa: "Bên trong có ai không?" Vừa mới bắt đầu gọi không có người đáp lại, nhưng không lâu sau, cô đã nghe có người bên trong siêu thị đáp lại: "Các người là người sao?" Là một giọng nữ.

"Đúng, chúng tôi mới lái xe từ trong thành phố đến. " Trình Vĩ trả lời.

Không lâu sau, cửa siêu thị mở ra, lộ ra một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng bệch, một cô gái xinh đẹp động lòng người. Cô ăn mặc rất phong phanh, còn rất hấp dẫn, khi cô gái mở cửa nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, nước mắt của cô liền chảy xuống: "Thật đáng sợ, cũng may, còn có người đến."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 28

Editor: Mai Tuyết Văn

Trước tiên, mọi người tiến vào khu ăn uống, thì mới biết cô gái này tên là Phương Di.

Cô vốn là con gái của ông chủ siêu thị, khi mất thế vì ba cô phát sốt nhập viện, nên cô mới đến đây, tạm thời quản lý nơi này. Sau khi Phương Di đến đây, bởi vì không thích sống và làm việc ở đây, nên đã cho nhân viên nghỉ mấy ngày, còn chuẩn bị gọi bạn bè đến đây tụ họp.

Vậy mà, cô còn chưa đợi được bạn, đã nhận được điện thoại, nói có người cần người, ăn thịt người, sau đó cô lại xem TV, mới biết chuyện gì đang xảy ra, bởi vì sợ hãi nên cô mới trực tiếp khóa cửa lại.

Ở trong siêu thị lâu như vậy, cô lại không thấy một ai, may mắn là nơi đây có đủ thức ăn cho cô. Cứ như vậy, cô đợi từng ngày cuối cùng cũng có người đến.

Sau khi thương lượng với mọi người, kết quả cuối cùng, cô gái đồng ý chia thức ăn với họ, nhưng họ phải dẫn cô theo, cô không muốn sống một mình ở chỗ này.

Mọi người hỏi cô muốn đi đâu, có muốn đi tìm ba mình hay không. Nhưng Phương Di bủi môi, tỏ ý không đi, ba cô có thể đã biến thành zombie rồi. Đầu tiên cô muốn đi theo xe, khi nào đến thành phố rồi lại nói.

Nghe cô gái nói thế, Bạch Nhược Oánh tỏ ý không sao cả, người nhà họ Bạch cũng như vậy, chỉ cô gái bên cạnh Trình Vĩ, Tiểu Vũ, là không vui vẻ gì. Bởi vì cô cảm nhận được, ánh mắt không phù hợp của cô gái kia nhìn Trình Vĩ.

Sau đó Bạch Nhược Oánh đồ xăng đầy xe, lại lấy thêm vài thùng xăng bỏ vào trong xe. Mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây một đêm cho khỏe, ngày thứ hai lại xuất phát.

Không phải cô không nhìn ra ánh mắt của Phương Di với Trình Vĩ, nhưng mà đây là thời đại máu tanh đen tối, phụ nữ chỉ là phái yếu, hay bị kỳ thị. Nếu không có đàn ông bảo vệ, phụ nữ sẽ chỉ là thức ăn trong miệng zombie, huống chi dáng vẻ của chàng trai này không tệ.

Chỉ là tất cả những chuyện này không có liên quan đến cô, đời trước cô như vậy đã đủ rồi, đời này cô cũng không muốn dựa vào đàn ông để sinh tồn.

Ngày thứ hai, mọi người đeo balo, mang tất cả thức ăn bỏ vào xe chở hàng, Trình Vĩ cũng tìm được vũ khí tiện tay ở đây. Trong lúc mọi người chuẩn bị

ra cửa, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ xe truyền đến. Mọi người đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy một người đàn ông nhếch nhác, lái một chiếc xe nhỏ cũ kỹ, tiến về phía này.

Nhìn dáng vẻ đầu bù tóc rối của anh ta, ngoại trừ mẹ con Bạch Nhựt Oánh thì hai cô gái còn lại đều cau mày.

"Rốt cuộc đến khu ăn uống rồi, đồ một ít xăng, từ thuận thể lấy thêm chút đồ ăn." Nghe được giọng nói của anh ta, Bạch Nhựt Oánh nhìn kỹ lại, hóa ra là người quen. Đây không phải là người cô đã gọi điện thông báo đối phương nên cẩn thận sao. Bạn học Lưu Minh, người này đời trước còn từng cứu cô một mạng đấy.

"Ah, thì ra nơi này còn người à, chào mọi người, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy người sống. Mọi người không chứ, trong thành phố rất dọa người, nhiều zombie như thế. Quả nhiên là phiên bản hiện thực của phim mới nguy hiểm ngày X mà. Đúng rồi, tôi là Lưu Minh, mọi người cứ gọi là Tiểu Minh là được, à, cô gái xinh đẹp này có chút quen mắt này." Từ lúc mới bước xuống xe, anh ta liền cau mày theo thói quen, cuối cùng anh ta nhìn thấy Bạch Nhựt Oánh, cảm thấy Bạch Nhựt Oánh có chút quen mặt.

"À, tôi nhớ ra rồi, cậu là bạn học trường XX với tôi, Bạch Nhựt Oánh."

Nhìn người gọi mình hai tiếng bạn học, cô không còn gì để nói.

"Xin chào, Lưu Minh."

"Thật sự là cậu sao, Bạch Nhựt Oánh." Nghe tiếng cô gái trả lời, anh ta vui mừng chạy đến: "Tớ thật sự phải cảm ơn cậu, khi cậu gọi điện cho tớ, tớ còn đang ngủ, may mà có cậu, tớ mới không ra khỏi cửa. Ha ha, không hồ danh là bạn học cũ, ngồi cùng một bàn với tớ, tớ còn đang nghĩ ngày đó là ai đã gọi điện cho tớ, thì ra là cậu, cảm ơn, cảm ơn. Đúng rồi, mọi người muốn đi đâu vậy?"

"Thành phố C, cậu chuẩn bị đi đâu?"

"Tớ? Tớ cũng không biết, cậu cũng biết từ nhỏ tớ đã lớn lên cùng với bà nội, mấy năm trước bà nội cũng đã qua đời rồi. Cho nên tớ không còn vương bận, chẳng qua xe của cậu rất tốt, cậu có thể mang tớ theo không, tớ cũng có thể giết zombie đấy." Lưu Minh sợ cô không tin, còn cố tình xắn tay áo lên.

Im lặng nhìn hành động của Lưu Minh, trán Bạch Nhựt Oánh đổ đầy mồ hôi, "Được rồi, không cần phô bày, lên xe thôi."

Sau đó, trong sự không vui của hai cô gái, Lưu Minh leo lên xe.

"Woa, nơi đây đúng là lợi hại, thật giỏi mà, Bạch Nhựt Oánh cậu thật trâu bò, xe này làm thế nào vậy, đúng là lợi hại. Tớ cũng muốn có một cái, tồn không ít tiền đâu, nhìn xem chút này, còn có cả cửa sổ, xe chở hàng có cửa sổ, cậu nói xem, cậu nói tớ nghe xem, ha ha ha, quá trâu bò..." Nghe lời nói của Lưu Minh, hai cô gái bên kia dịch ra xa, không muốn chạm vào con hàng khác người này.

Bạch Nhựt Oánh nghe Lưu Minh nói, cười khỏ một cái rồi thay ca lái xe với ông Hình, bên tay lái phụ là ông bà Bạch, sau đó cô thở dài, haizz!

Xe chạy trên đường với tốc độ cao, nhìn về phía xe, ông Hình dừng xe lại.

Người bên trong phát hiện xe đã ngừng lại, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó mọi người đều kinh ngạc há miệng.

"Trời ạ, đây mới thật sự là giao thông tắc nghẽn mà." Lần này Lưu Minh nói rất đúng, xem ra, từ đầu đã có người lái xe trên xa lộ, muốn rời khỏi thành phố này. Nhưng không nghĩ rằng người bên cạnh mình lại biến thành zombie, sau đó đâm xe liên hoàn, rồi tắc nghẽn ở đây.

Nhìn đồng xe bỏ không trước mặt, lại nhìn đám zombie không mắt đang lượn quanh phía xa: "Con đường này chúng ta không thể đi được nữa, xem ra chỉ có thể đi đường khác mà thôi." Giọng nói của Bạch Nhựt Oánh thức tỉnh mọi người, lúc này, cũng không có ai phản đối.

Nghĩ tới việc đi đường khác sẽ phải đi qua một xóm nhỏ, như vậy sẽ gặp nguy hiểm như trước. Nhưng khi nhìn cảnh trước mặt, xe của họ vốn không thể qua được, nghĩ đến đây mọi người đều an tĩnh ngồi trong xe.

Đêm đen dần buông xuống, Bạch Nhựt Oánh lái xe hàng đi càng nhanh, đây là một con đường nhỏ vắng vẻ, ngoại trừ ánh trăng thì không có một tia sáng nào. Cô đã uống nước suốt trong không gian, lúc này cô vẫn còn rất tỉnh táo, mà ở buồng xe phía sau, mọi người đều đắp chăn bông mềm mại, ngủ rất thoải mái. Xung quanh ngoại trừ tiếng động cơ xe của họ thì hoàn toàn yên tĩnh, cả đoạn đường giống như trước đây, yên tĩnh không hề có chuyện gì xảy ra cả.

Cô vừa lái xe, vừa nhìn đồng hồ, hóa ra trong lúc cô không để ý thì trời đã ứng sáng rồi. Bạch Nhựt Oánh thở dài một hơi, dừng xe lại, quyết định nhắm mắt dưỡng thần.

Giờ phút này, trong lòng Bạch Nhựt Oánh có hàng vạn suy nghĩ, nhớ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua. Lại nghĩ đến tình hình thế giới bây giờ, trận động đất ngày đó, hóa ra hiện tại có rất nhiều thứ không giống với những việc cô đã trải qua ở kiếp trước. Như vậy thì ngoại trừ việc cô biết nhiều điều bên ngoài hơn một chút, thì cũng đã không còn ưu thế của kẻ sống lại.

Nhớ ngày hôm đó, cô gái vì sự an toàn bản thân, mà bán đứng người yêu đã bảo vệ mình, Bạch Nhựt Oánh mỉm cười khinh bỉ.

Con người vốn ích kỷ, chẳng qua khi ở xã hội văn minh, còn một ít phép tắc gò bó. Nhưng mặt thế không giống vậy, ngay khi mặt thế vừa bắt đầu đã có

một số người lộ ra bản chất thật. Đây chỉ mới kết khởi đầu của mạt thế, bây giờ mặc dù zombie rất đáng sợ, nhưng sau này ở thời tận thế đã không còn bất cứ điều gì ràng buộc, vậy thì đáng sợ nhất không phải là zombie nữa rồi.

Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ thì đột nhiên mở mắt ra, cô nhìn đằng trước rồi hét lớn: “Mau dậy thôi, có cái gì đó đang đến.”

Nghe được giọng nói của cô, mọi người mơ màng mở mắt, họ còn chưa kịp tỉnh ngủ, ngáp một cái thật to, khoe miệng của Luru Minh còn có vệt nước miếng khả nghi.

"Chết tiệt, bọn chúng tới đây vì cái gì, tại sao lại nhiều như vậy?" Cô cau mày, nhỏ giọng mắng.

Mọi người nhìn bên ngoài, không có gì cả, bọn họ nghi hoặc nhìn về phía cô.

Cảm giác thứ ở phía xa cách mình càng lúc càng gần, cô chau mày lại, mặc dù xe hàng của cô rất kiên cố, nhưng sợ là chỉ chống đỡ được một lúc. Răng của những thứ kia rất lợi hại, xem như toàn xe gia cố sắt thép, còn bánh xe thì sao đây.

"Đóng kỹ cửa sổ!" Bạch Nhược Oánh vừa nói vừa nổ máy, chuẩn bị rời đi, vì cô dùng thần thức cảm ứng được, ở phía xa kia có một đám zombie chuột. Ở phía trước bọn chúng có mấy người đang chạy, vừa nhìn đã biết bọn chúng do đám người này dẫn đến.

Zombie thú ở tận thế đáng sợ nhất chính là cả một đàn, động tác của chúng nhanh nhẹn, hàm răng và móng vuốt sắc bén. Còn mang virus zombie, nếu như người bị chúng bắt được, cứ như vậy từng mảng da thịt sẽ bị chúng hung hăng cào xé. Đến cuối cùng, nếu như có may mắn sống sót trừ miệng của chúng, thì họ cũng sẽ trở thành zombie mà thôi.

Cô dùng thần thức dò xét, đàn zombie chuột đã rất gần chỗ cô, bọn chúng vẫn đuổi theo đám người phía trước, có một số kẻ đã bỏ mạng trong miệng chúng rồi. Dần dần, khi đám zombie chuột và mấy người kia đến nơi cô có thể thấy bằng mắt, thì cô đã khởi động xe chạy đi, lúc này mọi người mới thấy rõ đám lỗ nhỏ đen đen ấy.

Vừa muốn lái xe chạy đi, thì đột nhiên cô ngăn người, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía người chạy đầu tiên kia. Bóng dáng cao lớn anh tuấn mang theo vài phần nhếch nhác, cô cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

"Tiểu Oánh, Tiểu Oánh?" Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đang ngăn người, bà Bạch đẩy nhẹ cô một cái, rồi lại nhìn về phía mấy người đang liều mạng chạy đến chỗ mình, bà Bạch lại xoay sang nhìn cô.

Bạch Nhược Oánh bị mẹ đẩy mấy cái, rốt cuộc lấy lại tinh thần, phản ứng kịp thời. Nhìn thấy ý tứ trong đôi mắt của mẹ, cuối cùng đành bắt đắc dĩ đập chân ga, trong nháy mắt đã lái xe lao ra ngoài. Tất nhiên xe của cô lao về phía mấy người đang bị bầy zombie chuột truy đuổi kia. Xe hàng đã được đặc biệt gia cố thép chịu lực, cộng thêm tiếng động cơ khiến mấy người đang chạy trốn phát hiện ra, hơn nữa ở nơi này ban đêm rất yên tĩnh.

Nhìn thấy hành động của Bạch Nhược Oánh, người trong buồng xe đều hiểu cô muốn làm gì, Luru Minh suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống tay lái phụ.

"Nhược Oánh, thật ra thì tớ có dị năng, là hệ băng. Lát nữa cậu lái xe đến gần mấy người kia, tớ sẽ cố gắng hết sức dựng một bức tường băng phía sau bọn họ. Mặc dù không thể nói là chịu được bao lâu, nhưng tớ nghĩ cũng đủ để mấy người họ lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Nghe Luru Minh nói, cuối cùng Bạch Nhược Oánh cũng biết làm thế nào Luru Minh có thể sống sót tại mạt thế rồi. Chẳng qua vì sao đòi trước anh ta không có dị năng, có thể là có nhưng cô lại không biết. Kiếp trước chính anh vì cứu người mà chết, kiếp này anh vẫn không thay đổi cũng như thế. Đã qua hai kiếp người anh chỉ làm cùng một chuyện, không hề có sự do dự.

"Được rồi." Bạch Nhược Oánh lái xe về phía họ, lúc này Luru Minh sử dụng toàn bộ tinh thần lực, dựng nên một bức tường băng sau lưng những người đang chạy trốn đằng xa. Mặc dù không dày lắm, nhưng cũng tranh thủ cho Bạch Nhược Oánh được một chút thời gian.

Khi bức tường băng vừa thành hình, trong nháy mắt Bạch Nhược Oánh đã lái xe đến trước mặt mấy người kia, cô nói: "Lên xe!" Zombie chuột bị bức tường băng ngăn cản, chúng rất tức giận đập thẳng vào bức tường băng.

Bọn họ chợt nhìn thấy xe của Bạch Nhược Oánh xuất hiện sừng sốt một chút nhưng vẫn phản ứng rất nhanh. Mở cửa xe vội vàng trèo lên, lúc này bức tường băng cũng vừa nứt ra, Bạch Nhược Oánh tăng tốc độ, lái xe cách xe nơi này, Luru Minh mệt mỏi nằm trên băng ghế.

"Hừ hừ, cảm ơn, cảm ơn mọi người đã cứu chúng tôi, học học, đây là cái gì vậy, học học, sao lại đáng sợ thế này?"

Lúc này không có ai nói chuyện, Bạch Nhược Oánh vẫn đang lái xe, người trong buồng xe vẫn đang hoảng sợ, trong xe còn có ba người đàn ông thờ hồng học. Cuối cùng cũng thoát khỏi zombie chuột, Bạch Nhược Oánh thở phào nhẹ nhõm, cô ngừng đầu lên, nhìn về phía gương chiếu hậu. Khi cô nhìn

rõ khuôn mặt của bọn họ, cảm giác đau đớn chợt ập đến. Không phải cô đau lòng vì bọn họ, mà bởi vì họ khiến cô nhớ đến một chuyện.

Chẳng qua cô vẫn giữ thần sắc bình tĩnh, lái xe như bình thường, khi ông Bạch và cô đổi ca, Bạch Nhựt Oánh trở lại buồng xe, nằm xuống nhắm mắt lại. Thân thức của Bạch Nhựt Oánh tiến vào không gian, cô ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy đầu gối, nước mắt chảy ra từ khóe mi rơi xuống mặt đất.

Trời không biết đã sáng từ lúc nào, Bạch Nhựt Oánh cũng đã thức dậy. “Cảm ơn mọi người đã cứu chúng tôi...” Nhìn đằng xa, ông Bạch và ông Hình đang nói chuyện với anh ta, Bạch Nhựt Oánh không đến gần.

“Tiểu Oánh, con làm sao vậy, có phải khó chịu ở chỗ nào không?” Nhìn thấy phản ứng và sắc mặt của con gái có chút khác thường, bà Bạch quan tâm hỏi.

“Không có gì, mẹ đừng lo lắng.” Thấy ánh mắt quan tâm của mẹ, Bạch Nhựt Oánh không nói gì, cô không muốn khiến mẹ mình lo lắng.

Khi anh ta và ba cô nói chuyện xong, nhìn thấy cô thì gật đầu chào một rồi rời đi, sau khi anh ta đi rồi, Bạch Nhựt Oánh mới đi về phía ông Bạch. “Chàng trai này không tệ.” Ông Bạch gật đầu nói, “Cái gì không tệ.” Nghe chồng mình nói gì đó không tệ, bà Bạch hỏi lại.

“Không có việc gì, anh nói chàng trai vừa rồi. Đúng rồi, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Trước mắt chúng ta cứ đến thành phố C, để những người muốn rời đi lại, sau đó chúng ta trực tiếp đến thành phố B, ba thấy làm vậy được không?” Nhìn thấy vẻ mặt của ba mình, Bạch Nhựt Oánh có chút nghi ngờ. “Ba muốn đi xem ông nội con thế nào.” Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ba cô cũng lên tiếng.

“Ông nội?” Nghe ba mình nhắc đến ông nội, Bạch Nhựt Oánh kinh ngạc hỏi, đến tận bây giờ cô còn không biết mình có ông nội. Bạch Nhựt Oánh vẫn cho rằng ông bà nội cô đã sớm qua đời, “Chồng à!” Bà Bạch đến bên cạnh ông, nắm lấy bàn tay của ông Bạch.

Thì ra ông Bạch sinh ra trong một thế gia (gia đình nhiều đời làm quan), ông là con thứ hai trong nhà, phía trên ông còn có anh trai có thể giúp ông nội quản lý công ty. Phía dưới còn có em trai út được ông nội cưng chiều, còn ông lại là con giữa, không gọi là con trưởng, cũng không khiến người yêu mến như con út. Cho nên nội cô đối với ông Bạch luôn bình thường, đến khi ông Bạch không để ý đến nghiệp nhà binh của gia đình và gặp gỡ bà Bạch.

Xuất thân của mẹ cô rất bình thường, nhưng lại dịu dàng lương thiện, hai người vừa gặp đã yêu. Nhưng ông nội cô lại không đồng ý với cuộc hôn nhân này, nên ba mẹ cô bỏ trốn, còn cắt đứt liên lạc với người nhà. Nghe ba cô nói xong, Bạch Nhựt Oánh so sánh trong lòng, đột nhiên rất muốn cười, bởi vì cô đã từng làm chuyện giống như vậy.

Hỏi địa chỉ nhà ông nội rõ ràng, Bạch Nhựt Oánh không có ý gì khác, ông Hình cũng giống như vậy, về phần những người khác, muốn đi thì đi cùng nhau, không muốn thì mỗi người một ngả. Trên xe còn có hai cô gái, nhìn thấy dị năng của Lưu Minh thì rất kinh ngạc, nhất là Phương Di, khi cô ta nhìn thấy Lưu Minh sử dụng dị năng, hai mắt lập tức phát sáng. Sau đó lại nhìn thấy chàng trai vừa được cứu, trông đáng vẻ của anh ta, đó mới là đàn ông chứ. Phương Di cảm thán trong lòng, anh ta đẹp trai hơn tất cả những người đàn ông mà cô từng gặp, còn khí chất kia nữa, vừa nhìn đã biết là người làm nên chuyện lớn.

Nhưng cô ta còn chưa phát động thể tấn công, thì anh ta đã đi mất, không còn cách nào khác cô chỉ có thể nhìn về phía Lưu Minh. Nhưng từ khi bắt đầu lên xe, Lưu Minh vẫn để khuôn mặt mặt bám đầy bụi bẩn khiến cô ta thật sự nuốt không trôi. Còn so với người đàn ông tên Trình Vĩ bên cạnh, đúng là không có cách nào so sánh được, cân nhắc hết thầy, Phương Di vẫn chọn sẽ sống bên cạnh Trình Vĩ. Mặc dù bên cạnh hẳn ta có một cô gái, nhưng mà bông hoa yếu mềm ấy vốn không phải đối thủ của cô ta. Thấy Trình Vĩ luôn lén lút nhìn vòng một của mình, cô ta cố ý kéo thấp cổ áo xuống để lộ một chút ngực, trong lòng cô ta thậm chí tính toán.

Nhớ đến địa chỉ nhà ông nội, Bạch Nhựt Oánh mỉm cười trong lòng, bởi vì cũng chính nơi đó Lý Hiến Nghiêu đã thức tỉnh dị năng. Lý Hiến Nghiêu, chúng ta sẽ gặp lại nhau rất nhanh thôi, hy vọng hẳn vẫn sẽ đến chỗ đó. Lái xe suốt dọc đường, ông Hình khá quen thuộc với con đường này, nên vẫn luôn do ông cầm lái. Còn những người đang ở trong buồng xe, Phương Di luôn thừa dịp Ngải Tiểu Vũ không chú ý mà dùng bộ ngực đầy đặn va chạm vào Trình Vĩ, tất cả những điều đó cô đều nhìn thấy.

Sắc trời dần tối, mặc dù là mùa hè nhưng khi mở cửa sổ buồng xe ra thì không hề nóng nực. Trước đó ở chỗ Phương Di lấy được rất nhiều thứ, cho nên bây giờ mọi người cũng không lo lắng về vấn đề thức ăn. Không lâu sau xe ngừng lại: “Buổi tối quá yên tĩnh, tiếng động cơ và ánh đèn xe sợ rằng sẽ kéo zombie đến. Nên mọi người nghỉ ngơi tại chỗ chút đi.”

Nghe ông Bạch nói, mọi người không có ý kiến, có người nói muốn đi vệ sinh, có người lại bảo muốn đi vận động thư giãn gân cốt một chút. Trời cũng không quá tối, nên mọi người đều lập tức tách nhau ra sinh hoạt. Gần đây mọi người luôn phải ăn những đồ ăn khô cứng, ông bà Bạch lấy ra một chiếc nồi đã cất từ trước, ông Hình canh chừng, còn ông Bạch thì thừa lúc mọi người không chú ý dùng dị năng rót nước vào trong nồi.

Không có đồ ăn ngon, nhưng có thì vẫn còn hơn không, nấu chút đồ nóng, đối với mọi người mà nói đều là chuyện tốt. Bạch Nhựt Oánh dùng thần thức quan sát khu vực xung quanh không có nguy hiểm gì, cũng đồng ý với cách làm của ba mẹ.

Không biết có phải tác dụng của suối nước trong không gian hay không mà nhu cầu bài tiết chất thải trong cơ thể của nhà họ Bạch rất ít. Lưu Minh cảm thấy không thoải mái, anh ta ôm bụng vội vàng chạy xuống xe. Không lâu sau nước sôi lên, bà Bạch gọi mọi người đến ăn mì, họ đều trở lại.

Ban đêm yên tĩnh, tính an toàn của xe chở hàng rất cao, cho nên mọi người đều an tâm ngủ, lúc này Bạch Nhựt Oánh lại nghe một tiếng động. Có một người nhẹ nhàng từ trong xe ra ngoài, sau đó có thêm một người nữa. Người luôn thấy rõ ràng là Bạch Nhựt Oánh thì không cần kể đến, thế nhưng tiếng động kia lại làm Lưu Minh thức giấc.

“Haizz. Tôi muốn đi vệ sinh.” Nói xong, Lưu Minh mở mào đi ra ngoài. Con hàng nước này, Bạch Nhục Oánh cảm thấy trong lòng. Cô không để ý đến bọn họ nữa mà tiếp tục nghỉ ngơi, không lâu sau đó cô lại bắt được một cảm giác, Bạch Nhục Oánh mở thần thức lần theo cảm giác kia. Đột nhiên cô nhìn thấy một dáng người thô tục đang đứng trong bụi cỏ, nhìn lên cái gì đó ở phía trước, trông bộ dáng rất cẩn trọng.

Con hàng này không phải Lưu Minh sao? Nhìn dáng vẻ có lẽ đã đi vệ sinh xong, nhưng anh ta đang nhìn cái gì vậy, dáng vẻ còn bí ối đến thế. Mà từ phía xe, có tiếng động không rõ ràng truyền đến.

Hiện tại thần thức của Bạch Nhục Oánh chỉ có thể mở rộng đến 50m, xa hơn nữa thì không được. Cô nhìn sang chỉ thấy Phương Di toàn thân trần truồng nằm trên cỏ, cô ta nâng cao cặp mông trắng như tuyết. Phía sau cô ta, là Trình Vĩ, lúc này quần của hắn còn chưa kéo xuống hết vẫn mắc lại trên chân. Hắn ở đằng sau lưng Phương Di mạnh mẽ chạy nước rút, một tay Trình Vĩ hung hăng bắt lấy cặp mông trắng nõn của Phương Di, quả thật vóc người của cô ta so với Ngải Tiểu Vũ thì đầy đặn hơn nhiều.

Cô ta nhét quần lót của mình vào trong miệng, khuôn mặt say mê, Phương Di rên rỉ, độ đáng sợ không chịu nổi rồi. Trình Vĩ dùng sức đánh mạnh lên mông cô ta: “Điểm ranh, cô đứng là lằng lờ mà, kẹp chặt một chút.”

“U, á.” Phương Di cắn đồ trong miệng, chỉ có thể rên rỉ trả lời.

Nhìn thấy cảnh này trong lòng Bạch Nhục Oánh cười lạnh, chuyện này cô đã đoán ra được. Chính cô cũng đã từng trải qua, nên nhìn thấy cảnh ấy cô cũng không có biểu cảm gì. Nhưng khi nhìn thấy Lưu Minh, con hàng bại não ấy, bộ dạng muốn nhìn lại không dám nhìn, dáng vẻ vô đầu bứt tai. Bạch Nhục Oánh lắc đầu một, mặc kệ anh ta nghĩ nhiều làm gì, cô rút thần thức về đúng là lằng lờ sức lực mà, rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, Lưu Minh trở lại xe, anh ta nhìn Ngải Tiểu Vũ một, bạn gái chính thức của Trình Vĩ vẫn còn ngủ say: “Bạn trai còn đang bị hồ ly tinh quyến rũ, cô còn có thể nằm ngủ ngon lành.” Suy nghĩ trong lòng như vậy, Lưu Minh trở lại chỗ ngủ của mình.

Sau đó, Trình Vĩ và Phương Di cùng lên xe, trên mặt Phương Di còn ửng hồng, cô ta còn đá lông nheo với Trình Vĩ, sau đó trở lại chỗ của mình. Còn Trình Vĩ cũng vậy, nhìn Ngải Tiểu Vũ đang ngủ say, nằm xuống bên cạnh cô gái...

Trong lòng Trình Vĩ nhớ lại tư vị vừa rồi, nhớ đến vóc người đầy đặn của Phương Di rồi ôm lấy bạn gái của mình. Hai phong cách, hai phong vị, thật sự muốn làm người hưởng thụ tề nhân chi phúc mà, nghĩ như thế xong hắn đã ngủ mất.

Thật ra, chỗ bọn Bạch Nhục Oánh cách thành phố C không xa, ông Hinh lại quen thuộc đường xá chọn con đường nhỏ vắng vẻ không có người mà đi. Lúc đi có gặp vài zombie đều bị xe hàng nghiền nát, Bạch Nhục Oánh than thở trong lòng, kiểu xe hàng này chắc chắn thật, rất nhanh mọi người đã đến được thành phố C.

Lời người dịch: Là phụ nữ phải độc lập và kiên cường, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, đừng hạ thấp giá trị bản thân như Phương Di. Tuy mỗi người một cách suy nghĩ cả hành xử nhưng chà đạp bản thân mình như cô gái này không đáng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30

Editor: Mai Tuyết Vân

Thành phố C bị phá hủy không nghiêm trọng, hơn nữa ở cổng thành phố còn có hàng rào bảo vệ và quân đội canh phòng, xem ra thành phố C đã không còn giống như trước. Cô không vào thành phố, chỉ dừng lại trước cổng vào, để Trình Vĩ, Ngải Tiểu Vũ và cả Phương Di xuống xe, bọn họ cầm theo ba túi bao lô, mang theo một nửa số thức ăn trong siêu thị của Phương Di. Người nhà họ Bạch cũng không ngăn cản, còn những thứ khác xem như lộ phí. Bọn họ đều không xuống xe, bao gồm cả Lưu Minh, bởi vì họ có việc phải làm, cả nhà họ muốn đến nhà ông nội Bạch Nhục Oánh xem thế nào.

Xe đang chạy, nhưng Bạch Nhục Oánh cảm nhận được ba mình rất sốt ruột, cô biết ông Bạch lo lắng, nhưng tình hình thế nào cũng chỉ có thể đến đó mới rõ ràng được. Nhà họ Bạch là gia tộc giới thượng lưu, cho nên chỗ bọn họ ở là khu biệt thự độc lập, vậy mà hôm nay nơi này giống như mảnh đất chết. Một tiếng động cũng không có, vườn hoa vốn xinh đẹp nay lại một mảnh ngồn ngộn tiêu điều. Trong sân chỉ có bốn con zombie, nhìn quần áo rách nát trên người, chắc là người giúp việc trong nhà...

Thấy tình hình trước mắt, ông Bạch nắm thật chặt tay vợ, ông không dám tưởng tượng ra, ba ông và các anh em mình hiện giờ ra sao. Nhìn ông như thế, Bạch Nhục Oánh lấy Đường đao ra, sai bước đi vào vườn hoa, một mình cô lao về phía bốn zombie. Bây giờ phản xạ của zombie cũng không còn chậm chạp nữa, nhưng zombie ở đây cho dù có phản ứng nhanh hơn nữa thì cũng không phải đối thủ của cô. Bốn con zombie phản kích, đều đánh về phía Bạch Nhục Oánh!

“Tiểu Oánh!” Bà Bạch che miệng nín thở, động tác của con gái làm bà giật mình, dù con gái bà có dị năng thì cũng chỉ là người bình thường, nếu bất cẩn một chút bị zombie cắn phải... Bạch Nhục Oánh chém một nhát, một con zombie ngã xuống, nhưng lúc này một con khác lại bổ nhào đến. Ông bà Bạch và Lưu Minh sợ hết hồn, đang chuẩn bị lên thì thân hình Bạch Nhục Oánh đã thoát một cái. Mọi người kinh ngạc, vì con zombie đã vô huyệt. Lúc

này, họ mới nhớ ra con gái mình còn có dị năng tốc độ.

Bấy giờ, Luru Minh dùng ánh mắt sùng bái nhìn Bạch Nhược Oánh, lúc trước anh đã biết cô có dị năng sức mạnh, khi ấy anh còn cười cô. Vì anh tưởng tượng bộ dạng một cô gái nhỏ bé như Bạch Nhược Oánh có cơ bắp cuộn cuộn vác một cái búa lớn, còn cô thì lại không để ý đến con hàng ngọc này.

Thật ra Luru Minh sớm đã nhìn thấy thanh Đường đao trên xe, anh cũng tò vò rất thích nó, nhưng Luru Minh vẫn cho rằng nó là của ông Hình. Bởi vì tác phong nghiêm túc của ông Hình rất hợp với nó.

Vậy mà hôm nay, anh mới biết Đường đao là của cô, sau đó lại nhìn thấy bản lĩnh của Bạch Nhược Oánh. Luru Minh thật sự đã ghen tị thêm muốn, tại sao dị năng của anh lại là hệ băng mà không phải như của Bạch Nhược Oánh vậy. Mạnh như thế mới đẹp trai, mới có tác phong của một hiệp khách, lúc này Luru Minh đang mơ mộng, chính anh cầm bảo đao trong tay, múa đao tạo ra cuồng phong.

Hình ảnh trong đầu Luru Minh lúc này, nếu bị Bạch Nhược Oánh thấy được, nhất định cô sẽ cảm thấy cảnh này rất quen. Đó không phải là kiếm khách bệnh thần kinh “Lệnh Hồ Xung” cô đã gặp ở bến xe sao. Bạch Nhược Oánh xoay người, Âm Huyết chém xuống, toàn bộ zombie đều ngã xuống đất. Nhìn cô mạnh mẽ ngang tàn, Luru Minh cần rặng nghiêng lợi một hồi, còn những người khác đều rất tự hào.

Tiêu diệt hết zombie trong vườn hoa, mọi người liền đi vào biệt thự, không nghĩ đến việc cổng biệt thự đã mở toang. Nhìn vệt máu đã khô ở cổng, mọi người đều chú tâm về phía trước, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, phát hiện phía trên cầu thang có hai thi thể nằm trên mặt đất, mà trên thi thể còn có hai con zombie chuột. Xác người sớm đã bị gặm nhấm không ra hình dạng gì, hai con zombie chuột còn đang cắn xe ruột của xác chết, ăn uống ngon lành...

Trong biệt thự không có zombie, chỉ có xác chết, phía trên lầu thần thức của Bạch Nhược Oánh không dò xét được phạm vi xa như vậy, mọi người chỉ có thể lên đó tìm. Lúc này con zombie chuột nhìn thấy có người xuất hiện, đôi mắt màu đỏ chợt phát sáng, lao về phía bọn họ, mọi người kinh sợ, nhưng Luru Minh đã phóng một lưỡi dao băng ra, chém đứt con zombie chuột. Thấy động tác của Luru Minh, lúc này mọi người mới cảm thấy con hàng ngọc này cũng có chút hữu dụng.

Con zombie chuột còn lại lớn hơn rất nhiều, nhìn thấy đồng bọn chết rồi, nhe nanh múa vuốt, nhanh chóng lao về phía Luru Minh. Tốc độ của rất nhanh, làm cho người khác muốn tránh cũng không kịp, Luru Minh giật mình sợ hãi.

"Khiên băng!"

Chỉ nghe Bạch Nhược Oánh hét một tiếng, Luru Minh cũng dựng một bức tường băng trước mặt, nhưng con zombie kia người to sức lớn, trực tiếp tông nát tường băng. Lúc này, Bạch Nhược Oánh vội vàng vung Đường đao, chắn trước mặt Luru Minh, zombie chuột nhìn thấy Đường đao, giống như cảm thấy được nguy hiểm, nó thay đổi phương hướng tránh thoát.

Bạch Nhược Oánh nhìn con zombie chuột, nó đã biến dị, cô biết mình không thể để nó chạy mất, nếu không nó sẽ gọi bầy đàn đến rất đông.

Nghĩ như thế cô liền lách người đuổi theo con chuột, Đường đao trong tay chém đến, tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, máu đen trào ra! Zombie chuột bị phanh thây làm hai, đột nhiên cô nhớ đến chút chuyện, Bạch Nhược Oánh dùng đao bỏ đầu con chuột, thậm chí nhìn thấy một thủy tinh thể màu đỏ, cô lấy thủy tinh thể, ném vào không gian. Chốc nữa cô sẽ nói với người nhà về việc này, sau đó cùng với mọi người lên lầu.

Bọn họ không nhìn thấy động tác của Bạch Nhược Oánh, nhưng vẫn tò mò tại sao cô lại muốn bỏ đầu zombie chuột. Luru Minh cũng rất muốn hỏi, nhưng ông Bạch sốt ruột muốn biết tình hình của người thân nên họ cũng không dám hỏi nhiều.

Đứng trước cửa phòng, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía ba mẹ mình, thấy sắc mặt ông bà Bạch tái nhợt, nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ trước mặt. Bạch Nhược Oánh thở dài một tiếng, cô dùng thần thức dò xét, nơi này không có ai cả, nghĩ thế cô đã văng cửa chính. Nhìn con gái đập mạnh cánh cửa, ông Bạch đã muốn nói gì đó, nhưng khi ông nhìn thấy trong phòng trống rỗng thì lại không nói gì.

Tìm khắp bên trong biệt thự, một người cũng không thấy, nhìn mọi thứ như thế giống như vốn dĩ không hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như thế là sao? Bạch Nhược Oánh nhìn ba mình, ông Bạch thấy tình hình thế này, cười khổ một cái không nói gì, bà Bạch nắm lấy tay chồng, an ủi ông. Ông Hình thấy vậy, lui ra ngoài, trước khi đi ông còn lúi theo tên Luru Minh đang vô cùng nghi hoặc và Bạch Nhược Oánh ra khỏi phòng.

Xa xa cô nghe thấy: “Hôm có mưa sao băng, anh đã gọi điện cho ba, muốn thông báo cho ba biết tai họa sắp đến. Nhưng ba nghe thấy tiếng anh rồi cúp điện thoại, cuối cùng, ngay cả khi ba rời đi cũng không để anh biết...” Nghe thấy ba cô nói thế, Bạch Nhược Oánh vốn không có bất kỳ ấn tượng nào với người nhà họ Bạch lại sinh ra chán ghét.

Nhà họ Bạch còn có một ít đồ chưa mang đi, cô đi tới từng căn phòng, xem món gì có thể lấy thì ném vào không gian. Đột nhiên có một cảm giác vô hình giống như đang gọi cô vậy, Bạch Nhược Oánh lần theo cảm giác, chạy đến một căn phòng, đây chính là thư phòng. Có cảm giác dằn dặt, đồng thời cô cũng cảm thấy Âm Huyết rất hưng phấn, kích động giống như lần đầu uống máu, Bạch Nhược Oánh đi đến kệ sách. Nhìn Âm Huyết không ngừng đung đưa, cô có cảm giác phía sau giá sách có thứ gì đó, là một kết sắt, nhưng cô lại không biết vị trí chính xác, hỏi ba cô sao? Ông nội cô ngay cả con trai ruột cũng không thích, sao có thể nói cho ông ấy nghe vị trí kết sắt chứ.

Bạch Nhược Oánh nhìn Âm Huyết trên tay mình một chút, chém một nhát, giá sách đổ nát lộ ra một cái kết sắt nhỏ trên tường. Cô dùng Âm Huyết cắt từ, cửa sắt rút xuống lộ ra đồ bên trong, là một khuyên tai hồng ngọc, bề mặt khuyên tai hình như có khắc một đóa sen đỏ.

Không biết vì sao khi cô vuốt ve huyền tai ngọc, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc mơ hồ. Mặc kệ nó, có thể khiến Âm Huyết hưng phấn khẳng định nó là đồ tốt. Bạch Nhược Oánh ném khuyên tai ngọc vào không gian. Lúc này Âm Huyết đã rất kích động, trở lại bên trong cơ thể của cô. Bất ngờ vì ý muốn của Âm Huyết, chẳng qua hình như bản thân Âm Huyết cũng tự mình có ý thức. Không có chuyện gì nữa, Bạch Nhược Oánh tiếp tục thu gom đồ

đặc, ông Hình và Lưu Minh cũng đang tìm kiếm. Con hàng Lưu Minh bây giờ giống như đang đi sưu tầm bảo vật, hưng phấn đến mức không biết làm sao.

"Bác Hình, bác nói xem trong biệt thự này có bảo tàng không?"

"Bác Hình, nghe nói những người có tiền đều có bảo tàng kỳ dị."

"Bác Hình, bác nói người nhà này có giấu đồ gì quý không?"

"Bác Hình, không biết bọn họ có mật thất hay hầm ngầm gì không, nên trong nuôi các người đẹp toàn cầu?"

"Bác Hình, bác nói xem nếu có người đẹp, nếu vậy không phải sẽ trở thành người đẹp zombie sao?"

"Bác Hình, bác nghĩ chúng ta có thể phát hiện ra vàng bạc gì không?"

"Bác Hình, vàng bạc sau này có thể sử dụng nữa không?"

"Bác Hình, trước đây xem ti vi, mấy công tử nhà giàu khoe của đều dùng tiền đốt thuốc, con cảm thấy bọn họ đúng là đại gia. Nhưng mà hôm nay, bác Hình, con cũng muốn dùng tiền lau mồ hôi, nhất định rất trâu bò, bác thấy thế nào? Nhưng con lại không muốn lên ti vi đâu."

"Bác Hình....."

Nhìn con hàng bại não ở trước mặt mình nhảy lên nhảy xuống, nghe xong lời nói của anh ta, ông Hình cảm thấy gân xanh trên trán mình giật giật. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của mọi người đều rất tốt, tụ họp lại ở phòng khác bàn bạc kế hoạch.

"Không biết mọi người có phát hiện ra không, khi chúng ta gặp phải zombie và zombie chuột, so với ban đầu gặp chúng đã thay đổi rất nhiều. Động tác cũng linh hoạt hơn, ngay cả sức lực cũng tốt hơn nhiều. Zombie không có tư duy, chúng chỉ là cái xác không hồn, thế nhưng lần này zombie chuột lại khác. Giống như chúng biết được thế nào là gặp nguy hiểm, chúng trở nên thông minh hơn." Bạch Nhục Oánh ngồi trên ghế sofa, mở miệng nói.

"Không tốt, trước giờ sức của zombie đều lớn hơn chúng ta một chút, dù gặp phải vẫn có thể đối phó. Nhưng mà bây giờ ba cảm giác mỗi con zombie đều hơn người thường đến bốn năm lần. May mắn là chúng ta đã có tính toán, có thể tránh né hoặc lợi dụng các ưu thế và tiêu diệt chúng, nhưng nếu như con nói, không phải chúng cũng sẽ tiến hóa biết tư duy chứ? Vậy chúng ta thì sao, chúng ta làm thế nào đây?"

Nghe ba mình nói, Bạch Nhục Oánh nhớ đến thủy tinh thể mình nhặt được: "Đúng rồi, hôm nay con giết zombie chuột, tìm được thứ này." Nói xong cô lấy viên thủy tinh đó ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

"Đây là cái gì?" Nhìn thủy tinh thể xinh đẹp, Lưu Minh nhảy mắt, tò mò hỏi. "Tôi nghĩ cái này là hạch não do zombie chuột tiến hóa thành. Cũng vì có thứ này, mà bọn chúng mới lợi hại như vậy. Tôi còn cảm thấy hình như nó có chứa năng lượng."

"Chứa năng lượng sao?" Ông Hình nghe Bạch Nhục Oánh nói thế, khẽ cử động, ông cầm lấy thủy tinh thể, chăm chú quan sát, dường như bên trong có một loại chất lỏng màu đỏ. Bạch Nhục Oánh gật đầu, cô cảm nhận được, trong vật này có chứa rất nhiều năng lượng. Nếu hấp thụ nó, có thể gia tăng năng lượng bản thân, nhưng mà thủy tinh thể này chỉ có thể dựa vào tinh thần để hấp thụ năng lượng chứa bên trong.

"Nếu có thể hấp thụ năng lượng bên trong, nó sẽ giúp chúng ta tiến hóa dị năng." Nghe Bạch Nhục Oánh nói thế, ánh mắt mọi người nhìn thủy tinh thể đều hưng phấn như có lửa. "Làm cách nào để hấp thụ đây? Mỗi con zombie đều có ư, sao trước đây chúng ta chưa từng gặp phải?" Ông Hình nhìn về phía cô. Cô đưa mắt lướt qua thủy tinh thể, chính cô cũng không tìm ra được cách để mở nó, như thế thì mỗi người phải sử dụng năng lượng tinh thần để hấp thụ mà thôi.

"Không phải zombie nào cũng có, chỉ có những zombie biến dị mới có. Về việc hấp thụ thế nào, con muốn mọi người tập trung suy nghĩ, dùng tinh thần hấp thụ năng lượng ở bên trong." "Năng lượng tinh thần?" Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Sau khi cô nói xong, ông Hình lập tức đưa thủy tinh thể cho Bạch Nhục Oánh: "Nếu đã như thế, con mau hấp thụ nó đi, có thể gia tăng sức mạnh của con." Bạch Nhục Oánh lắc đầu, dị năng của cô đến từ ah, mà ah đối với thứ này lại không có hứng thú. Huống chi cô còn có suối nước có thể giúp cô gia tăng sức mạnh, cho nên thủy tinh thể này đối với cô mà nói là vô dụng.

"Không cần ạ, con nghĩ mọi người đã thấy năng lực của con rồi. Cho nên thủy tinh thể này con tạm thời chưa cần. Sau này chúng ta đều ngồi trên cùng

một chiếc thuyền, con cũng không muốn che giấu thứ gì. Ba là dị năng hệ thủy, mẹ là dị năng không gian, bác Hình là dị năng sức mạnh, còn Lưu Minh là dị năng hệ băng. Riêng con có dị năng không gian, sức mạnh và tốc độ.” Bạch Nhược Oánh nói xong, Lưu Minh trừng to hai mắt, miệng há hốc, thật là hâm mộ, ghen tỵ. Anh ta hận trời xanh, tại sao ông trời lại không có mắt chứ?

Không ai để ý đến suy nghĩ của con hàng này, cô nói tiếp: “Dị năng của con tạm thời không cần tiến cấp. Nhưng bác Hình lại khác, vì bác sở hữu dị năng sức mạnh, là người tấn công trực diện, cho nên nguy hiểm sẽ rất lớn. Không gian hiện tại của mẹ đã rất lớn, nên tạm thời không cần tăng lên. Ba và Lưu Minh đều có thể đánh tầm xa, ít nguy hiểm hơn nhiều. Cho nên con quyết định để bác Hình tăng cấp dị năng trước. Hơn nữa hiện tại đã có thủy tinh thể, sau này con muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chúng ta cứ từ từ thu góp.” Nghe Bạch Nhược Oánh nói thế, không có ai phản đối cả, ông Hình nhận lấy thủy tinh thể nói lời cảm ơn.

“Đúng rồi, bây giờ rất nhiều người chắc còn chưa biết cách dùng thủy tinh thể, nếu như sau này chúng ta thấy chúng có thể lấy thì cứ lấy. Chúng ta không phải thánh sống, vì thế chuyện này tạm thời đừng nói cho người khác, sau này thứ ấy còn nhiều chỗ cần dùng đến.” Cô không nói với họ, sau này thủy tinh thể chính là thứ hữu dụng nhất trên trái đất.

Nghe Bạch Nhược Oánh lời nói, cũng không có ai phản đối, bọn họ vốn là đối với thế giới khôi phục còn ôm lấy một chút hi vọng, nhưng trải qua nhiều ngày như vậy, hôm nay thế giới khôi phục thành bộ dáng lúc trước, đã là không thể nào, vậy mình muốn sống thật khỏe, cũng chỉ có thể mình chăm sóc mình.

Ban đêm, khi tất cả mọi người đều ngủ, ông Hình theo hướng dẫn của Bạch Nhược Oánh, hấp thụ năng lượng của tinh thể thành công. Còn cô thì lặng lẽ rời khỏi nhà, vì cô còn một số việc cần làm. Men theo dấu chân, Bạch Nhược Oánh đi đến một căn biệt thự khác, nơi này kiêu trước chính là chỗ Lý Hiền Nghiêu mơ hồ thức tỉnh dị năng. Kiếp này không phải là chỗ chôn chôn của hắc sao?

Không dùng xe chờ hàng, Bạch Nhược Oánh tùy tiện lái một chiếc xe ra ngoài, đi tới nơi trong trí nhớ. Thả thần thức ra ngoài, cô cảm thấy nơi đó có người, hơn nữa còn chính là một nhà Lý Hiền Nghiêu. Đang muốn tiến tới, thì cô đột nhiên phát hiện ra Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng. Bạch Nhược Oánh mở rộng thần thức, cô nhận thấy chỗ hắc ta không nhiều người hơn nữa trong nhiều căn phòng, kho hàng đều chứa đầy lương thực. Cô thận trọng nhảy vào biệt thự, đi tới phòng của Lý Hiền Nghiêu.

Thân thể được nước không gian cải tạo, có thể nói cơ thể cô bây giờ nhẹ như chim yến, chỉ hơn chứ không kém. Bạch Nhược Oánh lặng lẽ bước vào phòng Lý Hiền Nghiêu rồi trốn vào không gian, cô không có hứng thú nhìn tên cặn bã ấy tắm. Đúng lúc ấy, cửa phòng Lý Hiền Nghiêu mở ra, một cô gái trắng trẻo ngượng ngùng im lặng đi vào. Trên người cô ta chỉ quấn chiếc ga trải giường nhỏ, mái tóc ướt nhẹp có thể là vừa tắm xong. Khuôn mặt ửng hồng, khi cô bước vào phòng liền cởi ga trải giường duy nhất trên người đi. Cơ thể đầy đặn, cuộc sống sau này càng khó khăn, nhìn thấy tất cả những cảnh này, cô nghĩ thầm. Lúc này cô gái đã đi về phía chiếc giường lớn, hơn nữa còn nằm hằn lên giường. Không lâu sau, Lý Hiền Nghiêu mới tắm xong bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời ngây dại. Cô ta chính là bạn học của Bạch Tuyết, khi hắc đến tìm Bạch Tuyết cũng tiện tay mang theo cô ta. Nhìn cô gái yếu đuối mong manh như thế, không nghĩ đến vóc người lại tốt như thế, kể từ sau khi thức tỉnh dị năng, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy chức năng sinh lý cũng đã khôi phục. Hôm nay, nhìn cô gái trước mắt này, lần đầu tiên hắc cảm thấy phân thân của mình có phản ứng.

“Tiểu mỹ nhân, thật không ngờ em lại lẳng lơ như vậy. Được rồi, hôm nay anh sẽ cho em thử một chút khả năng mới hồi phục của anh.” Lý Hiền Nghiêu tháo chiếc khăn tắm bên hông, tiến về phía cô gái trên giường, nhìn phân thân của đàn ông đưa co trước mặt, mặt cô ta ửng hồng. Kể từ khi Lý Hiền Nghiêu xuất hiện ở ký túc xá của Bạch Tuyết, cô ta đã thích chàng trai anh tuấn cao lớn này. Nhưng hắc lại là bạn trai của Bạch Tuyết, cô ta không dám tranh giành.

Trước đây, cô ta tiếp cận Bạch Tuyết là muốn được nhìn thấy Lý Hiền Nghiêu, không nghĩ đến ngày ấy, khi Lý Hiền Nghiêu đến tìm Bạch Tuyết cũng chính là ngày cô ta vừa nhìn thấy tin tức trên diễn đàn, cô mới quyết định đi tìm Bạch Tuyết. Thật ra cô ta đã tính toán, kể chuyện này cho Lý Hiền Nghiêu nghe, bởi vì cô biết hắc ta sẽ đến vào ngày hôm sau, nhưng không ngờ lại xảy ra một màn này.

Hot boy kia là bạn tốt của cô ta, việc trên diễn đàn cũng là cô ta sắp xếp, chính cô ta muốn để cho Lý Hiền Nghiêu biết được bộ mặt thật của Bạch Tuyết, sau đó bỏ rơi cô ta. Nhưng cô gái lại không ngờ, mình còn chưa kịp nói gì, thì Lý Hiền Nghiêu đã chạy ra ngoài, sau đó xảy ra sự kiện cần người. Rồi xảy ra họa lớn, may mắn cô không có nhiều chuyện, không nghĩ đến việc Bạch Tuyết cũng có dị năng. Điều này khiến cô ta sợ hãi, may mà cái gì cô ta cũng chưa nói, từ đó về sau vẫn đi theo Bạch Tuyết và Lý Hiền Nghiêu.

Nhìn bọn họ ân ái, cô ta rất ghen tỵ, cho nên hôm nay thừa dịp Bạch Tuyết không có nhà, cô ta biết Lý Hiền Nghiêu lại đang tắm nên mới lén lút tiến vào. Cô ta thấy Lý Hiền Nghiêu không mặc gì, thì vội vàng xấu hổ nhắm hai mắt lại, nên không nhìn thấy trên người Lý Hiền Nghiêu có một thứ khác lạ. Nhưng Bạch Nhược Oánh lại nhìn thấy, ở tận thế thứ này cô đã thấy nhiều, nó là một loại vật bệnh. Không biết vì sao Lý Hiền Nghiêu lại mắc phải, chẳng qua quá tình hoan lạc sẽ rất đặc sắc, cô cười lạnh.

Đi đến gần cô gái nằm trên giường, Lý Hiền Nghiêu cười nhạt vươn tay ra, một sợi dây xanh biếc từ trên tay hắc mọc ra, thân dây mọc đầy gai nhọn. Hắc ta vung tay lên, sợi dây mây quấn lên người cô gái, làn da vốn trắng nõn đã xuất hiện một vết máu.

Vì cảm thấy đau đớn nên cô gái mở mắt ra, lần này thì cô ta cũng nhìn rõ thứ trên người Lý Hiền Nghiêu. Cô gái cảm thấy buồn nôn, cô sợ hãi, vùng vẫy muốn rời đi, cô ta kêu lên. Nhưng miệng cô ta đã bị Lý Hiền Nghiêu dùng dây mây nhét chặt. Máu trên người cô gái ngày càng nhiều, Lý Hiền Nghiêu vui vẻ cười to: “Tiểu mỹ nhân, anh biết em thích cái này. Hôm nay anh vừa khôi phục sinh lý, em gái xinh đẹp lại chủ động hiến thân, anh lập tức tới ngay.” Thì ra hôm nay là ngày đầu tiên hắc khôi phục bản năng đàn ông, nói xong hắc ta tiến lại gần cô gái.

Dị năng hệ mộc! Nhìn một màn này Bạch Nhược Oánh kinh ngạc. “Thật là hăng hái, hy vọng tôi không quá rầy nhả hứng của hai người.” Lúc này, Bạch Nhược Oánh đột nhiên bước ra từ góc phòng, nghe thấy giọng nói bất ngờ vang lên. Hắc ta và cô gái cùng quay đầu lại, khi hai người nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đều trừng mắt, không dám tin.

Lý Hiền Nghiêu còn chưa kịp phản ứng thì cô gái bị che miệng nín khóc nhìn về phía Bạch Nhược Oánh kêu hai tiếng, nhưng lại bị Lý Hiền Nghiêu quát

một roi, bất tỉnh. “Bạch Nhựt Oánh?” Nhìn thấy cô, Lý Hiền Nghiêu không thèm để ý đến cô gái đã hôn mê, trực tiếp đứng dậy, kéo khăn tắm qua, quần ngang hông mình. Hắn nhìn cô: “Sao em còn chưa chết, làm cách nào em tiến vào được đây?”

Lý Hiền Nghiêu cau mày, ngẩng ngẩn nhìn Bạch Nhựt Oánh vừa xuất hiện, so sánh cô với lần trước hắn trông thấy thay đổi rất lớn. Không chỉ riêng về đẹp thanh tú, mà trên người còn phát ra khí chất xuất trần, nhất là đôi mắt kia, thị phệ không trộn lẫn, làm người khác phải mê đắm.

Bây giờ nếu muốn được ánh mắt trong suốt, ngoại trừ trẻ con mới chào đời, hoặc mang kính áp tròng mới có được. Nhưng Bạch Nhựt Oánh lại không giống vậy, nhìn một cái là biết đây là đôi mắt của cô, giống như một suối nước mềm mại, lôi cuốn người khác đi vào.

Lý Hiền Nghiêu bị hấp dẫn, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, nhớ tới việc Bạch Nhựt Oánh xuất hiện từ hư vô. Hắn ta cũng không ngờ, chưa nói đến tại sao cô lại thay đổi nhiều như vậy. Mà cách Bạch Nhựt Oánh âm thầm xuất hiện tại phòng của hắn đã khiến Lý Hiền Nghiêu sau khi phát hiện ra đã rất kinh hãi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: Mai Tuyết Vân

Nghĩ tới việc mình có dị năng, chẳng lẽ Bạch Nhựt Oánh cũng thức tỉnh dị năng, Lý Hiền Nghiêu suy nghĩ.

“A Oánh, sao em lại đến đây, cũng không nói cho anh biết một tiếng, anh sẽ đi đón em, nói cho em biết, hiện tại bên ngoài rất hỗn loạn, thiên tai không dứt, còn xuất hiện một bầy quái vật ăn thịt người. Khi em đi rồi, anh tìm em rất lâu, nhưng không thấy, em có biết anh đau lòng đến chết không. Bây giờ, không ngờ em lại tìm đến, rất rõ ràng người em yêu chính là anh, A Oánh. Đã đến rồi thì ở lại đi, bên ngoài nguy hiểm lắm, em ở lại anh lại có dị năng, anh sẽ bảo vệ em.” Lý Hiền Nghiêu suy nghĩ một chút rồi bất ngờ thay đổi thái độ.

Nhìn người đàn ông trước mặt chỉ quấn một chiếc khăn lông bên hông, ánh chuyển từ hung ác sang say đắm, rồi thành sắc bén. Cuối cùng lại bất ngờ trở thành ánh mắt thâm tình nhìn cô, Bạch Nhựt Oánh buồn nôn.

“A Oánh, anh biết em vẫn còn yêu anh, cô gái này không phải như em nghĩ, cô ta không phải người tốt, anh làm như thế vì báo thù...” Lý Hiền Nghiêu hàm ý nhìn người trên giường một chút, có phần xấu hổ nói.

Chịu đựng sự ghê tởm, Bạch Nhựt Oánh mỉm cười ngọt ngào, Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Bạch Nhựt Oánh, một suy nghĩ lại xuất hiện trong lòng. Bạch Nhựt Oánh, cô để hắn chịu nhiều khổ sở như vậy, chờ cô rơi vào tay hắn. Hừ! Hắn sẽ khiến cô sáng mắt ra.

Nghĩ như thế, Lý Hiền Nghiêu đưa tay ra sau lưng, lén lút gọi một sợi dây mây, sau đó hét lên một tiếng, vang vọng khắp biệt thự.

Người trong biệt thự nghe thấy thì chạy đến phòng Lý Hiền Nghiêu, đẩy cửa vào chỉ nhìn thấy hắn kêu la thảm thiết nằm lăn lộn trên thảm. Khăn tắm không biết đã biến đi đâu mất, bên cạnh còn có một thứ bị cắt rời đâm dĩa máu tươi. Lý Hiền Nghiêu vẫn đau đớn la hét, cô gái hôn mê bị dây mây trói chặt trên giường, ngoài ra không còn ai khác.

“Á!” Hắn thét lên một tiếng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mẹ hắn hét lên một tiếng rồi ngất đi. Bạn gái của Lý Hiền Nghiêu là Bạch Tuyết cũng đã trở về, cô vừa tức giận nhìn Lý Hiền Nghiêu, vừa an ủi bà Lý. Mẹ của Lý Hiền Nghiêu tỉnh lại, nhào về phía con trai bà, ôm lấy con trai đang lăn lộn, gào khóc gọi tên hắn.

“Di à, con đi lấy băng gạc, di nhặt JJ* của A Nghiêu lên đi, khi nào tìm được bác sĩ, sẽ có cách chữa.”

*JJ: bộ phận sinh dục của đàn ông.

Vừa định đi cầm máu cho Lý Hiền Nghiêu, nhưng khi nhìn thấy những thứ trên người hắn, cô suýt nữa nôn ra. Rốt cuộc thì cô cũng biết những thứ trên người mình từ đâu mà có, cô ta tức giận liếc mắt nhìn Lý Hiền Nghiêu, xoay người đi lấy đá chườm.

Lại nói kể từ khi Lý Hiền Nghiêu mắc bệnh, hắn ta bắt đầu làm trâu làm ngựa, vừa kiếm tiền vừa chữa bệnh. Khi mới bắt đầu bệnh của hắn không nghiêm trọng lắm, nên nhiều người không nhận ra. Sau đó hắn lại cầm tiền mình kiếm được đi chữa bệnh, cũng sắp khỏi rồi. Nhưng lại không ngờ rằng, bệnh của hắn còn chưa khỏi hẳn, thì tận thế tới, bệnh viện trở thành nơi ở của zombie. Phòng khám bệnh cũng đóng cửa, vì thế hắn không biết đến đâu để chữa trị, cũng không tìm được bác sĩ, cho nên bệnh càng nghiêm trọng.

Nhưng đúng lúc này, không biết từ chỗ nào có một con chó dữ lao ra. Nó không chê bản thân cái đó của Lý Hiền Nghiêu rồi nuốt lấy, sau đó thừa dịp mọi người còn đang sững sờ chạy ra ngoài. Thấy như vậy, Bạch Tuyết sững sờ rồi hả hê, còn Lý Hiền Nghiêu thì ngất xỉu, mẹ hắn cũng bất tỉnh theo.

Khi cả đám người Lý Hiền Nghiêu bận rộn cấp cứu cho hắn trong phòng khách ở lầu một. Thì Bạch Nhựt Oánh xuất hiện từ không trung, thì ra cô

thừa dịp lúc hắn muốn hại cô, Bạch Nhược Oánh đã ra tay trước chiếm lợi thế. Lúc hắn còn chưa kịp chuẩn bị, Bạch Nhược Oánh đã chém cho JJ của hắn một dao, sau đó trốn vào không gian. Bạch Nhược Oánh nghĩ, nếu Lý Hiền Nghiêu cứ chết đi như thế thật quá dễ dàng cho hắn, cái cô muốn chính toàn bộ người nhà hắn đều chôn theo.

Bạch Nhược Oánh nhìn thấy tất cả, cô mỉm cười khinh bỉ, đúng là trời cao có mắt. Nghĩ như thế cô nhân lúc không có ai để ý rồi đi ra ngoài. Bạch Nhược Oánh cẩn thận lấy chiếc khăn lông dính máu của Lý Hiền Nghiêu ra, rồi lôi MP3 nhấn nút phát nhạc.

Zombie đến càng lúc càng nhiều, không ít người bị cắn gia nhập vào bầy zombie, bọn chúng ở gần đây nghe thấy tiếng nhạc, còn ngửi thấy mùi máu người tươi ngon, trong nhất thời đều chạy đến chỗ Bạch Nhược Oánh.

Lúc này, động tác của zombie còn rất chậm, Bạch Nhược Oánh gom bầy zombie thành một đồng rồi dẫn chúng đi. Nhìn thấy nhiều zombie như vậy, cô ném chiếc khăn lông dính máu và MP3 đến trước cửa biệt thự nhà Lý Hiền Nghiêu, rồi xoay người tiến vào không gian.

Sau khi đuổi đến đây, đột nhiên zombie không còn ngửi thấy mùi vị máu người nữa, lập tức trở nên hỗn loạn. Bất ngờ, mùi máu thơm ngon và thịt người tươi sống lại truyền đến, bầy zombie kích thích khi ngửi thấy hương vị của máu, cửa chống trộm dày cũng không ngăn nổi bầy zombie. Lại có tiếng hét chói tai, hấp dẫn bọn chúng, zombie lần theo mùi hương lao về phía trước. Tiếng kêu la thảm thiết nhỏ dần, lúc này hàng loạt quả cầu lửa thiêu đốt bọn chúng, phát ra những tiếng xèo xèo. Có cầu lửa mở đường, hai bóng người nhéch nhác trốn thoát khỏi bầy zombie.

“Thật không ngờ, anh cũng có ngày hôm nay, cô còn dùng được dị năng, hai người sao không chết đi, ha ha rất thú vị, bà mẹ đánh đá của anh đâu?” Khi hai người đang chuẩn bị chạy trốn, thì Bạch Nhược Oánh lại xuất hiện đột ngột trước mặt bọn họ, cô lạnh lùng nhìn Lý Hiền Nghiêu.

“Bạch Nhược Oánh, là cô, Bạch Nhược Oánh, tôi và cô không thù không oán, sao cô lại như thế, tại sao?” Còn mẹ của hắn, nếu không phải tại cô, mẹ của hắn sẽ không bị Bạch Tuyết đẩy vào đám zombie. Hắn cũng sẽ không để mẹ mình biến thành zombie như thế, Lý Hiền Nghiêu nhìn đau đến tái mặt, ác độc nhìn cô. Bây giờ hắn hận không thể giết chết cô gái này.

Khi đó, nếu không do phải cô lên lút tập kích hắn, sao hắn có thể trúng kế dễ dàng như vậy. Còn bị phé bỏ, hắn đã quên mất là hắn muốn đánh lên cô trước. Lý Hiền Nghiêu đổ lỗi cho cô, một lòng một dạ nghĩ rằng tất cả đều tại Nhược Oánh. Hắn chưa từng làm tình, bây giờ có thể làm lại không có bộ phận để thực hiện, cả đời hắn đều không làm tình được.

Còn nữa, nếu không phải tại con chó đáng chết, hắn cũng có hy vọng cứu chữa được. Con chó chết tiệt, khi nhìn thấy con chó bị Bạch Tuyết đốt thành than, mới giải được mối hận trong lòng Lý Hiền Nghiêu.

Lý Hiền Nghiêu nhìn cô, hắn cũng muốn cô giống con chó đó, hận không thể rút gân lột da cô, hận đến mức không thể lập tức giết chết cô.

“Lý Hiền Nghiêu, anh cho rằng những chuyện anh làm tôi không biết sao. Anh giả vờ hay thật, để tôi đi nói chuyện với người bán thịt, đúng là tôi đã đi. Nhưng tôi muốn nói cho anh biết, ngày hôm đó, anh ta vốn không làm gì tôi cả, một màn này là tôi diễn trò cho các người xem.”

Bạch Nhược Oánh nhìn Lý Hiền Nghiêu và Bạch Tuyết, kiếp trước kiếp này đều thù hận cô, nếu như kiếp trước không phải hắn lợi dụng Bạch Nhược Oánh, không phải mẹ hắn đánh gãy chân cô, còn bạn gái hắn lại đẩy cô vào bầy zombie. Cô sẽ không chết như thế, kiếp này sẽ không thông minh như vậy, có thể dùng kinh nghiệm đời trước tránh những chuyện tương tự.

Nghĩ đến đó, cô nổi giận, rồi bất ngờ cười: “Chẳng qua tôi không nghĩ rằng anh lại bị căn bệnh đó. Không phải là bán mông đi ư, thật là không ngờ đấy, Lý Hiền Nghiêu, anh cũng có ngày hôm nay. Nếu ông trời không muốn các người chết cho nhanh, thì tôi liền giúp các người, ha ha.” Bạch Nhược Oánh xoay người lại, rồi đột ngột biến mất trước mặt mọi người.

Kỳ quái khi nhìn thấy cô biến mất, sau lưng lại nghe thấy tiếng động, hai người xoay đầu lại, nhìn thấy zombie đang đến gần. Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy hai người vừa biến thành zombie, cô ta vẫn không vẫn mặc gì, nội tạng đều lộ ra ngoài. Hơn nữa bên cạnh cô ta còn có mẹ hắn, bà kéo theo ruột, khuôn mặt thối rữa đi về phía hắn, nhìn thấy thế, trong phút yếu lòng Lý Hiền Nghiêu rơi nước mắt.

Lý Hiền Nghiêu nhìn người nhà mình biến thành zombie, hắn tàn nhẫn nhìn nơi cô vừa biến mất, vung tay lên, mấy sợi dây mây vung về phía zombie, thấy thế Bạch Tuyết cũng phát tay tạo ra mấy quả cầu lửa, zombie tới ngày càng đông, hai người không thể rời đi được, trong nháy mắt bầy zombie đã che kín hai người họ, cô nghe thấy từng tiếng hét thảm thiết.

“Bạch Tuyết, em làm gì vậy. Mẹ, con là con trai của mẹ, không được ăn con, tay của con!”

Bạch Nhược Oánh cười lạnh nhìn cảnh này, không ngờ Bạch Tuyết lại dùng Lý Hiền Nghiêu làm đệm, chạy ra khỏi vòng vây. Bạch Nhược Oánh khinh thường hừ một tiếng, Lý Hiền Nghiêu. Đây chính là tình yêu đích thực mà hắn nói, chính là bạn gái yêu dấu của hắn, thật buồn cười!

Nhìn thấy Lý Hiền Nghiêu bị mẹ mình ăn thịt, nhìn Bạch Tuyết nhéch nhác rời đi, nghĩ tới đây cô rời khỏi không gian. Trong nhà Lý Hiền Nghiêu có dự trữ lương thực, không nên phí phạm, mà Bạch Tuyết, sau này sẽ còn gặp lại. Dựa vào dị năng tốc độ, né tránh zombie, thu gom hết lương thực dự trữ của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhược Oánh lái xe về chỗ của mình.

Hôm nay, tâm tình Bạch Nhược Oánh rất tốt, trở lại biệt thự thấy mọi người vẫn ngủ say. Cô đi về phía phòng mình, nghĩ đến lúc ở trong không gian, không giống như thường ngày, mà có chỗ nào không giống, cô không để ý lắm. Vì khi đó tâm trí cô đều đặt lên người Lý Hiền Nghiêu. Bạch Nhược Oánh trở lại không gian, khi cô tiến vào, bên trong đang là ban đêm, ngoại trừ tiếng côn trùng ra thì tất cả đều yên tĩnh.

Vậy mà, đột nhiên, cô phát hiện có cái gì không đúng, bên cạnh cái ao cô đào, có xuất hiện một hồ nước, nhưng nước trong hồ không hề trong suốt. Bạch Nhược Oánh tiến lại gần, nhìn kỹ màu sắc nước hồ một chút, sao lại là màu đỏ?

Chương 33

Editor: Mai Tuyết Văn

Không biết trời đã sáng từ lúc nào, theo ánh mặt trời lan tỏa, Bạch Nhược Oánh hoàn toàn có thể thấy rõ màu sắc của hồ nước, màu đỏ như máu. Ngay cả nước trong hồ cũng sền sệt, rất giống với máu, đó là một hồ máu, trong hồ máu có một đóa sen đỏ đứng sừng sững.

Sáng sớm, mọi người vừa tỉnh ngủ, đột nhiên cảm thấy rét lạnh, kéo màn cửa sổ ra, nhìn quanh cảnh bên ngoài, thế nhưng lại có tuyết rơi, trắng xóa như lông ngỗng. Nhảm tính, bây giờ là đầu tháng bảy, sao có tuyết rơi được chứ? Bạch Nhược Oánh đã đoán trước, lấy mấy bộ quần áo bằng lông trong không gian ra, phân phát cho mọi người, sau khi họ mặc vào mới cảm thấy ấm áp một chút.

“Trời à, tuyết rơi tháng sáu, sao lại có tuyết rơi chứ? Có phải giống oan Đậu Nga không đấy?” Luru Minh trừng mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa, rốt cuộc cậu ta cũng tắm rửa, người cũng sạch sẽ hơn nhiều. Nhìn kỹ, không nghĩ rằng rất đáng yêu, mắt to tròn trịa, khuôn mặt bầu bĩnh thanh tú.

Nhìn Luru Minh như vậy, cô không nhịn được cười, cuối cùng cô đã biết vì sao anh không thích ra ngoài nhà. Cũng biết vì sao bình thường Luru Minh lại thích biến mình thành kẻ lười thôi.

Mọi người thấy Bạch Nhược Oánh cười, cũng nhìn về phía Luru Minh, trong nháy mắt bà Bạch đã yêu thích sự dễ thương của Luru Minh, còn ông Bạch và ông Hình cũng không nhịn được cười. Nhìn mọi người cười mình, Luru Minh tức giận, nhưng khi anh tức giận, khuôn mặt bánh bao rất đáng yêu.

Độ ẩm trong nhà giảm mạnh, Bạch Nhược Oánh nhớ đến chức năng trong xe hàng, mọi người cùng di chuyển ra xe hàng. Bạch Nhược Oánh nhấn nút, tấm sắt trên nóc xe hàng mở ra, để lộ mấy điều hòa không khí ở trên. Chức năng sạc điện bằng năng lượng mặt trời đã nạp đầy điện từ lâu, chẳng mấy chốc trong liền ấm lên. Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh này, bọn họ đều không biết xe hàng còn có chức năng này. Đều nhìn Bạch Nhược Oánh bằng ánh mắt bội phục!

Tuyết rơi giữa hè rất kỳ lạ, nhưng zombie còn đó, thời tiết biến hóa thì có gì lạ đâu. Chuyện ngày mai không ai đoán trước được, bây giờ chỉ muốn sống tốt, bình đến ắt có tương chận. Không biết sau này thời tiết sẽ ra sao, nhưng họ không thể sống ở đây, phải đến thành phố B mới được, nghĩ như thế, họ đều chuẩn bị lên đường.

Lái xe trên đường, chỗ tốt duy nhất là không thấy zombie, không biết đã đi đâu, chẳng lẽ zombie cũng sợ lạnh, núp hết rồi? Bạch Nhược Oánh lái xe chạy nhanh, cô không dừng lại, bởi vì cô biết không lâu nữa, zombie có một giai đoạn tiến hành mới. Còn có nhiều động thực vật bắt đầu thay đổi dị biến. Luru Minh muốn đi vệ sinh, nên cô ngừng xe lại, khi Luru Minh bước xuống xe thì “Ầm!” một tiếng, có tiếng sấm vang lên cách đây 50m, cô không nhìn được.

Mà lúc này, bà vai của Luru Minh trúng đạn, ngã trên đất, hôn mê, khiến Bạch Nhược Oánh rất tức giận. Ở tận thế, mạng người cũng nhỏ bé yếu ớt như thế, bản tính lạnh lùng và ích kỷ của con người là chuyện bình thường. Lúc này, zombie chưa chắc là kẻ địch lớn nhất của họ, mà kẻ địch nguy hiểm nhất chính là con người.

Đời trước, cô rất khác với bây giờ, khi đó không có nước uống và lương thực, có lẽ loài người sẽ tàn sát bạn bè vì thức ăn, cha mẹ sẽ bán con mình vì miếng ăn, đi đâu cũng thấy cảnh ấy. Nhưng mặc kệ thế nào, bây giờ Luru Minh là người thân của cô, làm anh bị thương, đồng nghĩa với việc làm cô bị thương.

Tiếng sấm vừa dứt, người bên kia đã xuất hiện, quần áo đang mặc cho thấy bọn chúng là tội phạm. Người như vậy, đời trước cô đã gặp qua, khi ấy tận thế đến, rất nhiều người biến thành zombie. Trong tù cũng không ngoại lệ, cảnh sát và quân ngục đều biến thành zombie, có vài tên tội phạm nhân cơ hội trốn thoát. Đồng thời còn cầm theo súng của quân ngục, bọn chúng rất tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, nên rất nhiều người sợ bọn chúng.

Mấy kẻ kia quần áo xốc xếch, lạnh đến run cầm cập, xem ra bọn chúng đã nhìn trúng xe hàng của cô. Lúc Luru Minh vừa ra khỏi cửa, trên người lại mặc áo lông, khiến bọn chúng càng nóng mặt. Nhìn mấy kẻ đó, cô vung tay lên, lấy súng đạn cho ba mình và ông Hình. “Ba, bác, bọn chúng có súng, chúng ta phải cẩn thận, đối phó zombie chúng ta có thể cận chiến, nhưng với người thì không giống.”

Dù sao thì ông Hình và ông Bạch đã từng đi lính, cầm súng trên tay như cá gặp nước, đã lâu rồi không bắn người, thật tốt. Cô cười lạnh, đi ra ngoài, đỡ Luru Minh lên. Chúng thấy có một thiếu nữ bước ra khỏi xe, đôi mắt như hồ điệp vô mồi. Nhìn ánh mắt bọn chúng, một tay Bạch Nhược Oánh đỡ Luru Minh lên xe. Sau khi bọn trốn tù bắn phát súng đầu tiên, vẫn tiếp tục tiến tới, không nổ súng nữa mà cầm súng chạy về phía này, chúng cho rằng đây chỉ là xe hàng bình thường.

Trốn khỏi nhà giam, bọn chúng giống như chim tự do, bắt cóc cưỡng bức, giết người cướp của, ngày hôm qua còn vui vẻ hưởng thụ mấy cô em, nhưng ai ngờ, hôm nay lại có tuyết rơi. Cô nhìn bọn chúng từ xa, phía sau mấy tên tội phạm còn có vài người phụ nữ, ồ, sao lại quen thế, không phải là Bạch Tuyết sao? Không ngờ sau khi cô ta rời đi đã gặp phải bọn lưu manh này, nhìn dáng đi của cô ta, hai chân run lên cầm cập, có thể thấy cả đêm không được dễ chịu nhỉ?

Bọn tội phạm đứng trước mặt, Bạch Nhược Oánh mặt không đổi sắc, “Ha ha, tôi đã nói chúng ta sẽ gặp lại, nhưng không ngờ lại gặp nhau thế này.” Còn không đợi bọn tội phạm mở miệng, cô đã nhìn thẳng vào Bạch Tuyết. Bạch Tuyết tức giận nghiến răng, nếu không phải tại Bạch Nhược Oánh thì sao hôm nay cô ta biến thành bộ dạng này. Nghĩ như thế, sự phẫn nộ dâng trào, quăng một quả cầu lửa về phía Bạch Nhược Oánh. Bấy giờ một quả bóng nước đã tiêu diệt quả cầu lửa. Đám tù nhân còn chưa kịp phản ứng, tiếng súng đã vang lên, Bạch Nhược Oánh lắc người một cái đã không thấy đâu.

Giằng co với bọn chúng mấy phút, vì Bạch Nhược Oánh có xe hàng bảo vệ, công thêm việc ông Bạch và ông Hình dùng súng liên thủ. Cho nên ưu thế thuộc về họ, lúc này đối phương đã có hai người nằm trong vũng máu, ngã xuống đất không dậy nổi! Đến khi người thứ ba ngã xuống, thì bọn chúng mới tuyệt vọng kêu to: “Chúng tôi đầu hàng, đầu hàng!” Không thèm để ý chúng, tiếng súng lại vang lên, không lâu sau tất cả đều ngã xuống chỉ còn sót lại mấy người phụ nữ.

Nhìn mấy cô gái lạnh đến phát run, Bạch Nhược Oánh cảm vài chiếc áo bông ra, để ông Hình lái xe, còn bà Bạch thì chăm sóc Luru Minh, ông Bạch thu hồi súng đạn. Thấy Bạch Nhược Oánh như thế, mọi người liếc cô một cái rồi không nói gì, lái xe chạy đi. Thấy cô đến gần, mấy cô gái sợ hãi tụ lại một chỗ, cô ném quần áo cho bọn họ: “Nhân lúc không có zombie mau chạy đi, ở tận thế không ai có thể giúp các cô... Các cô chỉ có thể dựa vào bản thân mình, nhớ, phụ nữ không phải kẻ yếu.” Nói xong cô đi về phía Bạch Tuyết.

“Cô rất hận tôi?” Nhìn vẻ mặt tức giận của Bạch Tuyết, Bạch Nhược Oánh khinh thường hỏi, thấy cô đến gần, Bạch Tuyết phát tay đẩy mấy quả cầu lửa ra. Vậy mà cô chỉ lách nhẹ đã tránh được công kích của cầu lửa, Bạch Nhược Oánh gọi Âm Huyết, chỉ hai dao, Bạch Tuyết đã kêu thảm thiết ngã xuống đất. Gân chân bị cắt, Bạch Tuyết muốn động dậy nhưng không nhúc nhích được. Những cô gái kia đã bỏ chạy, không biết lời cô nói, bọn họ có nghe lọt tai không. Không biết từ lúc nào, tuyết đã dần ngừng rơi!

Trên đường, đám zombie kêu ừng ực trong cổ họng, mùi máu tanh ở đây bắt đầu hấp dẫn zombie, Bạch Tuyết muốn chạy nhưng cô trốn không thoát. Nhìn bộ dạng của Bạch Tuyết, Bạch Nhược Oánh nhớ lại mình kiếp trước, để cô ta nếm thử cảm giác của cô kiếp trước. Nghĩ như thế, bỗng nhiên có một cái bóng lao nhanh đến, đánh về phía cô, Bạch Nhược Oánh tránh được, thế là cái bóng kia lại lao vào Bạch Tuyết. “Không được, cứu tôi, cứu tôi!”

Trốn vào không gian, nhìn zombie đang ăn thịt, zombie này có tốc độ rất nhanh, nhìn chúng ăn sạch sẽ Bạch Tuyết, Bạch Nhược Oánh mới lắc người bỏ dao về phía zombie. Đầu zombie rớt xuống, cô mở ra, vận khí thật tốt, là một thủy tinh thể màu cam, cảm ơn Âm Huyết, nghĩ vậy, cô ném nó vào không gian rồi rời đi...

Đuổi theo xe hàng, Bạch Nhược Oánh lên xe, nhìn Luru Minh trong buồng xe. “Tiểu Oánh, sao thế?” Nhìn con gái, ông Bạch hỏi, Luru Minh bị thương quá nặng, đạn lún quá sâu, xung quanh lại có quá nhiều mạch máu, ông không dám động tay, huống chi nơi này không có dụng cụ.

Nhìn ba mình rồi lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Luru Minh một chút, “Ba mẹ đừng lo.” Nói xong cô rót nước trong không gian, pha loãng rồi chậm rãi đổ lên vết thương của Luru Minh. Vết thương kia vốn đang chảy máu thế mà đã cầm được. Thấy vậy, ông bà Bạch giật mình, nhưng nghĩ đến chuyện này xảy ra trên người con gái mình, cũng không còn kỳ lạ nữa, hai người bình thường trở lại. Nhưng viên đạn còn ở bên trong vết thương của Luru Minh, chẳng qua có dị năng của Bạch Nhược Oánh, lá gan của ông Bạch cũng to lên.

Cũng may trước đây khi cô thu thập đồ dùng, đã lấy một ít dụng cụ phẫu thuật đơn giản, ông Bạch cảm nhíp tìm được đầu đạn, “Xi...” Một dòng máu đỏ tươi phun ra ngoài, Bạch Nhược Oánh nhanh chóng đề vết thương của Luru Minh, dẫn nước suối ra, dần dần vết thương không còn chảy máu, còn dần dần khép lại dưới mắt mọi người.

Nhìn ba mới vừa khấn trương một đầu mồ hôi bộ dạng, lại nhìn một chút như vậy Luru Minh, Bạch Nhược Oánh thở dài, cuối thời như vậy ngoài ý muốn, còn không biết khi nào trả sẽ đứng với, nếu như mình không có ở đây, hoặc là, mình chạy tới trễ, này?

Nhìn bộ dạng sót ruột của ba mình, rồi lại nhìn Luru Minh một chút, Bạch Nhược Oánh thở dài. Tận thế phát sinh chuyện ngoài ý muốn, còn không biết khi nào sẽ xảy ra, nếu cô không có ở đây, hoặc chạy đến trễ vậy...? Xem ra phải nhanh chóng đến thủ đô, sắp xếp an toàn cho người nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Mai Tuyết Văn

“Mẹ hâm nóng canh trong trong không gian cho Luru Minh uống, cậu ấy sẽ khỏe nhanh thôi.” Nhìn con gái có thể trị lành vết thương, mọi người đều vui vẻ trong lòng. Vậy không phải là con gái họ đã có thêm dị năng trị liệu rồi sao, nghĩ như vậy, bọn họ lại càng vui mừng. Luru Minh chưa tỉnh lại, nên để anh ấy nằm trong buồng xe nghỉ ngơi, ba người đi đến buồng lái, Bạch Nhược Oánh ngồi xuống.

“Ba, mẹ, bác Hình, con biết thật ra mọi người vẫn luôn tò mò vì sao con lại biết nhiều việc như vậy đúng không?” Nhìn mọi người đang nhìn cô, Bạch Nhược Oánh thở sâu một hơi, “Nếu như con nói, con đã chết một lần, bây giờ con sống lại trở về, mọi người có cảm thấy kỳ quái hay không?” Bọn họ không nói gì, có chút khiếp sợ, nhìn sắc mặt cả nhà, Bạch Nhược Oánh từ tốn kể lại những chuyện đã gặp ở đời trước. Nghe con gái kể lại, ông bà Bạch

khóe như mưa, giờ họ đã biết, chuyện nghe thì hoang đường, nhưng bọn họ lại tin tưởng cô. Ông bà Bạch xoa đầu con gái mình, đứa bé đáng thương, đời trước gặp bao nhiêu khổ nạn như vậy.

“Tên khốn Lý Hiền Nghiêu, ba nhất định phải đi giết hắn!” Ông Bạch phẫn nộ nói. “Còn cả nhà hắn, đều không tốt đẹp gì.” Bà Bạch cũng tức giận. Ông Hình không nói gì, nhưng khi nghe Bạch Nhượng Oánh kể ra không chút kiêng kỵ ông. Nói những chuyện bí mật như thế, khiến ông rất xúc động, ngoài cảm động ra, ông cũng cảm tức cả nhà Lý Hiền Nghiêu, còn đau lòng vì những chuyện cô đã gặp. “Không cần đầu ba, Lý Hiền Nghiêu đã bị con giải quyết rồi, còn người nhà hắn, ba nhớ cô gái tức giận ném cầu lửa vào con không? Cô ta chính là kẻ năm đó đã đẩy con gái vào bầy zombie, hôm nay tất cả đều bị con giải quyết hết.”

Nói đến đây, giống như cô đã cắt được tảng đá nặng trong lòng, cô biết, giờ phút này cô mới chính là mình, sống vì người nhà. “Không sao, mọi người không cần lo lắng, bây giờ con nghĩ lịch sử đã thay đổi, con không thể biết được tương lai có thay đổi gì hay không. Đối với những chuyện sau này, có nhiều việc con không xác định được, điều duy nhất con biết chắc, đó là trong đầu zombie tiến hóa đều có một tinh thạch màu đỏ. Thủy tinh thể ấy là một dạng hạch năng lượng, chi phối toàn bộ hoạt động của zombie.

Thủy tinh thể phân cấp bậc, cấp càng cao zombie càng tiến hóa, màu của nó càng về sau càng đậm. Không biết sau này màu của thủy tinh thể sẽ đậm đến mức nào, con không biết được. Trước đây bác Hình có hấp thụ một viên thủy tinh thể nhỏ, chỉ là cấp một, thủy tinh thể không có thuộc tính, nên bất kỳ dị năng giả nào cũng hấp thụ được. zombie cấp 1 là phổ biến nhất, trong mười zombie bình thường thì có mấy đứa là zombie bậc thấp. Tất nhiên càng lên cao, tỷ lệ zombie cấp cao cũng ít đi.

Đồng thời, ngoại trừ zombie tiến hóa, dị năng giả cũng nhờ hấp thụ thủy tinh thể mà bắt đầu tiến hóa. Chẳng qua mỗi lần lên cấp không thể so sánh với quá trình tiến hóa của zombie, vì chúng sẽ luôn mạnh hơn con người một chút. Giống như người bình thường và zombie bình thường, da thịt của chúng đã dày hơn chúng ta rồi. Về phần gia tăng dị năng, cần bao nhiêu thủy tinh thể mới thăng cấp, còn tùy vào năng lực của chúng ta. Giống như luyện công thời cổ đại, cũng có cao có thấp, cái này cần ngộ tính, không cách nào đoán trước được.”

“Vậy có phải nếu dị năng giả cấp thấp trực tiếp hấp thụ thủy tinh thể cao cấp sẽ tăng cấp thành công đúng không?” Nghe lời con gái nói, bà Bạch tò mò hỏi, nếu như nói thế, không phải ai cũng có thể hấp thụ thủy tinh bậc cao rồi thăng cấp, tiết kiệm được không ít thời gian.

“Mẹ hỏi điều con đang muốn nói, đạo lý lòng tham không đáy, ham quá thì thâm, không bao giờ thay đổi. Ai không rõ sẽ đều muốn hấp thụ thủy tinh bậc cao, từng có người làm vậy, dĩ nhiên kết quả của bọn họ khi thất bại. Một là gia nhập đại quân zombie, hai là bạo phát mà chết.” Nghe cô nói thế, bà Bạch che miệng.

“Để biết rõ giai đoạn dị năng của mình, cần dùng tinh thần để cảm ứng, tránh lòng tham không đáy. Hiện nay, đa số mọi người còn chưa biết sự quan trọng của thủy tinh thể, cho nên bây giờ chúng ta phải thu thập thủy tinh thể, sau đó tu luyện rồi nhanh chóng đến thành phố B.

Sau trận tuyết này, zombie sẽ bắt đầu tiến hóa, điều này tượng trưng cho việc chúng rất nguy hiểm. Con không yên lòng về cả nhà, nhất là mẹ, mặc dù mẹ có dị năng không gian, nhưng khi gặp phải zombie biến dị, mẹ sẽ càng gặp nguy hiểm. Hơn nữa trong zombie biến dị còn xuất hiện zombie dị năng. Viên thủy tinh thể này là do con giết một zombie dị năng tốc độ, về sau không biết sẽ còn thứ gì nữa. Dù một đất nước có suy vong thế nào, nhưng con tin thủ đô vĩnh viễn là nơi an toàn nhất, cho nên chúng ta phải nhanh chóng đến thành phố B.”

Bạch Nhượng Oánh lấy thủy tinh thể màu đỏ kia ra, “Điều này cũng ít thấy, phần lớn zombie tiến hóa hôm nay, đều có thủy tinh thể màu đỏ nhạt, mọi người chưa thể hấp thụ được. Nên tạm thời con giao hết cho mẹ bảo quản, chờ sau này mọi người ai có thể dùng, thì liền đưa cho người đó. Về sau còn nhiều nơi dùng đến thủy tinh thể này, đặc biệt là thành phố B, nên chúng ta nhất định phải thu thập càng nhiều càng tốt.”

“Ba, mẹ, bác Hình, chuyện tương lai con không thể nắm chắc nữa rồi. Cho nên có rất nhiều thứ, chúng ta phải cùng nhau tìm hiểu.” Nhìn ánh mắt kiên định của cô, mọi người gật đầu, “Mặc kệ tương lai ra sao, người nhà chúng ta bình an ở cạnh nhau là điều quan trọng nhất.”

Cơ thể Lưu Minh đã tốt hơn, chỉ là hai tật xấu vẫn không bỏ được, vừa đòi bà Bạch uống thêm canh, rồi lại ghen tỵ với năng lực của Bạch Nhượng Oánh, hâm mộ đến nỗi chân chó trước mặt cô.

Nhìn Lưu Minh hờ hết âm ỉ, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, có con hàng bại não nháo loạn, đường đi cũng không nhầm chán nữa. Bọn họ cách thành phố B không xa, nếu như đi đường cao tốc chỉ cần một ngày, nhưng bây giờ không thể đi quốc lộ, chỉ đi được đường nhỏ.

Dọc đường vừa đi vừa nghỉ, tốc độ zombie thay đổi, nhìn bọn chúng không đi từ tốn nữa mà bắt đầu chạy, Bạch Nhượng Oánh quan sát thấy khớp xương của zombie không cứng ngắt nữa. Mở cửa sổ ra, nhìn người bên ngoài. Có người nhìn thấy zombie, cho là họ vẫn giống ngày trước nên cũng không để ý, nhưng lúc này bọn chúng lại nhẹ nhàng nhanh nhẹn chạy về phía người ta.

Mùa đông vốn rất lạnh, cộng thêm quần áo nặng nề, còn zombie không sợ lạnh, bọn chúng vẫn mặc quần áo rách rưới trên người. Cho nên nhiều người đã nhanh chóng bị zombie đẩy ngã, nuốt vào bụng. Nhìn thấy cảnh này, ông Hình không dừng xe, còn bà Bạch thì trở vào khoang, bà không có cách nào nhìn được cảnh này. Có người nhìn thấy xe hàng của họ, muốn chạy đến cứu, còn có người lại muốn cướp, vậy mà không ai thành công. Xe hàng đến một chỗ không người rồi dừng lại, các zombie thấy xe ngừng lại, người còn chưa xuống đã phản kích chạy đến chỗ họ.

Ngoại trừ bà Bạch ra, mọi người đều sử dụng dị năng, kể từ khi ông Hình hấp thụ thủy tinh thể, sức mạnh thay đổi lớn, ông bỏ một đao xuống đầu zombie, còn không hề thở gấp. Ông Bạch và Lưu Minh đều đánh tâm xa, hai người phối hợp lẫn nhau, ông Bạch ném nước lên người zombie, Lưu Minh phụ trách làm nước đóng băng. Hai người hợp tác, thời gian đóng băng cũng lâu, như thế, đông cứng một đám zombie lại, sau đó hai người dùng dao chém đầu zombie.

Muốn hỏi vì sao hai người lại dùng dao? Lưu Minh nói đùa vui như vậy, cũng luyện tập thể lực một chút, nếu không ngày nào đó anh cũng không chạy trốn nổi đám zombie này, không phải xấu hổ đến chết sao?

Nghe thế, ông Bạch lắc đầu, chuyện nghiêm túc qua miệng Luru Minh đã trở thành thế này. Cứ như thế, bọn họ góp nhặt được không ít thủy tinh thể, mọi người thay phiên hấp thụ.

Còn Bạch Nhược Oánh, cô vốn muốn phân phát thủy tinh thể cho mọi người, vì hiện giờ ngoại trừ dị năng tốc độ, cô còn có các dị năng khác đến từ không gian và Âm Huyết.

Thủy tinh thể này vô dụng với cô, nhưng mọi người không biết dị năng của Bạch Nhược Oánh đến từ Âm Huyết, chuyện này cô không giải thích, cuối cùng, cô nghĩ, cứ lấy đi, sau này còn có chỗ dùng được. Bạch Nhược Oánh bỏ thủy tinh thể vào không gian, còn mọi người thì hấp thụ chúng, dư thì cất lại, để dành xài sau này, tất cả đều bỏ vào không gian của bà Bạch.

Bởi vì dị năng không gian là dị năng duy nhất không thể thăng cấp, cho nên không gian của bà Bạch không thể thăng cấp được. Nghe lời cô nói, mẹ cô không tỏ ra gì, không gian của bà đã rất lớn rồi.

Trong mặt thế, dị năng không gian rất hiếm, mọi người đều rất coi trọng nó. Bởi vì dù sao mang theo một người có thể đi bộ, cũng hơn là cồng hành lý đi.

Bởi vì dị năng giả không gian chết, những thứ bên trong sẽ biến mất theo, cho nên quốc gia và các đội ngũ khác cũng rất bảo vệ dị năng giả không gian, khi gặp được rất ưu ái họ.

Chẳng qua, Bạch Nhược Oánh không muốn mẹ để lộ dị năng, một là bọn họ có đủ đồ, bây giờ không cần người khác đối xử đặc biệt. Hai là đời nào có chuyện bán roi từ trời xuống, người ta cho mình điều tốt, không phải đợi sau này sai khiến họ ư?

Nghe Bạch Nhược Oánh nói, mọi người đều không phản đối, như vậy bà Bạch sẽ an toàn hơn, hơn nữa ngoài không gian rất lớn của bà Bạch, bọn họ còn có không gian của Bạch Nhược Oánh và xe hàng này, đã đủ rồi.

Luru Minh nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, anh hỏi cô đời trước của mình, khi đó anh là một đại anh hùng à? Nhìn hai mắt Luru Minh phát sáng, cô lắc đầu, nói đời trước anh đã bị zombie giết từ lâu.

Luru Minh tức giận, anh cảm thấy chính zombie đã ngăn không cho anh trở thành đại anh hùng. Cho nên về sau khi Luru Minh giết zombie, giống như bọn chúng thiếu nợ anh mấy triệu tệ, ánh mắt của Luru Minh đều đỏ lên, dĩ nhiên khi giết zombie càng thêm quyết liệt.

Cả hành trình mọi người cũng xem như thoải mái, không thiếu miếng ăn cái mặc, không việc gì lại giết zombie. Lúc này, trời tối tìm một chỗ tốt, Bạch Nhược Oánh dừng xe lại. Đúng lúc bọn họ chuẩn bị đi ngủ, thì từ phía xa có một chiếc xe, dừng lại kế bên nơi họ đỗ xe.

Không xuống xe, cũng không có ý rời đi, nên cả nhà chuẩn bị đi ngủ, dĩ nhiên lúc họ nghĩ, sẽ có người đi tuần, mà người trực gác đêm nay chính là Luru Minh. Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào, cô mở mắt ra, họ đều bận rộn cực kỳ cả ngày, Bạch Nhược Oánh trấn an mọi người rồi xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Bạch Nhược Oánh xuống xe đã nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt bánh bao của Luru Minh nhăn nhó, trước mặt anh là một người đàn ông anh tuấn, cười không đứng đắn, bên cạnh anh ta còn có ba người đàn ông cao lớn nữa, bộ dạng như đang nín cười.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn người trước mắt, một bên là xe Hummer quân dụng, Bạch Nhược Oánh cau mày.

Khi nhìn thấy một thiếu nữ mang khí chất thoát tục bước ra từ xe hàng, bọn họ rất kinh ngạc, cô nhìn thấy trong mắt bọn họ, ngoài trừ vẻ kinh ngạc cũng không có ý định gì khác. Bạch Nhược Oánh yên lòng, dù không biết bọn họ và Luru Minh xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng thoát nhiệt họ không giống người xấu.

“Nhược Oánh, họ nói nhìn mặt tôi rất giống bánh bao nè, mặt tôi giống bánh bao chỗ nào, sao họ lại nói thế? Cậu xem xem, nhìn đây này, mỗi người bọn họ đều cao to. Tôi không cao được như họ, thì sao nào, tôi thấp hơn đây, nhưng người ta còn tiếp tục lớn, còn tiếp tục phát triển, cậu nói có phải không. Nhược Oánh, cậu nói xem, một người, hai người, ba người thì thế nào, bọn họ rất đáng ghét. Tôi không thích họ hạ trại ở đây, nhưng họ không chịu, tức chết tôi rồi, còn nói tôi giống bánh bao, tôi giống bánh bao chỗ nào hả?”

Nghe xong, Bạch Nhược Oánh cảm thấy đau đầu, nhìn Luru Minh mặc áo lông màu trắng, tròn vo vo, cộng thêm vẻ mặt trẻ con múp míp ấy, đây không phải là một cái bánh bao à?

Trước đây cô không để ý, giờ nhìn lại đúng là thật, không thể không nói, mắt nhìn người của đối phương rất độc đáo.

Nhìn bọn họ, rồi lại nhìn Luru Minh, Bạch Nhược Oánh suy nghĩ một chút, cô rất buồn ngủ, rồi gật đầu với họ, Bạch Nhược Oánh nhìn Luru Minh, “Đứng canh cho tốt, bánh bao.” Nói xong, cô trở lại xe, ba người trên xe đã ngủ say, Bạch Nhược Oánh mặc nguyên quần áo nằm xuống. Thấy Bạch Nhược

Oánh như vậy, ấn tượng của họ với cô rất tốt.

Hôm nay, tiểu đội của bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ, khi trở về trời đã tối, vì thành phố B cấm xuất nhập vào ban đêm, nên mọi người mới tới đây hạ trại, không ngờ lại gặp một thiếu niên đáng yêu. Nhìn bộ dạng nhỏ nhắn đáng yêu kia tức giận, mọi người đều cảm thấy thú vị trong lòng, sau đó lại bắt đầu trêu chọc thiếu niên đáng yêu, thì Bạch Nhược Oánh xuất hiện.

Bởi vì tận thế tới, phần lớn phụ nữ vì sinh tồn đều trở nên lệ thuộc vào đàn ông, họ không biết tiến lùi đúng lúc, chỉ dựa vào sự bảo vệ của đàn ông. Đội ngũ của họ trước giờ đã gặp không ít những cô gái như vậy, vừa nhìn thấy đội trưởng đã thêm nhỏ dãi, hận không thể ngay lập tức cởi sạch quần áo. Thật sự khiến họ rất chán ghét, ngoại trừ một gái trong đội là phái nữ, Lâm Đạt, họ chưa từng coi trọng cô gái nào khác.

Lâm Đạt là cô gái bọn họ nửa đường cứu về được, mặc dù cô không có năng lực gì, nhưng cô không làm bộ làm tịch, vẫn luôn quản lý hậu cần cho đội ngũ, nên mọi người đối xử với Lâm Đạt rất tốt.

Vậy mà hôm nay, khi bọn họ nhìn thấy Bạch Nhược Oánh, đúng là ngẩn người, vì ở tận thế còn có một cô gái không nhiễm bụi trần như vậy, khiến họ rất ngạc nhiên. Thế nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên, không có ý gì khác, thậm chí bọn họ đã nghĩ, nếu như cô cũng giống những người phụ nữ khác, bọn họ sẽ lập tức đi ngay. Vậy mà cô gái này không có ý đó, chỉ gật đầu với bọn họ, không nói gì rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Bạch Nhược Oánh, bỗng nhiên Lưu Minh có một cảm giác bị bạn bè chơi xấu, tức giận nhìn đám người trước mặt, Lưu Minh liếc họ một cái rồi cũng trở về xe hàng.

Nhìn khuôn mặt hí hửng tròn vo và đôi mắt to đen láy của Lưu Minh, đội trưởng của bọn họ, cũng chính là người vừa đùa giỡn thiếu niên Lưu Minh đáng yêu, khoe miệng khê cong lên.

Bốn người đàn ông ngồi trong xe không sao hết, còn rất ảm áp, ngủ như thế cũng không phải lần đầu tiên, nhìn xe hàng của đối phương, không tệ, rộng rãi, nhưng kín gió, bất tiện, nghĩ như thế bọn họ chui vào trong xe. Bọn họ đều không biết chức năng của xe hàng, nếu như biết, khẳng định sẽ rút hết hàm.

Đêm dần khuya, trong xe hàng có Lưu Minh đứng gác, trong xe Hummer cũng có một người đàn ông gác đêm. Đến khi đổi ca, Bạch Nhược Oánh gác còn Lưu Minh đi ngủ, bên kia cũng đổi người.

Mặt trời dần mọc, cửa thủ đô cũng sẽ mở ra sớm thôi, đúng lúc ấy một sự khác lạ xộc vào trái tim Bạch Nhược Oánh. “Mọi người, chuẩn bị sẵn sàng, có biến.” Bạch Nhược Oánh vừa nói vừa gọi người trong buồng xe, nhìn dưới xe của mình, cảm giác kỳ quái này là cái gì không biết.

Trong buồng xe, ngoại trừ bà Bạch đều xuống cả, vì Bạch Nhược Oánh rất nghiêm túc, nên mọi người đều mang theo súng. Còn chiếc xe Hummer kia, người đứng gác thấy cả nhà Bạch Nhược Oánh hành động kỳ lạ, cũng gọi đồng đội của mình dậy.

Nhìn mấy người đối diện, dàn trận chờ mệnh lệnh, trong lòng họ thầm kinh ngạc, rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh cầm trường đao, lại càng giật mình, hiểu kỳ thêm. Vốn cho rằng cô gái là một tiểu thư xinh đẹp, bây giờ nhìn lại hóa ra bọn họ nhầm? Vậy mà, lúc này, bọn họ cũng cảm thấy có thứ gì đó không tốt ép sát, bọn họ cũng lấy vũ khí xuống xe.

“Ngao!” Vật kia đến gần, cuối cùng gào một tiếng, mọi người nhìn thấy con vật trước mắt, là một con hổ, không phải là hổ biến dị, đầu con hổ lớn như con voi vậy. Thấy sinh vật trước mắt, khiếp sợ nói không nên lời.

Cả nhà Bạch Nhược Oánh đề phòng, đối diện với con hổ, thì không thể khinh thường nhìn con vật trước mắt. Thú biến dị cấp ba? Bạch Nhược Oánh cảm thấy Âm Huyết đang run, không phải nó sợ, mà là hưng phấn. Bạch Nhược Oánh có thể cảm nhận được, bên trong con hổ này có chứa một năng lượng khổng lồ. Bên cạnh cô cũng là dị năng giả cấp hai, bao gồm cả mấy người đối diện. Dĩ nhiên ngoại trừ đội trưởng bên kia, anh ta cũng cấp ba.

Nhưng dù là cùng cấp thì con người lại không phải đối thủ của thú hoặc zombie biến dị, chúng sẽ mạnh hơn một chút. Điều này khiến họ rất bức mình, thế nhưng sự thật giống như bây giờ, mọi người cũng không phải đối thủ của con hổ đó.

Cặp mắt của hổ biến dị màu đỏ, răng nanh bén nhọn, nhìn người trước mắt, nước miếng chảy xuống. Không biết đã ăn bao nhiêu zombie, nên con hổ này mới biến dị thành ra như vậy, mà nó không phải xổng ra từ sở thú đó chứ? Hổ biến dị khinh thường nhìn đám người, cảm thấy năng lực của đối phương không mạnh hơn mình. Nhìn bọn họ bày trận công kích, hổ biến dị hừ mũi, hơi lạnh phả trong gió tuyết thành một màu trắng bất mắt.

“Đội trưởng, làm sao bây giờ!” Mọi người nhìn hổ biến dị, cau mày nhìn về phía đội trưởng, bọn họ chưa từng gặp thú biến dị lớn như vậy.

Hổ biến dị đi vài bước về phía trước, nhìn động tác của nó, mọi người đều khản trương, thấy hổ biến dị muốn nhảy qua. Ông Hình nắm bắt thời cơ, dùng súng bắn vào mắt của nó, hổ biến dị hét lên một tiếng thảm thiết, nó điên cuồng. Không phải nếu họ không chọc nó thì nó sẽ thả họ đi, nên mọi người không ai trách ông Hình vì ra tay trước chiếm thế thượng phong. Ngược lại than thở, thủ pháp của ông Hình thật tốt, ông Hình đã bắn phát đầu tiên, mọi người cũng nâng súng, nhưng da thú biến dị cấp ba quá dày, đạn bình thường không xuyên qua được da thịt của nó.

Nhìn đạn không ăn thua, họ bỏ súng xuống, xung quanh đây còn có zombie, nếu như tiếng quá lớn sẽ kéo zombie đến, vậy càng nguy hiểm.

Họ để súng xuống, Bạch Nhược Oánh nắm chặt Âm Huyết, dùng tốc độ di chuyển tức thời, xuất hiện bên người hổ biến dị. Cô chém một đao xuống, hổ biến dị đau đớn gầm to, nó căm tức nhìn cô, muốn đánh về phía Bạch Nhược Oánh, nhưng cô đã thuận di* rời khỏi vị trí vừa nãy.

*thuận di: di chuyển tức thời.

Nhìn bóng dáng cô gái như quý mị, mấy người đàn ông đối diện sợ hãi than thầm, dù sao trong mặt thể, một cô gái không sợ zombie đã rất tốt rồi, còn có thể cầm dao đối phó zombie lại càng ít. Thình thoảng lại sở hữu một đến hai dị năng, có ai nguyện đương đầu với zombie chứ, nếu đánh xa được, mọi người đều đánh từ xa. Nhưng khi nhìn năng lực của cô gái trẻ kia, bọn họ đều thấy mình đã đánh giá thấp phụ nữ.

Cứ như thế, trên người hồ biến dị xuất hiện không ít vết thương, còn những người kia thấy cô như thế không nể được than thở. Cùng xông lên phía trước, sử dụng dị năng của mình, vậy mà đúng lúc này, Bạch Nhược Oánh lại hét to: “Bác Hình, mau tránh đi!”

Lúc nghe thấy lời cô nói, ông Hình không nghĩ nhiều, lộn một cái rồi khỏi vị trí cũ, chỉ nhìn thấy nơi đó xuất hiện một cái hồ to.

Nhìn thứ tạo nên cái hồ kia là cái đuôi của hồ biến dị, mọi người đều sợ ngây người, đuôi của nó dài như thế, chừng năm mét, trời ơi, đây là hồ biến dị thêm cường hóa sao?

Bạch Nhược Oánh thuận dị, chém về phía đuôi con hồ, nhưng cái đuôi giống như có mắt, lại tránh được, nó tức giận nhìn cô, lại là cô gái này.

Thấy hồ biến dị nổi giận, hơn nữa cảm thấy con hồ vì tức giận mà muốn tăng cấp, hơn nữa lúc này nó chỉ nhìn chăm chăm mỗi cô, Bạch Nhược Oánh hét lên, “Ba, bác Hình, Lưu Minh, mọi người mau lên xe, chúng ta không phải đối thủ của hồ biến dị, mọi người mau lái xe đến trước cửa thành phố.”

Nhìn con hồ, cô biết mình không thể chiến thắng nó trong thời gian ngắn được, thần thức cho thấy zombie xung quanh nghe tiếng đã đến, Bạch Nhược Oánh nóng nảy.

“Không được, tiểu Oánh! Chúng ta không thể để con lại.”

“Ba, ba phải làm như vậy, còn các anh mau đi đi, sắp có rất nhiều zombie đến đây.”

Nghe cô nói thế, mấy người đàn ông cả kinh trong lòng, rất không muốn, sao họ có thể nhìn một cô gái mảnh mai chiến đấu với con hồ đây, còn bản thân thì lại bỏ chạy? Tất nhiên bọn họ không đồng ý, nhưng khi họ nghe cô nói có một đám lớn zombie đang đến, họ nhìn ra xa.

Thật sự có một nhóm zombie kéo đến, nhìn số lượng khổng lồ kia, họ đều nổi da gà, quần thể lớn như vậy, mấy người bọn họ không đủ nhét kẻ răng cho chúng, vậy cô gái này sẽ ra sao?

“Các anh đi mau, tôi có cách.” Nhìn bọn họ do dự, cô nghĩ tiểu đội này cũng không tệ lắm, dù sao tận thế đến, con người rất ích kỷ, nhưng bọn họ ít nhất còn có chút nghĩa khí.

“Không được, Tiểu Oánh, chúng ta không bỏ con đâu.”

“Đúng, vậy, Nhược Oánh, bọn tôi không thể để cậu lại.”

“Không được, chúng tôi không thể để một cô bé như cô mở đường cho mình đường.” Nói xong mọi người xông về phía hồ biến dị.

Nhìn mọi người kiên trì như thế, cô cảm động, rồi lại nhìn zombie đằng xa, không còn cách nào khác, đành phải đánh nhanh thắng nhanh thôi, “Tạm thời mọi người ngăn đám zombie lại đã!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Nhìn thân pháp quý mị của cô, hồ biến dị tức giận đỏ mắt, nhìn bày zombie đằng xa, mọi người quyết định cứ giết hết. Nghĩ là làm, mọi người đều mang súng đạn tích trữ ra. Người nhà họ Bạch cũng vậy, bọn họ lấy súng đạn, chuẩn bị kỹ càng.

Còn Bạch Nhược Oánh vẫn chọc giận con hồ, khiến ánh mắt của nó chỉ nhìn vào cô, thần thức của Bạch Nhược Oánh đều tập trung lên hồ biến dị. Bây giờ nó rất tức giận, ánh mắt đỏ lên, càng muốn thăng cấp, dù có thắng được hay không, điều này khiến nó khó chịu, là hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Lúc tiếng súng vang lên, bên này mọi người đều nổ súng vào đàn zombie, các zombie ngã xuống từng con một. Bây giờ, hồ biến dị cũng di chuyển, mà mục tiêu của nó không phải là Bạch Nhược Oánh, không phải những người kia, mà là bọn zombie. Nhìn cảnh kỳ lạ này, mọi người đều ngẩn ngơ, chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ đột nhiên hồ biến dị quyết định trợ giúp đồng loại của nó sao?

Bạch Nhược Oánh không nghĩ như vậy, xem ra hồ biến dị đang bước vào giai đoạn thăng cấp, lại xuất hiện đàn zombie, để nó ngửi thấy mùi năng lượng. Nhìn hồ biến dị ăn zombie, Bạch Nhược Oánh hô to, “Mọi người mau lên xe, rời khỏi chỗ này.”

Nghe cô nói thế, mọi người mới kịp phản ứng, lên xe chân nhún ga, [] muốn chạy đến cửa chính thủ đô. Lúc này, hồ biến dị nhìn chiếc xe rời đi, quay đầu lại, vẫn ăn đám zombie dưới chân.

Cuối cùng cũng rời khỏi phạm vi có hồ biến dị, mọi người thở phào nhẹ nhõm, Bạch Nhược Oánh quay đầu lại phía sau. Nếu cô không nhìn nhầm, thì ánh mắt của hồ biến dị tràn đầy hận ý, thấy hồ biến dị bắt đầu có chỉ số thông minh. Không được, hồ biến dị này không thể giữ lại, không riêng gì nguyên nhân khác, chính là muốn trấn an Âm Huyết đang run rẩy. Cô quyết định tìm cơ hội lên ra ngoài giải quyết con hồ biến dị cho xong.

Thủ đô không hồ danh là thủ đô, từ xa nhìn lại, thủ đô đã có quy mô bảo vệ rất hoành tráng rồi. Bạch Nhược Oánh cảm thán, xem ra những người bên trong rất có tài lực, khi tận thế xảy ra mới có thể trong một thời gian ngắn đã thành lập được khu phòng vệ có quy mô như vậy đúng là không dễ dàng.

Khi xe cách cửa thành phố năm mét, có người bảo bọn họ dừng xe, tiếp theo đã thấy một chiến sĩ mặc quân trang đi tới. “Chào cô!” Anh gõ vào cửa sổ xe. “Vâng, chào anh.” Bạch Nhược Oánh hạ cửa xe sổ xuống đáp lời.

Mất liếc nhìn về chiếc xe Hummer, người đàn ông bên trong xe trình ra một tấm thẻ, người lính để họ đi. Rồi lại nhìn người lính bên cạnh mình, tác phong chuyên nghiệp đang nói gì đó.

Thấy khuôn mặt thanh tú của cô, người kính lập tức sững sờ, sau đó đỏ bừng mặt, “Thật xin lỗi, lần đầu tiên vào thủ đô, phải tiến hành kiểm tra. Hơn nữa mỗi người cần nộp một lượng vật tư nhất định cho thành phố. Nếu như cô là dị năng giả thì mục này có thể miễn.”

Người lính đếm trong xe có tổng cộng bốn người, trong đó ba người là trung niên, chẳng qua nhìn họ không hề nhếch nhác. Đã như thế phải có chút thực lực, rồi lại vết máu ở đầu xe, không biết đã cán chết bao nhiêu zombie rồi.

“Phải kiểm tra thế nào? Tôi là dị năng giả tốc độ.” Bạch Nhược Oánh nghe phải kiểm tra, gật đầu, quy trình cũng rất hoàn thiện, tránh để người nhiễm độc zombie vào thành phố.

“Chúng tôi có dụng cụ chuyên dụng, chỉ cần lấy ít máu là có thể xét nghiệm xem có lây nhiễm virus hay không. Nếu không sao có thể trực tiếp tiến vào thành phố, nếu như bị lây, sẽ cách ly 12 giờ, vì sau khi nhiễm virus sau 12 giờ đều sẽ có khả năng tiến hóa thành dị năng giả.” Người lính nói.

Bạch Nhược Oánh cảm thán, đúng là thủ đô có khác, đã nghiên cứu ra phương pháp kiểm nghiệm vị khuẩn từ lâu, cũng may, cô còn tưởng phải cách ly rất lâu đấy, nói như thế, muốn vào thành phố cũng rất phiền phức.

“Được rồi, có thể kiểm tra ở đâu?” Bạch Nhược Oánh gật đầu.

“Mời đi bên này.” Người lính nghe nói cô là dị năng giả, trong ánh mắt thêm phần tôn trọng.

Theo anh đến nơi kiểm nghiệm, nhìn mấy người đàn ông đã kiểm tra xong đứng cạnh máy đo lường, không có ý rời đi, xem ra muốn chờ bọn họ đây.

Lúc này, tiếng hừ lạnh của Lưu Minh truyền đến tai cô, Bạch Nhược Oánh lắc đầu, sau đó kiểm tra cùng mọi người. Có lẽ mới sáng sớm, người vào thành phố cũng không nhiều lắm, nên cũng không đông lắm.

Bác gái quân nhân trung niên chỗ kiểm tra, vừa nhìn thấy Lưu Minh, ánh mắt đã bị sự đáng yêu hấp dẫn, sau đó từ miệng của bác ấy, Bạch Nhược Oánh biết không ít chuyện trong thành phố.

Bây giờ tốc độ trấn áp bộc phát zombie của thủ đô là nhanh nhất, chế độ quản lý cũng khôi phục. Thủ đô chia làm các bộ phận: Đầu tiên, trung tâm của thủ đô chính là cao ốc trung bộ, là nơi quản lý của thủ đô, thứ hai là viện nghiên cứu khoa học, là địa bàn của các nhà khoa học, cũng là nơi quan trọng nhất, thứ ba là nơi người dân sinh sống.

Mà nơi ở cũng chia làm ba cấp, cao cấp, trung cấp và cuối cùng là sơ cấp. Nở ở cao cấp, chính là chỗ ở của dị năng giả, dĩ nhiên người thân của dị năng giả phải nộp lên một lượng vật tư nhất định mới có thể ở cùng.

Trung cấp, còn gọi là công hội, là nơi người bình thường và dị năng giả tiếp nhận nhiệm vụ, hai là nơi trao đổi buôn bán của dị năng giả. Sơ cấp là nơi người bình thường ở.

Về công hội, bất kỳ ai trong trụ sở đều có thể đến công hội đăng ký để trở thành thành viên. Cũng có thể thông qua nhiệm vụ mà đổi điểm vinh dự để thăng cấp. Bây giờ, tiền tệ lưu thông trong kinh thành chưa phải là thủy tinh thể, mà là điểm vinh dự, 1 điểm vinh dự có thể đổi được khẩu phần ăn một ngày.

Người có cấp bậc càng cao, thì có thể nhận càng nhiều nhiệm vụ ở công hội, hoặc cũng có thể nhận một số nhiệm vụ cao cấp, dĩ nhiên nơi này dị năng giả chiếm đa số.

Phần lớn người có dị năng đều đến đây thành lập tiểu đội đánh thuê của mình, có thể thông qua việc nhận nhiệm vụ để thăng cấp, cấp càng cao thì tiếng nói của tiểu đội mới có trọng lượng.

Trong căn cứ có mấy tiểu đội đánh thuê nổi tiếng, một là tiểu đội Lôi Điện, đội trưởng là Tàn Thiên, dị năng giả hệ lôi*. Hai là tiểu đội Phi Ưng, đội trưởng là Nguyên Ưng, là dị năng giả hệ hỏa. Ba là tiểu đội Băng Linh, đội trưởng là Thiện Lăng Băng, dị năng giả hệ băng. Bốn là tiểu đội Kim Quang, đội trưởng là Lý Kim Quang, dị năng giả hệ kim. Năm là tiểu đội Như Phong, đội trưởng là Hình Phong, dị năng giả hệ phong.

*lôi: sấm sét.

Nghe bác gái giới thiệu, Bạch Nhược Oánh không nói gì, lúc ông Hình nghe tên tiểu đội Như Phong, sắc mặt bỗng trầm xuống. Ngược lại hai mắt Lưu

Mình vút sáng, bên trong ngập tràn sự sùng bái và ngưỡng mộ, khiến bác gái yêu thích không thôi. Lập tức viết cho bọn họ một bức thư đề cử, muốn chồng của bác gái, cũng chính là người quản lý nhà ở, phân cho họ một chỗ ở tốt.

Cầm thư đề cử, khoe miệng Bạch Nhược Oánh giật giật, không ngờ con hàng bại não cũng có bản lĩnh này. Mấy người bọn họ, ngoại trừ bà Bạch ra, bốn người đều cầm huy hiệu dị năng giả và một cái thẻ ra ngoài. Nhìn bọn họ đi ra, mấy người đàn ông kia mới đi về phía trước.

“Chào mọi người, trước đây cùng chung hoạn nạn, tôi còn chưa kịp giới thiệu. Tôi là Nguyên Ứng, nếu như sau này mọi người có khó khăn gì trong thành phố, mọi lúc đều có thể đến tìm tôi.” Người đàn ông anh tuấn giới thiệu mình, ánh mắt của anh lướt qua Lưu Minh một chút, dĩ nhiên chỉ rước lấy một trận khinh thường.

Nguyên Ứng? Đội trưởng tiểu đội Phi Ứng, không ngờ cô lại may mắn như vậy. “Cảm ơn anh, tôi là Bạch Nhược Oánh, còn đây đều là người nhà của tôi, hiện giờ chúng tôi phải đi lấy xe, sau đó đến chỗ quản lý nhà ở.”

“Nếu như thế, chúng tôi không quá rầy rỗi nữa.” Nói xong Nguyên Ứng mang theo đồng đội rời đi.

“Hừ, tên này hả, nói chúng ta có chuyện thì tìm họ giúp một tay, nhưng cả địa chỉ cũng không nói một chữ, không có thành ý, hừ!” Nghe Lưu Minh nói, cô lắc đầu, địa chỉ của tiểu đội Phi Ứng, chỉ cần tùy tiện hỏi cũng biết, thế là tìm được rồi.

“Chào mọi người, tôi là hướng dẫn viên ở đây, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho mọi người?” Bạch Nhược Oánh cau mày, [] đưa thư đề cử cho anh ta, anh ta đọc thư đề cử, “Mời đi theo tôi làm thủ tục nhập cư.” Làm thủ tục nhập cư rất đơn giản, chỉ cần ghi những thông tin cơ bản vào một tờ giấy là được.

Điền xong những thứ này, không ngờ anh ta lại đưa cả nhà cô đến một khu biệt thự, xem ra một bức thư tiến cử đúng là rất tốt, Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm. Thực tế thì các thành viên của tiểu đội dị năng đều ở cùng nhau, như vậy cũng thuận tiện hơn. Bạch Nhược Oánh lựa chọn một căn biệt thự nhỏ, vị trí tương đối tốt. Trong căn cứ cho phép lái xe, nhưng xăng xe thì tự mình xử lý, cho nên xe trong căn cứ cũng không nhiều, Bạch Nhược Oánh nghĩ, nếu đây là trước khi tận thế, không phải rất bảo vệ môi trường sao? Giao chìa khóa nhà cho cô, anh ta rời đi.

Nhìn căn nhà tạm thời, cô khá hài lòng, lầu dưới là phòng khách, phòng bếp, phòng ăn, ba phòng ngủ cho khác, trên lầu có phòng sách, hai phòng ngủ. Nơi đây điện nước đều đủ cả, thực sự không tồi, nhìn cách bày trí nội thất xem ra chủ nhân của biệt thự rất có mắt nhìn. Không xa hoa lại lịch sự tao nhã, khiến người khác thư giãn, mọi người đều rất vừa ý.

Mặc dù nói, tiền thuê chỗ này hơi cao một chút, tất nhiên tiền thuê chính là điểm vinh dự, nhưng bọn họ còn chưa có một điểm nào. Bây giờ căn cứ chưa biết được tầm quan trọng của thủy tinh thể, tin rằng không lâu sau các nhà khoa học sẽ phát hiện ra công dụng của nó. Nhưng về phần thủy tinh thể có ích lợi gì, không phải là việc cô quan tâm. Nói vậy cho đến lúc đó, tất cả phí chi trả đều dùng thủy tinh thể mà thanh toán rồi.

Bà Bạch đặt ít nguyên liệu vào bếp, nấu mấy món đơn giản, mọi người đã lâu không ăn một bữa thế này, đều ăn như hổ đói, vô cùng vui vẻ. Nhìn cả nhà như vậy, trong lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng hai phòng ngủ chính trên lầu cho ba người trung niên, cô và Lưu Minh lựa phòng khách dưới lầu.

Cô trở về phòng của mình, tắm rửa sạch sẽ, Bạch Nhược Oánh nhớ đến không gian của cô, tiến vào không gian, nhìn rau quả trái chín bên trong. Xem ra cô không hái chúng cũng không hư, cô đi đến ao máu lần trước.

Máu trong ao càng lúc càng đặc lại, may mà không có mùi tanh, nếu không không gian sẽ toàn mùi máu thì không tốt. Nhưng vì sao ao máu này lại ở đây? Còn bông hoa giữa ao máu, hay là còn gì nữa? Suy nghĩ một chút, Bạch Nhược Oánh vẫn nghĩ không ra, cô uống một ít nước suối, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Lúc này, Bạch Nhược Oánh nhớ tới con hồ biến dị kia, cô thả thần thức ra, thấy người nhà mình đã ngủ. Cô biết mình phải thừa dịp hồ còn ở gần đây, động thủ trước giết nó. Bạch Nhược Oánh mặc đồ đen, cầm áo lông trong tay, suy nghĩ một chút, cuối cùng để nó lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Kể từ khi có Âm Huyết, cơ thể cô đối với sự nóng lạnh của thời tiết đều tự điều chỉnh cho phù hợp. Dù trời rét hơn nữa, cô cũng không thấy lạnh, nhưng năng lực này cô vẫn không muốn để lộ. Vì nếu bị người khác nhìn thấy trời lạnh lại không mặc áo lông, sẽ bị nghĩ ra sao? Không còn cách nào khác là phải mặc, nhưng buổi tối hôm nay, hành động của cô cần có tốc độ, nên cô không mặc áo lông. []

Lợi dụng sự uyển chuyển của cơ thể, và dị năng tốc độ của mình, vượt qua trạm gác và tường rào. Bạch Nhược Oánh đến nơi cô đã gặp hồ biến dị lúc trước, thả thần thức ra tìm, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ ở của hồ biến dị.

Xung quanh nó có rất nhiều zombie, phần lớn zombie đều bị con hồ ăn mất đầu. Xem ra hồ biến dị đã ăn sạch tinh thể trong đầu chúng, nhìn hành động của hồ biến dị, có một số zombie muốn rời đi. Không biết là theo bản năng, hay là chúng đã bắt đầu có sự thông minh.

Nhưng sao hồ biến dị có thể cho chúng tội tại nguyên, cuối cùng mấy con zombie cũng ngã xuống, còn hồ biến dị cảm thấy hai mắt nó đã khá hơn nhiều.

Nhìn hồ biến dị, không biết nó đã ăn bao nhiêu thủy tinh thể zombie, con người bị súng nã thương đã khép lại, trở về màu đỏ. Thấy nó muốn đi, Bạch Nhược Oánh tiến lại gần, còn hồ biến dị giống như cảm thấy gì đó, nhìn về phía Bạch Nhược Oánh.

Bị con hồ nhìn chằm chằm, Bạch Nhược Oánh run lên một cái, chẳng lẽ con hồ đã phát hiện ra cô? Ngồi yên một lúc, Bạch Nhược Oánh lác mình tiến vào không gian, thả thần thức ra. Bạch Nhược Oánh nhìn thấy khi cô tiến vào trong không gian, nơi đầy mắt của hồ biến dị lóe lên một tia nghi ngờ. Chẳng lẽ chỉ số thông minh của hồ biến dị cũng thay đổi rồi?

Chỉ số thông minh của hồ biến dị thay đổi, có liên quan đến thủy tinh thể của zombie sao. Nếu như vậy, zombie ăn thủy tinh thể của đồng loại, sau khi tiến hóa, trí thông minh của chúng cũng giống như con người ư? Hay là còn cao hơn?

Bạch Nhược Oánh cảm thấy lo sợ, nếu trí thông minh của zombie cao hơn loài người thì sao? Cô không dám nghĩ đến, không được, con hồ biến dị trước mặt này không thể giữ lại.

Hồ biến dị vừa cảm thấy có một luồng sát khí nguy hiểm ép sát mình, vậy mà ngay lập tức lại đột nhiên biến mất.

Sự thông minh của hồ biến dị mới được hình thành, nó cảm thấy nơi này có nguy hiểm. Nhớ lại có gặp mấy kẻ vào buổi sáng, nghĩ đến con đau đớn mù mắt, sự thù hận dâng lên trong đầu con hồ, cả Bạch Nhược Oánh cũng cảm thấy được hận ý này.

Hồ biến dị lại muốn rời đi, nhân cơ hội này, cô vừa muốn ra khỏi không gian, nhưng bất ngờ lại xuất hiện một hơi thở khác thường khiến cô dừng bước. Không biết từ đâu lại xuất hiện một kẻ mặc áo đen, anh ta bỏ một đao về phía hồ biến dị. Cảm nhận được nguy hiểm, hồ biến dị tránh né. Thấy con hồ né được, anh ta cau mày, một đao chém xuống chỉ sượt qua da khiến hồ biến dị bị xước.

Bạch Nhược Oánh cảm thán trong lòng, người đàn ông này rất lợi hại. Hồ biến dị bị thương rất tức giận, nó gầm lên với anh ta, phát động thể tấn công. Nó giương nanh múa vuốt, nhào về phía anh ta, anh né được, xoay người chém một nhát, lưỡi đao chém trúng chân trước của hồ biến dị.

“Gào!” Hồ biến dị vung cái đuôi dài, đánh về phía anh ta, người đàn ông nhảy lên đồng thời bỏ một đao xuống cái đuôi cộp. Bạch Nhược Oánh chỉ nghe một tiếng “keng”, cô khiếp sợ, không ngờ cái đuôi của nó lại cường hóa đến mức cứng như sắt thép. Anh ta thu đao về, đứng một bên, cô mới nhìn rõ được mặt anh ta.

Chân mày sắc như kiếm, đôi mắt sáng hơn sao, con ngươi đen tuyền sâu không thấy đáy, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi phiếm hồng, khuôn mặt hoàn mỹ như thiên thần. Khiến cho người ta cảm thấy những từ đẹp để hình dung một người đàn ông như hào hoa, cao to, anh tuấn, mạnh mẽ, đều tụ hội trên người anh ta.

Người đàn ông này khiến Bạch Nhược Oánh cảm thấy, là một tổng thể kết hợp từ báo, hổ, sói, sư tử và chim ưng, tính tình ngạo nghễ, giống hệt như chúa tể muôn loài. []

Bạch Nhược Oánh không hiểu sao tìm mình lại đập nhanh như vậy, cô đưa tay đặt lên trái tim. Dĩ nhiên, cô không phải là dạng vừa thấy anh ta đã lập tức yêu. Nhưng lại có một cảm giác quen thuộc khiến trái tim của Bạch Nhược Oánh rối loạn. Vậy mà trong tích tắc, cô đã khôi phục bình thường ngay sau đó.

Mùa đông giá rét, nhưng anh ta chỉ mặc một cái áo da, nhìn hình dáng chiếc áo, cô còn thấy được cơ thể cường tráng của anh. Người đàn ông thấy một chiều kia không thành lại trở tay lần nữa, vung thanh đao trong tay lên, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy trên lưỡi đao có mang theo lưỡi đao gió*. Anh ta dùng sức bỏ một đao xuống, hồ biến dị kêu thảm thiết, cái đuôi cường hóa rơi dưới đất.

*lưỡi đao gió: gió kết thành hình lưỡi đao, uy lực rất lớn.

Cô ở trong không gian nhìn toàn cảnh, người đàn ông này rất mạnh, nếu như là cô, có thể làm được như vậy không chứ?

Anh không để ý đến tiếng kêu thảm thiết của thú biến dị, phi thân qua, đầu hồ biến dị rời khỏi thân thể, anh thu đao lại. Vốn muốn đến gần đầu hồ, nhưng đột nhiên anh cảm nhận được điều gì đó, xoay người rời đi.

Thấy anh đã đi xa, Bạch Nhược Oánh tò mò liếc mắt nhìn sang. Sau đó cô đi ra ngoài, nhìn đầu hồ biến dị bị anh chặt xuống, tìm được một viên thủy tinh đỏ thẫm, không ngờ nó là thú biến dị cấp bốn. Ban ngày còn là cấp ba, không nghĩ nhanh như thế đã tăng cấp. Chắc nó đã nuốt không ít zombie, còn là zombie biến dị, mới tiến hóa nhanh như vậy. Nghĩ thế Bạch Nhược Oánh lấy thủy tinh thể của con hồ. Chính anh không cần, không phải cô cướp, nghĩ thế cô vui vẻ ném thủy tinh thể vào không gian, rồi mới nhìn xác hồ biến dị nằm dưới đất.

Sau tận một thế kỷ, vì thực phẩm thiếu hụt, phần lớn động vật lại biến dị, mọi người đều không có thịt ăn. Một lần tình cờ, có người giết chết một động vật biến dị, nhưng anh ta quá đói, cũng rất thèm thịt, không chịu đựng nổi mới ăn thịt thú biến dị. Lúc ăn thì rất ngon, nhưng sau khi xong lại tỉnh ra, sợ mình sắp chết, bị lây virus trở thành zombie rồi bị người ta giết chết.

Cho nên anh ta không nói với ai, lén lút che giấu, nhưng đợi rất lâu, anh phát hiện ăn thịt thú biến dị không biến thành zombie. Có thể giải thích rằng ăn thịt thú biến dị đều không sao, cuối cùng chuyện này được các quốc gia chứng thật, sau đó mọi người bắt đầu kiếp sống ăn thịt.

Ném xác con hồ biến dị vào không gian, Bạch Nhược Oánh xoay người rời đi. []

Bạch Nhược Oánh không biết khi mình lác người rời đi, ở nơi hồ biến dị vừa chết đó xuất hiện một người đàn ông. Còn chính là người đã giết hồ biến dị, anh nhìn theo bóng lưng của cô chạy càng lúc càng xa, cuối cùng xoay người rời đi.

Còn có thứ cô không biết, khi Bạch Nhược Oánh ném viên thủy tinh cấp bốn vào không gian, ao máu trong không gian xảy ra biến đổi. Nó hấp thụ thủy tinh thể, khi bị ao máu hấp thụ hết, đoá sen đỏ lại bung cánh, từ từ nở rộ từng chút một.

Đúng lúc đó, người đàn ông áo đen vốn đã xoay người rời đi chấn động, anh nhìn về phía Bạch Nhược Oánh sau đó cau mày, cũng đi về phía ấy.

Nhìn đồng hồ, trời sắp sáng, Bạch Nhược Oánh tăng tốc về thành phố, vượt qua trạm gác trở về biệt thự của mình. Nằm trên giường, nhớ đến chuyện tối hôm qua, đột nhiên Bạch Nhược Oánh sờ bụng mình, hơi đói, cô lắc người tiến vào không gian.

Trong không gian sao lại có một mùi hương ngọt ngào như thế? Cái gì, sen đỏ, nở hoa rồi ư? Nhưng tại sao lại nở một chút, đã xảy ra chuyện gì? Còn thủy tinh thể cấp bốn của cô đâu?

Bạch Nhược Oánh thả thân thức ra, phát hiện trong không gian chỉ có thủy tinh cấp một và cấp hai, còn viên thủy tinh cấp bốn không thấy đâu. Cô tò mò, nhìn sen đỏ bên trong ao máu, thủy tinh thể đó không phải bị nó hấp thụ chứ? Nhưng nhìn sen đỏ mở ra một chút, chẳng lẽ muốn sen đỏ nở hết phải có rất nhiều thủy tinh thể cấp bốn trở lên sao? Há?

Bạch Nhược Oánh cảm thấy năng lực của mình tăng lên một chút? Chẳng lẽ sen đỏ nở càng lớn cấp bậc của cô cũng tăng lên. Nghĩ thế, Bạch Nhược Oánh liền vui vẻ.

Nhưng bây giờ mới chỉ là phán đoán của cô, còn phải tìm được thủy tinh thể cấp bốn để chứng thực mới được. Hoàn cảnh bây giờ như thế, thủy tinh thể cấp bốn rất hiếm.

Nhớ trước khi tận thế, cô có thu gom được rất nhiều đồ ăn vặt, ngày mai phải phân phát cho mọi người.

Đồ ăn vặt cô để trong không gian, vừa nhìn thấy thủy tinh thể trên bàn, Bạch Nhược Oánh nhớ lại khi mình đi ngang qua vài nơi, cũng thỉnh thoảng có nhìn thấy vài con zombie bị tách đầu.

Xem ra chuyện thủy tinh thể có trong cơ thể zombie sớm muộn gì cũng bị phát hiện. Sợ là mọi người đã nghi ngờ đến khả năng này. Đến lúc ấy thời đại đen tối này sẽ bước sang một trang sử mới, có thể trở thành chuyện có một không hai trong lịch sử, niên đại của cường giả mạnh nhất!

Ăn uống no say, cô trực tiếp ngủ trong không gian, linh khí bên trong rất nhiều, thích hợp cho việc tăng thực lực của cô.

Trời đã sáng, mọi người rời phòng, từ khi tận thế đến nay, đây là đêm đầu tiên ngủ ngon giấc. Bà Bạch làm bữa sáng trong bếp, ông Bạch và ông Hình nghe tin tức gần đây. Bạch Nhược Oánh giúp mẹ một tay, còn Lưu Minh thì xoa mắt, mơ mơ màng màng bước từ phòng ra trên khóe miệng còn có một dấu vết khả nghi.

Vì hấp thụ năng lượng thủy tinh thể, nên dị năng của mọi người đã lên cấp hai. Ở trong đám dị năng gia đều là cấp một, bản lĩnh của họ đã không nhỏ rồi.

Ăn xong bữa sáng ngon lành, mọi người quyết định đến công hội xem một chút, có thể tiếp nhận nhiệm vụ gì ở đó hay không. Mặc dù bọn họ an toàn trong thủ đô, nhưng không ai chắc có thể nhân nhả bao lâu. Tình hình tận thế có xảy ra biến hóa gì hay không, không người nào nói trước được. []

Đi tới công hội, bên trong đã có rất nhiều người tụ tập, nhìn danh sách nhiệm vụ công hội thông báo, Bạch Nhược Oánh lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Bây giờ đang là mùa đông, thời tiết khá lạnh, mọi người đều mặc khá nhiều áo, trang phục vừa dày vừa nặng, cộng thêm áo lông và mũ trùm đầu. Cho nên khi cô vừa tiến vào, ngoại trừ toàn thân màu trắng khiến mọi người chú ý ra thì cũng không quá khác biệt. Nhưng khi cô tháo chiếc nón xuống, bọn họ nhìn được khuôn mặt của Bạch Nhược Oánh, cùng ngân người.

Cũng không phải vì Bạch Nhược Oánh có dáng vẻ rất xinh đẹp, mà là vì trên người cô có một loại khí chất tao nhã như một đoá sen trắng vậy. Thời mạt thế, cô gái nào mà không một mồi xanh xao, cho dù là nữ dị năng giả, trên người các cô gái ấy ít nhiều cũng có dấu vết sương gió. Hơn nữa trước mạt thế, rất nhiều cô gái xinh đẹp là nhờ sử dụng mỹ phẩm, vậy nên trong thời này mà gặp được mỹ nữ là rất hiếm. Còn cô gái trước mắt, xinh đẹp như đoá phù dung nở rộ, làn da trắng nõn, cho dù là trước đây những cô gái như vậy đã không nhiều, huống chi là bây giờ.

Thấy cô như vậy, có một số kẻ nổi lên suy nghĩ khác thường, lúc này cô cũng cảm thấy, có rất nhiều người thay đổi ánh mắt khi nhìn cô, sự thay đổi này khiến cô mày.

Ông Bạch và ông Hình nhìn thấy thế cũng lộ vẻ mặt không vui, dĩ nhiên còn có Lưu Minh. Vậy mà Lưu Minh cũng tránh không thoát, ánh mắt của một số kẻ nhìn anh khiến Lưu Minh nổi hết da gà. Nếu như không phải quy định công hội không cho phép đánh nhau, thì Lưu Minh thật sự muốn đánh đám người đó.

Mặt thế, thủ đô thu hút dị năng giả, chủ yếu là người có năng lực, một mặt là vì bảo vệ căn cứ thủ đô, một mặt là khi có chuyện khó khăn, vẫn cần những người như vậy đi giải quyết. Còn về những thứ khác, tạm thời không cần biết quá nhiều.

Nhưng vẫn có một số quy định, chỉ cần còn ở trong căn cứ thì không thể làm những chuyện mất đạo đức, nếu không sẽ bị đuổi khỏi thành phố, không bao giờ thu nhận nữa. Điều luật như vậy, trước đây vẫn có thể áp chế một số người, nhưng mặt trời không thể chiếu sáng hết, ngoài mặt thì không được, nhưng âm thầm bên ngoài căn cứ thì sao. Những điều này, người của căn cứ muốn quản cũng không quản được.

Lúc Lưu Minh muốn nổi giận, thì một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến: “Bác Bạch, bác Hình, cô Bạch, anh Lưu, mọi người cũng ở đây sao?”

Mọi người nghe tiếng thì nhìn sang, vừa nhìn đã thấy người đàn ông kia ở ngay trước mắt, anh tuấn, hòa nhã, nhưng giữa ấn đường lại phảng phất sự ngang tàn, không ngờ lại gặp người quen ở đây. Người đàn ông này chính là người ngày ấy, Bạch Nhượng Oánh và Lưu Minh cứu ra khỏi đám zombie, phía sau anh ta là mấy người đi cùng ngày hôm đó. Nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng cô khó sở, cũng không phải vì Bạch Nhượng Oánh yêu anh ta, mà kiếp trước có một số chuyện, khiến Bạch Nhượng Oánh vẫn ghi tạc trong lòng.

Thấy anh ta, ông Bạch và ông Hình rất hào hứng, trước đây khi họ nhìn thấy anh, đã biết anh không tệ, là người làm chuyện lớn, nhưng khi đó quá vội vàng, lại bỏ qua. Hai người đi về phía anh ta, cùng nhau chuyện trò, từ khi anh xuất hiện, phần lớn những ánh mắt không có ý tốt nhìn Bạch Nhượng Oánh đều thu lại. Từ cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông, cô biết được anh ta chính là Tần Thiên, đội trưởng của tiểu đội Lôi Điện.

Khi mới đến thủ đô, nghe bác gái quân nhân giới thiệu, còn nghĩ rằng do trùng tên trùng họ. Nhưng bây giờ xem ra là cùng một người, mà sau lưng anh có mấy người đàn ông, cũng chính là mấy người họ đã cứu hôm đó.

Tần Thiên trò chuyện với người nhà của mình, nhìn anh như vậy, cô nhớ lại sự tình đời trước. Khi đó cô và Lý Hiện Nghiêu ở một căn cứ khác, lúc ấy cô không có cách nào đến được thủ đô. Thật ra thì lúc đó cô muốn tự sát, cũng không có ai biết, thời điểm đó cô đã có thai.

Đó là lần duy nhất, cô không phải vì Lý Hiện Nghiêu mà đi ngủ với kẻ nào khác. Còn nhớ rõ, khi ấy Lý Hiện Nghiêu đã thức tỉnh dị năng, không cần dùng thân thể của cô để đổi thức ăn nữa. Ngày hôm ấy, đã khuya rồi hẳn còn chưa về nhà, vì cô lo lắng nên mới đi tìm. Lại không ngờ, thấy được cảnh hân ái ái với Bạch Tuyết ở đó,

Lúc ấy cô che miệng, vừa khóc vừa chạy ra ngoài, không biết chạy đi đâu, thì bị một người đàn ông bắt đi, sau đó lên lút đưa cô cho một người đàn ông khác. Không biết anh ta là ai, chỉ phát hiện anh ta không giống người bình thường, thần trí cũng không tỉnh táo, không khống chế được sức lực, cô cũng không phản kháng được, cứ như vậy, cô và anh ta xảy ra chuyện.

Sau khi tất cả chấm dứt, người đàn ông ban đầu bắt cô đi, cho cô một ít thủy tinh tế rồi không nói gì đuổi cô ra ngoài. Khi ấy cô từ xa nhìn lại, anh ta bước vào lều rồi nói gì đó, “Đội trưởng, không sao rồi, tiện nhân kia dám bỏ thuốc anh, em giúp anh tìm một cô gái...”

Không biết có phải do cô gái anh ta tìm không đến, nên mới bắt đại cô hay không. Lúc đó, mọi suy nghĩ của cô đều đặt trên người Lý Hiện Nghiêu và Bạch Tuyết, đau lòng muốn chết. Chuyện như thế cô cũng không quan tâm, càng không để ý xem anh ta là ai, lập tức rời đi, nhưng không ngờ ít lâu sau cô lại mang thai, sau đó bị hại chết.

Chính cô cũng hiểu rõ, mang thai thời mặt thế thật sự là chuyện đáng lo. Nhưng bất luận thế nào, đó cũng là con của cô, Lý Hiện Nghiêu đã phản bội khiến cô đau đớn. Hôm nay chỉ còn có đứa trẻ trong bụng, mới là lẽ sống duy nhất của cô, nhưng cuối cùng lại...

Nhớ đến đứa trẻ ấy, còn chưa chào đời đã rời bỏ cô, dù không biết ba nó là ai, nhưng đó là cốt nhục của cô mà, nghĩ tới đây, suýt chút nữa Bạch Nhượng Oánh đã khóc.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Bạch Nhượng Oánh, Tần Thiên xoay đầu nhìn sang, lại thấy cô đang khóc. Tần Thiên kinh ngạc, sao Bạch Nhượng Oánh lại nhìn anh bằng ánh mắt đau lòng đến thế, chẳng lẽ anh đã gây ra chuyện gì có lỗi với con gái nhà người ta sao? Không biết vì sao, nhìn cô như thế, anh lại cảm thấy đau lòng.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia công hội, có một người áo đen cũng nhìn Bạch Nhượng Oánh như vậy, sau đó cau mày. Những kẻ có ý xấu, thấy cả nhà Bạch Nhượng Oánh quen biết tiểu đội Lôi Điện. Hơn nữa nhìn họ nói chuyện, rất giống như đã thân thuộc từ lâu, trong lòng mọi người suy đoán, rốt cuộc người nhà này là ai?

“À, bác Bạch, bác Hình, cô Bạch, còn có bánh bao nhỏ nữa, mọi người cũng đến đây à?”

Lúc mọi người đang suy đoán sâu xa, thì một giọng nói vang lên, nghe được tiếng gọi, mọi người nhìn lại. Nhưng Lưu Minh lại là người không vui vẻ gì, anh trùng mắt với anh ta, người đối trá, còn nói có chuyện gì thì tìm anh ta, thế mà ngay cả địa chỉ cũng không dám nói. Thế nào, sợ anh tìm anh ta gây phiền phức sao, thôi đi do anh ta nghĩ quá nhiều, anh cũng ngại đi tìm anh ta gây chuyện.

Nhìn vẻ mặt mất hứng của Lưu Minh rồi lại rước lấy một trận khinh thường từ anh ấy. Về mặt anh ta có chút khó hiểu, nhưng cuối cùng vẫn cười xuề xòa: “Thì ra mọi người cũng biết đội trưởng Tần của tiểu đội Lôi Điện à.”

Nhìn chàng trai tuấn mỹ trước mặt, không biết anh ta quen biết cả nhà họ Bạch thế nào, Tần Thiên hòa nhã mỉm cười: “Đội trưởng Nguyên, chào anh.”

Lúc nghe Tần Thiên gọi người đàn ông đáng ghét kia là đội trưởng Nguyên, Lưu Minh mới kinh ngạc mở to mắt. Khi ấy, anh mới kịp nhận ra, hóa ra anh ta lại chính là đội trưởng của tiểu đội Phi Ưng, Nguyên Ưng. Nhìn Nguyên Ưng đánh giá một lượt, Lưu Minh bĩm môi, anh sẽ không bao giờ thừa nhận mình ghen tỵ với người đàn ông này đâu. Thấy vẻ mặt đáng yêu của Lưu Minh, rồi lại nhìn ý tứ trong mắt anh ấy, Nguyên Ưng mỉm cười gian tà, quay đầu: “Đội trưởng Tần, chào anh.”

Người ở chỗ này, vốn đã thấy đội trưởng Tần Thiên, đại đội đứng đầu căn cứ, quen biết nhà họ Bạch, ai cũng ngạc nhiên. Nhưng thấy đội trưởng Nguyên Ứng, đại đội đứng thứ hai căn cứ, cũng quen biết nhà họ Bạch, mọi người càng kinh ngạc. Không ngờ người đứng đầu hai tiểu đội toàn căn cứ lại thân thiết với nhà họ Bạch như vậy, vậy bọn họ là ai, chẳng lẽ?

Mọi người nhìn cô, rồi lại nhìn hai đội trưởng, đồng thời suy đoán. Thì ra hai người đàn ông này đều nhìn trúng cô gái xinh đẹp kia rồi. Không thể không nói, đầu óc bọn họ thật giàu trí tưởng tượng.

Lúc này Bạch Nhược Oánh mới hoàn hồn, những chuyện đó đã là đời trước, hôm nay lại không có gì cả. Nên bắt đầu lại rồi, mọi thứ đều đã qua, nếu đời này cô có con, nhất định sẽ sinh con bình an, cho dù đánh đổi cả tính mạng, cô cũng phải bảo vệ đứa trẻ an toàn.

Nghĩ như vậy, tâm trạng của Bạch Nhược Oánh cũng tốt lên, rồi đột nhiên cô cảm thấy một ánh mắt phức tạp đang nhìn mình, cô quay đầu lại, nhưng không phát hiện được gì hết.

Ông Bạch nhận ra sự khác thường của con gái, “Tiểu Oánh, sao vậy?” Ông Bạch quan tâm hỏi.

Nghe câu hỏi của ba mình, cô xoay đầu lại, “Không sao, không có gì cả, đứng rồi, ba à, không phải chúng ta muốn lựa chọn nhiệm vụ sao?”

Ông Bạch mới nhớ ra, lần này đến công hội không phải là gặp lại người quen cũ, mà để tìm nhiệm vụ thích hợp cho cả nhà, “Thật ngại quá, anh Tần, anh Nguyên, chúng tôi còn có việc, nếu có thời gian, chúng ta lại ôn chuyện cũ.”

Tần Thiên cười nói, “Bác Bạch, bác cứ trực tiếp gọi cháu là A Thiên đi, nói thế nào thì mạng của cháu cũng là do cả nhà mình cứu về, bác gọi vậy là coi cháu như người ngoài rồi.”

“Bác Bạch, cháu cũng vậy, mấy người chúng cháu cũng coi như chung hoạn nạn với cả nhà rồi. Bác c gọi cháu là A Ứng, không nên quá khách sáo, em nói có phải không, bánh bao nhỏ.”

Nhìn thấy Nguyên Ứng đến trước mặt mình, còn gọi anh là bánh bao nhỏ, Luru Minh tức giận đến nghiêng răng, anh rất muốn đánh Nguyên Ứng. Nhưng lại không thể ra tay, đúng là buồn bực, hừ đúng rồi, anh không để ý đến anh ta nữa, không nhìn anh ta nữa.

“Đứng rồi, bánh bao nhỏ, cả nhà em chuẩn bị nhận nhiệm vụ ư, là nhiệm vụ gì vậy, có muốn chúng tôi giúp một tay không?”

Thấy đội trưởng nhà mình đùa giỡn Luru Minh, mấy người đàn ông phía sau im lặng hỏi trời xanh, bệnh cũ của của đội trưởng lại tái phát, vừa nhìn thấy nam sinh đáng yêu thì muốn trêu chọc. Còn cô gái sau lưng mấy người này, trong đôi mắt đẹp lại thoáng qua chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

“Có liên quan gì đến anh, hừ, tránh ra, thật là đáng ghét.” Nói xong Luru Minh đi về phía Bạch Nhược Oánh.

Nghe người bên này nói chuyện, Tần Thiên cũng nhìn phía ông Bạch: “Bác, nhà mình muốn nhận nhiệm vụ ư, là muốn nhiệm vụ nào. Tiểu đội của cháu, gần đây có nhận một nhiệm vụ, cần tìm khá nhiều trợ thủ, mọi người có đồng ý giúp một tay không?”

Nhìn thấy Tần Thiên, thật ra cô không muốn anh can thiệp vào chuyện nhà mình. Nhưng ông Bạch và ông Hình nghe anh nói vậy, tỏ vẻ muốn cân nhắc.

Nghe hai người nói phải cân nhắc, mấy người sau lưng Tần Thiên không vui lắm, nhiệm vụ này vốn là của bọn họ. Đội trưởng lại muốn mấy người trung niên già yếu này tham gia là bọn họ có lời rồi. Đội của họ nhiều người như vậy, chẳng phải là để bọn họ hưởng thụ miễn phí điểm vinh dự của đội mình ư, lại còn muốn cân nhắc cái gì. Cô gái kia chỉ có mấy phần xinh đẹp mà thôi, phụ nữ bây giờ có ích gì, bộ dạng có đẹp hơn nữa thì cũng không bằng mấy ký lương thực.

Nghe đồng đội bàn luận, Tần Thiên cau mày xoay người lại, nhìn về phía anh ta, anh ta nhìn thấy ánh mắt của Tần Thiên, vội ngừng lời.

Bạch Nhược Oánh cay mảy, nhưng cô không nói gì, cô cũng không cần thiết phải chấp nhậ với anh ta. Vốn cô cũng không muốn đội ngũ của Tần Thiên tham dự vào, nhưng Luru Minh lại không vui. Anh ghét nhất là có người nói xấu Bạch Nhược Oánh, mặc dù anh hay ghen tỵ với năng lực của cô.

Được rồi, là hâm mộ, nhưng Bạch Nhược Oánh là ân nhân cứu mạng của anh, sao người khác có thể nói xấu ân nhân của anh chứ, “Này, nói lớn lên một chút, chú nói cái gì, anh đây không nghe rõ. Có phải cảm tình con chuột hay không, mà còn là chuột nhất, nói chuyện cứ lên la lên lút. Còn không bằng một con zombie, đồ chơi đó ít nhất còn biến dị, không biết sợ cái gì.”

Anh ta vốn đã nảy sinh bất mãn, nghe Luru Minh nói thế càng không thích, người bên họ nghe Luru Minh chửi đồng đội của mình, cũng không vui về gì.

Nguyên Ưng nhìn bánh bao đáng yêu cau mày, mắt mở to trong veo như nước, người thì nhỏ nhắn dễ thương, cũng thoải mái đứng bên cạnh anh, “Đúng vậy, bánh bao nhỏ nói rất đúng, các chú chỉ là một đám chuột nhắt.”

Thật ra trong căn cứ thủ đô, tiểu đội Phi Ưng và tiểu đội Lôi Điện vì danh hiệu nhất nhì trong căn cứ đã không hợp nhau từ lâu. Lúc này, Nguyên Ưng lại nói thế, khác nào khơi mào mâu thuẫn giữa hai đội.

Thấy hai tiểu đội nảy sinh mâu thuẫn hết sức căng thẳng, lúc này một giọng nói dễ nghe truyền đến: “Vị tiểu thư này, nguyên nhân xảy ra chuyện này đều xuất phát từ cô. Lúc này, có phải tiểu thư nên làm chút gì đó không đây?”

Nghe cô ta nói thế, Bạch Nhược Oánh xoay đầu, thanh khiết như băng tuyết, chẳng phải là đội trưởng tiểu đội Băng Linh, Thiện Lăng Băng sao. Nhưng nhìn ánh mắt của cô ta, không xứng với tên gọi, ngay cả dung mạo cũng không xứng. Đều nói lúc phụ nữ ghen tỵ là xấu nhất, cũng không biết vì ai, mà cô trở thành vật hy sinh bất đắc dĩ vậy.

Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm, không cần để tâm bên ngoài như thế, nên cô không quan tâm ai nữa: “Ba, con có thấy một nhiệm vụ, cảm thấy ổn, chúng ta đi nhận đi.” Nói xong, Bạch Nhược Oánh kéo tay ba mình đến quầy đăng ký.

“Xin chào, tôi có thể giúp gì được cho mọi người.” Nhìn thấy có người đi tới, nhân viên đăng ký lễ phép hỏi. Anh ta chỉ phụ trách phân bổ nhiệm vụ, còn những chuyện khác xảy ra trong công hội không phải việc anh ta có thể quản. Nếu có người gây chuyện, quân đội dĩ năng giả sẽ ra tay, cho nên, anh chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.

“Tôi muốn nhận nhiệm vụ này.” Bạch Nhược Oánh chỉ lên nhiệm vụ trên vách tường, nói với nhân viên đăng ký.

Nhân viên đăng ký ngăn người, nhìn cô gái này không tệ, khuôn mặt này mới gọi là xinh đẹp. Nhưng nhìn lại Thiện Lăng Băng, cô ta rất lợi hại, dù mặt thế, còn lấy được mỹ phẩm, thật là nhân hạ thoải mái. Nhân viên đăng ký oán thầm, nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì: “Cô gái, nhiệm vụ này cần có lập đội để hoàn thành, đội của mình bao nhiêu người?” Nhìn cấp bậc nhiệm vụ, nhân viên hỏi cô.

“Bốn người.” Nghe nhân viên đăng ký hỏi, cô suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Nhân viên đăng ký nhận được câu trả lời của Bạch Nhược Oánh, giật mình hỏi: “Cái gì, cô gái à, nhiệm vụ này khá nguy hiểm, các cô chỉ có bốn người? Quá nguy hiểm!”

Đây là một nhiệm vụ thu thập thủy tinh thể đôi điểm vinh dự, giết zombie biến dị, lấy thủy tinh trong đầu nó. Mỗi viên thủy tinh thể bằng 10 điểm vinh dự, là nhiệm vụ không giới hạn cấp bậc, nói cách khác, dù là ai cũng có thể nhận nhiệm vụ này.

Cách đây không lâu, các nhà khoa học ở viện nghiên cứu đã phát hiện, một số zombie biến dị có một loại thủy tinh thể màu đỏ. Lại liên kết với sự tiến hóa của một số zombie hiện nay, bọn họ cảm thấy kỳ lạ, nên muốn nghiên cứu. Vì thế họ cần một số lượng lớn thủy tinh thể để nghiên cứu, đáng tiếc hiện giờ zombie biến dị không nhiều, còn khá lợi hại. Muốn lấy được thủy tinh thể không dễ dàng, cho nên viện nghiên cứu mới ban bố nhiệm vụ này.

Khi mới bắt đầu, người ta còn cảm thấy nhiệm vụ này rất tốt, điều kiện cũng cao, cho phép nhiều tiểu đội cùng nhận. Nhưng mọi người phát hiện, trong đầu zombie bình thường không có thủy tinh thể như vậy, còn zombie có thủy tinh thể kia lại linh hoạt, lợi hại hơn rất nhiều. Đã khiến rất nhiều người mất mạng, sau đó cũng ít người đến nhận nhiệm vụ này.

“Không sao, chúng tôi muốn nhận.” Không để ý đến lời nói của nhân viên đăng ký, Bạch Nhược Oánh nghĩ đến có ít nhất mấy trăm viên thủy tinh thể trong không gian của mình và mẹ, thì cô lại gạt đầu nói được.

Bây giờ, ba cô, ông Hình, Lưu Minh đều là dị năng giả cấp hai rồi, cho nên thủy tinh thể cấp một không có nhiều tác dụng với họ. Vì thế còn dư lại không ít, bây giờ một viên thủy tinh thể còn đổi được 10 điểm vinh dự, nhưng về sau, có lẽ mười viên thủy tinh thể mới đổi lấy được 1 điểm vinh dự đấy.

Một điểm vinh dự có thể đổi lấy khẩu phần lương thực một ngày, mặc dù bây giờ người nhà họ Bạch không thiếu cái này. Nhưng càng có nhiều điểm vinh dự, mới có thể tiếp nhận những nhiệm vụ cao cấp hơn. Nhìn những nhiệm vụ phía trên, còn vị trí bí ẩn kia một chút, mặc dù không biết làm thế nào để tìm ra. Nhưng cô cảm thấy, nơi đó có thể bắt gặp thủy tinh thể cấp ba.

Giờ phút này cô rất muốn biết, khi hoa sen nở hoàn toàn, sẽ thành hình dáng gì.

Nhận ra sự kiên quyết của cô, nhân viên đăng ký lắc đầu một cái. Mặc dù nhiệm vụ không giới hạn cấp bậc, nhưng nhìn bọn họ chỉ có bốn người, đừng bảo là khó tìm được zombie có thủy tinh thể, dù có tìm được, lực lượng của họ phải đông, thật đáng tiếc. Không biết có phải do họ nghĩ nhiệm vụ này quá dễ dàng hay không, thôi vậy, đã ghi rõ không giới hạn cấp bậc, vậy thì cứ cho họ nhận. Khi nào họ cảm thấy quá khó khăn sẽ tự đến xin bỏ, thật sự không muốn nhìn thấy cô gái trẻ kia chết vì zombie mà.

Cô vốn không quan tâm đến Thiện Lăng Băng, khiến cô ta cảm thấy mình không có đường lùi. Dựa vào địa vị của cô ở căn cứ thủ đô, ý vào việc cô ta là dị năng giả cao cấp. Chưa bao giờ cô ta bị đối xử như vậy, nhất là khi ở đây còn có người cô thích. Lén lút liếc mắt nhìn Tàn Thiên một chút, bây giờ mới phát hiện anh chỉ một mình Bạch Nhược Oánh, khiến mặt Thiện Lăng Băng vẩn vơ.

Khi cô ta nhìn thấy nhiệm vụ mà Bạch Nhược Oánh nhận, Thiện Lăng Băng bĩu môi khinh thường, lại nhìn thấy ánh mắt của Tàn Thiên, cô ta đầy ghen tỵ liếc Bạch Nhược Oánh.

Cảm nhận được ánh mắt của cô ta, nhưng Bạch Nhược Oánh không quan tâm. Trong lòng mắng người, bệnh thần kinh, sau đó tiếp tục chuẩn bị nhiệm vụ. Nhận nhiệm vụ cần lập tiểu đội, vậy thì cô lập tiểu đội. Nghĩ đến ao máu trong không gian của mình, cô lập tiểu đội phần lớn là vì muốn sen đỏ nở

hoa. Vậy gọi tiểu đội là Huyết Sắc đi, về phần thành viên thì có ba mẹ cô, ông Hình, Lưu Minh, cũng có phần. Mặc dù cô không muốn để mẹ tham gia, nhưng thêm vào cũng tốt rồi, đến lúc có điểm vinh dự cũng xài được. Điền tên tuổi mấy người nhà mình xong, Bạch Nhược Oánh ký tên mình lên bản nhận nhiệm vụ.

Người xung quanh rất tò mò không biết cô chọn nhiệm vụ gì, thật ra rất nhiều người lần đầu tiên nhận nhiệm vụ. Cũng sẽ nhận một số nhiệm vụ trong căn cứ, vừa không nguy hiểm, vừa dễ hoàn thành, đợi đến khi điểm vinh dự tăng lên, tiểu đội thăng cấp. Nhìn xem trong căn cứ có nhiệm vụ nào thích hợp với mình không. Nếu như không chỉ có thể tiếp tục làm nhiệm vụ cao cấp trong căn cứ, mặc dù điểm không cao. Nhưng vẫn có thể lãnh cơm sống qua ngày, cũng bảo toàn được sinh mệnh của mình.

Nhưng khi nhìn thấy cả nhà Bạch Nhược Oánh, bọn họ chỉ có bốn người, đa số là già yếu, có một thiếu niên trẻ tuổi thì nhìn như trẻ con. Hai ông già, một thiếu niên, và một cô gái yếu đuối, haizz, nghĩ tới đây, mọi người lắc đầu một cái. Người một nhà này có thể nhận nhiệm vụ đơn giản gì đây?

Phần lớn phụ nữ ra ngoài căn cứ đều rất phiền phức, nhất là đến kỳ sinh lý của phụ nữ. Zombie rất nhạy cảm với mùi máu tươi, cho nên phụ nữ đến kỳ sinh lý không được phép ra khỏi căn cứ. Cho dù không có thời gian ấy, phần lớn phụ nữ đều yếu đuối. Tuy cũng có mấy cô gái kiên cường, nhưng đều có tiểu đội bảo vệ, có là đội trưởng Thiện Lăng Băng, đội trưởng tiểu đội Băng Linh đi nữa. Nếu không có tiểu đội Băng Linh phía sau và người nhà làm bên quân đội hỗ trợ cô ta, thì làm gì còn duy trì được.

Nhìn cô gái nhận huy hiệu tiểu đội, Bạch Nhược Oánh chỉ có dị năng tốc độ, ngay cả hai người già cũng không tề lắm. Một người dị năng hệ thủy, một người dị năng sức mạnh, còn người trẻ tuổi kia là dị năng hệ băng. Nhưng người của bọn họ quá ít, haizz! Nghĩ như thế mọi người lắc đầu một cái, đại đa số đều khoanh tay xem kịch vui, nhỏ giọng bàn tán.

Nguyên Ứng nhìn tiểu đội Huyết Sắc của Bạch Nhược Oánh, bọn họ lại biết thực lực của nhà họ Bạch, nhất là Bạch Nhược Oánh. Thực lực của cô, ngay cả Nguyên Ứng cũng không nhìn ra. Nhìn những người xung quanh nghi ngờ, khinh thường và không có ý tốt với Bạch Nhược Oánh. Nguyên Ứng lắc đầu một cái, về sau sẽ có người gặp xui xẻo đấy.

“Nhiệm vụ lấy thịt động vật biến dị có thể nhận được ư?” Đang lúc cô muốn rời đi, thì đột nhiên trên bảng danh sách xuất hiện một nhiệm vụ. Là thu thập xác động vật biến dị, thuộc nhiệm vụ cao cấp, cần 100 điểm vinh dự mới có thể nhận. Bạch Nhược Oánh nhớ lại xác hổ biến dị trong không gian, buột miệng hỏi một câu, thế nhưng bây giờ nhiệm vụ còn đang màu xám tro, chỉ khi nhiệm vụ có màu đỏ mới được nhận.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Đây là nhiệm vụ mới của viện khoa học vừa công bố, nghe nói là vì thí nghiệm xem thử thịt động vật biến dị có thể ăn hay không, sẽ dựa vào trọng lượng và cấp bậc để đổi điểm vinh dự. Gần đây viện khoa học đã chế tạo ra, dụng cụ kiểm tra cầm tay rồi, sẽ nhanh chóng đưa vào sử dụng hằng ngày. Chỉ có dị năng giả có cấp bậc nhất định mới có thể nhận nhiệm vụ này. Hơn nữa một ký thịt động vật biến dị cấp một có thể đổi một điểm vinh dự, hai ký thì hai điểm vinh dự. Thịt động vật cấp hai thì một ký hai điểm vinh dự, hai ký bốn điểm vinh dự. Cấp ba thì một ký ba điểm vinh dự, hai ký sáu điểm vinh dự. Cứ như thế mà suy ra, bây giờ chưa thể tiếp nhận nhiệm vụ được, đợi khi nào dụng cụ kiểm tra cầm tay được phổ biến rộng rãi mới có thể nhận.”

Cô nhớ đến hổ biến dị trong không gian, thịt hồ ít nhất phải 1000 kg, còn là hổ biến dị cấp bốn, coi như đã có mấy nghìn điểm vinh dự rồi. Nhưng bây giờ phần lớn điểm vinh dự trong căn cứ chỉ đổi lương thực. Mà nhà cô lại không thiếu cái ăn, hơn nữa hổ biến dị này do người khác giết. Cô chột dạ, cuối cùng vẫn không báo danh, dù sao sau này còn cơ hội, cô cũng không muốn quá lộ liễu.

“Tiểu đội Băng Linh chúng tôi ghi danh nhận nhiệm vụ này, có một số nhiệm vụ không phải hạng tầm thường nhận được.” Thiện Lăng Băng vừa nói xong, mọi người đều muốn xem kịch hay nhìn hai cô gái.

Ở đây có ai không biết, đội trưởng Thiện Lăng Băng, tiểu đội Băng Linh, thích đội trưởng Tần Thiên của tiểu đội Lôi Điện. Đừng nhìn vẻ ngoài đẹp dễ hòa nhã của Tần Thiên, độ dạng là một thiếu gia độc sách. Nhưng ai biết Tần Thiên đều hiểu, khi tiếp xúc không hề tốt như vẻ ngoài, bên trong lạnh nhạt nguy hiểm. Thiện Lăng Băng theo đuổi Tần Thiên lâu như vậy, mà ngay cả ánh mắt anh cũng chưa từng nhìn cô ta. Không ngờ, hôm nay Tần Thiên lại tỏ vẻ coi trọng với một cô gái giống hệt đóa sen trắng đang nở. Thái độ vô cùng thân thiết, điều này không chọc Thiện Lăng Băng ghen mới là lạ đấy.

“Đúng vậy, nhiệm vụ này cũng chỉ hạng rẻ tiền mới nhận.” Nghe cô gái mặt đầy son phấn hạ nhục Bạch Nhược Oánh, Lưu Minh không chịu được, không phải đều nói mặt thế sao, cô ta còn có thời gian trang điểm. Chẳng lẽ mặt cô ta lúc bình thường quá khó coi, sợ người ta không dám nhìn à?

Mà Bạch Nhược Oánh lại lười nhìn cô ta: “Chúng ta đi thôi.”

Vì lời nói của đội ngũ Tần Thiên lúc trước, mà ông Bạch và ông Hình không thèm chào hỏi Tần Thiên một cái, chỉ gật đầu với Nguyên Ứng rồi đi. Nhìn bóng lưng mọi người, Tần Thiên nhớ đến lời vừa rồi của người trong đội mình, một tia sắc lạnh thoáng qua đáy mắt.

Nguyên Ứng cũng đi nhận nhiệm vụ, mọi người đều giải tán, để lại một mình Thiện Lăng Băng không ai chú ý.

Thiện Lăng Băng phải có tiểu đội Băng Linh sau lưng, hơn nữa địa vị của tiểu đội trong căn cứ không thấp. Thật ra đằng sau cô ta còn có vị người thân

làm trong quân đội kia. Mà người thân đó lại chính là anh trai cô ta. Nhưng làm sao đây, cô ta nhất định phải có thành tích để mọi người tin phục, khiến Tần Thiên thích cô ta. Nhìn theo bóng lưng của Tần Thiên, Thiện Lăng Băng âm thầm thở.

Về đến nhà, lấy xe, báo với mẹ một tiếng, mọi người nhanh chóng lái xe ra khỏi cổng. Phần lớn zombie ở khu vực lân cận thủ đô đã bị tiêu diệt, nhưng vì trong thành phố có rất nhiều người. Cho nên chúng bị hơi sống trên người hấp dẫn, bọn chúng chỉ biết đó là thịt người nên đi tới. Trên đường còn gặp một số tiểu đội làm nhiệm vụ khác, nhưng bọn họ không liên quan đến nhau.

Đi theo tiểu đội của Bạch Nhược Oánh, còn có một vài người, mà những người này dĩ nhiên không đi về phía zombie rồi.

Cảm giác được như vậy, Bạch Nhược Oánh không vui, đột nhiên, cô nhìn về phía trước, có một người đàn ông mặc áo đen đứng cách chỗ cô không xa, đang nhìn cô.

Thấy người đàn ông này, cảm giác khác thường lại xuất hiện, trong đó có chút hồi lỗi. Dù sao thì người ta giết hổ biến dị, còn cô thì chiếm tiện nghi.

Bên cạnh anh ta có xác vài con zombie, đầu bọn chúng đều bị tách ra, anh lặng lẽ nhìn cô, sau đó tiếp tục nhặt thủy tinh thể rồi xoay người rồi đi.

Nhìn thấy ánh mắt của anh ta, Bạch Nhược Oánh cau mày, lại gặp phải anh ta. Nhưng anh ta chưa từng gặp cô mà, khi đó cô ở trong không gian, nhưng tại sao anh ta lại nhìn cô như vậy. Thấy anh ta cũng biết trong đầu zombie có thủy tinh thể, nói thật, Bạch Nhược Oánh đang cảm đồ của người ta, vẫn có chút chột dạ.

“Tiểu Oánh, là ai vậy, con có biết không, nhìn có vẻ rất lợi hại.” Nhìn về phía anh chàng đã nhìn con gái ông rất lâu, ông Bạch quan tâm hỏi.

Bạch Nhược Oánh lắc đầu, cô cũng không biết, định mặc kệ anh, đợi người ta tìm tới cửa rồi nói. Nhìn cái đuôi đáng ghét cứ theo sau mình, rồi lại nhìn đám zombie đối diện một chút, Bạch Nhược Oánh ngừng xe lại. “Đúng là đã lâu không hoạt động mạnh rồi.” Bạch Nhược Oánh xoay cổ, sau đó cầm dao xuống xe, đoàn người kia cũng xuống xe.

Mấy kẻ lái xe theo sau Bạch Nhược Oánh, chính là những trọng phạm, bị xử tử hình. Mạt thế đến, họ không biến thành zombie, mà còn thức tỉnh dị năng rồi trốn thoát. Vốn sắp bị giết, bất ngờ một ngày lại có siêu năng lực, còn được thả tự do. Tâm tình của bọn chúng không biết thế nào, chính chúng cũng không nói được. Một đường đều cướp của giết người mới đến được căn cứ, còn được đối xử như khách quý, điều này khiến bọn chúng rất vui vì mạt thế đã đến.

Trước mạt thế đã chẳng sợ thứ gì, huống chi mạt thế xong, dù trong căn cứ không được gây chuyện, nhưng âm thầm thì sao. Bọn chúng ở khu người bình thường, lén lút làm không ít chuyện, chơi đùa mấy cô gái trẻ, càng không đáng nhắc đến. Ngày tháng bây giờ, một cô gái mất tích cũng sẽ không có ai để bụng. Phụ nữ mạt thế đều cùng một dạng, không phải loại hạ tiện thì cũng mạt dinh đầy bụi. Khiến bọn chúng phát chán, không có hứng thú gì nữa, nhưng khu dị năng giả lại có một số cô gái xinh đẹp.

Đáng tiếc phần lớn họ đều gia nhập một trong những đội ngũ lớn của căn cứ, nên được bảo vệ rất tốt. Thủ đô cũng có sự bảo vệ nhất định với dị năng giả, điều này khiến chúng không xuống tay được. Cho nên mỗi lần nhìn thấy mấy cô gái kia, đều ngứa ngáy trong lòng. Nhất là Thiện Lăng Băng, nhưng dị năng của cô ta rất mạnh, phía sau còn có một tiểu đội, và ông anh làm bên quân đội. Vì thế chúng chỉ có thể ngắm cho đỡ thèm mà thôi.

Vậy mà hôm nay, khi Bạch Nhược Oánh xuất hiện tại công hội, nhìn thấy cô như đóa phù dung nở rộ, khí chất giống hệt một đóa sen trắng tinh khiết. Bọn chúng lại nổi lên ý đồ với cô, thời khắc nào trong đầu cũng nghĩ tới việc, đề cô gái kia xuống thân, hăng hái chà đạp. Đáng tiếc, Bạch Nhược Oánh lại là dị năng giả, chúng không thể động thủ trong thủ đô, nhưng đêm khuya vắng vẻ, ai chám chắc dị năng giả không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Huống chi cô gái này mới đến, còn chưa nhận được bất kỳ sự bảo vệ nào.

Đám người này, không già thì cũng non choẹt, dù có dị năng, nhưng bên cạnh chúng có ai không phải dị năng giả, hơn nữa còn rất mạnh, người cũng đông hơn bọn họ, còn sợ không thể ra tay ư? Nghĩ như thế, ánh mắt bọn chúng tối dần, chuẩn bị tìm cơ hội động thủ, nhưng không ai ngờ, chính lúc này. Tiểu đội Lôi Điện xuất hiện, sao đội trưởng Tần Thiên còn biết cả nhà cô gái kia. Hình như còn rất thân thiết, không lâu sau, người của tiểu đội Phi Ưng xuất hiện, đội trưởng Nguyên Ưng cũng biết cả nhà cô ấy, rồi cuộc cô ta là ai?

Trong trường hợp này khiến bọn chúng do dự, dù sao thì hai đội này cũng rất lớn, bọn chúng đành buông tay. Nhưng Thiện Lăng Băng cũng đến, khiến bọn chúng hiểu, thì ra là vì tranh giành người tình. Thiện Lăng Băng không thể động, còn cô gái không rõ lai lịch kia bọn họ lén lút cũng làm được. Chỉ cần không để hai người trong công hội kia biết là tốt rồi, nghĩ như thế chúng bắt đầu kế hoạch.

Không ngờ, cô gái lại không tham gia bất kỳ tiểu đội nào, còn cùng người nhà lập thành một tiểu đội tên Huyết Sắc. Nhìn cả nhà cô gái, có lẽ bọn họ muốn ra ngoài thi hành nhiệm vụ một mình. Đó lại là cơ hội tốt cho anh em bọn chúng, nghĩ như vậy, bọn chúng lái xe theo sau Bạch Nhược Oánh.

Nhìn đám zombie đang đến, còn cả nhà Bạch Nhược Oánh lại xuống xe, nhìn hành động của họ, bọn chúng không biết người nhà Bạch Nhược Oánh định làm gì. Mặc dù mạt thế đã lâu, nhưng đối với zombie, con người không sợ hãi thì cũng có kiêng kỵ. Dù sao thứ kia cũng biết gây thương tích, sao phải liều mạng chứ.

Nhìn Bạch Nhược Oánh cầm dao, ở phía xa lắc mình một cái, năm sáu cái đầu zombie cứ thế rơi xuống, bọn chúng há to mồm, không ngờ, cô gái xinh như hoa kia lại lợi hại đến thế.

Cảm nhận năng lực của mình, không ngờ khi sen đỏ nở thì năng lực của cô cũng tăng một bậc, xem ra cô cần thu thập nhiều thủy tinh thể cao cấp hơn mới được. Ông Bạch, ông Hình và cả Lưu Minh đều khiếp sợ nhìn cô, sao bọn họ có cảm giác chỉ sau một buổi tối, năng lực của Bạch Nhược Oánh đã tăng lên không ít vậy?

Tách đầu zombie ra, tìm được mấy viên thủy tinh đỏ nhạt, cả nhà cô lên xe. Còn bọn chúng suy nghĩ một chút, cuối cùng không đi lên.

Sắc trời dần tối, nhìn thời tiết bên ngoài, giống như sắp có tuyết, ông Bạch dừng xe lại, cảm thấy thời tiết chuyển hóa: “Chúng ta tìm nơi an toàn dừng xe, xem ra sắp có tuyết rồi, một trận tuyết rơi, sợ là zombie còn tiến hóa. Con nhìn bản đồ, trước mặt có một thị trấn nhỏ cách đây không xa, chúng ta đến đó, thủy tinh thể trong tay chúng ta cũng không ít, ngày mai lập tức trở về thành trả nhiệm vụ.” Bạch Nhược Oánh nói.

Mọi người nhìn sắc trời, dừng lại theo lời cô nói, zombie lại tiến hóa lần nữa, tâm tình mọi người đều không tốt. Nhưng đây không phải là chuyện họ có thể kiểm soát được, chỉ có thể tăng nhanh khả năng của mình lên. Tất cả gật đầu một cái, lái xe đi về phía trước.

Ở phía xa, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, nhìn xem khu vực xung quanh có an toàn không. Không ngờ chỉ nghe thấy một giọng nói mất kiểm soát vang lên: “Các người thật khốn nạn, súng và đồ ăn đều là của chúng tôi. Sao các người lấy chứ? Bây giờ khắp nơi đều có zombie, anh tôi lại bị thương, các người muốn hai chúng tôi chờ chết ở đây sao? Còn nữa, không phải tị cô sao, tại đó đề tiện này. Nếu không phải anh tôi vì cứu cô, sao anh ấy lại bị thương. Bây giờ cô thì tốt rồi, còn phải bội anh tôi, đi theo đám người bọn chúng. Lại muốn cướp đồ của chúng tôi, muốn giết anh trai tôi. Tôi nói cho các người biết, nếu cô dám làm thế, tôi sẽ liều mạng với các người.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

“Ồ, giọng nói này nghe rất quen tai.” Nghe như thế, cô cảm thấy rất quen.

“San San, cô đừng kích động, trước tiên cứ bỏ súng xuống, cô đi với chúng tôi. Chúng ta cùng nhau vào thủ đô, bây giờ anh trai cô đã bị zombie cắn, anh ta sẽ biến thành zombie, khi đó tất cả chúng ta đều gặp nguy hiểm. San San, cô đi với tôi đi, tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt.” Lúc này có một người khác đang khuyên cô gái.

“Lâm Hạo, anh cầm miệng cho tôi, anh không cần nói tôi cũng biết, anh và con tiện nhân kia chung một ruột. Muốn tôi đi theo các người sao, đừng hòng.” Cô gái khinh thường nói.

Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra lần nữa, chỉ cách đó không xa bên trong một căn nhà có mấy người. Một người đàn ông bị thương nằm trong phòng, anh ta bị trói chặt, có một cô gái đứng trong một căn phòng khác. Cô ấy cầm một khẩu súng trong tay, mà đối diện cô còn có hai cô gái và hai người đàn ông, chà, xem ra đều là người quen.

Người bị thương không phải là con trai của thị trưởng, Vương Vĩ Quang sao. Còn cô gái đang cầm súng không phải là người hỏi cô dùng mỹ phẩm gì à, Vương San San. Sao bọn họ lại ở nơi này?

Còn đám người đối diện, cô ta không phải Phương Di à, còn một người nữa, lại là Ngải Tiểu Vũ. Ái chà, hai cô gái này cũng đến đây rồi, còn hai người đàn ông cô không quen biết. Một người bộ dáng sạch sẽ cao to, sốt ruột nhìn Vương San San, có lẽ anh ta là Lâm Hạo. Còn người kia toàn thân cơ bắp, không biết là ai, liếc nhìn Phương Di ôm chặt tay người đó, bộ ngực lớn dán sát vào cơ thể anh ta. Đúng là có ý tứ, sao bọn họ lại đến đây cùng nhau? Còn Trình Vĩ đâu?

“Vương San San, cô đừng có nói hươu nói vượn.” Ngải Tiểu Vũ nghe Vương San San nói xong, thẹn quá hóa giận.

“Tôi không nói bậy, trong lòng các người tự hiểu, cô cho rằng chuyện cô dạng chân kẹp lấy hông Lâm Hạo, làm tình trong nhà vệ sinh không ai biết sao. Nói cho cô biết, tất cả những kẻ ở đây không ai không biết. Cũng chính là anh trai tôi, vì anh ấy nợ cha cô một ân tình, nên vẫn chăm sóc cô đến tận bây giờ. Tốt rồi, bây giờ anh tôi vì cô bị thương, chúng ta không ai thiếu nợ nhau nữa, nhưng những thứ kia các người đừng hòng đụng đến.”

Nghe Vương San San nói, mặt Lâm Hạo và Ngải Tiểu Vũ đã tái xanh, “Anh Hồng?” Lâm Hạo nhìn về phía kẻ cơ bắp.

“Mẹ kiếp, đừng có lên mặt, dựa vào khẩu súng rách của cô, mà muốn ông đây sợ cô sao. Để cô đi theo bọn tôi, là ông đây vừa ý cô, muốn cho cô con đường sống, anh cô là cái thá gì, sắp trở thành zombie cả rồi. Ông đây mà sợ hấn sao, nói cho cô biết, những thứ này cô muốn hay không muốn cũng phải đưa.” Nói xong, hấn ta ra tay, khẩu súng trong tay Vương San San đã bay đến cửa hấn.

Dị năng hệ kim? Nhìn thấy động tác của hấn, mắt Bạch Nhược Oánh sáng lên. “Á!” Thấy súng trên tay mình bất ngờ bay đến tay của hấn, Vương San San sợ hết hồn.

“Muốn chơi với ông sao, giờ ông đây làm cô, mẹ kiếp, đến lúc nào rồi còn giữ tính tình tiểu thư đó. Cô nghĩ cô là ai, nếu không phải anh cô có dị năng, ông đây đã sớm làm cô rồi.” Nói xong hấn tức giận, bắt lấy Vương San San ném lên giường.

“Á!” Bị ném đau, Vương San San thét lên một tiếng.

“Á, anh làm gì vậy, thả tôi ra.” Quần áo bị xé rách khiến Vương San San sợ hãi, nhìn hấn ta rồi hét lên.

“Bốp!” Vương San San cảm thấy choáng váng.

“Gọi con khi, kêu nữa đi, ông đây ném cô vào đám zombie. Mẹ nó, ngực vừa trắng lại vừa trơn, rất mềm, nói cho cô biết. Khi ông đây còn là vệ sĩ của cô, đã nhìn trộm cô rồi, lúc ấy rất muốn coi cô như cún con mà sử dụng, bây giờ thì thế nào, không phải đã ở dưới thân ông đây rồi sao.”

Vương San San bị tát một cái, cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó cảm nhận được bộ ngực mềm mại của mình bị nắm lấy.

“Buông tôi ra, tên khốn chết tiệt, buông tôi ra, đau quá, anh ơi, cứu em, cứu em.” Bấy giờ, Vương San San rất sợ, mặt thế đến, vì thân phận của mình, cộng thêm việc ăn sung mặc sướng. Đã hình thành nên tính tình kiêu ngạo của cô gái, dù mặt thế cô sợ zombie, nhưng vẫn không thay đổi. Chưa từng sợ bất kỳ ai, cảm thấy những người kia không đáng để cô sợ. Cô vẫn cho rằng mình là chim không tước cao quý vạn phần, cộng thêm việc có anh trai bảo vệ. Cô càng xem trời bằng vung, vậy mà anh trai bị cắn, không ai bảo vệ cô nữa, lúc này cô mới ý thức được, cái gì mình cũng không còn. Vương San San đẩy tay hắn ra, nhưng lại không được.

“Bây giờ cô kêu cũng vô ích, anh cô sẽ chết ngay thôi, không ai cứu cô được đâu. CMN, thật thối, khó trách là người có tiền, da trơn bóng, một vết sẹo cũng không có. Vừa trắng lại vừa thơm, tốt lắm, ông đây không nhịn được.” Nói xong, vung tay lên.

Vương San San cảm thấy quần mình bị xé, cô biết được tình cảnh của mình, “Á, không được, không được, buông tôi ra, cầu xin anh, buông tôi ra. Lâm Hạo, cứu tôi, cứu tôi.” Không còn cách nào khác, cô gái sợ hãi, kêu tên Lâm Hạo, không phải hắn thích cô ư? Hắn sẽ cứu cô chứ? “Hừ, con đàn bà đề tiện, còn muốn Lâm Hạo cứu cô sao, nghĩ mình đẹp đến thế à, đáng đời cô. Ai bảo cô luôn ra về đại tiểu thư, trước đây Lâm Hạo thích cô, nhưng cô xem anh ấy là gì, thành một con chó, kêu thì tới, đuổi thì đi. Khi cô gặp nguy hiểm lại nhớ đến Lâm Hạo rồi sao, hừ giỏi nhỉ. Tôi và Lâm Hạo ọc ừng nhau thế nào, để tôi nói cho cô biết. Tôi quyến rũ anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, hai chúng tôi tốt như thế, cô tự mình lo liệu đi.” Ngái Tiểu Vũ nghe Vương San San gọi Lâm Hạo, cô ta tức giận hết lớn, sau đó muốn kéo Lâm Hạo đi ra ngoài.

Hắn chính là kẻ lợi hại nhất, cũng không có ai là đối thủ của hắn, dù có muốn giúp cũng không có cách. Liếc mắt nhìn Vương San San, Lâm Hạo thở dài, rồi rời đi với Ngái Tiểu Vũ.

Nhìn thấy Lâm Hạo rời khỏi, Vương San San tuyệt vọng.

“Anh Hồng, cô ta có gì tốt chứ, sao anh không để ý đến người ta.” Nhìn hắn nổi tình thú với Vương San San. Phương Di cảm thấy lo sợ, không được! Không thể để cô gái kia cướp mất cái cây to của cô ta. Nghĩ Phương Di dán lồng ngực mình vào kẻ cơ bắp trước mặt.

Nhìn hắn đối xử với Vương San San như vậy, Phương Di cũng không phải lương thiện gì. Cô ta chỉ sợ hắn muốn Vương San San sẽ không cần mình nữa. Dùng sức cọ bộ ngực lớn của mình lên lưng của hắn ta.

Hắn bị Phương Di chọc giận: “Cút, tránh qua một bên, cút ra ngoài cho ông, xem ngực cô ta đi, đó mới là hàng thật giá thật, còn cô thì sao, đến silicon ông đây cũng bốp chán rồi, không muốn chết thì cút ra một bên.” Hắn nghe Phương Di nói, tức giận mắng to, còn không kịp cởi quần, kéo dây khóa chuẩn bị hành động.

Nhìn hắn như vậy, Phương Di bĩu môi, mặc quần áo đi ra ngoài. Vương San San tuyệt vọng, nhìn thấy dục vọng của hắn, cô hét lên muốn rời đi, nhưng sao hắn có thể dễ dàng thả cô đi được.

Chuyện như vậy, đời trước cô đã thấy rất nhiều, huống chi người này lại là Vương San San. Cô cũng không thích cô gái này, cô ấy à, trước mặt thế đã không đáng yêu, nhưng có ít nhất còn có ba mình làm chỗ dựa, để cô ấy thoải mái làm gì thì làm. Còn bây giờ đã là mặt thế, vì sao cô ấy còn không hiểu được? Huống chi khi cô rời khỏi nhà, vậy không phải đồng nghĩa với việc không còn chỗ dựa sao? Vẫn ngang ngược càn quấy như trước đây, haizz, cô tự nói mình không có tốt bụng như vậy, xen vào việc của người khác đi cứu Vương San San.

[Mai Tuyết Vân: Đáng lẽ không muốn nói đâu, nhưng dịch chương này thì tức quá. Nữ 9 phán như đúng rồi, trong khi đời trước bà khác gì San San đáng thương. Còn không phải bị chiều đến sinh hư sao? Người ta nói phía sau một cô gái kiêu ngạo là một người đàn ông nguyện sùng cô ấy đến kiêu ngạo. San San khác gì nữ 9 kiếp trước chứ? Nếu nữ 9 không sống lại, không phải cũng ngu dốt chết vì trai kiếp trước sao? Còn làm ra vẻ ta đây nói không đủ tốt bụng đi cứu San San. Nhưng xin lỗi bà San San cũng chưa làm gì nên tội với nữ 9 cả. Nói một câu khen bà dùng mỹ phẩm gì cũng bị ghét, ĐM. Thật sự dịch chương này mà chửi thế chục lần, muốn bỏ quách khỏi dịch luôn. Sorry, bạn đọc.]

“Á, không được, đau quá, đau quá, buông tôi ra, hu hu, cứu mạng!” Bất ngờ bị dị vật xâm nhập, khiến Vương San San hét lên.

“Câm miệng, mẹ kiếp còn dám gọi, cô mà kêu zombie đến, ông đây sẽ ném cô cho chúng ăn.” Hắn nắm chặt bắp đùi cô gái, mắng chửi.

Nghe hắn nói, cô gái sợ không dám kêu nữa, cô rất sợ mình bị zombie cắn, Vương San San cắn răng, chịu đựng đau đớn.

“Ta nói, CMN, thật chặt mà, tiện nhân, sớm biết cô không còn trinh, nhưng khít đến mức này, nhìn đáng người cũng không tệ, yên tâm, anh đây sẽ yêu thương em.” Không lâu sau trong phòng vang lên tiếng bạch bạch. Vương San San cảm thấy cơ thể mình, lúc mới đầu rất khô sở, dần dần biến thành một thứ cảm giác không thể nói thành lời.

Cô gái mềm mại như thế, hắn càng ra sức đâm chọc, đúng là tiểu thư nhà giàu, hắn đã làm qua không ít phụ nữ. Nhưng chưa có ai giống cô gái này, chặt chẽ khít khao, giống như muốn hút hắn vào vậy.

“Anh Hồng, bên ngoài có xe đến.” Lúc này, Lâm Hạo gõ cửa bên ngoài nói, nghe bên trong có tiếng động mập mờ, mặt Lâm Hạo tràn ngập vẻ bi thương.

“Á, thoải mái, quản làm cái gì, các cậu cần làm gì thì làm đi. Bọn họ cũng chỉ muốn tìm một nơi ở, đây cũng không phải nhà chúng ta, đừng quấy rầy ông đây. Hừ, con đàn bà khốn nạn, vừa rồi còn kêu la cứu mạng. Bây giờ thì hay rồi, kẹp ông đây chặt như thể, tốt, chặt lắm.”

"Ừ, ừ....." Nghe tiếng động trong phòng, Lâm Hạo mất mát rời đi.

Lái xe vào thị trấn nhỏ, Bạch Nhược Oánh mở rộng phạm vi thần thức, nàng phát hiện, bên ngoài thị trấn không có một con zombie hay con người nào. Khắp nơi cũng không có dấu vết đánh nhau, nhìn có vẻ không giống bị tiêu diệt. Thấy vậy, cô cau mày, cảm thấy kỳ quái.

Ông Bạch nhìn thấy bên ngoài một căn nhà có xe, ông lái xe về phía khác, tránh va chạm với bọn họ. Dù sao cũng mặt thế, lòng cảnh giác của mọi người rất cao, sơ suất một cái rất dễ nảy sinh xung đột. Việc gì có thể tránh thì tránh, nghĩ như vậy, ông Bạch lái xe đến một căn nhà trống trước mặt.

Xe dừng lại, mọi người xuống xe, từ xa Phương Di và Ngải Tiểu Vũ nhìn xe hàng, cảm thấy quen mắt. Song khi Bạch Nhược Oánh xuống xen, hai người nhìn thấy rõ, không ngờ lại là xe của nhà họ Bạch. Cũng không nghĩ rằng sẽ gặp lại người nhà họ Bạch ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nhìn Bạch Nhược Oánh không sao, hình như còn đẹp hơn, Ngải Tiểu Vũ rất hâm mộ. Nhưng cũng phải nói thêm, dù sao Bạch Nhược Oánh có thực lực và dị năng. Chỉ bằng việc gặp mặt thế lại không hoang mang đã mạnh hơn cô rất nhiều, hồn nửa mạng của cô cũng do Bạch Nhược Oánh cứu. Nhưng Phương Di lại ghen tỵ.

Phương Di tức giận trong lòng, tại sao cô ta lại trở thành đồ chơi của lũ đàn ông, còn cô gái kia vẫn sống tốt. Thật không muốn thừa nhận, nhưng Bạch Nhược Oánh chính là đoá sen trắng thanh khiết, vì sao lại tạo nã như vậy, nói không chừng sau lưng đã bị người ta chơi nát. Cô ta thừa nhận đây là điều cô ta trông đợi, rồi lại đột nhiên nghĩ đến đám đồ của mình. Mặt thế vừa đến, cô ta không biết thức ăn quý giá như vậy, còn cho nhà Bạch Nhược Oánh rất nhiều, bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình bị thiệt. Nghĩ đến bản thân trên đường mặc rách ăn đói, giống như bị một con mèo cào quấy trong lòng, hối hận, ghen tỵ đan xen.

Cảm nhận được ánh mắt của hai người kia, Bạch Nhược Oánh không xoay đầu, đi vào nhà.

Sự tình xong xuôi, tên cơ bắp nhất lấy cái quần mình vứt một bên, mặc xong rồi nhìn gương mặt ma mị của Vương San San. Rồi lại nhìn dấu vết xanh xanh tím tím trên khắp cơ thể cô gái, cũng chính là kiệt tác của hắn. Nhìn như vậy hắn tự hào, tiểu thư nhà giàu có khác, đến bây giờ hắn mới được nếm thử tư vị đấy.

Vương San San nằm trên giường, gió lạnh lùa qua khe cửa khiến cô gái rùng mình. Cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, vừa rồi đã khiến cô ý thức được rằng mình không còn là công chúa được nâng niu chiều chuộng nữa. Nếu như có anh trai ở đây thì may rồi, ít nhất hắn còn sở hữu dị năng, mới bảo vệ được cô. Nhưng hôm nay anh cô lại bị zombie cắn, đang bị trói ở một căn phòng khác, chưa rõ sống chết, chỉ còn biết dựa vào bản thân, vậy cô làm sao để sống yên ở mặt thế đây?

Cô biết mình chỉ là một cô gái bình thường, không có dị năng, nhìn thấy zombie đã sợ hãi, không thể tự mình giết được nó. Nếu như anh trai không có ở đâu, trong hoàn cảnh này cô không biết phải làm sao. Nếu muốn sống, một chỗ dừng chân an toàn, chỉ có thể dựa vào một người đàn ông lợi hại.

Nghĩ như vậy, Vương San San nhìn về phía người đàn ông được gọi là “Anh Hồng”, tên của hắn là Trương Hồng, là vệ sĩ của nhà cô trước mặt thế. Khi ấy, cô vẫn luôn khinh thường những người như vậy, cho rằng họ không cùng đẳng cấp với mình.

Mặt thế không lâu, hắn liền thức tỉnh dị năng, vẫn luôn ở cạnh cha cô không hề hai lòng. Cho đến khi zombie phá hủy căn cứ, ba cô chết chỉ còn mỗi anh trai và cô, còn hắn nữa. Bọn họ đã bàn bạc xong, chuẩn bị đến căn cứ thủ đô tị nạn, đang đi trên đường, bọn họ gặp được Ngải Tiểu Vũ.

Vì ba của Ngải Tiểu Vũ từng giúp anh cô, hắn ấy còn nhớ chuyện này, nên mới mang theo Ngải Tiểu Vũ cùng lên đường. Trên đường còn có bạn trai của cô ta, Trình Vĩ, và một cô gái khác, Phương Di.

Trình Vĩ là dị năng giả hệ thủy, Ngải Tiểu Vũ và Phương Di không có dị năng, nhưng nhìn hai người họ thì đều là phụ nữ của Trình Vĩ. Còn nhớ khi đó cô thấy cảnh này, cảm thấy rất buồn nôn, vốn đã không coi họ ra gì, còn khinh thường quan hệ của bọn họ.

Sau đó trên đường, không biết Trình Vĩ bị zombie cào khi nào, còn hai cô gái kia đều không ai để ý đến hắn. Chẳng những không quan tâm còn nói thẳng ra muốn bỏ Trình Vĩ lại. Cứ như thế, hắn ta bị ném xuống, sau đó bọn họ gặp được Lâm Hạo, Lâm Hạo là dị năng giả hệ phong.

Hai cô gái không có dị năng, không cách nào sinh tồn một mình, Ngải Tiểu Vũ còn may, có anh trai cô bảo vệ, mà nghĩ cũng phải, cô ta đã bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của mình rồi.

Vương San San nhắm hai mắt lại, tự cô cũng biết khi Lâm Hạo nhìn thấy mình đã thích cô rồi. Đáng tiếc cô không coi trọng hắn, vì trong lòng cô vẫn nghĩ mình là một công chúa. Chỉ có chàng trai có năng lực xuất sắc mới xứng với cô, nên chưa từng để hắn trong lòng, nhưng không ngờ...

Sau đó, Ngải Tiểu Vũ quyến rũ Lâm Hạo, khi đó cô không thèm để ý đến những thứ đó. Bởi vì cô bị sốc, vì chuyện Phuong Di bắt đầu quyến rũ anh cô. Nhưng anh cô không động tâm, cô ta quyến rũ anh cô không thành lại đi quyến rũ Lâm Hạo. Nhưng nhìn dị năng của Lâm Hạo không mạnh bằng Trương Hồng, thể trạng cũng không tốt hơn hẳn ta, cộng thêm việc Lâm Hạo và Ngải Tiểu Vũ đã ở chung. Cô ta cảm thấy mình không nắm chắc, cuối cùng, Phuong Di quyến rũ Trương Hồng, còn Trương Hồng cũng không cự tuyệt.

Nhìn Vương San San cứ nằm trên giường, nhìn thấy ánh sáng chuyển động trong mắt cô gái. Trương Hồng cảm thấy có điều gì đó xuất hiện trong đầu mình, sau đó hắn cúi đầu xuống nhào về phía cô gái...

Rất lâu sau, Trương Hồng mới kéo quần lên, đi ra ngoài, mà lúc này, Vương San San nghe thấy có người đi vào phòng mình, cô gái mở mắt, sao lại là Lâm Hạo?

Đáng vẻ của hắn bình thường, nhiều nhất cũng chỉ ưa nhìn, rất giống với một đứa trẻ lớn xác đang tức giận. Nếu là ngày trước, cô sẽ không để hắn ta vào mắt, nhưng bây giờ, nghĩ đến tình huống của mình. Mắt cô gái chuyển động, Lâm Hạo giống như bị mê hoặc nhào lên người Vương San San, liều mạng nắm lấy ngực cô gái, gặm cắn. Cảm thấy bên ngoài có người, cô kêu to: “Hạo, anh cẩn thận một chút, là người ta đau quá. Thật sâu, Hạo, anh giỏi quá, dùng sức, Hạo, a a...”

Ra ngoài đi tìm người lại đi qua cửa phòng Vương San San, nghe thấy tiếng động mập mờ trong phòng, người ngoài cửa một cước đạp văng cửa: “Rầm!”, “Hai người đang làm gì vậy?” Nhìn thấy hai người đang đưa đẩy trong phòng, Ngải Tiểu Vũ tức giận hét lên.

“Cô không nhìn thấy à, xem ra, Hạo vẫn thích tôi hơn đấy.” Nói xong Vương San San còn rên rỉ lớn tiếng hơn, còn Lâm Hạo kể từ khi Ngải Tiểu Vũ vào đến cửa, đều chôn trong cơ thể của Viên San San, cả đầu cũng không ngẩng lên.

Ngải Tiểu Vũ tức giận chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy cô ta chạy ra, Phuong Di lắc lư cơ thể bước đến: “Ái chà, sao lại thế này? Tại sao lại có bộ mặt giống như bị vứt bỏ vậy?” Nhìn thấy Phuong Di, ánh mắt của cô ta chứa đầy phẫn hận, Phuong Di chính là cái gai trong mắt cô ta.

Cô ta và Trình Vĩ vẫn luôn rất tốt, vậy mà khi cô gái kia xuất hiện, không biết xấu hổ quyến rũ Trình Vĩ. Còn Trình Vĩ cũng là tên khốn, không cưỡng lại được, làm tình với tiện nhân này, đúng là một đôi nam nữ chó má. Hừ, bọn họ vẫn tưởng cô không biết chuyện này sao, cô đã biết từ lâu, nhưng muốn mượn tay ba mình trả thù.

Ba cô ta vốn là lãnh đạo cấp cao của thành phố C, nghĩ rằng cứ về thành phố C thì ba cô sẽ giúp cô trả thù đôi cầu nam nữ này. Nhưng không ngờ, Trình Vĩ lại bất ngờ thức tỉnh dị năng, mà ba cô vì địa vị của mình, muốn thêm một dị năng giả vào đội ngũ của ông. Nhấn tâm bán cô cho Trình Vĩ, nghĩ đến đây, Ngải Tiểu Vũ thật sự rất hận.

Khi đó Trình Vĩ thế nào? Kể từ khi hắn có dị năng, liền thay đổi, vốn lén lút với Phuong Di, sau lại không sợ thứ gì, công khai mọi chuyện. Hơn nữa thay phụ nữ như thay áo, ngay cả cô và Phuong Di cũng trở thành đồ chơi của hắn.

Tưởng rằng cứ tiếp tục như vậy, nhưng không ngờ, thủy triều zombie đến, thành phố C thất thủ, ba cô bị zombie ăn thịt. Cuối cùng, trải qua nguy hiểm, chỉ có ba người Phuong Di, Trình Vĩ và cô thoát được, bọn họ định đến căn cứ thủ đô tị nạn, sau đó trên đường gặp được đoàn người của Vương Vĩ Quang.

Khi hắn ta còn ở thành phố C gặp ít chuyện, nhưng nhờ có ba cô giải quyết, nên hắn ta thiếu ba cô một ân tình. Cô không ngờ, hắn ta lại rất có nghĩa khí, trong hoàn cảnh hôm nay, hắn ta vẫn mang theo bọn họ. Còn chăm sóc cô chu đáo, khiến cô cảm động, cũng cảm thấy hắn ta đúng là một người tốt.

Dị năng của Vương Vĩ Quang rất lợi hại, Trình Vĩ và Trương Hồng không phải đối thủ của hắn ta, nên hắn chính là lão đại của đội ngũ này. Còn em gái hắn ta, là Vương San San, chính là một công chúa nhỏ trong đội ngũ, cao ngạo, tùy hứng.

Lúc đó cô không ngờ được, tên Vương Vĩ Quan này lại có bộ mặt cảm thụ đến vậy. Hắn giống như Trình Vĩ, không chỉ còn cường bức cô, còn nói với tên Trương Hồng, Trình Vĩ chơi đùa cô. Mà hai người kia không hề ngăn cản, còn thích thú.

Khi đó cô rất muốn chết, bị ba người đàn ông cùng đùa bỡn, cô rất buồn nôn, nhưng cô không đủ dũng khí để chết. Cô cũng không muốn chết, cô muốn sống, tìm cơ hội báo thù, cũng may, còn một Phuong Di để chia sẻ thay cô.

Hai người đàn ông này có lẽ đã chán cô, nên họ đến tìm Phuong Di, nhưng không biết vì sao, Vương Vĩ Quang lại cố tình không chịu Phuong Di. Không bỏ qua cho cô, nhưng cô không thể phản kháng, chỉ có thể bị Vương Vĩ Quang hành hạ.

Một ngày kia, mọi người gặp phải một đám zombie, nhìn Trình Vĩ, nghĩ đến mình từng rất yêu hắn, còn hắn thì phản bội mình, chơi đùa mình. Cô tàn nhẫn, thừa dịp mọi người không để ý, đẩy Trình Vĩ ra, Trình Vĩ bị cào trúng, bị đám người bỏ lại.

Không lâu sau, bọn họ gặp được Lâm Hạo, Lâm Hạo là một sinh viên đại học, đáng vẻ cũng ưa nhìn, trông rất sạch sẽ, không ngờ hắn là một dị năng giả. Vương Vĩ Quang nhân tiện kéo hắn vào đội ngũ, nhưng không nghĩ rằng, sao Lâm Hạo có thể thích công chúa kiêu kỳ Vương San San chứ.

Dọc đường, Vương San San tùy hứng điều ngoa, thật khiến người khác tức giận, mặt thể đến còn giữ bộ dạng đại tiểu thư, cả ngày vênh vác tự đắc khiến người ta chán ghét, một chút cũng không tự giác biết ý.

Buổi tối ngày hôm đó, Vương Vĩ Quang lại đến hành hạ cô, rất lâu sau hắn ngủ thiếp đi, khi đó hắn không biết cô không hề ngủ, mà trừng mắt nhìn lên đỉnh lều. Đột nhiên Vương Vĩ Quang nói mở, rốt cuộc cô đã hiểu vì sao hắn không chịu buông tha cô.

Chương 43

Nếu như không phải nghe Vương Vĩ Quang nói mớ, Ngải Tiểu Vũ cũng không phát hiện ra. Thật ra cô và Vương San San có giống nhau mấy phần. Cũng vì mấy phần giống nhau này, mà cô bị Vương Vĩ Quang giữ chặt, không ngờ, hắn ta lại nảy sinh tâm tư như thế với em gái mình.

Tức giận sôi trào, vì sao cô ta lại trở thành vật thế thân cho kẻ khác, vì sao lại muốn xem cô ta là Vương San San. Không chỉ làm tình nô trên giường cho Vương Vĩ Quang, mà dưới giường còn phải giống nô lệ phục dịch Vương San San.

Từ khi cô biết được bí mật đó, mỗi ngày đều làm bộ như vô ý nói với Vương Vĩ Quang, Vương San San liếc mắt đưa tình với Lâm Hạo thế nào. Lâm Hạo lấy lòng Vương San San thế nào, rồi em gái hắn ta đã dần thay đổi cái nhìn về Lâm Hạo. Nhìn hắn ta bằng cặp mắt khác xưa, thậm chí còn có phần tình ý. Ngày đó Vương San San và Lâm Hạo còn lên lút hôn nhau, các loại chuyện như thế, cuối cùng một ngày kia Vương Vĩ Quang không chịu được.

Đêm hôm đó, Vương Vĩ Quang không đến tìm cô ta, vì chỗ đó zombie đã bị tiêu diệt hết, nên mọi người cứ an tâm mà ngủ. Chỉ có cô là không ngủ, âm thầm đến phòng Vương San San, nghe được tiếng động bên trong.

“Anh trai, anh làm gì vậy?” Giọng nói sợ hãi của Vương San San truyền ra.

“San San, anh hai vẫn luôn yêu em.” Vương Vĩ Quang vội vã lên tiếng.

“Anh hai, anh điên rồi, em là em gái ruột của anh.”

“Thế thì sao, San San, bây giờ mặt thế, em chỉ còn anh là người thân duy nhất, cũng chỉ có anh mới có thể bảo vệ được em.”

“Không thể làm vậy, anh hai, không được, cầu xin anh, a, đau quá, á, anh hai, không được, hu hu.”

“San San, đừng khóc, cơ thể em rất đẹp, lần đầu tiên sẽ đau, em biết không, để anh có được lần đầu tiên của em, anh rất vui. Lần đầu tiên của San San là anh, toàn bộ San San đều là của anh. Nơi này, nơi này, còn có chỗ này, anh rất hạnh phúc. San San, bên trong em thật thoải mái, San San, ừ...”

Sau đó trong phòng vang lên những tiếng động mập mờ, nghe đến đó, cô nở nụ cười thỏa mãn, xoay người rời đi, khi đó cô ta cảm thấy rất tốt đồng thời cũng thấy ghê tởm. Trời sáng, mọi người lên đường, tư thế đi đứng của Vương San San kỳ lạ, trong lòng cô ta không khỏi vui vẻ.

Từ ngày đó, Vương Vĩ Quang không hành hạ cô ta nữa, vì hắn đã có em gái của mình rồi. Chỉ cô biết, mỗi đêm hắn sẽ ngủ trong phòng em gái, cô ta thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng bọn họ vẫn muốn giày vò cô như nô lệ, khi ấy Phương Di chỉ lo quyến rũ Trương Hồng. Hắn cũng không có thời gian để ý đến cô, cũng chỉ có Lâm Hạo là giúp cô một chút. Dần dần, cô thích Lâm Hạo, nhưng trong lòng Lâm Hạo chỉ có mỗi Vương San San.

Lâm Hạo còn là sinh viên, cô nhìn một chút cũng biết hắn rất trong sáng. Sau đó cô liền quyến rũ Lâm Hạo, không ngờ hắn vẫn là xử nam, điều này khiến cô ta vui vẻ. Cứ như vậy, đám người bọn họ đến thủ đô, không ngờ sắp đến căn cứ thì Vương Vĩ Quang lại bị thương.

Lúc ấy zombie cách cô ta và Vương Vĩ Quang rất gần, hắn chỉ muốn dùng cô làm đá kê chân cho hắn, hừ, hắn ta muốn tốt sao. Thật ra vài ngày trước cô đã thức tỉnh dị năng, là dị năng hệ sức mạnh, nhưng cô lại không nói với ai. Khi hắn muốn đẩy cô ra, chính cô lại dùng sức kéo hắn ra ngoài. Vương Vĩ Quang không ngờ cô lại mạnh như vậy, hắn không cảnh giác đã bị rơi vào bẫy zombie, sau đó bị thương, rồi diễn ra một màn trước mắt.

Nhớ tới cảnh lúc nãy, cô rất đau lòng, thì ra vô tri vô giác đã thích Lâm Hạo, nhưng hắn lại nằm trên người Vương San San. Ngay cả khi cô vào phòng cũng không nhìn cô lấy một cái, hừ, đàn ông đều xấu xa, về sau cô sẽ không dựa vào đàn ông nữa, nghĩ như thế Ngải Tiểu Vũ trở về phòng mình.

Đoàn người Bạch Nhục Oánh dừng xe lại, cũng đã sắp xếp xong xuôi, cô đi ra ngoài. Buổi tối, một mình cô đi dạo khắp thị trấn, tìm được vài cái siêu thị, đi một vòng, phát hiện đã bị người ta dọn sạch từ trước, chỉ còn một số thứ không thể mang theo vứt lại đây. Theo nguyên tắc không nên lãng phí, Bạch Nhục Oánh bỏ hết đồ vào không gian.

Dọc đường đi, gió lạnh thổi qua, lại không có trăng, bốn bề yên ắng rất dọa người. Trên đường cái, giấy báo xe hơi, rác rưởi nào cũng có, nhưng không hề có bất kỳ xác người hay vết máu nào. Toàn bộ thị trấn rất quái dị, đây lại là ban đêm, so với việc khắp nơi đều có zombie thì càng đáng sợ hơn nhiều. Đi thêm một lát lại gặp một cái siêu thị nhỏ và mấy bán lẻ tự động.

Mặc dù phần lớn siêu thị đã bị cướp sạch, nhưng còn nhiều chỗ vắng vẻ vẫn còn hàng trên giá. Rất nhiều thực phẩm chưa bị lấy đi, cô gặp thì bỏ vào không gian hết. Bạch Nhục Oánh đập cửa, đi ra phía sau kho hàng có nhiều đồ hơn, nhanh chóng thu vào không gian. Cửa hàng sau nhà kho còn rất nhiều thứ, Bạch Nhục Oánh càng hưng phấn thu hết mọi thứ, cô cũng không phải thánh mẫu gì, quản làm gì sự đời của kẻ khác?

Đội Bạch Nhục Oánh thu hết đồ xong, đi ra ngoài, bên ngoài vẫn yên tĩnh giống như trước, cả tiếng gió cũng không nghe thấy.

Lúc này, một tiếng gầm nhẹ vang lên, Bạch Nhục Oánh thuận di theo bản năng, vừa lúc có hai con zombie mặt mũi dữ tợn nhào qua. Bạch Nhục

Oánh xoay người vung Đường đao, một đao chém xuống thế mà nó lại tránh được. Không ngờ lại là zombie biến dị cấp bốn, Bạch Nhược Oánh nghiêm mặt, nắm chặt Đường đao, thuận đi ra sau lưng zombie, chém ngang, chặt đứt đầu một con, còn một con lại để chạy mất.

Nhìn Âm Huyết trong tay, may mà nhờ có bảo bối này, và sen đỏ trong không gian, lần này hoa nở, khiến thực lực của cô gia tăng không ít. Hai con zombie cấp 4, một con mới vừa thăng cấp xong, năng lượng còn chưa hấp thụ hết, nên bị cô hạ gục dễ dàng, nhưng còn con đã chạy trốn, xem ra đã có trí thông minh.

May mà Âm Huyết thích uống máu, nên trên người cô khó lòng dính phải máu. Nghĩ đến việc giết zombie người dính đầy máu, cô còn đang mặc áo lông trắng, không phải rất ghê tởm sao? Đúng lúc này, lại có tiếng gầm nhẹ vang lên, ở nơi xa, con zombie kia đã mang theo hơn mười zombie đi tới.

Bạch Nhược Oánh sửng sốt, sau đó mỉm cười: “Không ngờ còn tìm được cứu binh, đáng tiếc, chỉ là một con zombie cấp bốn, nghĩ lấy đông hiếp ít sao? Xem ra còn chưa tiến hóa đủ, Âm Huyết, bây giờ sẽ để người uống no.” Nói xong, Bạch Nhược Oánh cảm thấy Âm Huyết đang phản kích, lắc người lao vào bầy zombie. Hơn mười zombie cứ như vậy bị cô giết chết.

“Ai đang ở đây?” Đột nhiên, có một cảm giác lạ thường xuất hiện, Bạch Nhược Oánh nắm chặt Đường đao, lớn tiếng quát.

Lời vừa dứt, một bóng đen đã xuất hiện trước mắt Bạch Nhược Oánh, từ xa đến gần, rồi bất ngờ dừng lại. Bạch Nhược Oánh cảm thấy khuôn mặt mình và anh ta chỉ cách nhau 1cm, cô có thể cảm nhận được hô hấp của người đối diện. Bạch Nhược Oánh cảm thấy trái tim mình đập thành thịch, anh ta rất nhanh.

Bạch Nhược Oánh nắm chặt Đường đao của mình, cảm thấy lo sợ, đêm tối yên tĩnh, chỉ nghe được nhịp tim của cô.

Anh ta rất lợi hại, cô không biết mình có phải đối thủ của anh ta không nữa, nhưng tình huống thế này, địch không động ta không động ư?

Khi nhìn con người đen tuyền của anh, Bạch Nhược Oánh không cảm thấy bất kỳ sát khí nào. Anh áp sát cô trong tích tắc rồi nhanh chóng cách xa, sau đó biến mất. Để lại Bạch Nhược Oánh còn chưa kịp phản ứng, hai mắt mở to, biến mất rồi sao, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Là chuyện gì đang diễn ra? Cảm giác mát lạnh mềm mại, Bạch Nhược Oánh sờ môi mình, bị hôn rồi? Bị đùa giỡn ư? Còn nữa, trong tay cô đang cầm thứ gì? Hai viên thủy tinh thể cấp bốn?

Chết tiệt, anh xem cô là gì? Hôn một cái thì cho cô hai viên thủy tinh thể, có ý gì chứ? Hừ, không phải, tại sao anh lại muốn hôn cô, Bạch Nhược Oánh thật sự muốn ném hai viên thủy tinh thể vào mặt anh. Dù anh nhìn rất đẹp trai, nhưng người đã biến mất từ lâu, cô chỉ có thể cúi đầu nhìn thủy tinh thể trong tay mình. Hừ, không lấy mới là phí phạm, nghĩ như thế cô ném thủy tinh thể vào ao máu trong không gian.

Cảm thấy không gian chấn động, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy phản ứng của sen đỏ, cô thả thần thức biết xung quanh không có ai, mới tiến vào không gian. Đi tới ao máu, nhìn sen đỏ trong ao, thật sự đã nở ra một chút, nhìn hiện tượng này cô rất vui vẻ. Vậy ra cách để sen đỏ nở hoa chính là vì năng lượng trong thủy tinh thể.

Cảm thấy năng lực của mình tăng lên mấy phần, Bạch Nhược Oánh quyết định quên người đàn ông vừa rồi đi. Quên chuyện không thể giải thích được kia đi, cô ngồi xuống, từ từ dung hòa năng lượng của mình.

Không biết đã qua bao lâu, Bạch Nhược Oánh ra khỏi không gian, Bạch Nhược Oánh mở hai tay mình ra, một ngọn lửa màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay. Bạch Nhược Oánh nhìn xác zombie dưới đất, vung tay lên, lửa đen lướt qua, trong nháy mắt zombie chỉ còn lại tro bụi. Nhìn mấy viên thủy tinh thể dưới đất, Bạch Nhược Oánh phát tay, thu hết vào không gian. Làm xong mọi chuyện, cô cảm thấy có được năng lực này sẽ dễ dàng hơn, về sau ít nhất cô không cần phải lật tới lật lui tìm thủy tinh thể nữa rồi. Bạch Nhược Oánh đi về phía trung tâm thị trấn, cô luôn cảm thấy, nơi này có cái gì đó không ổn.

Bầu trời lại đỏ tuyền, cô tìm khắp thị trấn một vòng vẫn không thấy cái gì, nhìn trời sắp sáng. Bạch Nhược Oánh nhớ tới người nhà của mình, nếu họ tỉnh lại không thấy cô, nhất định sẽ lo lắng, nghĩ như vậy, cô không còn cách nào khác là buông tha việc tìm kiếm lý do giải thích chuyện kỳ lạ kia, xoay người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Khi Bạch Nhược Oánh muốn rời đi, bỗng nhiên mặt đất rung chuyển một cái, sau đó trở lại bình thường. Trời đã sáng, một tiếng súng vang lên, sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Bạch Nhược Oánh ngồi lên xe, hôm nay Lưu Minh phục trách lái, còn cô ngồi ở ghế phụ, nghe tiếng súng, Lưu Minh, ông Bạch, ông Hình cảnh giác. Thấy mấy người đối diện rời khỏi nhà cách đó không xa, hai nam ba nữ. Nhìn loáng thoáng có chút quen thuộc, nhưng họ đều rất nhếch nhác, cả nhà không nói gì, cũng không tiến lên chào hỏi. Lưu Minh khởi động xe, đi về phía công cảnh căn cứ.

Họ liếc mắt thấy xe của nhà họ Bạch, cũng vội vàng lên xe của mình, đi theo sau Bạch Nhược Oánh, cũng đi về phía công cảnh căn cứ đang mở. Lúc đi, Bạch

Nhược Oánh xoay đầu nhìn lại, cô chắc chắn sẽ quay lại tìm hiểu xem sao, Bạch Nhược Oánh cau mày. “Tiểu Oánh, con sao vậy?” Nhìn thấy con gái giống như có tâm sự, ông Bạch hỏi. “Không sao ạ.” Nghe ba hỏi, cô quay đầu, thôi, có thể là cô quá nhạy cảm rồi.

Nhưng Bạch Nhược Oánh không biết, ở thị trấn nhỏ cô vừa rời khỏi, có một đám cây sồi gai bao quanh một con zombie, ở dưới lòng đất sâu hơn 10 m, sồi gai máu ngọ nguậy, không biết muốn làm gì. Mọi người qua cổng, vẫn kiểm tra giống như cũ, Lưu Minh lái xe về phía công hội, khi xe dừng lại, rất nhiều người nhìn sang. Vẫn là mấy người cũ, cô gái giống đóa sen trắng đang đi vào công hội. Dù đã một ngày không nhìn thấy, nhưng quần áo trên người cô vẫn trắng tinh như mới. Không ngờ, mới sáng sớm đến công hội đã có nhiều người chờ mình đến thế, đa số đều muốn xem kịch hay, nghĩ vậy, Bạch Nhược Oánh tiến tới quầy đăng kí.

Đang lúc ấy thì, “Không phải tới hủy nhiệm vụ chứ, đã nói rồi kẻ không có thực lực, đừng nhận nhiệm vụ lung tung. Đến khi đó mất mặt là chuyện nhỏ, không còn mạng trở về mới là chuyện lớn.” Giọng điệu của Thiện Lăng Băng khiến Bạch Nhược Oánh nhớ tới mẹ của Lý Hiến Nghiêu, đều chanh chua giống nhau. Không biết sau này kết cục của cô ta ra sao, có giống với mẹ Lý Hiến Nghiêu không nhỉ? Hình ảnh một cô gái đẹp kéo ruột lết trên đất, Bạch Nhược Oánh rung mình một cái.

“Bánh bao nhỏ, em về rồi, có đói bụng không, hay anh lấy chút thức ăn cho em nhé?” Đúng lúc Nguyên Ưng cũng ở công hội, nhìn thấy Lưu Minh thì hai mắt sáng lên, nhanh chóng chạy về phía bánh bao nhỏ quan tâm ân cần, đáng tiếc Lưu Minh không thèm để ý đến anh ta. “Bác Bạch, bác Hình, cô Bạch, chuyện hôm qua, thật xin lỗi mọi người.” Không ngờ Tần Thiên cũng đến, thật là có ý tứ đấy, Tần Thiên nhìn bọn họ, sự áy náy hiện lên nơi đáy mắt. Ba cô, ông Hình và Lưu Minh đứng lại vì lời này của Tần Thiên còn cô thì bước đến quầy đăng ký.

“Xin chào, tôi có thể giúp được gì cho cô?” Nhân viên đăng ký thấy Bạch Nhược Oánh đến gần, trình ra nụ cười công thức hóa. Một ngày không gặp, thấy cô gái này vẫn trắng sau sạch sẽ, nhìn quần áo trên người cô một chút, còn giống như mới giặt qua vậy. Xem ra, hôm qua không đi thu thập được rồi, nhưng cũng tốt, mặt thể diện, những cô gái có khí chất rất hiếm. Nếu có thể sống tốt, khiến người ta nhìn thuận mắt nghe quen tai cũng hay, ít nhất thì ở nơi máu tanh ghê tởm này còn có chút ánh sáng.

“Xin chào, tôi tới trả nhiệm vụ, cái này giao cho anh.” Nhìn thấu tâm tư của nhân viên kia, Bạch Nhược Oánh không giải thích gì thêm, cũng không thêm giải thích, lấy một cái túi ra, đặt lên bàn. “Tốt lắm, xin hỏi, cô mang về bao nhiêu thủy tinh thể, mang thẻ của cô ra, tôi sẽ đổi điểm vinh dự giúp cô.” Nghe cô nói tới trả nhiệm vụ chứ không phải tới hủy nhiệm vụ, nhân viên có chút giật mình.

“Đây là thủy tinh thể, còn thẻ của tôi đây, điểm vinh dự có thể dùng chung được không, lập tức chuyển cấp giúp tôi là được.” Lấy một cái túi ra rồi lại lấy thẻ, Bạch Nhược Oánh nói với anh ta. “Hừ, sao nào, cầm một túi lớn ra ngoài, nói rằng mình tìm được thủy tinh thể sao?” Nhìn động tác của Bạch Nhược Oánh, Thiện Lăng Băng bĩu môi nói. Không chỉ để ý đến lời nói của Thiện Lăng Băng, Bạch Nhược Oánh không biết cô ta đến đây làm gì, cô mở túi ra. Thấy số thủy tinh thể trong túi, nhân viên đăng ký hai mắt tròn to, “Cô Bạch, thật xin lỗi, có thể chờ tôi một lát được không, tôi sẽ đi gọi cấp trên đến.”

Nghe anh ta nói thế, cô bảo không sao rồi gạt đầu một cái, mọi người đều thấy bộ dạng của nhân viên kia, đều tò mò. Thì ra trong công hội, chỗ giao trả nhiệm vụ, chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ vượt mức chỉ tiêu trở lên, trưởng công hội mới xuất hiện. Bây giờ nhân viên đăng ký kia đang đi tìm quản lý, chẳng lẽ Bạch Nhược Oánh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi sao?

Tần Thiên thấy tình hình như vậy, cau mày, Nguyên Ưng vẫn ở bên cạnh Lưu Minh như trước, đùa giỡn bánh bao nhỏ, Thiện Lăng Băng cũng cau mày. Không lâu sau, một quân nhân đi vào, anh ta nhìn Bạch Nhược Oánh, kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó hồi phục tinh thần, mở túi ra, nhìn thủy tinh thể bên trong.

“Xin chào, tôi là người phụ trách ở đây, Tiêu Dương, xin chờ một chút.” Sau đó, anh ta cầm lấy thẻ của Bạch Nhược Oánh, “Cô Bạch, xong rồi. Điểm vinh dự của tiểu đội đã tính xong, hiện giờ lập tức thăng lên tiểu đội cao cấp, có thể tiếp nhận nhiệm vụ cao hơn. Bắt đầu từ giờ, nhiệm vụ này chỉ đổi một điểm lấy một viên thủy tinh thể thôi.”

“Cảm ơn.” Nhận thẻ, Bạch Nhược Oánh không để tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, đã một ngày không gặp mẹ, cô rất nhớ tay nghề nấu ăn của bà. Sau khi đám người Bạch Nhược Oánh đi khuất, “Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao có thể thăng cấp thành tiểu đội cao cấp nhanh như vậy?”

“Lừa người ta sao?”

“Bao nhiêu thủy tinh thể thế?”

“Sao điểm nhiệm vụ lại giảm, tôi còn đang chờ tuyệt ngừng rồi, rồi đi kiểm chút thủy tinh thể đổi điểm vinh dự đấy.”

“Theo tôi thấy, hình như trong túi có mấy chục viên đấy?”

“Anh nhìn nhầm rồi, bây giờ không phải zombie nào cũng có thủy tinh thể đâu, anh cho đó là củ cái trắng à, giết bao nhiêu zombie cho đủ?”

Mọi người bàn tán ầm ĩ, Tần Thiên nhìn theo bóng lưng của Bạch Nhược Oánh, nhìn rất lâu. Thiện Lăng Băng thấy Tần Thiên như vậy, tức giận hận không thể cào rách mặt Bạch Nhược Oánh. Nguyên Ưng lại không ngạc nhiên lắm, một cô gái còn đánh ngang tay với hổ biến dị, xem như cô lấy ra cả trăm thủy tinh thể, anh cũng không giật mình đâu.

Lúc này, Bạch Nhược Oánh đã về nhà, bà Bạch thấy mọi người trở lại, vui vẻ không thôi. Bạch Nhược Oánh nhớ đến đồ ăn vặt trong không gian, cũng lấy ra, Lưu Minh thấy được lại trừng mắt, nước miếng chảy ra.

Cả nhà ăn uống no say, ngồi trong phòng khác, cô nhớ tới người áo đen, anh ta là ai, mục đích của anh ta là gì? Bạch Nhược Oánh sờ môi mình, môi người kia rất mềm, đột nhiên tay cô giống như bị phỏng vậy, rút tay lại, lắc đầu một cái, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy chứ?

Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau đầu, đúng lúc ấy, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Nhà cô không quen ai ở đây, sao có người đến gõ cửa chứ? Lư Minh nghĩ ngơ ra mở cửa, thấy mấy quân nhân đứng ngoài, anh mời họ vào nhà.

Mấy quân nhân đi vào, bên trong cũng không có đồ gì đặc biệt, chỉ có nhiệt độ rất ấm áp. Biết được nhà cô có điểm vịnh dự rất cao, nghĩ chắc cũng phải dùng không ít điểm vịnh dự đổi lấy. Nhưng như thế cũng thật lãng phí, nghĩ như thế một sĩ quan cao cấp đi về phía cô gái trẻ tuổi duy nhất trong nhà, “Xin chào, xin hỏi cô là cô Bạch phải không?”

Đứng trước mặt Bạch Nhượng Oánh, vẻ mặt sĩ quan kia sừng sờ một chút, không ngờ, cô Bạch là một cô gái xinh đẹp như vậy, giống hệt một đóa phù dung, trong thời đại máu tanh này giống một tia sáng ấm áp. “Xin chào, tôi chính là Bạch Nhượng Oánh, ngài là?” Nhìn sĩ quan trước mắt, Bạch Nhượng Oánh có chút buồn bực hỏi. “Cô Bạch, tôi là Thượng úy Lý Tử Kiện, vì có một tình huống đặc biệt nên mới đường đột quấy rầy cô.” Nói xong, anh ta đưa một sấp tài liệu cho Bạch Nhượng Oánh, cô nhận lấy rồi đọc một chút.

“Cô Bạch, thời gian lên đường, đều có đủ, tôi xin tạm biệt trước.” Nói xong, anh ta mang theo thuộc hạ của mình đi.

Đến vội vã, đi vội vàng, cả nhà đều tò mò nhìn tài liệu trong tay Bạch Nhượng Oánh. Đây là lệnh thu thập của quân bộ, tất cả các tiểu đội cao cấp, bất kể lớn nhỏ, đều phải phát ít nhất một người tham gia nhiệm vụ này. Nếu như có ai tự nguyện vẫn có thể tham gia, buổi sáng ngày mai 10h xuất phát, đích đến là thành phố H, nội dung nhiệm vụ là tìm kiếm một nhóm vật tư.

Nhìn như vậy nội dung, mọi người nhìn về phía Bạch Nhượng Oánh.

Đọc xong nội dung, mọi người nhìn về phía Bạch Nhượng Oánh, cô mỉm cười nói không sao cả: “Chúng ta có thể hưởng phúc trong căn cứ, đương nhiên phải trả một cái giá cao. Ba mẹ, bác, lần này mọi người ở nhà đi, con và Lư Minh nhận nhiệm vụ này là được rồi. Sau khi mệt mỏi đến, mọi người đều bận rộn, đều đã có tuổi, nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.”

Nhìn hai người già nóng lòng muốn thử, Bạch Nhượng Oánh lắc đầu, lần này ra ngoài không biết có nguy hiểm gì phía trước. Nếu không làm sao lại triệu tập nhiều tiểu đội cao cấp lên đường như vậy, ba và ông Hình đã lớn tuổi, lần này nên ở nhà thôi.

“Đúng vậy, bác Bạch, bác Hình, lần này con và A Oánh đi được rồi, mọi người hãy ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, con và A Oánh có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Đúng rồi, ba, bác, ở đây có vài viên thủy tinh thể cấp hai, mọi người mau hấp thụ đi. Con đã cho Lư Minh rồi, trên đường đi cậu ấy vẫn còn thu thập thêm nữa.” Hai ông suy nghĩ một chút rồi không nói gì, ông Hình nhìn những người trong danh sách đi, đội trưởng của mỗi đội đều phải đi. Như vậy, anh ta cũng sẽ đến, nghĩ một chút, anh ta có lẽ không muốn nhìn thấy ông, ông cũng không cần phải xuất hiện. Mọi người dặn dò cô và Lư Minh phải chăm sóc lẫn nhau, bà Bạch chuẩn bị đồ dùng cho hai người.

Ban đêm, Bạch Nhượng Oánh đi vào không gian, nhìn sen đỏ trong không gian, đột nhiên người kia lại xuất hiện trong đầu cô. Bạch Nhượng Oánh sờ môi mình lần nữa, lắc đầu một cái, chuyện tình đời trước, chẳng lẽ chưa học được bài học nào sao? Đời này, chỉ cần ở chung với người nhà là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng nữa. Nhắm mắt lại, không lâu sau Bạch Nhượng Oánh đã ngủ mất, trong mơ, giống như đã thấy gì đó, nhưng lại mơ hồ không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Mai Tuyết Vân

Cả đêm ngủ ngon, ngày thứ hai, cô và Lư Minh đến địa điểm tập hợp. Lần này, họ không mang theo xe hàng của mình, để lại cho ba mẹ và ông Hình sử dụng. Địa điểm tập hợp chính là sảnh lớn công hội, bây giờ đã có rất nhiều người đến.

“Bánh bao nhỏ, không ngờ em cũng đi đó.” Nghe giọng nói này, Bạch Nhượng Oánh biết đó là Nguyên Ứng. Còn Lư Minh thì trừng mắt nhìn người đàn ông đáng ghét kia một cái, cùng với Bạch Nhượng Oánh tiến lên báo cáo, ký tên.

“Cô Bạch, nhiệm vụ lần này có lẽ sẽ không đơn giản, nên hãy thật cẩn thận.” Vừa ký tên xong, Bạch Nhượng Oánh đã nghe thấy một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai. Cô nhìn sang, lại là Tần Thiên, cô và anh ta có quen biết gì à, không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người kia sao?

“Cám ơn đội trưởng Tần, anh cũng vậy.” Khách sáo nói vài lời, Bạch Nhượng Oánh đứng sang một bên. Còn Lư Minh thì tiến lên vị trí của cô, tất nhiên, cái đuôi Nguyên Ứng cũng lèo đẹo theo sau.

Lúc này, một người đàn ông kiên nghị lướt qua Bạch Nhượng Oánh, cô nhìn anh ta một chút. Toàn thân mặc áo lông đen tuyền, khuôn mặt góc cạnh nam tính, cơ thể cao lớn. Người đàn ông này khiến cô cảm thấy quen thuộc, nhưng anh ta là ai?

“Này, cậu không thấy khuôn mặt của anh ta rất quen sao?” Lúc Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ, thì Lư Minh cũng nói ra những lời giống như vậy. “Bánh bao nhỏ, em thật không ngoan, sao có thể tùy tiện nhìn người đàn ông khác, hẳn có đẹp trai hơn anh không?” Không để ý đến Nguyên Ứng đang cố tình gây sự chú ý, Lư Minh vẫn nhìn anh ta chằm chằm.

“Này, bánh bao nhỏ, anh đau lòng rồi đấy, tên Hình Phong đó có đẹp trai hơn anh không, hả?” Thấy thiếu niên đáng yêu không để ý đến mình, Nguyên Ứng cảm thấy bị tổn thương.

Nghe Nguyên Ứng nói thế, Bạch Nhược Oánh biết hóa ra anh ta chính là Hình Phong, đội trưởng tiểu đội Như Phong. Phía sau anh ta có một cô gái và ba người đàn ông, cô gái cũng mặc áo lông đen giống Hình Phong. Nhưng trang phục này không khiến cô gái trông mập lên, mà thật ra càng khiến cô giống soái tử.

“À, tôi nhớ ra rồi, anh ta giống bác Hình, chẳng lẽ lại là họ hàng với bác Hình. Á, bọn họ cũng họ Hình, không phải là con riêng của bác Hình chứ? Hi hi, không ngờ, bác Hình mặt đen còn có phụ nữ chịu để ý. Ha ha, không ngờ, bác cả Hình cũng có sức hút như thế...” Lư Minh cười gian.

Không để ý đến lời nói của con hàng Lư Minh, Bạch Nhược Oánh cũng nhận ra, anh ta giống với bác Hình. Nhớ ra từ khi biết ông Hình đến nay, cô cũng cảm thấy ông giấu rất nhiều bí mật. Nhưng, ông không nói, cũng không ai hỏi, cô chỉ biết ông là cực chiến hữu với ba mình, là anh em tốt nhất. Mặc kệ, ai mà không có bí mật chứ, nghĩ làm gì cho mệt thân.

Cảm thấy một ánh mắt luôn nhìn mình, Hình Phong quay đầu lại, đó là một cô gái, còn mặc trang phục lông trắng, lại là màu trắng!

Đây là thế giới nào rồi, còn muốn nổi bật sao, nghĩ như thế, Hình Phong cau mày, cô gái như vậy đến đây làm gì, chẳng lẽ muốn lợi dụng cơ hội lần này đạt được mục đích gì sao. Giống như quyến rũ mấy người lợi hại, lại thấy cô đứng bên cạnh Nguyên Ứng, anh càng cau mày, anh ghét nhất loại phụ nữ này.

Cô gái bên cạnh Hình Phong cũng cảm thấy anh ta đang nhìn Bạch Nhược Oánh, cau mày, rồi lại nhìn sang cô gái mặc áo lông kia. Chân mày nhíu càng sâu, mặt thế vẫn mặc đồ trắng, nếu như gặp phải zombie, trên người nhiễm máu không biết sẽ bắt mắt thế nào.

Cảm nhận được ánh mắt của hai người, Bạch Nhược Oánh nhìn trang phục của mình, rồi lại nhìn xung quanh. Chỉ có cô mặc đồ trắng, Lư Minh cũng đã sớm đổi thành màu đen. Nhưng có liên quan gì chứ, đồ đen, Bạch Nhược Oánh không để tâm đến họ.

Sau đó Lý Kim Quang cũng xuất hiện, Lý Kim Quang là một người đàn ông cao gầy, sau lưng hẳn là ai? Là người đi cùng với Vương San San và tên cơ bắp, tên là Lâm Hạo, bên cạnh họ cũng có phụ nữ, Vương San San và Phương Di, hả? Ngai Tiểu Vũ đâu? Vừa nhắc đã đến, Thiện Lăng Băng cũng tới, phía sau cô ta có hai nam hai nữ, một người trong số đó không phải là Ngai Tiểu Vũ sao? Ngai Tiểu Vũ nhìn Vương San San và Lâm Hạo, bằng ánh mắt căm hờn.

Gần đến thời gian lên đường, trong công hội liên tục xuất hiện người mới, bên cạnh Nguyên Ứng và Tần Thiên cũng có vài người. Xem ra bên mình chỉ có Lư Minh, đứng là hơi ít một chút, nhưng, không phải đều là tinh hoa sao?

“Tốt lắm, bây giờ mọi người đã đến đông đủ, tôi sẽ nói qua về nhiệm vụ lần này. Chủ yếu các vị sẽ đến thành phố H đón một vị chuyên gia hóa học, và các trang thiết bị, tài liệu trong tay của anh ta nữa. Lần này, có hai người là dị năng giả không gian đi theo, đây là cô Phương và cô Lãnh. Chức trách của mọi người là bảo vệ hai vị tiểu thư này và chuyên gia hóa học kia trở về an toàn.” Lúc này, một sĩ quan nói qua về nhiệm vụ, Phương Di cao ngạo nhìn mọi người, không ngờ cô ta còn thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là dị năng không gian hiếm có, đột nhiên, cô ta thấy được Tần Thiên, chính là anh!

Điều này khiến cô ta nhớ đến đoàn người hôm đó đã cứu Tần Thiên, cô nhìn anh ta, rồi lại nhìn Trương Hồng. Cảm thấy Trương Hồng còn không thể so bằng một đầu ngón chân của người ta. Xem ra cô phải tìm phiếu com mới thôi, Phương Di nghĩ, dựa vào dị năng không gian đặc biệt và khuôn mặt này, còn không bắt được người đàn ông này sao?

“Sĩ quan Tiểu, tôi không cần đâu, tôi là dị năng song hệ, hỏa hệ và không gian. Cho nên mọi người không cần phải chăm sóc tôi đặc biệt đâu.” Lúc này, soái tử áo đen lạnh lùng lên tiếng.

Mọi người nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó, thờ dài. Bây giờ, dị năng giả không gian đã rất hiếm, huống chi song hệ. Ngay cả Thiện Lăng Băng cũng chỉ có dị năng đơn hệ, cô Lãnh này cũng quá lợi hại rồi.

Nghe mọi người tán thưởng, Lãnh Thanh Thanh kiêu ngạo nhìn bọn họ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hình Phong. Cô biết Hình Phong ghét nhất phụ nữ yếu đuối, còn cô lại để anh ta nhìn thấy mình là một người phụ nữ kiêu ngạo. Thấy ánh mắt hải lòng của Hình Phong với mình, Lãnh Thanh Thanh cảm thấy mình có dị năng song hệ thật sự rất may mắn.

“Thôi đi, dị năng song hệ có gì ghê gớm chứ.” Nghe cô gái tự kiêu, Lư Minh bĩu môi khinh thường, nhỏ giọng nói. Bạch Nhược Oánh nghe Lư Minh nói, lắc đầu một cái, còn Nguyên Ứng cũng cho là Lư Minh đang ghen tỵ. Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Lư Minh, thấy thế nào cũng đáng yêu.

“Lần này, chúng ta chia làm các tiểu đội, ngồi trên các xe quân dụng. Thời tiết bên ngoài không tốt, mọi người chịu cực rồi, đợi khi hoàn thành nhiệm vụ, quốc gia nhất định sẽ không bạc đãi mọi người.” Nói xong, mấy chiếc xe quân dụng được lái đến, mọi người lên xe, Bạch Nhược Oánh nhìn những người trên xe của mình, đều là người quen, đúng là trái đất tròn.

“Cô Bạch, đã lâu không gặp, cô Bạch vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.” Phương Di ghen tỵ nhìn Bạch Nhược Oánh, tại sao cô lại càng ngày càng xinh đẹp, khuôn mặt trắng như trứng gà mới bóc, còn trời sinh khí chất nữa chứ?

Nhìn Phương Di ghen tỵ, rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh một chút, thật giống với đoá sen trắng đang nở. Người trong xe cảm thấy, Phương Di vừa rồi

còn xinh đẹp, đã lập tức trở nên xấu xa. “Cô Phuong cứ nói đùa, không ngờ ở đây lại gặp được cô, chúng ta đúng là có duyên.” Bạch Nhược Oánh nhìn Phuong Di, cười rồi nói.

“Đúng rồi, cô Phuong, cô là Phuong Di đúng không, hèn gì tôi lại thấy cô rất quen, đúng rồi bạn trai cô đâu? Trình Vĩ ấy, thật là tôi nói hai người thật là, làm trực tiếp ở bãi hoang, thật xin lỗi tôi nói sai rồi ngày đó nửa đêm đi vệ sinh, nhất định không thấy cái gì cả, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không có ý gì đâu.” Phuong Di biến sắc, Lưu Minh thăm mắng không biết xấu hổ, còn dám chọc Bạch Nhược Oánh nhà anh. Hừ xem thiếu gia ta thu thập cô thế nào.

Mặc dù chỉ là bạn học với Bạch Nhược Oánh, nhưng ở chung với người nhà họ Bạch lâu nay, anh đã sớm xem họ như người thân của mình. Còn Bạch Nhược Oánh lại giống như em gái anh, ai dám động vào em gái, hừ, chán sống rồi sao.

Mọi người nghe thấy Lưu Minh nói, chợt hiểu hết mọi chuyện, đột nhiên Phuong Di lúng túng, liếc nhìn Tần Thiên một chút, cũng may anh ta không có vẻ khinh bỉ. Hừ, tên Lưu Minh thật đáng ghét, Phuong Di trở lại chỗ ngồi của mình.

Nhìn hai cô gái trò chuyện, Hình Phong cau mày, đúng là chán ghét, vì sao anh ta lại ngồi cùng xe với hai cô gái này chứ. Lãnh Thanh Thanh khinh thường nhìn hai người, rồi lại thấy vẻ mặt chán ghét của đội trưởng nhà mình, yên lòng.

Lúc này, trong xe có Bạch Nhược Oánh, Tần thiên, Nguyên Ứng, Hình Phong, Lý Kim Quang, và Thiên Lăng Băng, mấy đội trưởng tiểu đội cao cấp. Còn có Lưu Minh, Lãnh Thanh Thanh, và Phuong Di, Lãnh Thanh Thanh và Phuong Di vì là dị năng giả không gian, cho nên được an bày trên xe này, còn Lưu Minh là do Nguyên Ứng mặt dày kéo đến.

Trở lại chỗ của mình, nhìn Tần Thiên cách đó không xa, anh ta rất đẹp trai. Kể từ lần đầu nhìn thấy đã rất thích anh ta, đáng tiếc anh ta đi quá sớm. Không cho cô cơ hội, không ngờ lần này đến thủ đô còn gặp anh ta. Anh ta vẫn mê người như cũ, hơn nữa còn là đội trưởng tiểu đội đứng đầu căn cứ, nghĩ tới đây, Phuong Di liếc mắt đưa tình nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên cảm thấy có một đôi mắt luôn nhìn mình, anh ta xoay đầu, là Phuong Di. Anh ta gật đầu cười một cái, không nói gì.

Nhìn hai người giao tiếp, Thiên Lăng Băng nghiêng muốn gãy răng, đáng ghét, một Bạch Nhược Oánh còn không nói, nay lại là Phuong Di. Hừ, không ngờ là một dị năng giả không gian, đáng vẻ cũng không có gì đặc biệt, vừa nhìn có chút dễ tiện, Thiên Lăng Băng oán hận.

Từ đầu đến cuối, Nguyên Ứng đều trêu chọc Lưu Minh, khiến anh trừng mắt cả lên. Lý Kim Quang nhìn ba cô gái khác trên xe, Phuong Di là người đội mình, còn lại ba người kia, ừ đều có phong cách riêng, hẳn ta nhìn xong lại suy nghĩ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau khi xe rời khỏi cổng căn cứ, phía trước đoàn xe có một đội binh chuyên mở đường, nên xe chạy rất êm. Bên trong xe chỉ yên lặng được chốc lát, Phuong Di không cam lòng, lại mở miệng lần nữa: “Đội trưởng Tần, xin chào, anh còn nhớ tôi không?” Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tần Thiên, cuối cùng Phuong Di cũng không nhịn được nữa.

Nghe Phuong Di gọi, Tần Thiên nhìn cô ta lần nữa, cô gái này là ai, anh từng gặp cô ta sao? Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Tần Thiên, Phuong Di nhắc lại: “Lần đó, khi các anh gặp zombie chuột, tôi cũng đang ở trên xe của cô Bạch, chúng ta đã gặp nhau rồi.”

Nghe Phuong Di giải thích, Tần Thiên mới nhớ ra, hình như hôm đó trong buồng xe còn có người. Nhưng khi đó có ai, anh cũng không nhớ rõ nữa, nếu đôi phương đã mở miệng, anh cũng không thể không đáp, Tần Thiên gật đầu: “Thật xin lỗi, không nhận ra cô.”

“Không sao, đội trưởng Tần, nhưng lần đó chưa kịp trò chuyện thì anh đã đi mất. Vốn tưởng rằng sẽ không gặp lại, nhưng không lại nhìn thấy anh ở đây. Chúng ta rất duyên!” Nhìn Tần Thiên đáp lời, Phuong Di hết sức vui vẻ, thấy bên cạnh anh ta còn chỗ trống, thế là lập tức chạy đến rồi ngồi xuống.

Mọi người đều khinh thường, nhưng không ai thêm nói mà thôi.

Bạch Nhược Oánh dựa vào balo của mình, nhắm mắt dưỡng thần, sáng nay mẹ cô đã chuẩn bị balo cho cô và Lưu Minh. Giả bộ mang ít thức ăn và nước uống, mặc dù dọc đường quân đội đều phát thức ăn, hơn nữa cô còn có không gian. Nhưng cô không muốn để lộ, còn Lưu Minh nữa chứ, anh ấy cũng cần mang theo vài thứ thiết yếu.

Phuong Di nói liên tục, Tần Thiên bên cạnh thỉnh thoảng trả lời, nhưng khi nói chuyện với Phuong Di, ánh mắt lại như vô tình mà cố ý liếc nhìn Bạch Nhược Oánh. Mặc dù Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại, nhưng ánh mắt kia như thế, sao cô lại không cảm nhận được, chỉ là không muốn để ý đến mà thôi. Lúc này, cảm xúc của mọi người trên xe đều không giống nhau.

Đoàn xe đi một lát rồi ngừng lại, mọi người nhìn ra ngoài, thì ra đã đến một trạm xăng. Người trong quân đội đang chuẩn bị đi lấy một ít xăng, nhưng nghĩ

đến chỗ đó dù có xăng chắc cũng không nhiều. Các dị năng giả quân đội dọn dẹp đám zombie lang thang xung quanh trạm xăng, vài người kính xác theo can nhỏ, vội vàng xuống xe, bắt đầu lấy xăng. Đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy chấn động, đúng lúc này lại bất ngờ có biến, một bóng đen lướt vụt qua, đầu của người lính kia bị chém xuống.

“A Minh!” Binh sĩ bên cạnh thấy chiến hữu của mình bị giết bất ngờ, máu văng lên người anh ta, anh hét to một tiếng.

Nghe có người hét lên, những người khác phát hiện ra có điều gì đó không ổn. Các dị năng giả thấy thế đều xuống xe chuẩn bị sẵn sàng, còn Phương Di lại dán sát vào Tần Thiên. Không biết là sợ hãi hay cố ý, nhưng cả người Phương Di cứ như muốn đè lên người Tần Thiên vậy.

Thấy cảnh này, Thiện Lăng Băng tức giận muốn giết con đàn bà đề tiện kia. Còn Bạch Nhược Oánh thì dồn toàn bộ sự tập trung vào bóng đen khi nãy, đây là một con zombie dị năng cấp bốn. Nghĩ đến thủy tinh thể trong đầu nó, Bạch Nhược Oánh cảm thấy rất hưng phấn.

Tuyệt không biết đã ngừng rơi khi nào, bên ngoài xe vẫn còn lạnh, nhưng tuyết trên đất đã tan đi không ít. Mọi người cảnh giác nhìn xung quanh, vừa rồi cái gì xuất hiện vậy? Lại thêm một người chết, người ấy còn là một dị năng giả, lúc này đã chết mất hai người, nhưng ngay cả bóng dáng hung thủ bọn họ cũng không nhìn thấy.

Thấy tình hình như thế, sĩ quan chỉ huy yêu cầu mọi người lên xe, anh ta không thể để bọn họ hy sinh vô ích, vì họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Hiểu rõ tính nghiêm trọng, mọi người đều lên xe, chỉ có Bạch Nhược Oánh là không đi, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội lấy được thủy tinh thể cấp bốn đâu. Khi mọi người trở lại xe, lại có thêm một người nữa âm thầm bị khoét mất trái tim.

Lúc này, rất nhiều người hoảng sợ, bọn họ chấp nhận làm nhiệm vụ, chính là vì muốn đổi lại lương thực để sinh tồn. Nhưng bây giờ, mới đi được vài bước đã chết hơn mấy người, ngay cả hung thủ ra sao còn không biết, mới nghĩ đến, nhiều người đã muốn rút lui.

Cảm thấy zombie đang ở gần đây, Bạch Nhược Oánh biết đây là một con zombie biến dị có dị năng, muốn bắt nó lại cũng rất khó. Đang lúc suy nghĩ, ở nơi xa xuất hiện một bóng người, Bạch Nhược Oánh cảm thấy hơi thờ quen thuộc, cô xoay đầu nhìn. Người kia vẫn mặc trang phục màu đen, không có áo lông công kênh, chỉ có một cơ thể khỏe khoắn, anh ta không sợ lạnh, bước chân vững vàng không tốn sức.

Thấy vậy, bọn họ đều mắng ngu ngốc, sao còn đến đây, chẳng lẽ phải nhắc nhở đối phương, nơi này có nguy hiểm đừng đến sao? Người trong xe đều đề cao cảnh giác, không biết lúc nào bản thân sẽ gặp nguy hiểm, cảm giác thế này còn đáng sợ hơn lúc đối mặt với zombie. Nhìn bóng dáng từ xa tiến lại, Bạch Nhược Oánh đột nhiên nhớ đến nụ hôn đó, cảm thấy nhịp tim của mình tăng nhanh.

Tần Thiên luôn âm thầm quan sát Bạch Nhược Oánh, cô mang đến cảm giác rất đặc biệt. Ngoại trừ một lần nhìn anh như sắp khóc, còn khi đối mặt với anh vẫn luôn dịu dàng. Dù anh có nói chuyện với cô, cô cũng sẽ không giống hầu hết phụ nữ mà trực tiếp nhào đến. Cũng không giống người đàn bà không biết xấu hổ bên cạnh nàng. Bạch Nhược Oánh giống như không thích nói chuyện, vẫn luôn yên lặng không lên tiếng ngồi một bên. Đột nhiên một người an tĩnh lại có vẻ mặt khác thường như thế? Tần Thiên nhìn người ngoài xe một chút, cau mày.

Anh ta đi về xe quân dụng, càng đến gần cảm giác khác thường khiến anh cau mày lại, nhìn về phía sau xe.

Sĩ quan chỉ huy thấy anh ta cứ đứng nhìn xe mình như vậy, đột nhiên cảm thấy rất lo sợ, rồi nhìn cấp dưới của mình, sau đó nhìn những người ngồi phía sau xe. Lúc này mới bắt đầu cảm thấy khó khăn, nên làm gì đây? Nghĩ như thế, sĩ quan chỉ huy mới xuống xe.

“Chỉ huy, ngài không thể xuống xe.” Nhìn thấy chỉ huy của mình muốn xuống xe, binh lính vội vàng ngăn lại, bây giờ rất nguy hiểm, sao anh ta có thể để chỉ huy của mình ra ngoài gặp nguy hiểm chứ.

Nhìn cấp dưới của mình, sĩ quan nghĩ thầm, anh cũng không muốn xuống xe. Nhưng nếu anh không ra mặt trấn an những dị năng giả này, đến lúc đó họ đều rời đi thì nhiệm vụ này ai làm? Là một quân nhân, anh không thể lùi bước, phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp là chức trách của anh: “Tiểu Lưu, cậu tránh ra.”

“Không được, chỉ huy.” Nghe chỉ huy nhất quyết xuống xe, người lính trẻ đỏ mặt.

“Tránh ra, đây là mệnh lệnh!” Sao anh không biết sự quan tâm của cấp dưới chứ, nhưng không còn cách nào khác. Nghĩ như thế, sĩ quan xuống xe, anh nhất định phải trấn an những người này, cho dù phải đánh đổi cả mạng sống.

Đúng lúc ấy, có một con gió thổi qua, sĩ quan cảm thấy có một hơi thở lạnh lẽo xông đến, trực giác mách bảo sĩ quan rằng, cái chết đang sắp đến. Anh biết mình chạy không thoát, vậy mà, khi cái chết sắp ập đến, thì một bóng người ngăn trước mặt anh. Là ai, là ai đã không để ý tính mạng cứu anh? Cuối cùng, khi anh nhìn rõ ràng, đó là một người đàn ông áo đen, dù đứng sau lưng anh ta, nhưng sĩ quan vẫn cảm nhận được tử khí của thứ kia. Thứ đứng trước mặt người áo đen là cái quái gì vậy?

Zombie sao? Nhưng không phải zombie đều có da thịt thối rữa ư, sao lại giống hệt mô hình cơ bắp con người trong phòng học vậy. Cuối cùng cũng thấy rõ quái vật trước mắt, mọi người hoảng hốt, đây là cái gì? Có thể tưởng tượng được một kẻ không da, chỉ có cơ thịt bao quanh xương khớp đứng thẳng trước mặt mình sẽ như thế nào? Trong đội ngũ dị năng giả có mấy cô gái, thấy quái vật như thế hoảng sợ đến mức run cầm cập.

Những người khác nhìn thấy người áo đen bất ngờ xuất hiện, cầm đao trong tay chặn quái vật, trong lòng rất khiếp sợ.

Quái vật bị anh phá hư chuyện, rất tức giận, nhưng nó có thể cảm nhận được trên người anh có sát khí. Theo bản năng, quái vật tránh ra, anh vung đao bỏ về phía quái vật, thế nhưng nó lại đột nhiên biến mất.

Cảm thấy một luồng sóng tinh thần bất thường, Bạch Nhược Oánh cau mày, không ngờ nó lại là zombie biến dị hệ không gian, nhưng bắt thịt toàn thân

là sao đây? Nhìn quái vật biến mất trước mặt, anh cau mày lại, cũng cảm nhận được sóng tinh thần cho nó toát ra khi chạy trốn.

Cảm thấy không còn nguy hiểm, sĩ quan nhìn anh rồi nói: “Chàng trai trẻ, cảm ơn anh.” Nghe được lời này, anh xoay đầu lại.

Nhìn thấy diện mạo của anh, sĩ quan âm thầm cảm thán, đúng là khó gặp trai đẹp, công thêm khí chất trên người, nhất định anh không đơn giản, nhưng anh là chứ? Trong căn cứ thủ đô không có người như vậy, chẳng lẽ từ căn cứ khác tới? Nhìn anh một mình đi đến, chắc chắn bản lĩnh không cần nói, nghĩ như vậy, sĩ quan nổi lên chút tư tâm. Nếu có thể chiêu mộ người này, không phải như hồ mọc thêm cánh sao? Coi như không được, cũng có thể đi cùng anh ta, vừa rồi nhìn cảnh này, nếu có anh đi cùng, tin chắc rằng sĩ quan có thể trấn an mọi người, lòng bọn họ cũng cảm thấy lạc quan hơn.

“Chàng trai trẻ, anh đi một mình sao, là muốn đến thủ đô phải không? Chúng tôi chính là người của căn cứ thủ đô, đang ra ngoài làm nhiệm vụ. Mặc dù nhiệm vụ lần này nguy hiểm, nhưng thù lao nhiệm vụ rất đa dạng. Anh xem, có muốn đi cùng chúng tôi không?” Nghĩ sao nói thế, sĩ quan hỏi anh.

Nghe sĩ quan nói thế, anh nhìn sĩ quan một cái rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh trên xe.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, Bạch Nhược Oánh không phản ứng gì, mới vừa rồi mắt hờn đã sớm bình thường lại. Nhưng chỉ có cô mới biết, trong lòng mình rất sốt ruột, mà nóng lòng cái gì, cô cũng không biết nữa. Nhưng cô không hiểu sao người kia vẫn luôn nhìn mình.

Ánh mắt của anh, nhiều người cũng nhìn thấy, nhìn anh rồi lại nhìn cô, trong lòng sáng tỏ. Nhưng không biết anh là người từ đâu đến, lại có bản lĩnh như vậy... Nghĩ thế, tâm tư mỗi người một khác.

"Được, nhưng tôi muốn đi cùng cô ấy." Nói xong anh chỉ vào Bạch Nhược Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Editor: Mai Tuyết Vân

Sĩ quan vốn còn tưởng phải phí công thuyết phục, lại bất ngờ nghe anh ta nói, ngăn người, nhìn theo ngón tay của anh. Người này là... Bạch Nhược Oánh đội trưởng Huyết Sắc.

Nhìn Bạch Nhược Oánh rồi lại nhìn sang anh, dù sĩ quan không biết thực lực chính xác của Bạch Nhược Oánh. Nhưng ngày hôm đó, cô có thể mang tới đồng thủy tinh thể kia đủ để tiểu đội của cô thăng lên cao cấp. Nên nhiệm vụ lần này mới đưa cô theo, nhưng nói thật, nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô, không nghĩ Bạch Nhược Oánh sẽ lợi hại đâu. Về phần số thủy tinh thể kia, xem ra tiểu đội Huyết Sắc vô tình có được, hoặc đội viên của cô khá mạng, còn cô nhiều nhất chỉ được có cái dị năng.

Sĩ quan gật đầu: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.” Thấy anh cũng nghiêm nghị không ngờ cũng có tâm tư kia. Rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh, xinh đẹp như phù dung, khí chất như sen trắng, một cô gái như thế rất hiếm thấy thời mạt thế, khó trách.

“Được, chàng trai trẻ, cậu có thể lập tức lên chiếc xe đó, còn không biết cậu tên gì?” Sĩ quan cho anh lên xe, còn về phần khác sẽ không giúp, muốn theo đuổi người ta, phải dựa vào chính anh rồi.

“Mặc Doãn Cuồng!” Nói xong, anh đi về phía xe của Bạch Nhược Oánh.

Nhìn theo bóng lưng của anh, sĩ quan lắc đầu một cái, thật đúng là cuồng vọng! Nhưng người ta có bản lĩnh, đúng là có tư cách kiêu ngạo: “Tiểu Lưu! Hạ lệnh, tiếp tục lái xe đi!”

Bạch Nhược Oánh ngồi trong xe, nhìn người đến gần, cô ép mình xoay đầu lại, không nhìn anh ta nữa. Nhưng ánh mắt của anh lại khiến người ta không có cách nào phớt lờ. Cho đến khi anh lên xe, ngồi kế bên cạnh cô, đột nhiên Bạch Nhược Oánh cảm thấy mặt mình rất đỏ.

Xe tiếp tục lái đi, người trên xe nhìn anh, về mặt mỗi người mỗi khác.

Tần Thiên nhìn Bạch Nhược Oánh, cau mày, Nguyên Ứng cũng không vừa mắt anh, có chút tính toán nhưng lại buông xuống. Người đàn ông này không phải ai cũng có thể thao túng được, anh dựa vào bánh bao mà ngủ, bánh bao ấm áp nhất. Lưu Minh nhìn anh một chút, rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh, được, người đàn ông này không tệ, còn phải quan sát thêm.

Hình Phong nhìn anh, rồi nhìn cô, trêu hoa ghẹo nguyệt. Lãnh Thanh Thanh cũng nhìn anh, rồi nhìn Hình Phong bên cạnh mình, không nói gì. Lý Kim Quang liếc nhìn anh, Thiên Lăng Băng cũng nhìn anh, rồi nhìn Tần Thiên, sau đó nhìn Phương Di. Không biết đang nghĩ cái gì, mà xét lại dù anh rất đẹp, tiếc là quá lạnh lùng, cũng không có thể lực. Thể lực của Tần Thiên ở căn cứ rất lớn, cô ta dán thật chặt vào Tần Thiên, giống như còn chưa khôi phục tinh thần được.

[Mai Tuyết Vân: Mạn nhìn nhau này hơi cực nha!]

Không để ý đến biểu hiện khác nhau của họ, anh chỉ nhìn Bạch Nhược Oánh, còn Bạch Nhược Oánh thì nhìn ra cửa để che giấu sự khản trương của mình.

“Nhớ kỹ tên anh, Mặc Doãn Cường.” Đột nhiên anh mở miệng, dọa Bạch Nhược Oánh giật mình, nghe anh nói thế, Bạch Nhược Oánh thật ra rất muốn nói, nhớ em gái anh, tại sao chứ? Nhưng cô không thốt nên lời, sau đó anh ngồi thẳng lưng, nhắm mắt lại.

Cảm nhận hơi thở vững vàng của anh, Bạch Nhược Oánh âm thầm thở dài một tiếng. Làm cái gì vậy chứ, thiết là, làm người khác vội vã cuống cuống. Nhưng cô không biết, khi cô âm thầm thở dài, thì anh cũng cười khẽ.

Lúc này, trong xe cũng yên tĩnh lại, suốt hành trình, cũng không ai nói chuyện. Luru Minh nhìn người tựa lên vai mình, tức giận đến mức muốn đập anh ta xuống, nhưng cuối cùng vẫn không xuống tay được.

Xe đang chạy, không biết vì sao mọi người lại thấy càng lạnh, đành phải dựa sát vào nhau. Còn Bạch Nhược Oánh và người áo đen lại giống nhau, nhắm mắt an tĩnh nghỉ ngơi, giống như không muốn bị quấy rầy vậy. Nhìn hai người họ, mọi người có cảm giác không nói thành lời.

Cảm thấy hơi thở bên ngoài không giống, Bạch Nhược Oánh biết thời tiết thay đổi, giống đời trước sẽ bất ngờ có mùa đông. Sau đó mùa xuân đến, vạn vật hồi sinh, khi đó đến thực vật cũng sắp biến dị, thế giới lại càng thêm nguy hiểm.

Đoàn xe quân dụng đi thẳng một đường, gặp phải zombie thì trực tiếp lái xe cán qua. Cho nên ngoại trừ xe lắc lư mấy cái, cũng không có chuyện gì đặc biệt.

Tuyết bắt đầu tan, làm nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, xe quân dụng bình thường tất nhiên sẽ kém xe điều hòa không khí trên xe hàng. Cuối cùng, khi mọi người sắp chịu không nổi, xe ngừng lại, lúc này trời đã tối, lái xe ban đêm không an toàn. Mọi người tìm nơi dừng chân gần đây chuẩn bị nghỉ ngơi để sáng mai lên đường.

Vì chưa lên quốc lộ, nên xung quanh đường vẫn còn vài căn nhà. Nơi này cũng không có nhiều zombie, chỉ có mười con, dị năng giả quân nhân dọn dẹp zombie, thu gom thủy tinh thể. Mọi người thấy vậy cũng không nói gì, tất cả đều nhớ rõ cái nhiệm vụ thủy tinh thể đó. Nên cảnh này, mọi người đều ghim trong lòng, sau đó xuống xe chuẩn bị cơm tối rồi nghỉ ngơi.

Xuống xe, đi theo đội của mình, mặc dù nói hành động lần này quân đội có phát lương thực, nhưng vẫn có người mang theo lương thực của mình.

Luru Minh ăn thịt khô trong balo của mình, là bà Bạch tự tay làm cho anh, thật sự rất ngon. Nhìn Luru Minh ăn ngon miệng, Nguyên Ứng cảm thấy như có nghìn con côn trùng cào xé trong ruột. Mặt dày đi theo Luru Minh, đoạt lấy mấy miếng thịt khô trong tay Luru Minh, khiến thủ hạ của mình xấu hổ không thôi.

Bạch Nhược Oánh ngồi một góc ăn thức ăn, vậy mà khi người ta đang ăn vẫn có một người nhìn cô chăm chăm. Đồ ăn có ngon hơn nữa, cũng nuốt không trôi, Bạch Nhược Oánh nhìn Mặc Doãn Cường: “Anh muốn ăn sao?”

“Ừ!” Mặc Doãn Cường chỉ nói một chữ, nhận lấy mấy miếng thịt khô trong tay Bạch Nhược Oánh. Lần này cô đã nhìn thấy anh cười mỉm, Bạch Nhược Oánh bĩu môi.

“Này, Mặc Doãn Cường, anh rất lợi hại, dị năng của anh là gì, tốc độ cũng rất nhanh, dị năng tốc độ sao? Anh từ đâu đến, sao không thấy xe của anh, anh đi bộ đến ư? Trời à, đường xa như vậy, đứng rồi, tôi vẫn luôn muốn hỏi anh. Mặc ít như vậy không thấy lạnh sao? Còn nữa..” Luru Minh đang ăn thịt khô tò mò nhìn Mặc Doãn Cường. Anh phải tính toán thật tốt cho Bạch Nhược Oánh, trước tiên phải bắt đầu tìm hiểu anh, nhưng anh rất lợi hại, cũng đẹp trai, rất xứng với Bạch Nhược Oánh nhà Luru Minh.

“Bánh bao, bánh nao, anh còn chưa ăn no, em cho anh hết chỗ thịt khô này đi.” Thấy Luru Minh chỉ chú ý Mặc Doãn Cường, Nguyên Ứng không vui đoạt lấy thịt khô trong tay Luru Minh, nhét hết vào miệng.

“Á, thịt khô của tôi, cái tên khốn khiếp này, trả lại đây.” Trong nháy mắt đã khiến Luru Minh chú ý, cuối cùng cũng không hỏi dồn Mặc Doãn Cường nữa.

Bạch Nhược Oánh nhìn Mặc Doãn Cường, thật ra cô cũng muốn biết anh từ đâu đến và đang muốn làm gì. Thấy cô nhìn mình, Mặc Doãn Cường cảm thấy mùi vị của thịt khô này đúng là rất ngon. Ngày thứ hai, mặt trời nhô lên cao, đoàn xe tiếp tục đi, băng tuyết tan rất nhanh, đoàn xe lại đi đường nhỏ. Đất đầy tuyết, cho nên đường cũng tương đối bằng phẳng, nhưng bây giờ mấy lần bánh xe chìm trong bùn sinh. Sĩ quan chỉ huy quyết định, mọi người sẽ đi đường quốc lộ.

Mặt thể đã lâu, dị năng giả cũng xuất hiện, nên xe bỏ lại trên đường cao tốc cũng không nhiều. Thành thạo có vài con zombie lang thang bị xe quân dụng cán nát, liên lạc thông qua đài vô tuyến điện, sĩ quan quyết định sẽ đến căn cứ J trước. Tới đó bổ sung, sửa chữa một đêm rồi đi tiếp.

Trên đường đến căn cứ J, nhìn thấy một đám người lái xe chạy từ căn cứ J ra. Nhìn thời tiết như vậy, sĩ quan cảm thấy hoảng hốt, có cảm giác không ổn lắm giống như cái chết đang ập đến vậy. Nhưng bây giờ mọi người đều an toàn, không phải là anh nghĩ nhiều rồi chứ?

Cuối cùng, cũng tới được cổng vào căn cứ J, nhưng ở lối vào, có một cánh cổng sắt đã ngăn họ lại. Nhìn bên cạnh có một phòng nhỏ, xuyên qua cửa sổ thấy một người đứng gác bên trong.

Binh lính cho họ coi văn kiện xác nhận, người giữ kia nói rõ, muốn cũng được, nhưng mỗi người phải nộp một kg gạo. Đây là giá ưu đãi cho quân đội rồi,

người bình thường đều là 3kg, nếu không cũng không được vào.

Người bên quân bộ nghe xong cũng cau mày, cuối cùng vẫn phải đồng ý. Bởi vì giống chỗ họ mà, người ngoài muốn vào căn cứ, không phải cũng phải làm như thế sao? Cuối cùng nộp lương thực, đăng ký xong rồi lái xe vào căn cứ J.

Sau khi kiểm tra một lượt, mọi người không bị thương hay xảy ra tình huống bất thường mới cho phép họ xuống xe. Lúc này, mặt trời vẫn còn ở trên cao, ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống cả một vùng đất.

Xuống khỏi xe, sĩ quan đi đến bộ chỉ huy của căn cứ, còn mọi người đều ngồi trong xe, không ai muốn ra ngoài chút nào. Trời càng ngày càng nóng, nghe tiếng nước ngoài cửa sổ chảy ngày càng lớn, thì ra tuyết trên nóc xe cũng đã tan ra.

Mọi người đều đang chờ sĩ quan hạ lệnh, Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại, nhớ đến việc đã lâu không vào không gian. Không biết sen đỏ đã nở thế nào, Bạch Nhược Oánh tập trung tinh thần, thần thức tiến vào không gian. Vậy mà lúc này, anh lại đột nhiên mở mắt, nhìn Bạch Nhược Oánh bên cạnh mình, ánh mắt lóe sáng rồi nhắm mắt lại.

Không khí trong không gian vẫn mát mẻ như thế, hít sâu vài hơi, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tinh thần thoải mái không ít. Nhìn vườn ăn trái không xa, có một cây đào hấp dẫn sự chú ý của cô, nghĩ một cái, quả đào ngọt đã đến tay cô. Tiếc là cô dùng thần thức tiến vào không gian, ăn không được, đành phải để đào xuống. Bạch Nhược Oánh đi về phía ao máu, nhìn sen đỏ trong ao, không biết sau khi sen đỏ nở hết sẽ ra sao nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Nhược Oánh vẫn nghĩ tới anh, Mặc Doãn Cuồng, cái tên có bao nhiêu tự đại kia chứ? Người đàn ông này vẫn luôn theo cạnh cô, không thích nói chuyện, tuy nhiên lại không bỏ qua được sự tồn tại của anh, đây là loại người đàn ông gì thế?

Không lâu sau, Bạch Nhược Oánh cảm thấy sĩ quan đã trở lại, thần thức trở lại cơ thể. Mọi người đều được gọi đến một kho hàng lớn nghỉ ngơi, may mà cũng không cách chỗ này mấy. Đứng dậy xuống xe, đi theo sĩ quan.

Mọi người đi đường, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt, phải biết trong mặt thế, đa số cuộc sống của mọi người đều như chạy nạn vậy. Nhìn đám người trước mặt, mỗi người đều mặc áo lông rất dày, có chút nào giống đang chạy nạn chứ? Mà bọn họ là ai?

Không để ý đến ánh mắt của họ, mọi người thần nhiên đi về phía kho hàng. Lúc này mọi đồ đạc trong kho hàng đã bị dọn sạch, chỉ có lẽ tề vài người, tìm nơi ngồi xuống, Bạch Nhược Oánh nhìn mặt trời ngoài cửa sổ cau mày lại. Người kính trẻ lấy nồi ra, đốt chút củi, nấu cơm, cơm trưa mọi người đều ăn chung.

Phương Di cả ngày đi theo Tần Thiên, mà anh ta cũng thật dễ tính. Một chút cũng không nhìn ra vẻ nhẵn nhụi, Phương Di nói gì cũng đáp lại đôi câu. Nhưng Thiên Lăng Băng lại tức giận chết, sau đó là Ngải Tiểu Vũ, cũng khinh miệt nhìn Phương Di.

“Chị Phương Di, chị ở đây sao, đã mấy ngày không nhìn thấy chị rồi?” Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp đi về phía Phương Di và Tần Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Vì mọi người đều đang ngồi nghỉ, nên hành động của cô gái trẻ khiến bọn họ đều chú ý. Cô ta rất đẹp, hai mắt to tròn, khiến người khác cảm mến. Nhìn Vương San San lúc này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy trên người cô không còn khí chất ngạo mạn nữa. Tựa hồ giống như một búp bê xinh xắn, lay động lòng người.

Cô gái ôm chặt tay Phương Di làm nũng, điều này khiến mấy chàng trai ở đây mềm lòng. Đột nhiên Bạch Nhược Oánh không biết, người đàn ông bên cạnh cô lúc này nếu nhìn thấy cảnh đó sẽ ra sao. Có giống bọn họ, đều mềm lòng hay không?

Khi cô làm bộ vô tình nhìn sang, thì phát hiện Mặc Doãn Cuồng đang nhìn mình. Trong con ngươi của anh chỉ có bóng dáng của cô phản chiếu, trái tim Bạch Nhược Oánh đập thịch một tiếng, rồi vội vàng đứng lên.

“Tiểu Oánh, cậu sao vậy, muốn đi đâu à?” Thấy Bạch Nhược Oánh đứng dậy, Lưu Minh tò mò hỏi. “Tôi đi vệ sinh.” Nói xong Bạch Nhược Oánh đi tới phòng vệ sinh.

“À, sao cậu lại gấp như vậy? Đau bụng à?” Lưu Minh nói xong, Bạch Nhược Oánh đen mặt: “Không có.” Bạch Nhược Oánh đi nhanh.

Thấy Bạch Nhược Oánh đã đi xa, ánh mắt của Mặc Doãn Cuồng như lóe sáng. Quan sát cô gái đang làm nũng và Phương Di bị ôm đến chán ghét, Mặc Doãn Cuồng nhắm hai mắt lại.

“Chị Phương Di, đây là bạn của chị sao. Anh ấy không phải đội trưởng Lô Điện ư. Tần Thiên, em đã nghe nhiều đến anh. Xin chào, đội trưởng Tần, em là Vương San San. Là bạn của chị Phương Di, em là đệ năng giả hệ thủy, rất vui được gặp anh.”

Nhìn Vương San San, Tần Thiên cười đáp lại: "Xin chào, anh là Tần Thiên."

Mặc dù, Tần Thiên vẫn nhìn cô gái, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Bạch Nhược Oánh, vừa rồi giọng nói của Lưu Minh không nhỏ, anh nghe thấy được, lo lắng không biết Bạch Nhược Oánh có sao không?

Thấy Tần Thiên tươi cười, sóng mắt Vương San San lưu chuyển, cau mày sau đó mỉm cười ngây thơ: "Đội trưởng Tần, anh rất đẹp trai, giống như mình tình hăng một vậy." Nhìn Vương San San đơn thuần, Tần Thiên lắc đầu cười: "Là em quá khen rồi." Sau đó hai người tiếp tục trò chuyện, Phương Di và Thiệu Lăng Băng méo mặt. Hình Phong nhắm mắt, trong lòng khinh thường đám phụ nữ kia.

"Haizz, đã hơn bốn giờ rồi, sao mặt trời còn chói chang như vậy?" Lúc này, Lưu Minh lên tiếng. Hình Phong nghe xong cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nguyên Ứng xem thời tiết, cau mày, anh cũng cảm thấy không đúng lắm. Nhưng chỉ một lát không lâu sau, mọi người đều cảm thấy ngồi mãi cũng mệt. Nên muốn vận động một chút, rời khỏi vị trí cũ, kho chứa hàng rất lớn, có đến mấy tầng, mọi người nhanh chóng tản ra.

Bạch Nhược Oánh đi tới phòng vệ sinh, nhìn qua gương, thấy mặt mình đỏ hồng, thầm mắng bản thân không có tiền đồ. Nhưng phòng vệ sinh rất hôi, vì ngày nay nước thiếu hụt nghiêm trọng, cho nên trong nhà vệ sinh sớm đã hết nước.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, Bạch Nhược Oánh thả thần thức, thấy có hai người đi vào nhà vệ sinh, cô lách người tiến vào không gian. Hai người đi vào, tra xét bên trong không có ai, khóa kỹ cửa, trong chốc lát đã cởi hết đồ, bàn tay lớn nắm lấy bộ ngực đầy đặn, tùy ý vuốt ve, động tác phía dưới liên tục không dừng.

Cô gái ngồi trên bồn rửa tay, lách lư theo động tác của người đàn ông, tiếng động mờ ám vang khắp nhà vệ sinh. Giọng điệu rên rỉ đứt quãng, nhưng rất kiềm nén, không lớn lắm, xem ra sợ người khác nghe thấy.

Thì ra là Vương San San, làm tình ở đây, xem ra chuyện ngày hôm đó đã khiến cô thay đổi không ít. Nhưng bọn họ cũng thật giỏi, nhà vệ sinh hôi như vậy mà cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của hai người.

"Á, đội trưởng, đội trưởng, chậm... Chậm một chút, ừ..." Giọng nói ngọt ngào, khiến người ta tê dại, mềm mại đến tận xương. Người đàn ông gia tăng tốc độ, hôn lên cơ thể trắng như tuyết của Vương San San. Càng bóp mạnh tay, "Lặng lo, kẹp chặt như vậy còn không thừa nhận mình lặng lo. Nhìn Tần Thiên không chớp mắt, sao nào, muốn để hân ta đút vào miệng nhỏ của em sao!"

"Em, em đâu có, em là nhìn chị Phương Di, cả ngày chị ấy đi theo Tần Thiên. Thậm chí cũng quên mất đội chúng ta, em nhìn không thuận mắt. Ừ, à, ừ, bây giờ dĩ năng giả không gian hiểm như vậy, nếu chị ta theo Tần Thiên. Nếu vậy, đội của chúng ta sẽ mất một kho hàng di động rồi, em không phải vì anh sao, đội trưởng, anh thật mạnh, thật là mạnh!"

Nghe cô ta kêu, Lý Kim Quang hung hăng nhào nặn bộ ngực đầy đặn, phía dưới càng dùng sức. Trộn loạn ái kịch liệt như vậy, nhưng cô lại cảm thấy Vương San San không ổn. Khi Vương San San xoay người ngồi trên người Lý Kim Quang, đột nhiên Bạch Nhược Oánh thấy được sóng mắt của Vương San San thay đổi. Sau đó là một lần sóng tình thần phát ra, Bạch Nhược Oánh cau mày, sau đó gât đầu một cái, thì ra là vậy.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng kết thúc, vốn tưởng rằng hai người họ sắp đi. Nhưng không ngờ họ còn ở lại, vốn không có ý tách ra, Bạch Nhược Oánh cũng không muốn nhìn tiếp nữa.

"Đội trưởng, anh thật giỏi." Vương San San vươn đôi tay trắng ngần ôm lấy cổ Lý Kim Quang, "Đội trưởng, thật ra em có lên quan sát anh, có phải anh đã để ý Bạch Nhược Oánh rồi không?"

Không để ý đến họ nữa, Bạch Nhược Oánh muốn thừa dịp này hấp thụ linh khí trong không gian, tu luyện một chút. Nhưng đột nhiên nghe Vương San San nhắc đến tên mình, Bạch Nhược Oánh dừng động tác, tiếp tục xem. "Sao nào, bảo bối của anh, em ghen à?" Nghe Vương San San nói, Lý Kim Quang cau mày, bàn tay lại không đành lòng vuốt ve thân hình gợi cảm.

"Hừ, em nào có chứ, nhưng nhìn người đàn ông bên cạnh Bạch Nhược Oánh khó đối phó lắm. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh ta, không phải là cũng có ý với Bạch Nhược Oánh chứ?"

Lý Kim Quang cau mày, hân đối với cô gái tên Bạch Nhược Oánh kia rất muốn có được, nhưng đàn bà thì có nhiều, ngược lại người đàn ông bên cạnh cô, nếu có được sự trợ giúp của anh, như vậy... Đột nhiên, Lý Kim Quang nói với Vương San San, "San San, em cảm thấy Mặc Doãn Cuồng thế nào?"

Nhìn vào mắt Lý Kim Quang, Vương San San biết hắn đang muốn gì: "Đáng ghét, đội trưởng, trong lòng em chỉ có anh, anh cũng biết mà."

"Bé ngọc, trong lòng anh cũng chỉ có em. Nhưng năng lực của Mặc Doãn Cuồng rất mạnh, nếu tiểu đội của ta có hắn, không phải như hổ thêm cánh sao. Coi như hắn nhìn trúng Bạch Nhược Oánh, nhưng bảo bối của anh cũng đâu kém hơn cô ta là abo, bảo bối đã ra tay, tên kia còn chạy thoát sao?"

Lý Kim Quang nói lòng hắn chỉ có cô, Vương San San khinh bỉ, nhưng ngoài mặt lại không để lộ: "Đội trưởng, anh xấu chết đi được, được rồi, vì sự nghiệp của đội trưởng, San San chỉ có thể chịu âm ức. Nhưng đội trưởng, anh nhất định phải nhớ đối xử tốt với San San đây!" Vương San San giống như không xương nằm trên người Lý Kim Quang.

"Tất nhiên rồi, bảo bối của anh, anh nhất định sẽ đối tốt với San San. Bây giờ, để anh làm bảo bối thoải mái nào. Bảo bối San San, nếu gã đàn ông nào yêu em, cũng sẽ trầm luân hết, bảo bối, miệng nhỏ phía dưới thật chặt, rất đẹp..." Sau đó, tiếng động mập mờ lại vang lên.

Bạch Nhược Oánh rơi vào trầm tư, nghĩ đến Mặc Doãn Cuồng, không biết anh ta sẽ phản ứng ra sao? Nghĩ xong, cô lắc đầu, cái này thì có liên quan gì đến cô, thôi, không muốn nghĩ, cũng không muốn nhìn thấy "chuyện tốt" nữa. Bạch Nhược Oánh xoay đầu, vung tay lên, lấy một chén nước xối, lạnh

lạnh, uống xong cô ngồi xuống, bắt đầu hấp thụ linh khí trong không gian.

Không biết bao lâu nữa, cuối cùng phòng vệ sinh không có ai nữa, cô cũng đi ra.

"Tiểu Oánh, cậu chạy đi đâu vậy, bị đau bụng rồi đúng không, sao lại lâu như thế, có sao không? Cậu biết đó, có vài lời không hay, đau bụng không tính là bệnh, nhưng ăn nhiều quá cũng không tốt. Tiểu Oánh, có phải cậu ăn quá nhiều..."

Nghe Lư Minh lầm nhảm, cô không để ý đến con hàng nữa, liếc nhìn Mặc Doãn Cuồng. Sau đó nhìn ra bên ngoài, bây giờ đã hơn năm giờ chiều, mặt trời còn chưa lặn xuống núi, vẫn đứng giữa bầu trời, bên ngoài tuyết đã tan hết, khắp nơi đều ẩm ướt.

Mở túi đeo lưng, lấy một bình nước bên trong ra, Bạch Nhược Oánh đưa cho Lư Minh: "Cầm lấy nước và tinh thể của cậu, uống nhiều vào, rồi tìm nơi yên tĩnh đi hấp thụ năng lượng đi." Bạch Nhược Oánh đưa cho Lư Minh chai nước suối đã pha loãng, đối với việc hấp thụ năng lượng rất tốt. Hơn nữa, cô đã chuẩn bị đưa cho Lư Minh từ lâu, từ trước đến nay, cô đã xem Lư Minh như người nhà rồi.

Nhận lấy nước trong tay Bạch Nhược Oánh, nhìn cô cau mày nghiêm mặt, Lư Minh mặc dù bại não cũng sẽ hiểu được nó quan trọng. Cầm nước rồi gật đầu một cái, sau đó rời đi, lúc này, Nguyên Ứng cũng không ở cùng với Lư Minh. Vì đội viên tìm anh có việc, nên Lư Minh được thanh tịnh một mình.

Đã rất lâu, có người nhìn bên ngoài, đồng hồ đã báo tám giờ tối. Nhưng tựa sao mặt trời vẫn nhô cao như cũ.

Nhìn thời tiết bên ngoài, mọi người hoài nghi, vì sao hôm nay mặt trời không lặn? Ở các tầng lầu mọi người đều tụ tập lại một chỗ, cảm thấy rét lạnh, bỏ chút củi rồi đốt lên, tất cả đều quây quần, im lặng không lên tiếng.

"Chào mọi người, hoan nghênh đến căn cứ J, tôi là người phụ trách ở đây, Bạch Vũ. Hôm nay tình hình có chút đặc biệt, không biết vì sao bây giờ đã là buổi tối, nhưng mặt trời vẫn không lặn. Vì không xác định được nguyên nhân, nên hi vọng mọi người chú ý an toàn." Lúc này, loa trong căn cứ vang lên, "Còn nữa, vì nhiệt độ mặt trời rất cao, nên tuyết đã tan hết, đường xá vô cùng ẩm ướt, hi vọng mọi người chú ý an toàn."

Nhiệt độ tăng cao, dù trời không tối, nhưng người vẫn sẽ mệt mỏi, cũng may cửa sổ kho hàng có rèm che. Mọi người ăn xong, kéo màn lại rồi tìm một góc nhắm hai mắt lại.

Băng tuyết tan ra, lộ những thứ nằm dưới lớp tuyết, thi thể bị tàn phá dần dần lộ ra. Trong căn cứ J còn may, bởi vì thi thể đã bị dọn dẹp hết, nhưng bên ngoài căn cứ là những người bị zombie cắn chết, hoặc zombie còn sống, nhưng cũng chính ở đây, lại chưa có ai xử lý.

"Rầm rầm rầm" Một loạt tiếng vang đánh thức mọi người, cô thả thân thức cau mày lại, tháo rèm cửa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hành động của Bạch Nhược Oánh cũng đánh thức một số người. "Ai vậy, làm gì vậy hả, có để người khác ngủ không?" Ánh mặt trời chói chang chiếu vào phòng, khiến nhiều người khó chịu tỉnh giấc. Phương Di vừa nhìn là Bạch Nhược Oánh đánh thức mọi người, càng thêm ồn ào, khuôn mặt chán ghét.

Cô không để ý đến họ, cô nhìn trời, lại thấy mấy con chim bên ngoài cửa sổ. Khi tuyết rơi, đã lâu rồi không thấy động vật, mà lúc này lại nhìn thấy chim màu đen, là quạ!

Cũng có rất nhiều người nhìn thấy chim ngoài cửa, những con chim này đều muốn phá vỡ cửa thủy tinh: "Không phải chúng muốn phá cửa vào đây tránh nóng chứ. Bây giờ đã là một giờ đêm, sao mặt trời còn chưa lặn?"

Giọng nói của Lư Minh khiến mọi người chú ý, họ nhìn đồng hồ, đúng là đã hơn nửa đêm, sao mặt trời còn chưa lặn.

Đám quạ ngoài cửa sổ giống như lời anh nói, bay đến trước mặt Bạch Nhược Oánh, khi cô nhìn thấy chúng, là zombie quạ. Không ổn rồi, nghĩ thế cô nhanh chóng kéo rèm cửa sổ lên. "Không ổn, là zombie quạ, mau đến chỗ an toàn đi."

Nghe cô nói thế, trong lòng mọi người đều oán trách: "Không phải chỉ là quạ sao, chỉ vài con, có gì ngạc nhiên chứ."

"Đúng thế, chỉ có vài con quạ, đã bị dọa đến mức này, thật không biết sao cô ta lại đi theo nữa."

"Thật không biết lúc cô ta làm nhiệm vụ sẽ thế nào đây."

"Vài con quạ đã dọa cô ta sợ đến thế này."

"Đàn bà, vẫn là đàn bà."

Mọi người khinh thường, cô cũng không tức giận, điều nên nói cô đã nói, nếu họ không nghe, hậu quả tự gánh chịu. Nơi này hội buôn bán, sẽ có kho hàng khác, nghĩ như thế cô thả thần thức ra, phát hiện trên lầu có một kho hàng rất ổn.

Bọn họ tiếp tục ngủ, Bạch Nhược Oánh không quan tâm, cầm balo lên, nhìn Bạch Nhược Oánh hành động, Mặc Doãn Cuồng đứng dậy đi theo. "Tiểu Oánh, cậu chờ tôi với." Mặc Doãn Cuồng đã sớm bước theo, còn Lưu Minh thì vội vàng đứng dậy, cầm balo theo. Nhìn Lưu Minh đi rồi, sao Nguyên Ứng lại chịu ngủ một chút, thuộc hạ của Nguyên Ứng không còn cách nào khác là phải lẻo đẻo theo Nguyên Ứng.

Tần Thiên thấy Bạch Nhược Oánh rời đi, suy nghĩ một chút cũng đứng dậy rời đi. Thuộc hạ phía sau anh ta cũng phải đi theo, nhìn chằm chằm hành động của Tần Thiên, khi anh ta đứng dậy, Phương Di cũng thầm trách rồi đứng dậy. Thiến Lăng Băng nhìn thấy Tần Thiên đi, không cần phải nói, dĩ nhiên sẽ đi theo.

[MTV : Cái này như hiệu ứng bầy đàn nhĩ, đi một người là kéo cả bầy đi !!!]

Mặc dù, Hình Phong khinh thường tác phong của Bạch Nhược Oánh, nhưng nghe tiếng rầm rầm ngoài cửa sổ, buồn bực một chút cũng rời đi. Theo anh ta có Lãnh Thanh Thanh và đội viên của mình. Cuối cùng là Lý Kim Quang, vốn hấn cũng không muốn đi, nhưng nghĩ nếu như có cơ hội tiếp cận Mặc Doãn Cuồng thì tốt, sau đó cũng đi theo, đương nhiên còn có Vương San San. Cứ như vậy, một đoàn người rời đi, mọi người bĩu môi thầm mắng thần kinh, xoay người tiếp tục ngủ. Sĩ quan chỉ huy, thấy nhiều dị năng giả rời đi như vậy, mang theo một đội binh đi theo, anh muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì ?

Bạch Nhược Oánh đi lên lầu, tìm được vị trí kho hàng kia, mở cửa ra, bên trong kho hàng tối đen như mực. Hôm nay rất nhiều căn cứ không có điện, Bạch Nhược Oánh lấy ra một chiếc đèn pin cầm tay trong balo. Mặc Doãn Cuồng đi sau cô tiến lên cầm lấy đèn pin chiếu xung quanh một chút. Sau đó chỉ vào một vị trí, để Bạch Nhược Oánh ngồi xuống, nhìn hành động của anh, Bạch Nhược Oánh không nói gì cả.

"Tôi nói này, Tiểu Oánh, sao cậu lại đi nhanh như vậy chứ..." Cuối cùng, Lưu Minh cũng đuổi theo, anh thở hổn hển rồi ngồi xuống, theo sau anh có một đám người, "Hà, sao lại có nhiều người như vậy, Tiểu Oánh, đã xảy ra chuyện gì?"

Người theo sau Lưu Minh cũng đi đến trước cửa kho hàng, nhìn bên trong tối đen lạnh lẽo, cũng không muốn đi vào, nhưng đội trưởng đã đi vào, bọn họ không thể đứng ngoài được. "Đã xảy ra chuyện gì, Bạch Nhược Oánh, cô dẫn chúng tôi đến đây làm gì?" Nhìn kho hàng lạnh lẽo tối tăm, Phương Di không vui hỏi. "Bọn tôi không dẫn mấy người đi, là các người tự đi theo." Nghe Phương Di nói, Lưu Minh phản bác : "Không ngờ, cô lại đi theo, ai mướn cô đi chứ?"

Thật ra, Phương Di muốn rời đi, nơi này tối như mực rất đáng sợ, đến một chút ánh sáng cũng không có. Sĩ quan chỉ huy theo tới, thấy trước cửa kho hàng tụ tập một đám người : "Sao thế ? Xảy ra chuyện gì ? Sao lại tụ tập ở đây, đứng rồi, cô Bạch đâu, vừa rồi cô ấy nói quạ gì cơ?"

"Ngài chỉ huy, ai biết cô Bạch nổi điên cái gì, dẫn cả một đám người đến đây, cũng không biết muốn làm gì. Cái gì mà zombie quạ, không phải chỉ là mấy con chim rách..." Phương Di bất mãn nói với sĩ quan.

"Nhìn phía sau, mau vào đi, rồi đóng cửa lại." Lúc này, Bạch Nhược Oánh hét lên.

Sĩ quan chỉ huy giật mình, sau lưng lại nhìn, tầng lầu này vẫn chưa có ai ở nên rèm cửa vẫn được mở. Phương Di càng hoảng sợ, vừa định phản bác, đã quay đầu nhìn cửa sổ. Lúc này có vô số đám quạ đen bay từ đâu đến.

Mọi người vội vàng đi vào kho hàng, vừa nhìn thấy đám kia, đã dọa một nhóm người cứng đờ. Ít nhất phải đến nghìn con, một đám đông như vậy nhào đến, con bà nó, lấy ở đâu ra nhiều quạ như thế ?

Mọi người đóng kỹ kho hàng, lúc này, người ở dưới lầu vì chuyện lúc này nên ngủ không yên. A Ly đứng dậy kéo rèm cửa, muốn nhìn xem sao mặt trời còn chưa lặn. Nhưng khi hấn nhìn thấy bầy quạ đen bên ngoài, cả người đều ngậy ra, có người bị ánh sáng đánh thức : "CMN, mày làm gì vậy, có phải không để người khác ngủ... Á ! Mau dậy đi, có biến rồi." Hấn ta gào thét đánh thức một nhóm người, mọi người mở mắt nhìn ngoài cửa sổ : "Nhanh lên, mau tìm chỗ trốn, kho hàng, đứng rồi mau tìm kho hàng." Sau đó bên trong hội trường hỗn loạn.

Rầm rầm, quạ đen liều mạng đập vào cửa sổ, nhìn đám người nháo nhác bên trong, mùi con người rất đậm, điều này khiến zombie quạ càng bị kích thích. May mà nơi này là kho chứa hàng lớn, cửa sổ ở đây dày hơn cửa sổ bình thường rất nhiều. Phần lớn quạ đen thấy không đập vỡ được liền thay đổi phương hướng, nhưng vẫn có con không để ý sống chết đập mạnh vào. Vì tiếng quạ kêu gào khiến rất nhiều người thức giấc : "Á, đã xảy ra chuyện gì!"

Người đàn ông gần cửa, vì ban đêm mặt trời còn sáng, nên kéo rèm cửa lại rồi ngủ. Nghe thấy tiếng quạ kêu, dụi dụi con mắt, mở rèm ra, cũng chú ý đến bầy quạ đen này. Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa chết khiếp, nhưng cũng không để bụng, không phải chỉ là bầy quạ thôi sao ? Đến khi quạ đen bắt đầu tồng vào cửa sổ, lúc này mọi người mới có phản ứng.

Bọn họ không có gì để gia cố cửa sổ, cũng không có kho hàng để ẩn nấp, may là mùa đông, nên không ai mở cửa sổ hóng mát. Nhưng ngay cả như vậy, cũng không ngăn được bầy quạ đen ngửi được mùi con người mà lao đến, chúng cứ liên tục nhào vào cửa sổ.

"Rầm." Quạ tồng vào cửa thùy tinh.

"Hà, đùa nào, không muốn sống nữa à? Làm tao giết mình!" Có người oán trách, dĩ nhiên có người còn đang ngủ.

"Rầm"

"Á! Cứu mạng!"

Cuối cùng, cửa sổ sắp bị tông nát, tiếng kêu thảm thiết vang lên bốn phía, có người phản ứng nhanh đều kéo rèm cửa lại, tưởng rằng như thế là xong, nhưng kết quả vẫn như cũ: “Rầm, rầm.” Tiếng động va đập vẫn vang lên.

Đoàn người Bạch Nhược Oánh vẫn núp trong kho hàng, nhưng trên cửa của kho hàng vẫn có mắt mèo, hình như là cửa chống trộm. Trước nay sẽ không đặt châu báu ở nơi thế này, nhưng sao lại có cửa chống trộm được?

Người gần cửa nghe tiếng động bên ngoài, nhìn xuyên qua mắt mèo, người nọ bịt miệng, trượt xuống. Nhìn thấy dáng vẻ của binh sĩ kia như thế, cũng có rất nhiều người đi đến, muốn nhìn tình hình bên ngoài.

"Pằng" "Pằng" "Pằng"

Một đám qua liễu chết tông vào cửa sổ, bụng chim, miệng chim đều có vết nứt, đều méo mó. Nhưng bọn chúng lại không thấy đau, dùng hết sức đập mạng vào. Cho đến khi con đầu tiên tông đến nỗi nội tạng nát nát, máu tươi phun trào, nổ tung trong nháy mắt. Nghe thấy mùi máu, những con quạ này càng điên cuồng, cửa sổ tầng này bị tông vỡ, quạ đen bay vào....

Sau cửa chỉ còn lại một binh sĩ đang quan sát, thật ra anh cũng rất ghê tởm, nhưng sĩ quan đã dặn dò, không còn cách nào khác, binh sĩ vừa nhìn vừa báo lại tình hình bên ngoài. Mọi người chỉ nghe tiếng va chạm và tiếng kêu thảm thiết đã đủ run rẩy. Còn nghe trực tiếp từ miệng người lính, mấy cô gái run lấy bầy tìm kiếm cảm giác an toàn.

Đột nhiên người lính không lên tiếng nữa, sĩ quan hỏi: “Sao thế?”

Người lính trẻ nghe chỉ huy hỏi, từ từ xoay người lại, sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ một tầng mồ hôi: “Báo, báo cáo chỉ huy, vừa rồi, vừa rồi có quạ cắn người, còn cắn xé nội tạng ra... Ặn.” Nói đến chỗ này, người lính trẻ nuốt nước miếng.

“Ặm!” một tiếng, trái tim mọi người nhảy lên một cái, vì cửa của họ bị tông vào. Nhưng đây là cửa chống trộm, thật phải cảm ơn người đã lắp đặt cửa chống trộm này. Bên ngoài tiếng kêu thảm thiết không ngừng lại, có người vừa kêu một tiếng đã lập tức bị một màu đen bao trùm, chưa tới mấy giây khắp người đã loang lổ toàn máu ngã dưới đất.

Cứ như vậy, có lẽ do cửa quá dày, quạ đen phát hiện không thể tông vỡ được, cho nên dừng lại. Thời gian từng giây trôi qua, không biết qua bao lâu, tiếng động bên ngoài nhỏ dần, tiếng va chạm cũng biến mất, trong không gian đột nhiên an tĩnh đến quỷ dị.

Bạch Nhược Oánh thả thân thức nhìn hoàn cảnh phía ngoài, lúc này trong này chỉ còn tiếng thở hổn hển.

Phượng Di ôm lấy tay Tần Thiên, Tần Thiên cau mày nhưng không đẩy cô ta ra. Còn Vương San San đâu, vừa mới nãy, cô còn thấy Vương San San điên cuồng chạy đến chỗ Mặc Doãn Cuồng. Càng muốn bay vào lồng ngực của Mặc Doãn Cuồng, nhưng chưa kịp tới gần, đã bị Mặc Doãn Cuồng đập một cước. Đáng thương cho Vương San San, một cái đập này lại ngay giữa ngực, đau đến chết đi sống lại, bây giờ còn chưa đứng dậy nổi, Bạch Nhược Oánh suýt chút nữa không nhìn được mà bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

“Sao thế, sao không có tiếng gì?” Không biết đã qua bao lâu, tiếng huyền não bên ngoài đã dừng lại, lúc này không biết là ai đang nói. Người lính trẻ nhìn ra ngoài, từng đàn quạ đen lần lượt bay ra: “Nó, bọn chúng đều bay đi rồi.” Sĩ quan chỉ huy và mọi người nghe anh ta nói bầy quạ đen đã đi rồi, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đi rồi."

"Nhanh như vậy sao."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Đột nhiên, tất cả đều có một cảm xúc vui mừng vì sống sót qua tai họa, nghe quạ đen đã bay đi, cũng thở phào. Lúc này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có một luồng hơi thở nóng ấm kè sát bên tai, phả lên mặt cô. Bạch Nhược Oánh vừa muốn cử động, đột nhiên, một loại cảm giác ấm áp chạm vào môi cô.

Mặc Doãn Cuồng, sao lại là anh ta, lại hôn trộm mình vào lúc này chứ? Ở đây nhiều người như vậy, nếu bị phát hiện sẽ làm sao? Còn nữa sao cô không cảm nhận được nhỉ? Trong lúc Bạch Nhược Oánh còn bận suy nghĩ, thì đầu lưỡi của Mặc Doãn Cuồng không biết đã tiến vào khoang miệng cô khi nào. Hơi thở nóng ấm lấp đầy khoang miệng, cái lưỡi nóng bỏng đảo quanh từng góc ngách, sau đó mút chặt lấy đầu lưỡi cô.

Người đàn ông này, thật sự, nếu không phải nơi này có người, cô lại không muốn bị người khác nhìn thấy điệu bộ lúng túng. Rất muốn đánh anh, nhưng mà bây giờ không được, may mắn anh đã tắt đèn pin rồi, không phải đã dự tính đó chứ.

Anh hôn càng lúc càng sâu, Bạch Nhược Oánh cảm thấy mình không thở được, đúng lúc cô hết đường khí để thở, cuối cùng anh cũng buông cô ra. Tham lam hít thở, Bạch Nhược Oánh tức giận nhìn chằm chằm Mặc Doãn Cuồng. Trong bóng tối, giống như anh có thể nhìn thấy đáng về tức giận của cô. Anh mỉm cười, còn cô lại bị nụ cười ấy làm ngáy ngẩn. Đầu nói, mỹ nhân cười khuyh thiên hạ, khi Mặc Doãn Cuồng cười đúng là một yêu nghiệt. Hơi thở ấm áp lại thổi bên tai, khiến Bạch Nhược Oánh run rẩy, tỉnh táo lên.

“Em là của anh.” Giọng điệu phảng phất sự tự tiện, kiên định, những lời này vẫn cứ lặp lại bên tai Bạch Nhược Oánh. Lại đợi một lát, xác định đám quạ đã bay đi xa, người lính trẻ thận trọng mở cửa, nhìn thi thể đầy đất. Anh ta lập tức nôn, sau đó mọi người đi ra ngoài, ngửi thấy mùi máu tươi trong phòng, nhìn mảnh vụn xác người khắp nơi, nội tạng đều bị lôi ra ngoài. Trong lòng mới thấy may mắn, hèn là mình đã núp kịp.

“Sao đám quạ lại bay đến đây?” Nhìn tình cảnh trước mắt, Tần Thiên cau mày. “Tuyệt tan, dưới tuyết lộ ra rất nhiều zombie, động vật ăn thịt zombie bị thối rửa nên bị lây nhiễm, giống như chuột vậy.” Nghe câu hỏi của Tần Thiên, Nguyễn Ứng cau mày suy nghĩ rồi nói.

Không sai, Bạch Nhược Oánh biết, mặt thể rất nhiều động vật ăn thịt zombie, một số sẽ bị lây, trong số đó quạ là loài chim điển hình thích ăn thịt thối rửa nhất. Chỉ có một số ít bị lây, còn lại phần lớn không có việc gì cả, nhưng loài quạ không biết sao lại như thế. Trên lý thuyết thì không bị lây mà là tiến hóa, cho nên hỏi trong mặt thể loài nào đáng ghét nhất, tuyệt đối quạ đen sẽ đứng đầu bản. Bởi vì zombie quạ đều xuất hiện theo đàn, nhiều kiến còn cắn chết con voi, huống chi là một đám quạ đen có cánh.

“Chúng ta mau rời khỏi đây, nếu quả thật là zombie quạ, vậy xác người khắp nơi sẽ biến thành zombie đấy.” Đột nhiên nhớ đến vấn đề này, sĩ quan chỉ huy lớn tiếng nói. Nghe anh ta nói thế, mọi người run rẩy, đúng vậy, trong trụ sở này có bao nhiêu con người. Nhưng ai sẽ ngăn nổi đám zombie này, trong căn cứ đã trở thành một căn cứ chết, khắp nơi đều là zombie. Nghĩ thế, mọi người nhanh chóng rời đi.

Xác chết trên đất có bạn bè, có chiến hữu, trong lòng họ đều khổ sở, nhưng ngay cả khi như vậy, chỉ có một đường để đi. Chạy ra bên ngoài hội trường, xác chết khắp nơi không hề khiến họ dừng lại, mục tiêu của họ chỉ muốn lái xe rời đi. Loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu cứu bên tai, nhưng không ai qua giúp họ, bởi vì kết cục đã được định sẵn rồi.

Cuối cùng cũng chạy đến xe, còn may, bên trong xe không có ai, nên không bị quạ đen tấn công, cửa sổ xe vẫn nguyên vẹn. Khi lái xe đi, họ nhìn về phía cửa sổ, đã có một số bộ phận người bắt đầu cử động, bò dậy...

Không biết lính canh phòng và những người lãnh đạo căn cứ thế nào, tin rằng một căn cứ lớn như vậy, có thể vẫn còn người sống sót. Nhưng bên mình còn chưa lo xong, dù là ai cũng không thể quản nổi. Bạch Nhược Oánh cảm thấy một luồng sóng tinh thần ập đến, sau đó tiếp theo là tiếng thắng xe. Người trên xe lao về phía trước theo quán tính, không đợi họ kịp phản ứng thì rầm một tiếng. Xe của đám người Bạch Nhược Oánh bị một lực mạnh đập vào, khiến mui xe lồm xồm một lỗ.

Binh lính trên xe trong thời gian ngắn nhất đã chuẩn bị xong súng ống, nổ súng, nhắm vào con zombie ngay mui xe. Một con zombie người đầy cơ bắp, lại là một zombie cấp bốn? Chẳng lẽ đây là hình thái sau khi tiến hóa của zombie? Tốc độ zombie tăng nhanh, sức mạnh rất lớn, độ phản xạ cũng khiến người khác kinh sợ.

Bạch Nhược Oánh nhìn con zombie, đời trước cô chưa từng thấy qua, bây giờ zombie cấp bốn đã có cơ thịt, chẳng lẽ sau khi tiến hóa hoàn toàn, zombie sẽ biến thành bộ dạng ban đầu? Vì sao cô chưa từng thấy qua, chẳng lẽ cô sống lại đã tạo hiệu ứng cánh bướm? Thật ra khi nhìn thấy con zombie này, Bạch Nhược Oánh rất vui mừng! Vì cuối cùng cũng có thủy tinh thể, vậy sen đồ trong không gian mới có thể nhanh chóng nở hoa, và năng lực của cô mới có thể thăng cấp được.

Sĩ quan chỉ huy trấn định, nhìn hai cô gái trong xe, Phương Di và Vương San San im lặng. Phương Di là dị năng giả không gian, người này nhất định phải mang theo, nhưng còn Vương San San, không biết sao lại theo đến đây.

Nhìn Vương San San khỏe mạnh, Bạch Nhược Oánh liếc mắt, vừa rồi Mặc Doãn Cuồng đập một cái, ít nhất phải gãy mấy cái xương sườn. Nhưng bây giờ nhìn lại, vốn không sao cả, cô nhìn Vương San San kỹ một chút. Thì ra là vậy, không ngờ Vương San San lại là dị năng song hệ. Vương San San muốn dựa sát vào Mặc Doãn Cuồng, cô ta nhìn Mặc Doãn Cuồng, sáng mắt lưu chuyển, khoe miệng mỉm cười. Vật mà chỉ cười được một giây, Vương San San đã ngẩn người, giây sau đó đau đớn bất tỉnh dưới đất.

Nhìn Vương San San như vậy, người trong xe khinh thường, bọn họ cho là Vương San San bị dọa sợ nên ngất đi. Hình Phong càng thêm mắng phụ nữ là như thế, cảm thấy toàn bộ đàn bà đều yếu đuối thế kia. Còn cả Bạch Nhược Oánh không nhúc nhích kia nữa, dĩ nhiên ngoại trừ cô gái bên cạnh anh ta, Lãnh Thanh Thanh. Nhưng chỉ có Bạch Nhược Oánh biết, Vương San San không phải vì sợ mà ngất, chỉ là cô ta sử dụng dị năng với Mặc Doãn Cuồng, kết quả bị tinh thần lực cản trở, dẫn đến hôn mê.

Bạch Nhược Oánh nhìn hai người họ, không hiểu sao khoe miệng mình đã cong lên. Không ngờ Vương San San lại có thể sở hữu mị hoặc và chữa khỏi, khó trách đội ngũ lại mang cô ta theo. Dị năng chữa khỏi đúng là bảo bối đấy, chỉ tiếc rằng cấp bậc của Vương San San quá thấp.

Lúc này, zombie cấp 4 bị đạn lửa bắn bốc cháy, nó vung tay lên, một loạt cầu lửa lao đến. Mọi người đề ứng phó không kịp, đạn bắn cũng dừng lại, zombie cấp bốn dùng móng vuốt sắc bén của nó cào rách mui xe, mở toang nắp mui kim loại.

“Á!” Lần này chỉ còn Phương Di hét, Vương San San đã hôn mê, nhưng càng khiến người ta phiền não gì tiếng hét như xé rách màn nhĩ. Móng vuốt đen vung lên, quờ quạng trong không trung hình như muốn kiếm gì đó. Nhưng vì mui xe mở ra quá nhỏ, không thể làm gì được, lúc này Mặc Doãn Cuồng vung một đao, trong nháy mắt cánh tay của nó đã bị chặt đứt. Còn rơi một cách đẹp mắt lên người Vương San San đang hôn mê, nhưng không ai quan tâm việc ấy, có lẽ một đao kia khiến zombie càng thêm tức giận, lập tức nhảy xuống xe.

Nhìn cầu lửa trong tay zombie, mọi người vội vàng xuống xe, còn Vương San San cũng được Trương Hồng khiêng xuống xe. Từng quả cầu lửa bay về phía xe, không biết là cái nào đã đánh trúng thùng xe, khiến xe nổ tung. May là mọi người đã chạy nhanh, nhưng tiếng nổ to đã hấp dẫn xung quanh. Những zombie từ từ đứng dậy đi về phía này. Nhìn đám zombie xung quanh, toàn bộ đều ra tay, dĩ nhiên ngoại trừ Phương Di và Vương San San, trong lúc nhất thời, các loại dị năng đều thi triển trên người đám zombie.

Bạch Nhược Oánh lấy Âm Huyết từ trong balo ra, đây chỉ là che mắt, Âm Huyết luôn trong cơ thể cô, zombie chưa đến Bạch Nhược Oánh đã áp sát. Lửa đen, Bạch Nhược Oánh không muốn để lộ, cô nhắm ngay vào zombie cấp bốn. Nghĩ như thế, Bạch Nhược Oánh xông lên, dị năng tốc độ của cô phát huy ưu thế, xoay người thuần dị, Đường đao vung lên. Zombie cấp mới có trí khôn, đột nhiên cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm đang lao đến mình.

nó lập tức muốn lách người tránh đi, nhưng tốc độ của nó sao sánh bằng Bạch Nhược Oánh được. Bạch Nhược Oánh vung đao chém vào thân thể của nó, cơ bắp zombie cấp 4 cứng như sắt, nhưng ngay cả khi thế cũng không quan tâm, cô đã có bảo đao Âm Huyết.

Một đao của Bạch Nhược Oánh chém đứt nửa người của zombie, máu của nó đều bị Âm Huyết âm thầm hấp thụ, không dây vào áo lông trắng của Bạch Nhược Oánh. Khi uống máu Đường đao rất phấn khích, nhưng zombie không mất đầu sẽ không chết. Bạch Nhược Oánh xoay người né tránh zombie cấp 4 vì tức giận mà bắn cần lửa. Lại bồi thêm một đao, đã bỏ đôi đầu zombie, cuối cùng nó cũng ngã xuống, rút xuống thủy tinh thể. Bạch Nhược Oánh ném vào balo, âm thầm thu vào không gian, ném vào ao máu. Bạch Nhược Oánh thu hồi Đường đao, xoay người lại, chỉ thấy đám người phía sau ngây người.

Ban đầu, họ không biết thực lực của cô, cho rằng cô chỉ là một cô gái không phù hợp. Mạt thế đến, dựa vào người thân mới có thể thoát nạn, dù lập tiểu đội Huyết Sắc, lấy được rất nhiều thủy tinh thể đổi điểm vinh dự. Trở thành tiểu đội cao cấp, nhưng đó cũng dựa vào người nhà hoặc là may mắn mà thôi. Nhưng hôm nay, thấy cô chỉ cần vài động tác đã tiêu diệt zombie lợi hại như vậy. Thấy cô di chuyển trong tích tắc, rồi nhìn thanh bảo đao của cô, khí chất thể kia, thật sự rất soái! Ngắn người, thực lực của cô không yếu, như vậy nếu cô muốn lấy những thủy tinh thể kia chắc cũng là điều dễ dàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Editor: Mai Tuyết Vân

Mọi người nhìn Bạch Nhược Oánh, thấy hơi thở khác thường của cô, rồi lại nhìn áo quần lông vũ trắng như trước. Tất cả đều kinh ngạc, mỗi người một suy nghĩ, tán thưởng, kinh ngạc, dĩ nhiên là ghen tỵ. Ngay cả những kẻ có ý xấu muốn động đến Bạch Nhược Oánh cũng phải thay đổi suy nghĩ, thu hồi ý định của mình. Cho dù họ còn tâm tư kia, bọn họ cũng tự biết mình không có năng lực cao đến thế.

Sĩ quan quân đội nhìn Bạch Nhược Oánh như vậy, cuối cùng cảm thấy tiểu đội của cô rất xứng đáng trở thành tiểu đội cấp cao. Anh liếc nhìn Bạch Nhược Oánh, rồi lại nhìn Mặc Doãn Cuồng, khoan hãy nói, hai người này rất xứng đôi, đen trắng? Nghĩ như vậy, sĩ quan không thể không bật cười vì suy nghĩ của mình.

Ở xa, phần lớn zombie đã bị tiêu diệt, chỉ còn một ít là đang từ từ bò dậy. Vì mới bị bày zombie quạ tấn công, hy sinh rất nhiều người trong đội, cho nên có nhiều chiếc xe để trống. Mọi người rời khỏi chiếc xe hư, đổi xe lần nữa rồi lên đường.

Ngồi trong xe, Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại, cảm thấy rất nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn mình. Có Tần Thiên, Lý Kim Quang, còn có những người khác, không ngờ, còn cả Hình Phong. Tất nhiên có chút oán hận, ghen tỵ, Thiện Lăng Băng, Phương Di. Cũng có người tán thưởng như Nguyên Ứng, Mặc Doãn Cuồng. Xe vẫn đi thẳng về phía trước, nhưng tâm tư mỗi người lại khác nhau.

Xem đồng hồ, đã là buổi trưa ngày hôm sau, đưa mắt nhìn lên, mặt trời vẫn chiếu sáng như trước, không có dấu hiệu sẽ lặn. Lúc này, Vương San San cũng tỉnh lại, dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô ta cảm thấy không khí trong xe có chút quái dị. Cô nàng cũng không dám đến gần Mặc Doãn Cuồng nữa.

Xe vẫn đi, mọi người cứ nhìn Bạch Nhược Oánh, cũng có chút mệt mỏi, hướng chỉ, xe là các chiến sĩ quân đội thay nhau lái. Cho nên mọi người cũng không cần quá tập trung tinh thần, không lâu sau, người trong xe đều nhắm hai mắt lại.

Cảm thấy bọn họ đều nhắm mắt dưỡng thần, thần thức của Bạch Nhược Oánh tiến vào không gian, nhìn ao máu, ngắm sen đỏ, hình như đã nở ra một chút. Vậy khi nào nó mới nở hết đây? Cô đoán muốn đóa hoa này nở hết phải cần rất nhiều năng lượng, vậy thì thủy tinh thể phải cao cấp hơn rồi.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh nhớ tới khi mình giết zombie kia, zombie cấp 4 rất mạnh, nhưng vẫn không phải đối thủ của cô. Vậy thì cô không cần phải e ngại zombie cấp 4 nữa, nhưng còn zombie cấp 5 cô có thể đối phó được không?

Zombie cấp 4 đã có bắp thịt, vậy zombie cấp 5 hoặc cao hơn thì sẽ có cả da ư? Nếu vậy thì bọn chúng và con người có gì khác nhau? Không biết khi cô đối mặt với zombie cấp năm có thể giải quyết nhẹ nhàng như vậy không nữa?

Thời tiết bên ngoài kia, mặt trời vẫn luôn nhô cao, nhưng chỉ vài ngày thôi, vài ngày nữa thời tiết sẽ bình thường. Đông đi xuân đến, vạn vật hồi sinh, khi đó động vật, thực vật đều tham gia tiến hóa. Nói như thế thì cuộc sống càng thêm khó khăn, bây giờ việc duy nhất có thể đảm bảo tương lai an toàn, chính là cả nhà phải nhanh chóng tăng thể năng. Nhưng cô không biết hiện giờ người nhà ra sao rồi, chỉ là cô phải mau chóng trở về mới được. Nghĩ đến thế, cô nhìn sen đỏ một chủ rồi đưa thần thức ra ngoài không gian.

Đoán chừng nếu đi như vậy, không lâu sau nữa sẽ đến căn cứ H, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ sớm, rồi trở về nhà an toàn.

Người trong xe cũng nhắm mắt dưỡng sức, có người mơ hồ ngủ mất. Lúc này, Phương Di tỉnh lại, cô ta muốn đi vệ sinh, Phương Di chỉnh sửa quần áo một chút, muốn gọi người kính dừng xe, để cô ta đi xuống. Nhưng ai ngờ khi cô ta nhìn về phía cửa đã nhất thời hết âm lên.

Bị tiếng hét chói tai đánh thức, mọi người không vui cau mày, nhìn theo ngón tay của Phương Di, qua cửa sổ đã nhìn thấy rất nhiều zombie, có khoảng ba, bốn trăm con.

Cách rất xa cũng có thể ngửi thấy mùi vị tanh nồng trên người zombie, ánh mặt trời khiến tuyết tan, không bị đóng băng nữa, không có gì có thể ngăn cản đám zombie. Mặt trời gay gắt khiến máu xác chết bốc hơi, tạo nên một mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn! Lúc này mọi người cảm thấy, thì ra tuyết rơi cũng rất tốt.

Binh sĩ nhìn thấy tình hình như thế, nhanh chóng lấy súng lên đạn, binh sĩ có dị năng cũng đã chuẩn bị xong. Dù sao những người trong xe đều là tài nguyên quý giá, nhiệm vụ lần này rất quan trọng.

“Cứu mạng, cứu mạng!” Đúng lúc ấy, phía sau bắt gặp có một chiếc xe nhỏ, trong xe có mấy người. Họ chạy phía trước zombie, nhìn thấy nơi này có xe quân đội, người trong xe hét lớn.

Mọi người đều thấy, nhưng không ai nói gì, các binh sĩ cũng không để ý đến những người này. Vì mục tiêu của bọn họ là đám zombie phía sau, trong lúc nháy mắt, tiếng súng vang lên, máu tanh và đầu người bay lên. Bên trong chiếc xe nhỏ vang lên tiếng hét chói tai, điều này khiến mọi người cau mày.

Xe nhỏ cũng đuổi kịp xe quân đội: “Các anh là quân nhân sao, mọi người muốn đi đâu, có thể đưa tôi theo được không?” Cửa sổ xe mở ra, bên trong có người thò đầu ra ngoài, là một cô gái nhìn chiến sĩ trên xe rồi hỏi.

Thấy cô gái điềm đạm đáng yêu, khiến người lính kia mềm lòng, nhưng chuyện này anh không thể làm chủ được, cần phải có chỉ thị của sĩ quan: “Cô chờ một chút, tôi đi báo với chỉ huy.” Nói xong, người lính trở vào bên trong.

Xe vẫn đi về phía trước, phía sau zombie ngã xuống từng mảng lớn, vẫn đuổi theo đoàn xe. Cuối cùng cũng cách bầy zombie rất xa, đến khi không thấy chúng nữa, người lính mới ra ngoài nói với cô gái trong xe bán tải: “Chúng tôi đi thành phố H, nhưng là làm nhiệm vụ. Mọi người muốn đi theo cũng được, nhưng thức ăn phải tự lo liệu.”

“Được, cảm ơn anh, binh sĩ.” Nói xong cô gái cười nói với người trong xe, mấy người trong xe vui vẻ hẳn lên.

Không biết bọn họ là ai, nhưng chẳng ai đi quan tâm, Bạch Nhược Oánh nhìn chiếc xe đằng xa, cảm thấy không thoải mái. Nhưng cô cũng không để trong lòng, những người này là ai, đầu liên quan đến cô, sau đó cô nhắm mắt lại. Mặc Doãn Cuồng nhìn chiếc xe kia rồi cau mày, sau đó anh nhìn Bạch Nhược Oánh bên cạnh mình, cuối cùng cũng nhắm mắt lại. Thời gian trôi qua rất lâu, mọi người đều mệt mỏi, nên dừng xe, lấy đồ ra ăn. Mọi người ăn chút lương khô, nghỉ ngơi một chút rồi tăng tốc lên đường đến căn cứ H.

Cứ như vậy, hai ngày rong rã trên đường, chiếc xe kia vẫn bám theo. Cũng không đến gần, dù là ăn cơm cũng không quấy rầy mọi người. Cho nên không ai quan tâm trên xe là ai, dần dần đều quên mất họ. Hai ngày trôi qua, cuối cùng đêm cũng đến, mọi người vui đến mức suýt nữa khóc. Trời đã tối rồi, dù có nằm ngủ ban ngày nhưng ngủ không thể thoải mái bằng ban đêm. Đêm đầu tiên tới, mọi người quyết định tìm một nơi tốt rồi ngủ một giấc an ổn.

Không biết vì sao, khi mặt trời không lặn, thời tiết cũng càng ngày càng ảm áp. Giống như mùa xuân đã đến, mầm non ven đường cũng nảy nờ. Nói như vậy, cho dù người bình thường cũng sẽ không thấy lạnh. Đoàn xe lên đường, cuối cùng cũng nhìn thấy một khu dân cư, mấy căn nhà bỏ trống, bốn phía không có ai, ngay cả zombie cũng không có. Mọi người thấy hoàn cảnh như vậy, trong lòng đều cảm thấy vui vẻ, tự tìm phòng cho mình rồi nghỉ ngơi.

“Cô Bạch, tôi có thể gọi cô là Nhược Oánh không?” Thấy Bạch Nhược Oánh xuống xe, Tàn Thiên đi theo, anh ta dịu dàng nhìn cô. Nhìn anh ta, rồi lại nhìn Phương Di đỏ ửng và Thiện Lăng Băng ở sau lưng. “Đội trưởng Tàn, chỉ là tên thôi mà, gọi thế nào cũng được.”

“Nhược Oánh, lần này ra ngoài, chỉ có cô và Lưu Minh, các bác vẫn khỏe chứ?”

Nhìn Tàn Thiên như vậy, Bạch Nhược Oánh không biết anh ta muốn làm gì, làm quen sao? Nhưng hình như có chút chàm: “Thật xin lỗi, vì không có thiết bị truyền tin, tôi cũng không rõ tình hình ở nhà lắm. Tôi nghĩ, bọn họ đều khỏe, dù sao cũng là căn cứ thủ đô.” Lúc đang nói, Bạch Nhược Oánh nhìn người đi về phía mình, Mặc Doãn Cuồng. Thấy anh nhìn Tàn Thiên rồi cau mày, Bạch Nhược Oánh cảm thấy cũng không tệ.

“Tiểu Oánh, cậu làm gì ở đó vậy, mau tới đây, chúng ta chuẩn bị ăn cơm.” Lưu Minh gọi, Bạch Nhược Oánh nghe thấy, cô nhìn về phía Tàn Thiên: “Thật xin lỗi, đội trưởng Tàn, người nhà tôi đang gọi, anh có chuyện gì sao?”

“Không có, đứng rồi Nhược Oánh, nếu như cô thiếu đồ ăn thì cứ đến chỗ tôi mà lấy. Mọi người ra khỏi nhà đã không dễ dàng gì, hai người cô và Lưu Minh cũng không mang nhiều lắm, lại ăn không nhiều, chỗ tôi có rất nhiều.”

“Không cần, chỗ tôi cũng có rất nhiều, đủ để bảo bối của tôi ăn no.” Lúc này, không biết Nguyên Ứng chạy đến lúc nào, nghe Tàn Thiên nói, cũng chen vào: “Đi thôi, đừng để bánh bao nhỏ của tôi đợi lâu chứ.” Nói xong, Nguyên Ứng đi về phía Lưu Minh, mà lúc này Mặc Doãn Cuồng cũng tiến lên kéo

Bạch Nhựt Oánh rời đi. Nhìn Mặc Doãn Cường kéo tay Bạch Nhựt Oánh, Tần Thiên cau mày, Vương San San ở xa thấy cảnh này, mắt lóe sáng.

“Này, cái tên biến thái này, ai cho anh ới chứ, tôi gọi là Tiểu Oánh, anh đến đây làm gì...” Từ xa vang lên tiếng kêu của Lưu Minh.

“Anh không thích hẳn.” Nghe tiếng Lưu Minh và Nguyên Ứng ồn ào, Bạch Nhựt Oánh lắc đầu, đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai. Bạch Nhựt Oánh xoay đầu lại, vậy mà khi cô nhìn vào ánh mắt ấy, cứ như bị hút vào đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy kia vậy.

“Này, hai người nhìn đủ chưa, tôi nói nếu hai người nhìn chưa đủ thì đợi ăn cơm xong rồi tiếp tục nhìn. Hoặc nhìn không nổi thì về đi xem phòng trước đi, đừng để bánh bao nhỏ của tôi chờ sốt ruột chứ.” Câu nói đánh thức Bạch Nhựt Oánh, đột nhiên cô không ý thức được mình đang làm gì, khuôn mặt ửng đỏ, trừng mắt nhìn Mặc Doãn Cường, xoay đầu đi về phía căn nhà.

Thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, ánh mắt của Mặc Doãn Cường lại sâu thêm, thời khắc ấy, anh đã quyết định mình không thể chờ được nữa.

P/s: Hôm nay sinh nhật mình *tung bông, tung bong* Dù không biết viết như thế này thì có ai đọc được. Nhưng chỉ muốn thỏa mãn tâm trạng tự kỷ một chút thôi Không cầu giàu sang phú quý, chỉ cầu hạnh phúc bình an!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52

Thật ra ngày khi nhìn thấy Bạch Nhựt Oánh, anh đã biết cô gái này chính là của mình. Nhưng cô còn yếu như vậy, vẫn chưa thể nào chịu được chuyện anh muốn làm. Cho nên anh quyết định đi theo cô, chờ cô mạnh lên. Nhưng khi anh chính thức ở bên cạnh cô, thì trên người Bạch Nhựt Oánh lại có một sự hấp dẫn vô hình. Vừa bắt đầu, anh cho rằng đây là vì linh khí trên người Bạch Nhựt Oánh. Khi ở hội trường kho hàng, anh hôn Bạch Nhựt Oánh, lúc đó mới biết hóa ra không phải vì linh khí trên người cô, mà là vì bản thân Bạch Nhựt Oánh.

Lúc này, chỉ một ánh mắt đã khiến tim anh đập nhanh, biết mình không còn nhiều thời gian, Mặc Doãn Cường quyết định không đợi nữa, vì anh đã thích cô mất rồi. Quay đầu nhìn về chiếc xe bán tải cách đó không xa, Mặc Doãn Cường cau mày lại, xem ra thời gian không còn nhiều, không ngờ họ lại tìm thấy anh sớm như vậy. Ngồi trên ghế ăn thức ăn do Lưu Minh nấu, Bạch Nhựt Oánh không biết mình đang ăn cái gì, có mùi vị thế nào. Trong đầu cô toàn hiện lên ánh mắt vừa rồi của Mặc Doãn Cường. Mặc Doãn Cường đi vào nhà, Lưu Minh tự động xới cơm cho em vợ trưng lại, Nguyên Ứng nhìn thấy lại ghe tỵ.

Đêm đã khuya, Nguyên Ứng mất ngủ, đòi ngủ chung phòng với Lưu Minh. Cuối cùng Lưu Minh không ngăn được, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Thôi, nghĩ vậy Lưu Minh đành phải đồng ý với kế hoạch “ở chung” của Nguyên Ứng. Nhưng anh lại không biết, tình hình sau này sắp trở thành “Bánh bao nhỏ bị đè” Haizz! Một đi không trở lại.

Bạch Nhựt Oánh nhắm mắt nằm trên giường, lần đầu tiên cô cảm thấy mất ngủ, trong lòng cảm thấy khó chịu. Không biết vì sao, nhưng cảm giác kỳ quái này rất đáng ghét. Càng nghĩ càng phiền lòng, cô quyết định đi vào không gian tĩnh lặng, hít thở chút linh khí sạch sẽ, thanh tịnh đầu óc. Vừa mới nhắm xong đã phát hiện trong phòng mình đột nhiên xuất hiện tiếng động khác thường. Bạch Nhựt Oánh nhanh chóng ra khỏi không gian, vừa định gọi Âm Huyết, thì một hơi thở quen thuộc đã ập đến.

Không gọi Âm Huyết nữa, Bạch Nhựt Oánh nhìn Mặc Doãn Cường xuất hiện từ hư không, cô cau mày: “Rốt cuộc anh là ai? Vì sao lại đột ngột xuất hiện, còn nữa, đến đây làm gì?” Mặc Doãn Cường nhìn Bạch Nhựt Oánh, thời tiết đã ấm lại, mặc dù không mặc áo lông nữa. Nhưng anh lại không ngờ lúc này Bạch Nhựt Oánh chỉ mặc một áo ngủ mỏng manh.

Nhìn thấy sự đề phòng trên mặt Bạch Nhựt Oánh, Mặc Doãn Cường cau mày anh không thích ánh mắt này của cô. Anh không trả lời câu hỏi của Bạch Nhựt Oánh, đi về phía giường ngủ, ngắm cơ thể đẹp đẽ mà bộ đồ ngủ không cách nào che giấu được. Đôi mắt của anh càng sâu, trong nháy mắt, Mặc Doãn Cường đã trực tiếp đè lên người Bạch Nhựt Oánh, nuốt tiếng hét sắp thoát ra khỏi miệng Bạch Nhựt Oánh vào miệng mình.

Bị động tác bất ngờ của Mặc Doãn Cường dọa sợ, lúc này cô không biết phải làm sao. Bạch Nhựt Oánh có thể gọi Âm Huyết, giết chết người đàn ông này, nhưng không bì sao, trong lòng lại không muốn. Cô quyết định tiến vào không gian, như thế thì có thể tránh được Mặc Doãn Cường. Lúc này cô cũng không quan tâm sẽ bị bại lộ nữa, nghĩ là làm, cô lách người vào không gian. Nhưng không ngờ người đàn ông này cũng tiến vào không gian với cô, hơn nữa còn nằm thoải mái trên chiếc giường kingsize nữa, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mặc Doãn Cường cũng không có bởi vì hoàn cảnh đột nhiên biến hóa xảy ra mà dừng lại động tác của hắn, đang ở Bạch Nhựt Oánh cảm giác mình mau đầu chỉ là tức tới thời điểm, mặc Doãn Cường mà căn chính mình là một, đôi môi đầu đón thức tỉnh Bạch Nhựt Oánh, nâng xem hướng mặc Doãn Cường.

“Em không tập trung, nên chịu phạt.” Nói xong, Mặc Doãn Cường hôn cô lần nữa. Bạch Nhựt Oánh cảm thấy trong xoang mũi mình đều tràn ngập mùi hương của Mặc Doãn Cường. Mặc Doãn Cường bắt đầu hôn đến tai, thật ra Bạch Nhựt Oánh biết, lỗ tai chính là vị trí nhạy cảm nhất của cô. Cho nên khi Mặc Doãn Cường ngậm lấy vành tai của mình, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy có một dòng điện chạy khắp cơ thể. Cổ áo ngủ không bị kéo ra lúc nào, bàn tay nóng bỏng của Mặc Doãn Cường luồn vào trong bắt lấy một bên ngực đầy đặn.

Bạch Nhựt Oánh cảm thấy toàn thân đều run rẩy, giống như là lần đầu tiên, đời trước, mặc dù cô đã làm rất nhiều, nhưng đều vì cô ngu ngốc. Chưa từng có cảm giác như thế này, đột nhiên cảm thấy trên ngực ẩm ướt, cô cúi đầu nhìn. Chỉ thấy không biết từ khi nào Mặc Doãn Cường đã ngấm lấy một bên còn lại, đầu lưỡi nóng bỏng đảo quanh nụ hoa hồng nhạt.

“Anh...Anh...Anh...” Bạch Nhựt Oánh không biết mình nên nói gì bây giờ, phải làm gì đây. Lúc này cô nên bảo vệ trinh tiết của mình, ngăn người đàn ông này lại: “Á!” Khi Bạch Nhựt Oánh vừa định biến suy nghĩ thành hành động, Mặc Doãn Cường cuồng cuồng bất ngờ cắn một cái, khiến đầu óc Bạch Nhựt Oánh trống rỗng.

Mặc Doãn Cường mút nụ hoa của Bạch Nhựt Oánh, phía dưới đã bắt đầu cắn trướng khiến anh điên cuồng. Hung hăng nhào nặng bộ ngực mềm mại, khiến đóa hoa càng thêm nổi bật, lại cắn mút thật sâu. Cảm thấy cô ươn eo lên một chút, đưa nụ hoa đến gần hơn, một tay kia anh cũng không nhàn rỗi, không hề bỏ quên nụ hoa còn lại. Trong miệng Mặc Doãn Cường ngấm một bên, tay thì yêu thương bên còn lại. Mùi thơm trên cơ thể Bạch Nhựt Oánh sau khi tắm khiến anh mê muội, Mặc Doãn Cường vuốt ve làn da trơn mượt của Bạch Nhựt Oánh, lần tìm xuống dưới.

Đầu óc Bạch Nhựt Oánh trống rỗng, không biết giờ phút này đang xảy ra chuyện gì. Cô chỉ cảm thấy một cảm giác không thể nói thành lời, trong cơ thể có thứ gì đó muốn vỡ tung, khiến cô khó chịu. Nhưng khi cô tỉnh táo lại, quần ngủ của cô cũng không biết đã bị vứt ở đâu mất. “Không, không được.” Bạch Nhựt Oánh yếu đuối rên rỉ, giống như con mèo nhỏ giương móng vuốt khiến Mặc Doãn Cường ngứa ngáy, bàn tay vuốt ve bấp dùi bóng loáng của Bạch Nhựt Oánh.

Linh khí trong không gian khiến Mặc Doãn Cường rất thoải mái, anh ngẩng đầu lên từ bộ ngực của Bạch Nhựt Oánh, trong đôi mắt sâu không thấy đáy tràn ngập hình bóng cô. Nhìn đôi môi đỏ mọng rung động lòng người của Bạch Nhựt Oánh, Mặc Doãn Cường hôn cô. Áo ngủ sớm đã còi ra, quần ngủ cũng không thấy đâu, Bạch Nhựt Oánh bị Mặc Doãn Cường hôn đến mức không thở được. Cô cảm thấy bàn tay của Mặc Doãn Cường giống như có lửa, lướt đến đâu nơi đó như bốc hỏa.

Không biết từ khi nào, trang phục của Mặc Doãn Cường cũng không thấy đâu, da kề da, hợp làm một. Bạch Nhựt Oánh rung động, không ghé tòm giống đời trước, nhưng là trái tim rung động. Bàn tay lớn của Mặc Doãn Cường không ngừng tung hoành ngang dọc trên người cô, cuối cùng cũng di chuyển vào sâu trong bấp dùi, lạng lẽ vuốt ve hoa huyết của cô.

Bạch Nhựt Oánh giật mình tỉnh táo, nhìn người đàn ông yêu nghiệt trước mắt. Con người đen tuyền sâu không thấy đáy, khuôn mặt anh tuấn bất phàm. Lúc này vì động tình mà đôi môi xinh đẹp đỏ mọng, người đàn ông này rất xuất chúng. Lúc này, vật cực nóng của anh cũng đang hung hăng đặt trên bụng cô. Tay của anh chỉ quyền lướt vuốt ve bên ngoài hoa huyết, đã khiến Bạch Nhựt Oánh bụng dưới của Bạch Nhựt Oánh co giật theo bản năng: “Không...Không được.” Nhưng cô lại thấy anh hít một hơi thật sâu.

Mặc Doãn Cường nhìn Bạch Nhựt Oánh, thấy trong mắt cô chỉ có bóng dáng của anh. Lúc này Mặc Doãn Cường mới cảm thấy thỏa mãn, vuốt ve bấp dùi Bạch Nhựt Oánh, đi tới hoa huyết, cảm thấy Bạch Nhựt Oánh rung động. Anh duỗi ngón tay, trong nháy mắt đã đưa vào, cảm thấy cơ thể co giật. Động hoa siết chặt mút lấy ngón tay của mình, cảm thấy thế, khiến Mặc Doãn Cường có chút không chịu được. Miệng hoa đã sớm ướt át khiến Mặc Doãn Cường không cách nào tiếp tục mãn đạo đâu được nữa, anh đã không nhịn nổi rồi, cắn răng đỡ phân thân của mình lên, tiến thẳng về phía trước....

Nóng bỏng, huyết động ướt át bao quanh anh, Mặc Doãn Cường cảm thấy rất thoải mái, thoải mái muốn chết được. Vật cực nóng đâm vào, đau đớn trong tích tắc, sau đó loại cảm giác rất nóng lui tới khiến Bạch Nhựt Oánh giống như cá mắc cạn, hô hấp khó khăn. Cuối cùng, vận động đưa đẩy nguyên thủy nhất cũng bắt đầu...

Không biết đã qua bao lâu, không biết trong cơ thể tích bao nhiêu chất lỏng. Cả mắt cũng không mở nổi, cuối cùng anh cũng rời khỏi cơ thể cô. Sau đó, cơ thể cô được đặt trong hồ nước mát lạnh, sức lực dần dần được hồi phục, tinh thần cũng khôi phục mấy phần, rồi từ từ rời khỏi hồ nước. Bạch Nhựt Oánh cảm thấy mình được đặt lên giường, cô cho rằng mình đã được ngủ. Nhưng khi cô muốn ngủ, lại cảm thấy hai chân bị mở ra, một cổ nóng bỏng truyền đến từ dưới thân. Bạch Nhựt Oánh cố mở mắt, giữa hai chân mình là đầu của Mặc Doãn Cường, Bạch Nhựt Oánh mở to mắt...

Mặc Doãn Cường không biết mình đã phát tiết bao nhiêu lần, đến khi bụng cô không chứa nổi nữa, anh mới tha cho Bạch Nhựt Oánh. Khi anh rời khỏi cô, từ hoa huyết chảy ra chất lỏng trắng hồng, khiến anh suy chút nữa nhìn không được hóa sỏi lần nữa. Nhưng khi nhìn thấy thể lực của Bạch Nhựt Oánh mất hết, anh lại không đành lòng, ôm lấy Bạch Nhựt Oánh, nhìn suối thánh ngoài cửa sổ, Mặc Doãn Cường ôm Bạch Nhựt Oánh đặt vào hồ nước.

Cuối cùng cũng tắm rửa sạch sẽ cho cô, đặt cô lên giường, mở hai chân cô ra. Thật sự anh chỉ muốn xem cô có bị thương hay không, nhưng khi nhìn cánh hoa xinh đẹp kia, lại khiến anh trầm luân lần nữa. Đóa hoa mới nở, tản ra mùi thơm dụ hoặc, quyến rũ anh hóa thân làm sỏi...

Cuối cùng khi Mặc Doãn Cường ngẩng đầu lên, Bạch Nhựt Oánh cũng thấy rõ phân thân của Mặc Doãn Cường. Giống như cánh tay nhỏ của em bé, Bạch Nhựt Oánh không biết mình phải làm gì. Nhưng vật kia lại tiến vào hoa huyết của cô lần nữa, Bạch Nhựt Oánh hiểu, đời này chắc chắn cô sẽ không có cái danh tiết trong truyền thuyết kia rồi. Sau đó lại mỗi hồi dời sông lấp biển, để mặc cho bản thân điên cuồng thác loạn trong bể dục...

Không biết lai lịch của anh, không biết anh làm thế vì cái gì, càng không biết sao anh có thể tiến vào không gian của cô. Cái gì cô cũng không biết, nhưng lúc này cô chỉ biết, phân thân của anh vui trong cơ thể mình. Cô thật sự chỉ muốn cả đời kết hợp với anh thật chặt, hi vọng đời này anh đừng rời khỏi cô...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Không biết trời đã sáng từ khi nào, trong không gian đã sáng chứng tỏ bên ngoài cũng sáng. Có linh khí trong không gian nên hai người không mệt nhiều, rửa mặt xong, chuẩn bị thật tốt. Trong tích tắc, Bạch Nhược Oánh mang theo Mặc Doãn Cuồng ra khỏi không gian trở về phòng. Cô nhìn Mặc Doãn Cuồng, không nói gì cả. Mặc Doãn Cuồng cũng nhìn cô, không nói gì. Mặc Doãn Cuồng ôm Bạch Nhược Oánh, ôm rất chặt, giống như Bạch Nhược Oánh chính là bảo vật quý báu của anh vậy, siết chặt.

“Anh nghĩ mình sắp phải đi, anh thật sự không muốn, nhưng đến cuối cùng anh vẫn không thể quyết định được.” Mặc Doãn Cuồng cảm thấy, khi mình nói ra lời này, Bạch Nhược Oánh căng thẳng. “Anh không muốn đi, nhưng không thể không đi, Nhược Oánh, anh không bỏ được em. Chuyện ngày hôm qua, có lẽ đối với em mà nói, xảy ra quá nhanh, nhưng mà anh không chịu được. Anh vốn là kẻ ích kỷ, anh phải làm thế, vì em là của anh.”

Chưa bao giờ nghe Mặc Doãn Cuồng nói nhiều như vậy, Bạch Nhược Oánh không lúc này tâm tình mình ra sao nữa. Thì ra tình yêu chính là đến lúc không đề phòng, tình yêu chỉ trong khoảng khắc, thế nhưng người đàn ông này sắp rời khỏi, cô phải làm gì đây? Với kinh nghiệm kiếp trước, cô không thể để mình tin tưởng vào tình yêu, nhưng kiếp này thì sao, cô còn có thể tin anh không? “Khi nào anh trở lại?” Cố gắng kiềm nén cảm xúc, Bạch Nhược Oánh tỏ ra kiên cường hỏi, không hỏi anh khi nào đi, chỉ hỏi lúc nào anh về.

Biết cô cố tỏ ra mạnh mẽ, Mặc Doãn Cuồng ôm chặt lấy Bạch Nhược Oánh: “Sen đỏ vốn vô tâm, nếu như nó có cơ hội nở hoa, khi hoa nở là lúc thích hợp.” Không trả lời câu hỏi của Bạch Nhược Oánh, Mặc Doãn Cuồng chỉ nói một câu, nhưng những lời này lại khiến Mặc Doãn Cuồng cảm thấy mình vô dụng. “Làm sao anh biết sen đỏ?” Nghe Mặc Doãn Cuồng nói thế, Bạch Nhược Oánh khiếp sợ đẩy Mặc Doãn Cuồng ra, nhìn vào mắt của anh, sao anh có thể đi vào không gian của cô, vì sao lại biết về sen đỏ?

“Anh không thể tiếp tục ở cạnh em, càng không thể làm liên lụy đến em, thật xin lỗi, Nhược Oánh, anh yêu em.” Vẫn không trả lời cô, Mặc Doãn Cuồng khổ sở nhìn Bạch Nhược Oánh. Lúc Mặc Doãn Cuồng nói thế, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có một chấn động trong không gian. “Mau trở lại không gian!” Bạch Nhược Oánh cảm thấy mình bị anh đẩy một cái, rồi tiến vào không gian của mình. Lúc này, cô muốn đi ra ngoài, lại phát hiện, không gian giống như bị hạ một cấm chế, vì sao cô không thể ra ngoài.

“Âm Huyết, Âm Huyết.” Bạch Nhược Oánh gọi Âm Huyết, nhưng Âm Huyết không xuất hiện. “Mặc Doãn Cuồng, người chạy đi đâu, không ngờ đã thành hình người rồi, lại còn dám lang thang trong tam giới, hôm nay chúng ta phải đánh người hồn bay phách tán!” Giọng điệu mềm mại vang lên, không hiểu vì sao lại có bốn cô gái xuất hiện, đều mặc áo trắng, khiến người ta cảm thấy phiêu diêu như thần tiên.

“Không!” Bạch Nhược Oánh hét lên, đáng tiếc người bên ngoài không ai nghe thấy. Mặc Doãn Cuồng bị bốn thanh kiếm xuyên tim, biến mất. Nhìn cảnh tượng này, bốn cô gái kia lộ vẻ tươi cười, “Hừ, còn tưởng thứ gì, dù là đại ma đầu đi nữa, tỷ muội chúng ta mỗi người một kiếm, hán còn không hồn phi phách tán sao?”

“Vẫn là sư tôn lợi hại, không ngờ nhiều năm như vậy, lại để hán hóa hồn lang thang, may đã bị tỷ muội chúng ta tiêu diệt, nhưng tại sao thế giới này lại bắt ngờ xuất hiện một cỗ tà khí vậy?”

“Ta nghĩ là sư tôn chuyện nhỏ xé ra to, để chúng ta cẩn thận tên ma đầu này.”

"Mặc kệ nó, chúng ta nhanh đi thôi."

“Chờ một chút, các tỷ có cảm thấy trong phòng này còn một hơi thở khác, hình như có người?”

“Người nào chứ, không có đâu.”

“Đúng vậy, chuyện tỷ lo nhất hiện nay chính là roi tiên.”

“Roi tiên là sư phụ cho chúng ta để bắt sống Mặc Doãn Cuồng, đáng tiếc, khi chúng ta vừa đến thế giới này, roi tiên đã bị mất, khi trở về làm sao ăn nói với sư tôn đây?” Đúng lúc bốn người còn đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, “Tiểu Oánh, tiểu Oánh, mau dậy ăn cơm thôi.”

Lúc tiếng của Lưu Minh vang lên, bốn cô gái kia nói: “Chúng ta mau rời đi, Mặc Doãn Cuồng đã bị tứ kiếm xuyên tim, hồn bay phách tán, chúng ta trở về nói với sư phụ. Mặc Doãn Cuồng không chịu an phận lãnh phạt, đã đồng vu quy tận với roi tiên. Về phần roi tiên, chúng ta vốn không có cách nào tìm thấy, lại nói nếu không phải sư tôn cảm thấy hơi thở của Mặc Doãn Cuồng, sư phụ sẽ không quản chuyện nhân giới. Nói gì thì nói, nhân giới không liên quan đến chúng ta, chỉ cần bốn người chúng ta cùng nhất trí, ai cũng không thể biết được.”

"Tốt!" Nói xong, bốn người biến mất vào hư không, lúc này, cuối cùng Bạch Nhược Oánh cũng có thể từ không gian bước ra. Ngoài cửa tiếng gõ cửa vẫn vang, nhưng Bạch Nhược Oánh giống như không nghe thấy, cô ngơ ngác nhìn căn phòng. Nhìn vào chỗ Mặc Doãn Cuồng biến mất, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Mặc Doãn Cuồng đã đi đâu, bốn cô gái lúc này là ai, bọn họ đang nói gì vậy, ai là ma đầu, cái gì là roi tiên, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thế này?

Hồn bay phách tán? Không, không đâu, đột nhiên nói đến bốn chữ này, Bạch Nhược Oánh hoảng sợ, cô liên tục phủ nhận, không đâu, không thể nào. Mặc Doãn Cuồng không thể biến mất như vậy, nhưng anh lại cứ thế mà biến mất, không còn gì cả.

Bạch Nhược Oánh nhớ tới lời Mặc Doãn Cuồng nói, cô lách mình vào không gian lần nữa, nhìn sen đỏ trong ao máu, Bạch Nhược Oánh do dự, nên hay không nên? Cuối cùng, cô đến gần sen đỏ, hoa nở giữa ao máu không nhìn rõ được bên trong. Bạch Nhược Oánh bước xuống ao máu, ao máu sủi bọt, giống như axit, Bạch Nhược Oánh cảm thấy hai chân bị ăn mòn. Nhưng cô vẫn tiến về phía trước, cô muốn biết một chuyện, càng đến gần càng đau đớn, vẫn không ngăn được Bạch Nhược Oánh tiến lên, cuối cùng, sen đỏ hé nở gần ngay trước mặt.

Sen đỏ không có nhụy? Nhìn sen đỏ, Bạch Nhược Oánh cẩn thận vuốt ve cánh hoa, vậy mà lúc này, cánh sen lại úp vào, nước trong ao máu cũng không sủi bọt nữa. Cuối cùng cô đi từng bước trở về bờ ao.

Ao máu khiến chân cô bị ăn mòn, đau đớn không dứt, cô đi về phía suối nước, bỏ hai chân vào bên trong. Loại bỏ da thịt hư thối, sinh ra da mới, đau đớn càng tăng lên, nhưng cô không cảm thấy gì. Nhìn sen đỏ từ xa, nó nhất định sẽ nở hoa, khi đó, Mặc Doãn Cuồng, em mặc kệ anh là người hay quý, anh đều phải xuất hiện trước mặt em.

Ngày trước, hy vọng sen đỏ nở hoa để gia tăng thực lực bản thân, vì muốn sống thật tốt, vì muốn bảo vệ an toàn cho người thân. Nhưng bây giờ, lại thêm một lý do nữa, Mặc Doãn Cuồng, muốn anh trở lại! Muốn sen đỏ nở hoa, sẽ phải cần rất nhiều thủy tinh thể cao cấp nữa, còn phải có nhụy hoa, nhất định phải tìm thấy hoa tâm. Thì ra ngay từ lúc đầu anh xuất hiện, lần đầu tiên hôn cô, khoảnh khắc anh nhìn cô, cô đã dần dần đặt anh trong lòng. Hiểu được những thứ này, sự kiên nghị lóe lên trong mắt cô gái, cuối cùng Bạch Nhược Oánh ra ngoài, tiếng gõ cửa vẫn vang lên, Bạch Nhược Oánh mở cửa phòng.

“Tiểu Oánh, cậu làm sao vậy, sao không trả lời tôi, cũng không mở cửa cho tôi, suýt nữa là tôi đập cửa rồi, có phải cậu bị sao không...” Thấy vẻ mặt căng thẳng của Lư Minh, trong lòng Bạch Nhược Oánh dần âm lại, chỉ là vừa cẩn thận quan sát bộ dạng Lư Minh một chút, Bạch Nhược Oánh đã cau mày. Nghĩ thế nào, Bạch Nhược Oánh lại lấy từ không gian ra một bình nước, đưa cho Lư Minh. “Rửa vết thương một lần, lập tức sẽ khép miệng, haizz!” Sao Bạch Nhược Oánh lại đột nhiên có cảm giác “nhà có con gái đã lớn” là thế nào nhỉ?

“Hả? Vết thương, tiểu Oánh?” Lư Minh vẫn còn đang lù lù bầu đột nhiên bị Bạch Nhược Oánh cắt ngang, anh nhận lấy bình nước trong tay Bạch Nhược Oánh, hoài nghi nhìn cô. Nhưng lúc này, Bạch Nhược Oánh đã đi ra ngoài, Lư Minh vừa cử động, thì một cơn đau thấu tim truyền đến từ phía dưới. Lư Minh tỉnh ngộ, chẳng lẽ tiểu Oánh đã đoán đúng, là cái này, vậy, vậy... Trời ạ, Nguyên Ưng đáng chết, anh không còn mặt mũi nhìn ai nữa rồi...

Đi tới phòng khách, ngồi trước bàn ăn, nhìn người đang mặc tạp dề bận rộn, “Đối tốt với cậu ấy, không được lừa gạt hay bắt nạt Lư Minh, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Nghe thấy Bạch Nhược Oánh nói, khế miệng Nguyên Ưng lộ nụ cười thỏa mãn, “Cô yên tâm, bánh bao nhỏ là của tôi, ngoại trừ tôi ra, không ai có thể bắt nạt em ấy.” Nhìn Nguyên Ưng kiên định, Bạch Nhược Oánh cúi đầu ăn bữa sáng trên bàn, “Mặc Doãn Cuồng, anh cũng là của em, ngoại trừ em ra, ai đừng hòng bắt nạt anh.” Bạch Nhược Oánh âm thầm thề.

Lúc này, Lư Minh đi ra, anh cúi đầu, giống như trẻ con làm sai việc bị bắt quả tang vậy, mắc cỡ, ngại ngùng không dám ngồi xuống. “Bánh bao nhỏ, em làm sao vậy, sao lại xuống giường rồi, không phải đã bảo em ở trên giường nghỉ ngơi rồi sao ư? Còn xuống giường làm gì, còn đau không, thật xin lỗi, hôm qua anh dùng sức hơi mạnh. Có thể ngồi ghế được không, hay là anh lấy cho em cái đệm, không thì về giường đi, anh mang đồ ăn vào cho em...” Nhìn Nguyên Ưng riu rít như bà mẹ già, Lư Minh thật sự muốn giết người tị chỗ, nhưng anh vẫn cúi đầu, cẩn thận liếc trộm Bạch Nhược Oánh.

Nhìn bộ dạng cô vợ nhỏ của Lư Minh, Bạch Nhược Oánh cảm thấy trên trán mình đổ mồ hôi: “Khụ, vết thương của cậu ấy đã tốt hơn rồi.” Bạch Nhược Oánh có ý ho khan, thật ra cô không có thành kiến với việc này. Trước khi mất thể, cô không kiêng kỵ gì, huống chi bây giờ đã mất thể, phần lớn phụ nữ là hàng hóa trong tay đàn ông. Một số đàn ông cũng tìm người mạnh, đi chung với mình. Ai còn để ý chuyện này chứ? Thêm việc dọc đường cô đã quan sát Nguyên Ưng, nhân phẩm của người này không tệ. Nghĩ thế, Bạch Nhược Oánh không kiêng dè lấy mấy viên thủy tinh thể và mấy bình nước từ không gian ra.

Nhìn động tác của Bạch Nhược Oánh, Nguyên Ưng sững sờ một chút, sau đó thoải mái, thì ra Bạch Nhược Oánh cũng sở hữu không gian, nghĩ thế, anh ta bật cười. “Anh cười cái gì?” Thấy Nguyên Ưng cười, Lư Minh hung hăng trừng mắt nhìn Nguyên Ưng.

“Bánh bao nhỏ, em thật đáng yêu.” Nói xong, Nguyên Ưng hôn lên mặt Lư Minh một cái, khiến Lư Minh đỏ bừng mặt: “Không ngờ, cô Bạch lại có dị năng không gian, thấy như vậy, tôi nhất định phải nhìn Tần Thiên bị xấu mặt, nhưng bánh bao nhỏ không sao thật chứ?” Thật ra, cả Lư Minh và Nguyên Ưng đều rất cảm động, Lư Minh không ngờ cô lại vì mình mà bộc lộ không gian trước mặt người khác, còn lấy rất nhiều thủy tinh thể và nước suối ra ngoài.

Thì ra trong lòng Lư Minh đã sớm phát hiện nước suối của Bạch Nhược Oánh là nước suối thánh rồi. Vì nước không chỉ nâng cao thực lực dị năng giả, mà còn chữa được bệnh và vết thương. Thật ra anh rất muốn gọi nước suối này là “nước thần tiên”, nhưng ngày hôm đó khi anh vừa nói ra suy nghĩ này, đã bị mọi người cười nhạo. Bạch Nhược Oánh vừa cho anh nước suối rồi, vậy còn lấy ra vài bình nữa, Lư Minh nhìn Nguyên Ưng bên cạnh một chút, rồi đẩy một bình qua.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

“Em không sao, nhưng nước Tiểu Oánh đưa cho anh không phải nước suối bình thường, đây chính là nước suối thánh. Nếu như anh bị thương, cho dù vết thương có nặng đến đâu, chỉ cần nhỏ vài giọt, sẽ lành lại ngay. Chưa hết đâu, nước suối này còn có thể tăng cấp dị năng của anh lên đấy.” Nói xong, Lư Minh đưa nước suối và thủy tinh thể trên bàn cho Nguyên Ưng.

“Nói cho anh biết, dị năng giả muốn tăng cấp phải dựa vào thủy tinh thể, nhưng bây giờ trong căn cứ mọi người còn chưa biết. Còn chúng em là ngoài ý

muốn mà biết được, anh nắm chặt thủy tinh thể trong tay, phát động tinh thần hấp thụ năng lượng bên trong, như vậy dị năng của anh sẽ tăng cấp.”

“Hà? Nhờ vào cái này mà tăng cấp sao, anh vẫn cho là dựa vào thực chiến để nâng cao năng lực chứ. Nhưng bánh bao nhỏ, nước suối có thật là hiệu nghiệm không, em thật sự không sao chứ?”

“Tất nhiên rồi, nước suối của Tiểu Oánh là thuốc chữa bệnh siêu cấp đấy, anh dám không tin sao?” Nghe Nguyên Ứng nghi ngờ nước suối của cô, Lưu Minh lập tức đứng dậy, muốn chứng minh công dụng của nước suối: “Anh xem, hiện tại em rất tốt, đi lại bình thường, sao không có tác dụng được.”

Nhìn Lưu Minh, Bạch Nhược Oánh lắc đầu một cái, tên ngốc này, cô đã sớm nhận được ánh mắt cảm ơn của Nguyên Ứng. Chỉ có anh là ngốc mà thôi, nhưng khoan hãy nói, con hàng bại não này rất biết cách làm người khác cảm động. “Anh cứ gọi tôi là Nhược Oánh, nhưng vừa rồi anh nói chuyện Tàn Thiên là thế nào?” Lắc đầu một cái, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía Nguyên Ứng lần nữa.

“Tên Tàn Thiên, tôi nghĩ mọi người cũng nhận ra, Tàn Thiên luôn nhìn cô với con mắt khác. Nhưng cho dù tiểu đội Lôi Điện có thực lực mạnh mẽ, nhưng bây giờ thứ họ thiếu nhất chính là dị năng giả không gian. Cô nhìn cách Tàn Thiên đối xử với à Phương Di đáng ghét đó cũng biết. Chẳng qua, nếu như hẳn biết được cô sở hữu dị năng này mà nói, ha ha...” Nguyên Ứng không nói tiếp.

“Im miệng, nói cho anh biết, việc Tiểu Oánh có dị năng không gian, nếu anh dám nói cho người khác biết, em sẽ dạy dỗ anh, hừ.” Nghe Nguyên Ứng nói xong, Lưu Minh lập tức xù lông, Tiểu Oánh làm vậy coi như là vì mình, chuyện này không thể lan truyền.

“Em không thích Tàn Thiên, dối trá, cả ngày mang bộ dạng hòa nhã, với ai cũng cười, hẳn ta không thấy mệt sao? Hừ, so với Mặc Doãn Cuồng thì hẳn còn kém xa, em vẫn thích Mặc Doãn Cuồng hơn, phong thái rất xứng đôi với Tiểu Oánh. Khó trách Tàn Thiên có thể chịu đựng sự dằn dũa của Phương Di. Hừ, anh, nhớ, nếu như anh dám tiết lộ bí mật của Tiểu Oánh...”

Nhìn ánh mắt uy hiếp của Lưu Minh, sao Nguyên Ứng lại cảm thấy bánh bao nhỏ đang quấy rối mình thế này? Nhớ đến chuyện tối qua, Nguyên Ứng cảm thấy lòng mình rạo rực. “Yên tâm, anh sẽ không rảnh rỗi mà nói cho Tàn Thiên biết đâu. Anh còn muốn xem chuyện cười của hẳn mà, nếu hẳn thật sự đón nhận Phương Di. Không biết Thiện Lăng Băng sẽ ra sao, ha ha, khi đó đúng là không dễ nhìn đâu.”

“Hừ, coi như anh biết điều.” Lưu Minh cảm thấy có thể miễn cưỡng tha thứ cho Nguyên Ứng được rồi. “Nhưng sao hôm nay không thấy Mặc Doãn Cuồng nhỉ?” Nghe Lưu Minh nhắc đến Mặc Doãn Cuồng, Bạch Nhược Oánh đột nhiên cảm thấy mình ăn no rồi, “Tôi no rồi, ra ngoài đi dạo, xem tình hình bên ngoài một chút, chốc nữa sẽ trở lại.” Nói xong, Bạch Nhược Oánh đứng dậy rời khỏi phòng. Nhìn cô rời đi, Lưu Minh nhìn Nguyên Ứng, “Tiểu Oánh sao thế, giống như có tâm sự?”

Thấy bánh bao nhỏ cố làm ra vẻ nghiêm túc, Nguyên Ứng híp đôi mắt đào hoa của mình, “Bánh bao nhỏ, em ổn chứ, không được, anh phải tự mình kiểm tra một chút mới được, anh không yên lòng.”

“Á, tên khốn này, sao anh lại cời quần cầu em, á...” Từ xa, Bạch Nhược Oánh nghe được giọng nói quan tâm của Nguyên Ứng còn ẩn chứa sự gian xảo, trong lòng âm thầm mặc niệm cho Lưu Minh. Lúc này, Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến Mặc Doãn Cuồng, anh đã thật sự hôn bay phách tán rồi sao? Không đâu, sẽ không đâu, nhất định phải làm cho sen đỏ nở hoa, khi đó mọi chuyện đều rõ ràng, đúng rồi, nhất định phải khiến sen đỏ nở hoa. “Nhược Oánh, dậy sớm vậy, cô đã ăn sáng chưa?” Bạch Nhược Oánh vừa ra khỏi cửa chưa bao lâu đã nghe thấy tiếng Tàn Thiên. Đúng là “nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến”, mới vừa rồi bọn họ còn nhắc đến anh ta.

“Đội trưởng Tàn, chào anh.” Nói thật, Bạch Nhược Oánh cũng không thích Tàn Thiên, không nói chuyện đời trước, chỉ nhắc đời này. Khi vừa quen biết Tàn Thiên, bề ngoài hòa nhã khiến người khác có cảm tình với anh ta. Nhưng ở lâu sẽ phát hiện, suy tư của người này rất sâu, bề ngoài hòa nhã chỉ là giả tạo, đã thâm bên trong lớn biết bao nhiêu.

Thật ra cô luôn cho rằng Tàn Thiên luôn có ý với mình, nhưng người ta không nói rõ, cô sẽ không hỏi thêm. Sau khi quân đội tuyên bố Phương Di là dị năng giả không gian, rồi quan sát ý tứ của Tàn Thiên, cho nên Tàn Thiên càng ân nhân. Cô càng không cần nói gì, cho đến cuộc chiến ngày hôm qua, có lẽ anh ta đã thấy được thực lực của cô. Cho nên hôm nay mới bắt đầu chủ động nói chuyện, nhìn nụ cười thân thiện trước mặt, nếu không cần thận quan sát nhiệt độ trong mắt Tàn Thiên, có lẽ cô cũng đã bị mê hoặc rồi. Đang lúc Tàn Thiên còn muốn nói thêm, “Anh Tàn, thì ra anh ở đây, người ta đã làm xong cơm rồi, anh để người ta tìm khắp nơi, á, cô Bạch, sao cô lại ở đây?”

Nhìn Phương Di ôm lấy cánh tay Tàn Thiên, ánh mắt của Tàn Thiên lộ ra vẻ chán ghét. Cô cảm thấy Lưu Minh nói rất đúng, Tàn Thiên rất giả tạo, nhưng chuyện này không liên quan đến cô. “Cô Phương, tôi vừa ra ngoài đi dạo, không ngờ lại trùng hợp gặp được đội trưởng Tàn, nếu hai người có chuyện, tôi cũng không quấy rầy nữa, tôi đi trước.” Nói xong Bạch Nhược Oánh rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của Bạch Nhược Oánh, Phương Di lộ ra vẻ ghen tỵ, vậy mà, khi cô nhìn về phía Tàn Thiên, đã là vẻ dấm đuối, “Anh Tàn, bữa sáng của anh, em đã làm xong rồi, nhanh về ăn thôi.” Nói xong kéo tay Tàn Thiên. Tàn Thiên nhìn theo bóng lưng của Bạch Nhược Oánh, rồi nhìn sang Phương Di, nhắc chân rồi đi cùng với cô ta.

Thực lực của Bạch Nhược Oánh không thể khinh thường, nhưng thực lực của anh cũng có thể tăng lên. Còn đội ngũ của anh bây giờ lại thiếu dị năng giả không gian, chứ không phải dị năng giả tốc độ. Nghĩ đến thái độ của Bạch Nhược Oánh đối với mình, cục xương không gặm được, sẽ khiến người ta có cảm giác muốn chinh phục. Rồi lại nhìn sang Phương Di bên cạnh, bộ ngực lớn cộm trên thân thể mình, rõ ràng là đang quấy rối, sao anh ta lại không nhìn ra.

Nhưng suy đi tính lại, vẫn còn Thiện Lăng Băng, ý của cô ta với anh, Tàn Thiên không phải là không biết. Như gần như xa cũng là một thủ đoạn, hướng chỉ phía sau cô ta còn có núi lớn làm chỗ dựa, phía trước còn có một tiểu đội không tầm thường. Nghĩ tới đây, Tàn Thiên đi cùng Phương Di trở về phòng mình. Bạch Nhược Oánh ra ngoài đi dạo, nhìn thấy mầm cây bắt đầu nhú, nếu như trước mặt

thế, nhìn thấy cảnh tượng tươi đẹp như vậy, chắc hẳn lúc đó tâm tình sẽ rất tốt, còn bây giờ?

Haizz, kể từ sau khi cô sống lại, mọi thế đã thay đổi, rất nhiều việc cô không thể nói trước, giống như Lý Diên Nghiêu. Vẫn là một thế rất bấu, hẳn mới thức tỉnh dị năng, nhưng không ngờ một thế vừa bắt đầu có dị năng. Kể từ khi cô có không gian, sẽ không bước theo con đường giống đời trước, như vậy sẽ có rất nhiều chuyện không giống nhau.

Còn gặp được Mặc Doãn Cuồng, từ Mặc Doãn Cuồng lại nhìn thấy chuyện kỳ lạ, còn dám zh kỳ quái nữa. Xem ra những chuyện trong tương lai cô không có cách nào biết trước được, dựa vào một ít kiến thức của cô đời trước không hữu dụng. Hôm nay, cô muốn sống cho thật tốt, chỉ còn cách nâng cao thực lực của bản thân. Nhìn chiếc xe bán tải phía xa, chiếc xe này vẫn luôn đi theo đội ngũ của cô, vậy mà không đến gần, khiến mọi người hầu như quên mất họ. Vào giờ phút này, cô hơi thờ kỳ quái kia lại không thấy, Bạch Nhược Cảnh suy nghĩ một chút rồi đi về phía chiếc xe kia.

Khi cô đến gần, chỉ thấy trong xe có một cô gái đang nằm, hình như bị hôn mê. Cô nhận ra, cô gái trẻ này chính là người đã cứu cô hôm đó. Khi đó cô cảm thấy bên trong xe có mấy người, bây giờ lại không thấy, nghĩ đến, chính là bốn cô gái? Không biết họ là ai, không biết vì sao lại biết được hành tung của Mặc Doãn Cuồng, cũng không biết làm cách nào không chế cô gái trẻ này, sau đó đi theo sau cô.

Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Cảnh cảm thấy rất hối hận,

nêu như cô chú ý đến cái xe này, thì sao đây! Nhưng cô lại lắc đầu, cô làm được gì chứ? Cho dù cô biết rõ bọn họ, cũng không phải đối thủ của họ. Ngay cả Mặc Doãn Cuồng cũng không phải đối thủ của bọn họ kia mà. Bạch Nhược Cảnh muốn rời đi, nhưng khi cô xoay người, chiếc vòng hồng ngọc trên cổ cô gái đã hấp dẫn ánh mắt của Bạch Nhược Cảnh.

Màu đỏ như máu, giống như sen đỏ, nhìn thấy vòng hồng ngọc, Bạch Nhược Cảnh không khỏi muốn chạm vào, cảm giác ấm áp lan truyền khắp cơ thể, rất thoải mái. Bạch Nhược Cảnh thả thân thức, bốn phía không có ai, cô gạt tay cô gái kia ra, nhìn thấy cô ta vẫn hôn mê. Mặc kệ cô à, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Cảnh đoạt lấy vòng hồng ngọc ném vào không gian của mình, lập tức xoay người rời đi.

[Mai Tuyết Vân: Ô đời, cái câu nước sông không phạm nước giếng hình như không bao giờ tồn tại. Mình không làm gì họ, họ cũng kiếm chuyện với mình. R.I.P nữ chính/ = - =]

Lúc Bạch Nhược Cảnh rời đi không bao lâu, cô gái hôn mê trong xe lún tãi bắt đầu tỉnh lại. Cô nhìn xung quanh, ôm đầu đau đớn, đây là đâu? Đột nhiên, ký ức dần trở lại, cô nhớ khi mất thế mình lái xe lún tãi chạy trốn. Một ngày nọ, có bốn cô gái đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sau đó họ làm gì, cô cũng không biết, nhưng thời gian qua, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì đây?

Cô gái gõ mạnh lên đầu mình, đột nhiên cô nhớ ra trên cổ mình có đeo một chiếc vòng hồng liên ngọc bích. Cô vội vàng sờ cổ mình, không thấy, không có, sao lại mất rồi, cô

nhỏ mình luôn đeo nó trên người, mọi tác dụng không rơi mà. Chẳng lẽ là bọn người kia, thật ra họ vì muốn đoạt hồng liên ngọc bích mà đến sao?

Cô ta tên là Hàn Tinh Nhi, trong một lần mê tiểu thuyết xuyên không, cô ta thích nhất là đọc truyện mạng thế. Nhưng đột nhiên lại có một ngày, cô ta xuyên vào một quyển tiểu thuyết, sau khi tỉnh lại đã thấy mình ở đây. Hàn Tinh Nhi cảm thấy sợ hãi, buồn bực, mất rất lâu, cô mới chấp nhận được sự thật này. Khi đó, biết được tình hình của mình, mới ý thức mình đã xuyên qua cô gái có cùng tên gọi Hàn Tinh Nhi, hơn nữa còn là vai đồ đệ trong tiểu thuyết mạng thế kia.

Biết được tất cả, cô ta cảm phẫn, vì sao khi cô đến thế giới này còn phải vào vai đồ đệ chứ. Cho nên cô gái xốc lại tinh thần, cô nhớ lại, thân phận của mình là bạn học của nữ chính. Mà nữ chính nổi tiếng, tất cả đều vì có vòng hồng liên ngọc bích trong nhà truyền lại. Trong tiểu thuyết có nói, bên trong chiếc vòng có một không gian rất lớn, có thể chứa được rất nhiều đồ, cũng nhờ có không gian này, mà nữ chính mới thu thập vật tư, có bàn tay vàng.

Vì thế, dựa theo hướng đi của cốt truyện, Hàn Tinh Nhi tìm đến phòng ngủ của nữ chính, thừa dịp nữ chính không có ở đây, lấy trộm hồng liên ngọc bích. Sau đó không bao lâu, mặt thế bộc phát, vốn tưởng rằng mình có thể giống nữ chính, có được hồng liên ngọc bích cô ta sẽ có được bàn tay vàng. Nhưng lại không ngờ, khi nhỏ máu nhận chủ, mới phát hiện bên trong ngọc bích chỉ có một không gian 10m², bụi bay mù mù, còn không có gì. Không đúng, cô nhớ, trong không gian của nữ chính rất lớn, rộng mấy trăm mét vuông, sao bây giờ lại như vậy?

Chẳng lẽ vì cô là nữ phụ nên không chiếm được, cho dù có bảo bối trong tay cũng không cách nào sử dụng? Tức giận khi nghĩ đến đây, vốn cô gái kia lại bất ngờ xuất hiện trước mắt mình, sau đó cô ta không nhớ cái gì. Cũng không biết bây giờ đã là lúc nào, trong thời gian qua cô đã làm những gì? Bây giờ sao không thấy bọn họ, mà không thấy hồng liên ngọc lịch, cô phải làm sao đây? Nhìn người cách đó không xa, Hàn Tinh Nhi vừa định xuống xe, hả? Không gian?

Phát động tinh thần của mình, Hàn Tinh Nhi phát hiện, không gian 10m2 của mình còn nguyên. Chẳng lẽ đó vốn là dị năng không gian của cô, không hề liên quan đến hồng liên ngọc lịch? Vậy cái đó là giả rồi, nghĩ như thế, giống như mình bị lừa, Hàn Tinh Nhi tức giận. Bây giờ còn không biết đám người nữ chính ở đâu, nhưng cô đã rời khỏi, như vậy đã thoát khỏi cốt truyện từ lâu. Lúc cô xem trước mắt phải phát triển lên này một chút, nếu như không có những tình tiết trong truyện xuất hiện. Tin rằng cô có thể thoát khỏi bị kịch của mình, như vậy cũng tốt, cô ta không tin dựa vào kiến thức của mình cuối thời, lại không thể sáng tạo một khoảng trời cho riêng mình. Nghĩ như thế, Hàn Tinh Nhi bước xuống khỏi xe bán tải của mình, đi về phía một bình sĩ.

Mà lúc này, Bạch Nhược Cảnh vừa mới rời đi không bao lâu, đã bất ngờ cảm thấy không gian của mình rung chuyển. Khi cô muốn tiến vào xem tình hình, thì không gian lại cự tuyệt không cho cô tiến vào. Lúc này, Bạch Nhược Cảnh không cảm nhận được bên trong trong, hết sức sốt ruột, nghĩ đến sen đỏ, nghĩ đến Mặc Doãn Cuồng. Bạch Nhược Cảnh muốn xông vào, thần thức mạnh mẽ tiến vào không gian, vậy mà, kết quả lại phun ra

một ngum máu tươi.

Bạch Nhược Cảnh gọi Âm Huyết, cũng may, Âm Huyết vẫn còn, dùng cảm ứng tâm linh, Bạch Nhược Cảnh hỏi Âm Huyết, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, bởi vì không gian vẫn là của Âm Huyết. Âm Huyết trả lời, để cô yên tâm, trong không gian không có chuyện gì, nếu muốn đi vào, phải mất một khoảng thời gian, mà chính nó cũng phải rời đi. Bấy giờ Bạch Nhược Cảnh kiên nhẫn chờ đợi. Nói xong những lời này, Âm Huyết biến mất vào bên trong cơ thể Bạch Nhược Cảnh.

Bạch Nhược Cảnh gọi Âm Huyết lần nữa, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, cuối cùng cô không thể không buông xuống. Bạch Nhược Cảnh ôm ngực mình, không quấy rầy Lưu Minh và Nguyên Ung, cô trở lại phòng, nghỉ ngơi một lát, tiếp thu những chuyện vừa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.